

Nemes Váradi Imre:

MÉRLEGEN

A magyarországi nemzetiségek
rövid története

~~János László~~

Toronto

To Spawina R. L.
Nov. 4. 88

92/3421

Copyright by Szatmári István, 1969.
Sajtó alá rendezte és kiadta: Szatmári István
Garfield, N. J. 07026 USA. P.O. BOX "H"

Printed by

TURÁN PRINTING

P. O. BOX "L", GARFIELD, N. J. 07026 U.S.A.

Nemes Váradi Imre

MÉRLEGEN

**A magyarországi nemzetiségek
rövid története**

**“A hitet munkával, küzdelemmel
újra meg újra meg kell szerezni,
egyéniségünk és műveltségünk
fokához alkalmaznunk.”**

Márton Áron

E mű szerzői neve nagyanyám ősi családjának egyik tagja, aki Mádéfalvánál harcolt Mária Terézia osztrák serege ellen. Saját nevemet nem írhatom, mert német szociális segélyből élek.

E mű tiszta jövedelmét nemzeti kultúrcélra fordítjuk.

Ára 5.00 dollár

TARTALOM

- 5 - 7   Tartalom
- 8   Ajánlás
- 9 - 10   Prof. Shokótu Faisi levele
- 11 - 12   Előszó
- 13   A magyar nép eredetkérdéséhez
- 21   Magyarország őslakói

A magyarországi nemzetiségek rövid története

I

36 A NÉMET NEMZETISÉG

A szászok magatartása. Mi a pángermánizmus. A hitleri birodalom pángermánizmusa. Pángermán iskola és sajtópropaganda. Jogszabályozás osztrák módon. A hitleri propaganda hatása. Mit követelt a kulturbund. A mai német külpolitikai tájékozódás. A Habsburgok. Habsburg Mária. Martinuzzi György. Budavár visszafoglalása. Mária Terézia. Kiegyezés. 1956.

II

99 A SZLAV NEMZETISÉG

A honfoglaláskor Magyarországon talált szlávok. A szlovák nép. Terjeszkedése. Politikai magatartása. Magyarok üldözése Szlovákiában. A besztercebányai fölkelés. A pozsonyi magyarüldözés. Magyarellenes rendeletek. Magyarüldözés Kassán. A szlovák papság a bosszú szolgálatában. Beszéltem a magyarokkal. A szlovákiai magyarok beadványa az ENSZ-hez. Távirat Spelman és Griffin érsekhez. Az új elrendezés a szlovákok képzetében.

A RUSZIN NÉP

Magatartása a történelem folyamán. A kárpátaljai magyarok és ruszinok kiűldözése. A kárpátaljai görög katolikus egyház megsemmisítése.

DÉLI SZLAVOK

A szerb nép. A "Vajdaság" név megszületése. A szerb nép magatartása. A magyarság gazdasági kifosztása. Tömegmészárlások részletezése. A szerbek önállósági tö-

rekvése. Dél-Magyarország elszakítása. A szerb orthodoxia. A szerb nép történetírása. Mi a pánszlávizmus? Keletkezési ideje. A pánszlávizmus bomlasztó hatása. A pánszlávizmus előcsatárai. Franciaország szerepe a pánszlávizmusban. A szlávok történelemhamisítása. A csehek a történelemhamisítás mesterei. A pánszlávizmus csődjé. Felvidéki magyarok szabadságtörekvése. Cseh-Szlovákiai magyar írók kiáltványa. Szláv nemzetközi régészeti szeminárium Budapesten 1963-ban.

III

197 AZ OLÁH NEMZETISÉG

Erdély őslakói. Az oláh-vlach név eredete és jelentése. Az oláh nép. A bibliás fejedelem oláh támogatása. Beszivárgások Erdélybe. Területszerzése. Az oláh nép megbízhatatlansága. A pánrománizmus. Oláh beolvasztási módszer. Kommunista pánrománizmus. 1956 után. Az egyház mint nemzetgyarapító és megtartó. Adatok a székelyföldről. Erdély ügye az amerikai kongresszusban. Az erdélyi vallásüldözés. A székely lélek.

IV

255 A ZSIDÓ NEMZETISÉG

A zsidó nép eredete és rövid története. Szétszórattatásuk vagy inkább szétvándorlásuk. Biológiai rombolása. Gazdasági és politikai térhódítása Magyarországon. A zsidók forradalmi és kommunista szereplése. Beismerő vallomások. Kommunista zsidó szózat. A zsidók önmagukról. Zsidó merénylet a magyar nép élete ellen. Miért? Tanulunk-e végre? Cionista terv Magyarországgal. "Jézus Krisztus nem halt meg a kereszten."

V

312 A CIGANY NEMZETISÉG

VI

317 A HORVÁT NÉP

Megszületése. Magatartása.

Homonnai Elemér: A magyar-horvát unió történelmi tanulságai. Külön horvát államiság a magyar-horvát unió keretében. Területi kérdések a magyar-horvát unióban.

VII

336 MITOSZ

Nemzeti mitoszuk hiánya. A felelősség kérdése. Nomád nemzet —és államszervezés. Szent István államszervezése. Milyen javakat kaptak nemzetiségeink a magyarságtól. A gazdasági elnyomás vádja. A magyar nép hozzávetőleges vesztesége 1914 óta. Beismerő nyilatkozatok. A vezetés kérdése. Magyarország helyzete és a világhelyzet. Zárószó.

VIII

MÁSODIK RÉSZ

I 69 A MAGYAR NEMZET ŐSTÖRTÉNETE ÉS A ZSIDÓSÁG

Árjak. Turániak. Kosiak. Szemiták. Akkádok és szumérok. Egyptomi klerikalizmus. A zsidóság származása. Zsidó klerikalizmus. A zsidóság mint faj és nemzet. A zsidóság mint vallás. A zsidó hittan. Zendaveszta az ótestamentumban. A zsidó erkölcstan. A zsidó felebaráti szeretet. Messiás. Talmud. Jézus.

IX

BIBLIOGRÁFIA

AJÁNLÁS

Szétszórtságunk magányában küzködő magyar egyeni kezdeményezés újra gyártott egy fegyvert, melynek nevében ott hirdeti az írás: "Ne bántsd a magyart!" Fegyvert, mely arra szolgál, hogy világgá kürtölje az igazságot a szabadság és élettel követeljen halálra ítélt magyar milliók számára.

Ennek az új fegyvernek az elméleti értékét adatainak pontossága, lelkiismeretessége, érvelésének mérlegtartása szabja meg.

A fegyver gyakorlati értéke azonban más adottságoktól is függ. Mégpedig elsősorban a fegyverforgatóktól. A legnagyobb gonddal és szakértelemmel készült fegyver is mindössze annyit ér egy nemzet létfenntartásáért folytatott küzdelemben, amennyi készség és erő a nemzet fiaiban van, annak célszerű használatára.

Miután a magyar nemzet-test ma börtön mélyén, láncba vevve tengeti életét, a szabad földre szakadt magyarokon múlik mindennemű fegyverhasználat. Mi, néhányan, makacs kitartással készítjük a használható fegyvereket.

Ez a könyv csak akkor válhat valóban fegyverré, ha akadnak bátor és tetterős magyarok idekint akik azt lefordítják angol, francia, német és spanyol nyelvre. Ha akadnak tisztán látó, áldozatokat vállalni merő magyarok akik gondoskodnak arról, hogy ezek a fordítások könyvekben megjelenhessenek. Végül pedig, ha a vállt-vállnak vetve valamennyien gondoskodunk arról, hogy ezek a könyvek eljuthassanak mindenhol, ahol a magyar igazság meghirdetésére, érdekei képviselésére szükség van.

A felelősség mindannyiunkat egyformán terhel. A történelem asszerint ítéli majd meg ezt a mai magyar emigrációt, együttesen és egyénenként, hogy milyen mértékben tett eleget a magyar hűség fegyverforgatást követelő parancsainak.

Vonatkozik ez kivándorlókra és menekültekre, fiatalokra és öregekre egyformán. Mindenki, aki magyarnak vallja magát. Olyan korban élünk, melyben magyarnak maradni, nyelvünket megőrizni nem elég. A nemzet jövődjének teljes súlya a mi vállunkra nehezedik. Rajtunk múlik, hogy lesz-e még valaha szabad magyar nemzet vagy nem, hogy szabad lesz-e újra Erdélyben a székely, Kassán a magyar? Olyan felelősség ez, mely elől kitérni nem lehet. A hűség parancsának pedig csak úgy felelhetünk meg, ha a szenvedő magyarokból cselekvő magyarokká válunk mindannyian, ha megtanuljuk és gyakoroljuk a modern szellemi fegyverforgatás bonyolult és nehéz mesterségét. S nem csak egynehányan, de mindannyian.

„ . . . Mi — néhányan — japán őstörténeti kutatók abban a hitben nőttünk fel, hogy a világ legnemesebb nemzete és fajtája a „maya-ra” magyar. (Kérem meghatározásomra nem a hitleri nominalizmust alkalmazni.)

A „Felkelő Nap” birodalmi ivadékaik hittük és hisszük Önöket, kedves magyar testvérek, akiket a történelem „karma” messzire sodort el. Faji kiválóságukat elismerve érkezünk meg annak idején Budapestre magyarul tanulni a bölcs Imaoka Gyusiro vezetésével.

Harminc év szemléletével meg kell állapítanom a következőket:

1.) Igaz magyar történetírás sem a Habsburg, sem a Horthy korszak alatt nem létezett. A Habsburgok saját érdekükben megsemmisítettek mindent, ami az ősi eredetre utal. A Horthy korszak szerve — a Teleki Pál Intézet — saját nevelésű céhbeli tudósai pedig, Hóman Bálint vezetésével, „átértékelték” az amúgy is hiányos magyar történelmet a római katolikus egyház és a Habsburg - ház javára.

2.) A valóságos faji mythosok alapján dolgozó történész ebben a gárdában nem létezik, mert hogyan is értékelnék azok a mythosok erejét s igazságát, akik saját Nemzeti Krónikájuk hitelét is lerontották.

Miután azonban a magyar nemzet, faj és nép — vagy nevezék ahogy akarják — történelmi kutatás szempontjából csak olyan elbírálás alá kell eszen, mint a többi nemzet, faj és nép, — kezdem Önöktől, kedves magyar történész kartársak, miért hivatkoznak mindig a saját fajuk determinációs kérdéseiben a hitleri anomáliákra? Miért nem hivatkoznak a biblikus Izrael faji hasonlatosságokra? . . . Izrael faj, nép és nemzetség, tehát ugyanúgy a magyar, japán, görög, arab is faj, nép és nemzetség.

De miért nem oldják meg végre Önök, — magyar tudósok a Bibliában hemzsegető magyar elnevezések, nevek, földrajzi helyek problémáit?

Innen messziről jobban látszik az igyekezet is, meg a hamisság is. Valóban a magyar fajta igen elkeveredett már. A „magyar” történelemírás tudósai is ilyen kevert vérűek. Van: nemet - magyar, szláv - magyar, román - magyar, izraelita -

magyar keveredésű történelem tudós is.

Érdekes kívülről megállapítani azt, hogy ezek egyike sem az igaz magyar történelmet kutatja, hanem a németek, szlávok, románok és izraeliták javára akarja a magyar történelem igazságait elferdíteni. Ezzel kapcsolatban csak egyetlen kérdést szeretnék intézni ezekhez a kartársakhoz és rajtuk keresztül minden magyarhoz. Nevezetesen:

Miért van, hogy a világ egyetlen nemzete a magyar, amelynek származását, történelmét minden más népség elhomályosítani igyekszik? Kik állanak emögött a homályosítás mögött?

Addig is amíg Önök erre válaszolni fognak, mi — japánok és az összes turáni törzsekhez tartozók, Pakisztántól Szibériáig és Hindukustól Burmáig — a legősibb “egy-nyelv” elemeit megtartó nyelven — magyarul — írjuk “Ébresztőnket” csaknem 800 millió testvéreinkhez és ezzel a magyar népnek, fajnak és nemzetségnek akarunk a legősibb származásért és sokezeréves tradícióért tiszteletet adni, még akkor is, ha önök, magyarok, ezt a tényt erőszakkal megmásítani kívánják.”

Minden nemzetnek megvan a maga sajátos, küzdelmes története, mert az élet kemény és többnyire könnyes, véres napok láncolatából áll. A küzdelmet azonban nem egyforma mértékben szabta a Teremtő a népekre; az egyiknek több jutott belőle, mint a másiknak. Az egyik nyugodtan dolgozhat, építhet, szaporodhat, — míg a másik — szüntelenül harcban áll, vereszik életéért, csapolja véré, fogyasztja életerejét; — alig van ideje egy-egy kis megújulásra, lélegzetvételre, biológiai erősödesre. S amit ma épít, lerombolja a holnap. Különösen áll ez azokra a népekre, amelyek a népek vándorútján ütötték fel sátraikat. Azok közé tartozik a magyar is. A tengermelletti népeket korántsem éri annyi csapás, megsemmisítő pusztítás. Amellett két házuk van; egy szárazföldi és egy végtelen nagy és gazdag ország, a tenger.

A népe sorsán aggódónak de sokszor ajkára tolul a kérdés; miért kellett őseinknek éppen ezt a földet választaniuk hazájuknak, ahol lakunk? Miért nem vonultak nyugalmasabb vidékre? Miért kell örökké az erdő szélén álló, viharfogó tölgy szerepét betöltenünk? Vagy miért nem terjeszkedtünk Dél felé, a tenger felé?

Lovas nép voltunk. A síkkal kötöttünk frigyot!

“Helyünkön meg nem tudtunk állani s idekerültünk. Ez kezdetl átkunk.” — Ady.

És azóta, ezer éven át védjük az idegen, leginkább ellenséges nyugati “erdőket”. Ezer év óta csapoltatjuk vérünket érdekükben, és eddig — bezárólag az 1956. évi szabadságharcig — csak “mohi és mohácsi” pusztulásra érdemesítettek bennünket.

Jutalmazniok kellene, jutalmazhatnának is de mélyebbre, a pusztulásba taszítanak bennünket.

Vállveregetésből kaptunk ugyan eleget a történelem folyamán, de abból egy nemzet nem élhet meg.

“Magyarország a kereszténység pajzsa és a nyugati civilizáció védelmezője” — mondta II. Pius pápa 1456 -ban. Több azonban nem történt érdekünkben.

“Az igazat megvallva, a kereszténységnek nincs más határfala a török ellen, csak a magyar” — állapította meg Robert Johnson angol politikus 1616 -ban.

Edmond Spencer, a legnagyobb angol költők egyike azt írta: “A magyar volt Európa legnagyobb védelmezője, mert egyide-

jüleg védte a világot s szabadságát két császár ellen. . .”

Michelet, a világhírű francia történész azt kérdi: “A magyar nemzet a hősiesség, lelki nagyság és méltóság arisztokráciája, mikor fogjuk hát leróni adósságunkat ez áldott nemzet iránt, amely a művelt emberiséget megmentette, amikor saját testével védte Európát, tatár és török ellen?”

Theodore Roosevelt, az USA 26 -ik elnöke (1901 -9), 1910 április 2 -án a következő kijelentést tette:

“Nincsen kitűnőbb történelem, mint a magyar nemzet történelme. Amikor Amerika még Európa méhében volt, Magyarországnak már gátolta a barbárizmus terjedését s megvédte a civilizált világ biztonságát s ezért az egész civilizáció adója Magyarországnak.”

“Budapest többé nem egy városnév, hanem a szabadság szimbóluma.” — D. D. Eisenhower az USA elnöke 1956 -ban.

“A keresztény hagyományok, amelyek tulajdonképpen Magyarországnak ezeréves dicsőségét jelentik, lesznek az előttünk levő évszázadokban a gyarapodás és haladás erődítményei Magyarországon. — Könnyörögve kérjük áldott Szűz Anyánk közbenjárását, aki Magyarországnak Pátrónája, valamint Szent István és a többi magyar szentek közbenjárását. Valamennyiőtöknek pedig meleg szívvel küldöm apostoli áldásunkat.” — VI. Pál pápa, 1964, november hava.

“A lengyel forradalommal új szakasz nyílt a kommunizmus történetében, a magyar forradalommal az emberiség történetében.” — Milovan Gyilas

“A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és az igazságért, mint bármelyik nép a világon. A magáramaradt Európában csak úgy lehetünk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol, — még közvetve sem — igazoljuk a gyilkosokat.” — Albert Camus Nobel-díjas francia író, 1957.

Hasonlóan megdicsérték bennünket nyugaton 1956 -ban is, amikor százszoros túlerővel szemben akartuk kivívni szabadságunkat, és azzal egyidejűleg a nyugati népeket is megvédelmeznünk. De csak a dicséretnél maradtak. Elmondhatja népünk Petőfivel: “Szétszórt hajával, véres homlokával áll a viharban maga a magyar.”

És a magyar nép sorsa még ‘mohibb’, még ‘mohácsibb’ lett! Hogyan jutottunk ide, a pusztulás e mély pontjára?

E műben számos hiteles adat felel a kérdésekre.

A magyar nép eredetkérdéséhez

A magyarok és székelyek eredetkérdését kísérő kontroverzia ellenébe a tudományos megállapításokból sorolunk.

JOSÉ PIJOAN, korunk egyik legismertebb művészettörténese, így ír a szumérokról:

“Mondottuk, hogy a szumérok nem voltak szemiták, hanem turániak és Közép - Ázsiából jöttek, menekülve az éhség és a szárazság elől, melyet az utolsó jégkorszak megszűnése alkalmával előálló klímaváltozások okoztak. E tény ma már tökéletesen bizonyított s ennek következtében a szumérokat olyan turáni típusú emberekkel hozhatjuk kapcsolatba, mint a finnek, törökök és a magyarok.” (J. P.: *Historia General del Arte*. II. köt. 25. ol.

A.FALKENSTEIN a heidelbergi egyetem orientalista tanára az egyik szumér ékírásos táblán egy irodalmi remekművet talált és annak az “**IBISIN - GYÁSZDAL**” címet adta. (Ibisin a 3. UR dinasztia utolsó királya volt és Kr. e. 2015 -ig uralkodott.) - Ez a gyászdal tehát már a Kr. előtti 2015. évben “elvándorlókról” beszél akik Szumériát elhagyták. (Welt des Orients, 1950. 377. o.

A londoni egyetem Archeológiai Intézetének igazgatója —

Prof. V. GORDON CHILDE: *The Danube in Prehistory* c. könyvében megállapítja:

“A Kr. előtti harmadik évezredben az Eufrates melletti mezopotámiai műveltség Kis - Ázsián keresztül a Kárpát - medencébe hatolt.” (V.G.C.: *The Danube in Prehistory*, (1919) 205. oldal.

Az angol régészek általánosan elfogadott véleménye szerint is a késői szumér utódokat ős - szkítáknak, (szittyák) nevezte, akik a pusztítások elől való menekülésükben tömegesen Észak felé húzódtak. (Ezt nagyszerűen bemutatja a kiváló orosz történész — **J. P. Franczew** — a magyarra is lefordított könyvének: “*Világtörténet*” II. kötetében.)

ABAS is beszél a khusokról vagy párthusokról és anyanépéről a daha, vagy massagéta scythiákról, akik önmagukat ‘saká’-nak, azaz a szarvas népének nevezték.

“A szumérok betelepültek a Kárpát-medencébe is, ahonnan majd csak a Kr. születése előtti évezred elején vándoroltak ki ill. vonultak Keletre a Kaukázus — Káspi - tenger térségében is élő testvéreikhez. Magyarországon a szuméroknak ill. szittyáknak emlékét számtalan bronz és kora vaskori lelet bizonyítja. Égett csont maradványok eltemetésére szolgáló ember alakú edények, amelyekhez hasonlóak csak Trójában kerültek elő. Nagyszámú

fegyver, ezüst és arany ékszer, stb., amelyeknek feltalálói és első használói a szumérok voltak. Hajdani jelenlétüket földrajzi helyneveink, mint: Balaton, Kárpátok, Hargita, Ott, Szamos stb. is bizonyítják. A brassói szumér ill. ós-szittyá cseréptáblák fölíratát Kur Géza történész a magyarral rokon etruszk nyelv segítségével megfejtette. (Fáklya c. folyóirat: frásos emlékek Erdélyben Kr.e. 2.800 -tól).

Sir Leonard WOOLLEY aki az "UR"-i királysirokban talált anyagot a Magyarországon feltárt régészeti leletekkel összehasonlította, azt mondotta: "a forma Magyarországon található, ez a tény a közép-európai és a szumér kultúra közötti új láncszemnek tekinthető." (UR Excavations. The Royal Cemetery. Oxford 1934. Vol.: H. P. 306.)

1961 óta Nicolae Vlassa oláh történész külföldi szakértőkkel tanulmányozza a Tatárlaka -i (Kolozsvártól 120 km.) 3 tábla szumér - székely jellegű bevéséses, rendszerbe foglalt betűformáit. Az írásjelek rendkívül közeli rokonságot mutatnak a székely kopjafákon ma is látható rovás, - vagy ékírással s a szumér birodalom Ur városi és a kis - ázsiai leletek titokzatos jeleivel.

A történészek abban is egyetértenek, hogy az egy vagy hasonló nyelvet beszélő turáni népcsalád helyenként és időnként az évezredek során mindig a legerősebb, vagy vezetőképes testvérnépe nevein szerepelt. Így; COLMET: Commentarii in Genesin c. II. könyvében írja, hogy: "A Tigris és Euphrates folyók forrásánál fekvő Hunor város, az ott fekvő Cohlis várossal azonos, az Eviláth földjén fekszik, mely föld Hunor és Magor szülőföldje."

A nisíbi fölírat szerint: "Antiochius országlásának 11 -ik esztendejében az avar párthusok a makedónok igáját lerázták és az euthaliták királyának fiát választották királyuknak, kinek nemsokára Kelet -és Észak -Ázsia minden népei meghódoltak. Ezt a fölíratot Tiridentas örmény király vésette az obeliszkbe, aki maga is párthus dinasztíából származott.

ELISEUS (Örmények és Perzsák ellen viselt háborúja),

PHARBI LAZAR -ral s általában az összes Krónistákkal egyezően vallja, hogy a párthusok avarok voltak.

TROGUS POMPEIUS pedig azt mondotta, hogy a scythiák minden más népet megelőzve, 1500 éven át bírták egész Elő - Ázsiát s ezek a scythiák a világ minden más népénél, még az egyiptominál is régebbiek. Ezt az állítást fölfedezett bizonyítékok alapján magáévá tette FRANCOIS LENORMANT francia

tudós "Histoire ancienne l'Orient jusque aux guerres mediques" c. munkájában és mondja: "A behisztuni tábla három nyelven írt szövegének egyik nyelven írt része, a magyar szavakkal megtelepően összevethető."

XENOPHON (Kr.e. 431) már megemlékezik az avarokról.

BÖLCS LEÓ bizonyítja azt, hogy a magyar név használata előtt az egész nép neve avar volt.

CURTIUS, Nagy sándor történetírója a 334. évi hadjáratról írva, megkülönbözteti a királyi scythiákat a szabad scythiáktól akiket massagétáknak is neveznek.

KINGSMILL angol kinológus szerint Zarathustra idejében (Kr.e. 1.000) szereplő turáni "hunnu" nép azonos a vasszun hunokkal. **Parker** angol tudós szerint a vasszunok pedig azonosak a magyarokkal. (Chinisse Recorder, 1885. XVI.)

HISTAPES, Dárius történetírója (Kr.e.520) már megemlékezik a hunokról s a hun elnevezés a scythia helyett már abban az időben mind általánosabbá válik.

JAMES TOD (1786 - 1835) angol történetíró "Annals and antiquities of Rajasthan" c. könyvében írja: "Hunok a Buda (Budha) vagy Hold faj leszármazottai."

PAULIS DIACONUS (Kr. u. 799) és **St. PAULINUS** aquileai pátriárcha (Kr. u. 803) az avarokat állandóan hunoknak nevezik. Aquilea hun ostromáról írva az avarok hun - szittyá ravaszágáról beszél. Nagy Károly ellenük vezetett hadjáratait a hunok ellen vezetett hadjáratoknak írta. Említi, hogy a bizánci udvarnál első megjelenésükkor azt hitték róluk, hogy egy új nép majd rájöttek, hogy tulajdonképpen hunok, akik magukat sabiroknak is nevezték.

A Fuldai Évkönyvek (894) írja: "Avari sui dicuntur ungari."

NICEPHORA GREGORAS: "Massagate alani vulgo dicuntur."

FEDERIK aquileai pátriárcha az Aquileai krónikában írja: "Magna Hungarorum gens a Syria egressa."

THEOPHANES írja: "520 -ban a sabir - hun nép nyugati ága megkeresztelkedett. Gordas helyett testvérét Mogyart választotta fejedelmévé." Tehát a Kubán - vidéki őshazában Mogyeri fejedelem népét a bizánciak a hun nép sabir ágának nevezik.

PLINIUS: *Historiae Naturalis* után (lib. VI. C. 18), ősszittyá telepnek állítják némelyek és így Kr.e. időre vezetik visz-

sza Komáromot, melynek akkori nevét Chumar -nak írják.

HERODOTOS a szittyák őshazáját a Kaukázustól délre jelöli meg s ezt igazolják újabban az ottani archeológiai leletek, főleg a Kr.e. 700 -ból eredő Ziwijeh-beli ásatások eredménye. IV.-ik könyve szerint a szittyák minden más népnél hamarabb éltek a Kaukázusban.

H. C. RAWLINSON brit tudós a szumér nyelv szittyá voltát 1853 -ban állapítja meg.

J. OPPERT francia tudós 1869 jan. 17 -én a magyar és török nyelvek rokonának határozza meg a szumért. — írja az amerikai **Samuel N. Kramer**: The Sumerians c. művében, 1963 -ban.

F. LENORMANT francia tudós a szumir nyelvet az ural-táji és azok közül is különösen a magyarral egyezőnek mondja.

KONSTANTINOS PORPHYROGENITOS szerint a magyar vezetők; a nála 950-ben látogatóba járt Árpád unokája Tormás, és Bulcsu magukat **SABARTOI - ASPHALOI**-nak nevezték mely összetett szónak az első fele a régi nevük "Sabartoi" azaz a "szabadok", második fele "Asphaloi", az utóbbinak görög fordítása "kötetlenek." (A helység Szíriában van.)

HÓMAN BALINT a Kaukázus - vidéki őshazában élő hun nép szabir ágát Mogyeri fejedelemtől nevezi Magyaroknak és Mogyeri fejedelem leszármazottai az Árpád - ház.

II. Sargon a karkamishi csatában (Kr.e. 707) fölszámolta az árpád-emesu-kutasi törzseinket, akik az ősi Kútasi - Kaukázusi Birodalmunkba menekültek. Hogy ez a birodalmunk elismert volt a Vatikánban is, igazolja, hogy Kr.u. 325 -ben Magarsko fővárosunkba Ambrus holland misszionáriust küldték. (Vatikáni levéltári adat, Carpino követ jelentése.) Ezt a birodalmat dobta szét a hun Balambér Kr.u. 327. támadása, itt szakadtak le a finn, lapp, csuvajd rokon népeink, akik a hunok helyébe húzódtak.

Kiel - Kiew alapítását Kr.u. 504-ben az ukránok "a vengerskik"-nek tulajdonítják. "KIEL" az ősi szumérban "magaslati levegő"-t jelent.

TAMÁS spalatói érsek (900) írja: "A massagéta nemzetnek egy része kiköltözvén országából, mely magyar nevet is visel, nagy sokasággal jött, minden akadályokat elpusztítván, egész Pannoniát, a Duna mindkét oldalán elfoglalta."

ANONYMUS írja az 1200 -as évek elején "A magyarok tet-teiről" szóló világhíres munkájában:

"... Scythiának első királya Magóg, Jafet fia és azon nemzetet Magóg királyról nevezték magyarnak. Magóg nemzetségéből

származott azon nagyon híres és hatalmas Atthila király és Magóg nemzetségéből származott Ügyek, Almos vezér apja, akitől Magyarország királyai és vezérei eredetüket vették.”

Kézai Simon (Kun László -1262-1290- krónikása) írta: “Ethela király baneriuma (címere), amelyet pajzsán szokott hordani, madárhoz hasonlított, amelyet magyarul turul-nak mondanak, a fején koronával. Ezt a baneriumot a hunok Gyecsa ideéig, amikor közösen kormányozták magukat, a seregben mindig maguknál hordták. (Különben a hunok is egész Géza vajda koráig, míg maguk közösen kormányozták magukat, ezt a címet viselték a harcban.)” “Ezen kapitányok közül a leggazdagabb a TURUL - nemzetségbeli Ügek (Ügyek) fia Előd fia Almos fia Árpád volt. Árpád pedig törzsével az orosz havasokat elsőként lépte át, mivel nemzetsége Szkítia többi törzse fölött azzal a kitüntető méltósággal van felruházva, hogy az előnyomuláskor a sereg előtt, visszavonuláskor meg utána vonul.”

“A visszatérő erő neve sumér nyelven: TUR-ULLU. — dr. Bobula Ida történész, sumerológus.

A BÉCSI KÉPES KRÓNKA a XIV. szd. -ban mondja:

“Ezek a székelyek a scythia betűket még el nem felejtették.”

1902-ben Fadrusz János jelentette a M. Tud. Akadémiának, hogy hazánkban még él a rovásírás.

SZAMOSI ISTVAN (1569) írja: “A székelyeknél van még ma is bizonyos írásmód, amely őseiről, a scythiákról sok századon keresztül szállott az utódokra és ezen Európába Keletről behozott írásukat ma is fönntartják.”

A magyar név első emléke a kádeszi csata emlékoszlopán van khéta törzsek között (Zajthi adata) a Nilus mellett.

Később a magyar törzsek már a tibeti összességben szerepelnek a fehérhunok között (Pongrácz).

ALMASSY KRISTÓF: A magyarok őselei, hajdankori nevei és lakhelyei c. művében örmény, arab és perzsa kútfőkre hivatkozva, azokat összevetve igazolja, hogy: “. . . a scythia népek egy nyelvet beszélő népcsalád.” E tényt Heródotos, Strabo, Plinius, Jordanes stb. történetírók is állítják.

Sir Leonard Woolley és Jacquetta Hawkes: History of Mankind, I. Prehistory and the Beginnings of Civilization c. mű 635. oldalán állítják, hogy a szumér agglutinatív (ragozó) nyelv a törökhöz, finnhez és a magyarhoz tartozik. (Sponsored and Copyright by UNESCO, 1963.)

A szumér harcosok párduebör kacagányt, a civilek hosszú

szőrű bárány bőréből készült, alul kirojtozott "ga-da"-t viseltek. "Ha valaki meghalt, hívták a halott-nizu-t, meg a sir-atókat és megölték a halotti dar-t. eladásnál megitták az áldu-mást." — Balogh István (Venezuela).

VAN LOEY brüsszeli nyelvész prof. egy 9. századbéli ó-angol és kelta nyelven írt — British Múzeumban őrzött eredeti — kézirat részét juttatta Budapestre. Az útinaplóban két normann hajtós számol be a Dunán 870 körül (honfoglalás előtt) tett utazásáról. "... a horvátoktól északra van Maegtja londe — Mégyárszág — hatalmas hegyek ölében." Megemlíti a "seacel"-eket, (székelyeket) és a Baegware folyót (Berettyó). Igaza van régi krónikáinknak: két magyar honfoglalás volt. Árpád a Kézai szerinti, 670 táján érkezett magyarok leszármazottait is találta a Duna - medencében.

A kialakuló turán birodalmak egyik középpontja a fehérhun Dél - Turkesztán volt. Neve: Khangi. A nép: kiang. Batu khán IV. Bélát még a "kiangok királyának" nevezte!

"Dél - arábiai városok Tur, Turán, a Genezáreth tó környékén is megjelentek, de míg lent Turán sziget volt, itt már nagy város, Turrál együtt, ami kis patakot jelölt a kezdetük kezdetén. (Francia Bibliái Atlasz 11. térkép.)" — Ft. dr. Szelényi Imre: Szumér-Magyar Rokonság.

IGNATIUS DONELLY, 'Atlantis' c., 1888-ban megjelent, majd 1946-ban újra kiadott munkájának 206.-ik oldalán azt állítja, hogy a turáni népcsaládhoz tartozó nép, az etruszk, az Atlantiszról származott, s ezeknek későbbi országát az egyiptomiak Turusu-nak, vagy Turusciá-nak nevezték. Herodotos pedig (V. 3.) azt mondja, hogy Trója alapítói is ezek voltak, akiket az időben neveztek "tusci", "tyrrean", vagy "etruszk"-nak és, hogy a pannonok a trójaiak gyarmatosainak vallották magukat. Felvidékünkön, Turóc (turusu) város mellett találtak egy bronz fokost, amit Larousea: Encyklopedia for Prehistorik Art (1962. London) c. művében "Bronz ceremonial Axe" néven ismertet, mint olyant, amit Kr.e. ezer esztendővel használtak.

A "TUR" szógyökérből képzett helységnevek a lakosok turáni fajiságát jelölték hajdan, ill. arra mutattak rá, hogy oda tartoznak, ahol istenasszonyuknak, TURÁN -nak adlak tiszteletet. Az ősi magyar területeken pl. Turóc megyében ma is TURÁN -nak hívnak egy helyiséget, csak az 'N' betűt fiennitották 'NY' -re az 1889. évi IV. tc. alapján. TURÁN nevű helység van

nep Zemplén és Baranya megyékben. Verőce megyében Turamannak ejtik szlávosan a község nevét, ahol hajdan istenasszonyoknak a turánnak áldoztak. — Rev. Kúr Géza: A Fáklya 1965 január-februári számából.

A "hun" gyűjtőnevű turáni népáradatot a királyi szittyák vezették.

A Turáni Rétek birodalma; Afganisztán, Beludzsisztán, Kaszmír, Pakisztán, Kr.e. 400 -ig állt fenn.

1968 -ban dr. Déry Zoltán, a budapesti Természettudományi Múzeum munkatársa a Turáni Alföldön végzett antropológiai és topozetizai kutatásairól úgy nyilatkozott, hogy a Szamarkand és Huchara közötti 150 családból álló "madzsar" nép fölfedezése lehetővé teszi őseink vándorlásának pontosabb időbeli sorrendjének meghatározását. "Meggyőződésem, — mondta — hogy a magyarok őshazája nem az Ural északi részénél volt, mert jóval délebbre, a Káspi tó környékére vezetnek a nyomok."

A királyi szittyák (székelyek) magukkal hozták az ősi hagyományokat, az egyistenhívőséget, ősök tiszteletét, a királyi család szentségét, a nemzet és család fogalmának törvényességét, az erkölcsi rendet! E hagyományok megelőzve a bibliai időket, ott születtek az ősi szumérban és pártatlanok voltak a maguk nemében. Relikviák között találjuk a mezopotámiai eredetű napot, a holdat, a griffet, az életfát, turult stb., amelyek nemzeti és családi címereiket díszítik.

"Az oknyomozó történetírás nagy fontosságot tulajdonít a nyelvészeti (filológiai) adatoknak és érveknek. A nyelv a lélek és az elme szóló megnyilvánulása, ami minden elnyomás és írtás dacára elvitte a néptörzsekkel az ősi - haza alapvető értékeit. Akik 6.000 évvel ezelőtt is azt mondták; "Isten", "suba", "Nap", s még más 1.000 szót biztosan, azok csak rokon népek lehetnek. — dr. Bobula Ida: A szumér - magyar rokonsági kérdés, The Sumer Hungarian Affiliation, Washington, 1951 — Buenos Aires, 1961.

"A szumér néptörzsek magukkal vitték helyiségeik neveit, amit az előkerült agyagtáblák, köfeliratok, cylinderek igazolnak, s így a magyar honban 315 név él ma is. — dr. Szelényi: Szumér magyar rokonság, 23., 24. old.

A honfoglaló magyarság a Duna - medence őslakóival való nyelvi és faji rokonsága folytán azoknak a helyneveit érti, átveszi és fenntartja. — Rev. Kúr Géza.

P. ANTON DEIMEL: "A legkisebb kifogásom sincs a magyar - sumér rokonság elfogadására." — P. A. Deimel levele dr.

Bobula Idához. Róma, 1953 január 5.

“A jelenleg ismert és megfejtett 4.000 sumér szó közül könnyen kiválaszthatunk ezret, melynek nyilvánvaló megfelelői, le származói élnek a magyar nyelvben. . . A finnugor rokonság tétele mindössze 500 szótőre van fölépítve.” — dr. Bobula Ida.

“Korai orosz krónikák több évszázaddal a bizánci írók után még a Kaukázust ‘Magyar Hegység’-nek hívták. . . A magyar elnevezés a Kaukázustól délre is felfedezhető THEOPHILAKTOS SIMONKATTES történetében, aholis ő elmondja, hogy a perzsákkal harcoló bizánci hadsereg Kr. u. 587 -ben újra fölépítette Arménia délnyugati részben lévő ‘MATZAR’ várát, melyet az idő rombolt le. (Hodinka Antal: Orosz Évkönyvek Magyar Vonatkozásai. Bpest., 1916 33. 68. 349. oldalak. — dr. Bobula I.

“Archeológiai leletek bizonyítják, hogy Magyarországot Kr. e. VII. - III. évszázadban a SCYTHA nép lakta, akiket a Kelták űztek el. A SCYTHA nép előtt az ún.: PRESCYTHA nomád lovasok viszonylag rövid uralmáról tudunk.” — dr. Bobula Ida: A Sumér - Magyar Rokonság Kérdése. Buenos Aires, 1961.

Szittyákról Kr.e. 1490-től hallunk először, 285-ben utoljára. 624-től 28 évig tartják Elő Ázsiát, 285-ben behatolnak a Boszporuszba. 254 -ben (Kr.e.) már hunokról hallunk.

Magyarország őslakói

Amikor itt Magyarország őslakóiról beszélünk, nem értjük alatta a kőkorszakbeli ősembert, hanem a már bizonyos kultúrát hordozó embert, a fejlettebb értelmű homo sapienst, a kőkorszak végén élt embert.

Történetünk tanítása szerint a magyar nép Kr. u. 896 -ban települt Magyarországra. Ez a tanítás téves, mert turáni őseiben különböző nevek alatt már több évezreddel azelőtt lakta Magyarországot. A honfoglalás csak ősi földje 'újra birtokbavétele' volt, amikor — egybeolvadva ott talált rokonaival —, csak az őshaza folyamatos birtoklását biztosította és a több évezredes ott lakást bizonyította.

A honvisszafoglaló magyarok hazánkban szkíta - szumér és kaukázusi eredetű néptörzseket találtak: azaz rokonokat.

Nagy Géza tudósunk ezeket a népeket a következőképpen ismerteti:

"A magyarországi ősnép háromféle elemből állt; az őslakoságból, amelynek betelepülése még a kőkorszakba nyúlik vissza és kulturális tekintetben, meg talán ethnikailag is összefüggött a trójai I. város népével, hihetőleg a pelazggal; egy keletről bevándorolt népből, amely alighanem ázsiai árja (mitanni, méd, perza) és turáni keverék volt és babyloni - elamita hatás alatt kifejlődött bronz-kultúrát hozhatott magával, továbbá a baltvidéki szőke fajjal kapcsolatban álló, észak felől behatoló s a bronz-kultúra kezdetleges fokán álló árjából. . ."

Ma már tudjuk, hogy a Nagy Géza által "médnek, perzsának" nevezett népek a szumérból kiszakadt madja, mád, med népek voltak, akik a turáni népcsoportba tartoztak és egyben a magyarság ősei is. A pelazgok (paionok vagy pannonok) szintén onnan szakadtak ki, Szumériából, csak nem észak felől, hanem délről, a Balkán felől érkeztek hazánkba.

Ezt az elméletet alátámasztja az

Árpád-ház szumér eredete

Az Attila - Árpád családban szereplő ősök között ott találjuk; Noé, Jáfet, Thana, Nimród (Nemrót), Góg s Magóg királyok neveit, akik királyai voltak a Kaukázus vidékén lakó szkíta-szabírbun törzseknek.

Noé fia Sem, Kahm, Jafet. Jafet fia Góg (Mózesnél: Gomer),

Magóg, Madai, Javan stb. Semtől származnak a szemiták. Kahl fia Kus. Kus nemzé Nimródót. (Nimród felesége Semiramis, Derkető Isten leánya.)

Maondi, az arab történész szerint Noé, Ham, Kus, Nimród Nabatea-i eredet. Maimonides "csillagtisztelők"-nek nevezi a Nabatheaiakat ill. Sabeanokat. (Maimonidest idézi dr. D. Chwolson: Die Ssabier und der Ssabismus II. 458. old.)

A Sabeanok = a Perzsa-öböltől nyugatra élő nomád akkádok, vagyis suméri, magyar fajú nép voltak.

A perzsa Yezidi szerint a Nabatheaiak Szíriába Bushraból érkeztek.

[Noé dédunokája, Khám unokája és Kus fia Nimród Eritreában született a Maguar hegynél, a Bakk patak partján, Kash-Urban. (Abban az időben Túr patak és Merő városok a Nilus partján.) Nimród alapította a babyloni monarchiát, Babylont Kr.e. 2.245-ben, továbbá Ninivét, Calah, Resent.]

Noé az özönvíz előtt és alatt élt sumér király volt, akit ZIUSUDRA néven ismert az őstörténelem.

Attila és Árpád nemzedékrendjében is Noé és fia Jafet az ős- atya, Jafet fia Góg és Magóg.

A Kaukázus tájáról érkezett turáni népek maradványai ma is csaknem külön törzsekként élnek a magyar nemzettestben. "Az ősi, kerekfejű lakosság maradványának tartják a; torockóiakat, kalotaszegieket, barkókat, matyókat, akik a kő-, réz és bronz- kultúrák hordozói voltak. E népek a Kaukázus felől érkeztek és az Ojtozi szoroson át jutottak el Erdélybe, ahol az Olt folyó mellett letelepedtek. Telephelyeik később kiterjedtek a Küküllő és Maros folyók majd Magyarország más vidékére is. (Kosonci: Származástudat. Sorsunk, 1959 okt. 31. számából.)

Ezekről az ősnépekről Telekiné, Kovács Zsuzsanna őstörténezs "Aluta" (Olt) című értekezésében a következőket írja:

"A régészet bizonyossága szerint az a nép, amely az Eufrátesz és Tigris mentén az emberiség első magasfokú kultúráját megteremtette, formálta meg a Kárpát-medencében is az első remekalakú edényeket, húzta föl az első falakat, építette az első falvakat, erődöket a Kr. e. kor harmadik vagy negyedik évezredében. Elméletünk, hogy a Kárpát-medencének őt vagy hater ezer év előttről származó sumér-ősmagyar-ősfinn-ugor nevekeihez újabb és újabb sumér nevek kapcsolódtak a következő évszázadok, évezredek alatt. Ennek a sumér-finn-ugor névadási folyamatnak legújabb hulláma az Árpád-kori. A Kárpát-

medence szumér földrajzi nevei kincsek a magyarság számára.”

Árpád népe — a fent említett néptörzseken kívül — talált a Kárpátalján szarmatákat, nyugatabbra a “Sziklaföldön” székelő-hun-avar maradványokat, a Dunántúlon elszlávosodás alatt álló paion vagy pannon magyarokat és avarokat, a Duna-Tisza között Men Marot bolgár pelazg eredetű népét. (Men Marot népe atlantiszi eredetű pelazg nép volt. Árpádé pedig iber-aeol-pelazg — muföldi eredetű volt. — dr. Cserép József prof.: A magyarok őshazája Amerika.) Erdélyben a székelyek szittya és moézia (myz) őseit találta, akik küldöttséggel mentek elébe Ruteniába. A szarmaták madja-sarjak voltak (sarj-madja = szarmata-magyar) és őstelepesei a nagy Szarmata síkság déli részének. Hazánkban jazygok, jászok, akiket a Felvidéken Marcus Aurélius római császár megvert 167 - 174 -ben s akik később a hunokba olvadtak.

Korunkbeli ásatások, kutatások egyre jobban igazolják a magyar tudósok ama véleményét, hogy Erdélyben szumér eredetű nép élt és szumér kultúra virágzott. Az első komoly kutató volt ott Torma Zsófia archeológus és ethnológus, aki már száz évvel ezelőtt talált a Maros völgyében szumér eredetű valló cserép-maradványokat. 1942 -ben az oláh Horád végzett ásatásokat. Korunkban Vlassa, fiatal kolozsvári tanár 1958 -ban, amelynek eredményét 1961 -ben hozta nyilvánosságra a Román Tud. Akadémia “Dacia” c. folyóiratában. Alsó - Tatárlaka (Tartaria) falu határában, a Tordos főlelőhely közelében, Szászváros (Oarstie) körzetében egy sírkamrát fedezett fel amelyben emberi csontok és egyéb tárgyak mellett szumér égetett agyagtáblákat is találtak, amelyeken az ötezer év előtti Uruk -beli szumér agyagtáblák felirataihoz hasonló jeleket talált. Az emberi csontokból karbon - 14 próbával megállapították, hogy a Kr.e. 3400-ból valók. Később Kr.e. 2800 -ra módosították, de így is mintegy ötezer esztendőös szumér leletről van szó. A táblák feliratait még nem fejtették meg. Ez a művelet szumerológusokra vár. Hasonló temetkezési táblácskákat közül sokkal későbbi korból László Gyula híres könyvében: A honfoglaló magyar nép élete, 485. oldalán rajzban, az altáji szkíta sírokból Anuchin és Radloff nyomán. Bizonyítva, hogy a szkíta lovasnép is a szumér őskultúra örököse volt. — dr. Széll Sándor, Kanadai Magyars. 1967 jún. 10.

A felsorolt turáni népeken kívül szórvány szlávok is éltek hazánkban, akiket nagy részben az avarok hoztak oda magukkal és telepítettek le szállásaik köré, részben nyugat felől is érkez-

tek és települtek le szórványosan a Dunántúlon az avarok közé az avar birodalom bukása után. Számuk azonban csekély volt.

A honfoglaláskor hazánkban talált avarok számát László Gyula kutató olyan nagynak tartja, mint a honfoglalóké volt, — mintegy félmillió. Hiába írta tehát a kievi krónikás, hogy az avarok teljesen megsemmisültek a Nagy Károly császár által ellenük folytatott csatában. Az is bizonyos, hogy Nagy Károly nem hatolhatott a Duna - Tisza közére, mert ott a mocsaras vidéken feltétlenül vereséget szenvedett volna nehéz lovasságával.

Az avarok számához hozzá vehetjük még az egyéb ősturáni népek számát is, amelyek már az avarok előtt ott éltek.

Megszállták-e a honfoglalók az egész országot?

Ma már tudjuk, hogy a honfoglaló magyarságnak fejlett házi- és ötvösiparuk volt, az erdős - hegyes vidékek fáira és ásványaira nagy szükségük volt, amelyeket csakis megszállással és állandó őrzéssel biztosíthattak maguknak.

“Fel kell adnunk azt a kényelmes álláspontot, miszerint őseink nem terjeszkedtek volna tovább a sík területeknél, mert életmódjuknak nem volt megfelelő. Az íjas, nyerges, kocsikészítő, sátorkészítő mesterséghez bizony nagyon is szükség volt a hegyvidéki erdők fáira. Kétségtelen tehát, hogy a honfoglaláskor már azokat a területeket is biztosították és megszállták.” — László Gyula idézett műve 346. oldal.

Hasonlóképpen megszállták Erdélyben is az akkor lakható összes területeket, pontosan addig a határig, amelyen belül közvetlen elődeik a gepidák és avarok éltek. A megszállásból csak a küllömenti avar terület maradt ki. “Ahol avarok éltek, oda magyarok nem települtek.” (László Gy. u. ott.)

Konstantin görög császár följegyzése szerint: “Árpád fejedelem a honfoglalás után megmaradt szórvány szlávokat Magyarország északnyugati részébe telepítette, ahol fűkaszálist, erdőirtást, keréktalp készítest bízott rájuk.” Ez a terület az ún.: ‘gyepűelve’ volt, amely csaknem mindenütt túlterjedt a későbbi, ill. mai történelmi határokon. Hiszen, mint dr. Szelényi Imre írja egyik történelmi művében; “Szvatoplik Passau előtt ment Árpád fejedelem elé hódolatnyilvánításra”. Nem letelezett hát Magyarországon Svatoplik - főle szláv állam.

A Felvidék nyugati sarkába telepített kisszámú szlávok sem maradhattak sokáig telephelyeiken, mivel az avar és honfoglaló magyarság mindenütt megszállta a legeltethető és művelhető területeket. Így a szlávok kénytelenek voltak tovább vándorolni

onnan a kompaktabb szláv törzsekhez Morvaországba, részben pedig beolvadtak. A mai szlovákok ősei zömükben a tatárjárás utáni időben, — főként Giskra cseh rablóvezér kalandháborúja alatt 1420 táján — települtek hazánkba. Túlnyomó részük azonban hun - magyar, avar - magyar éppen úgy, mint a horvát és szlovén is.

Árpád népe rokonaival együtt egymillió lelket számlált. Hatalmas, öntudatos és korához mértén művelt nép volt, amelynek vezetői és pásztorai a rovásírás módján, írni - olvasni tudtak, tehát nem elmaradottabbak, hanem haladottabbak voltak, mint nyugat népei. Számbeli és fegyveres ereje tekintélyt szerzett neki nyugaton és keleten egyaránt. Útban volt afelé, hogy Európa egyik leghatalmasabb népévé fejlődjék.

A német nemzetiség

A második világháborúig, — a kommunizmus kezdeti koráig — Magyarország csaknem minden vidékén éltek németek szórványokban vagy kisebb-nagyobb tömbökben, így; a Barcaságon, a Szepességen, Budapest környékén, a Dunántúlon, Délmagyarországon és Szatmár megyében. Mindenütt legjobban jövedelmező és értékesíthető földet birtokoltak.

A barcasági németeket vagy szászokat, valamint a szepességeket is 1140 - 1262 között telepítették be királyaink a Rajna vidékéről. A betelepülést a rajnai lovagrend irányította, amely azonban állam akart lenni az államban és 1226 - ban II. Endre fegyverrel verte ki az országból.

A szászoknak a magyar királyok 1224-ben kiváltságlevelet adtak.

Erdélyben Gyulafehérvár környékére, Szeben megyébe telepített szászok 1277 febr. 21 -én elégették és kirabolták Gyulafehérvárt a szász Alárd fia Jan vezetése alatt. A templomokat mind felgyújtották s a bennük védelmet keresőket az épületekkel együtt elégették. Csak a székesegyházban több mint kétezer magyar pusztult el és ott veszték az ózdi és küüllői esperesek. Elégették a gyulafehérvári káptalan és püspökség levéltárát s könyvtárát. A székesegyház ujjaépítéséhez még III. Endre korában hozzá kellett járulniok. A gyújtogatást Nagy Lajos korában megismételték!

A németek nyugat-magyarországi betelepülése a XII - ik század végén indult meg a ritkán lakott gyepűkre, amely egészen az Enns folyóig terjedt. A betelepülés a XIII. század végén, a tatárjárás után indult meg erőteljesebben, amikor a tatárok a gyepűlvi magyarok nagy részét is kiirtották.

Hogy a tatárjárás előtt ott magyarok laktak, egyéb okmányok mellett igazolják az ott lakó idősebb emberek, akik szájhagyományból tudják ezt. "A tatárok a mi falunkat is elpusztították akkor a magyar lakossággal együtt." mondták a sorok írójának a Sopron - vidéki németek.

Történelmi tény, hogy Zsolt fejedelem még a mai onztrák Enns folyó partján lévő gyepűelve kijavítását rendelte el. A külső határ tehát ott húzódott el.

Dél - Magyarországra, Temesvár vidékére a törökök kiűzése u-

tán, 1717 után telepítették őket Elzász - Lotharingiából.

A többi vidékre való német betelepülés főként a XVIII - ik században történt. Budapest környékének elnémetesedése is arra korra tehető.

Hazánkban, a németek első nagy területszerzése királyi adományozás útján történt. Az volt a szepességi és barcasági területadományozás. A Temesvár környékére való betelepítés és birtokszerzés rablásnak is beillő módon történt.

A törökök az országból való kivonulásuk idején Temesvárba húzódtak, mint utolsó erődbe. A várat vívó sereg parancsnoka hadászati szempontból a magyar lakosságot elűldözte onnan s mikor az a törökök kivonulása után újra vissza akart térni elhagyott otthonába és birtokaira, a környék új urai elkergették onnan és helyébe elászi németeket telepítettek. Úgy vált németté több mint hatvan színtiszta magyar falu. A magyarországi németységnek az volt az egyik legnagyobb és legigazságtalanabbul rabolt területe.

Ennek a betelepülésnek történetét az 1954. évi németországi Donauschwabische Heimatkalender a következőképpen ismerteti:

“Ideküldtek bennünket gyalogsággal, huszárokkal és tüzérekkel, hogy a Bánságot a törököktől megtisztítsuk. Akkor ismertem meg ezt az országot alaposan. Ez a területsáv a Duna - Tisza - Maros között már a dákoknak, rómaiaknak, hunoknak, avaroknak is mindig egy természetes erődvonala volt. Békesség azonban sohasem honolt rajta. Mily hálás lenne ez a terület egyszer annak, aki kultúrárt teremtené rajta. Úgy gondoltam, amikor ütegünk Aradról és Lippárról a pusztán menetelve Temesvárhoz érkezett. Egy nagyszerű növényvilággal megáldott, őserdőkkel megrakott, déli klímájú vidék. A rómaiak óta ez a föld nem látott ekét. A nyomorúságos falvak csaknem teljesen kihaltak látszottak. Földkunyókák között farkasok üvöltöttek. Hiányoztak az éneklő madarak. Dögkeselyűk és hollók keringtek mindenfelé, hullára vadászva.

S mialatt tüzérségünk vad tüzet szórt az erdőre, Eugen hercegnek előhozakodtam titkos tervemmel: E pusztá fölé Trajanus szobrának lenni, ha meghódítjuk.” — beszéli el tervét gróf Mercy, Savoyai Eugén seregvezér egyik tábornoka unokájának, majd így folytatja:

“A törököket elűztük és Temesvárba hurcolkodtunk 1716 október 18 - án. A kormány megbízott, hogy a nyomorult tartománnyal belátásom szerint cselekedjem. És én olyan tartományt akarok belőle alakítani, mint Lotharingia, Elzász vagy Pfalz.”

— Honnan veszel hozzá népséget? — kérdezte őt unokája, egy

fiatal tiszt. — “Onnan főntről. Elbocsátott német katonáinkból sokan térnek haza szülőföldjükre. Adok nekik itt földet, amennyit meg bírnak művelni. Az előmunkálatok már megkezdődtek és az a százezer paraszt, akiket ide akarok hozni, teljességbe viszi a nagy művet. (Müller Guttermann elbeszélése után közölte az id. napt.

Igy kezdődött a Temesvár - vidéki Bánság nagy történelmi tragédiája amely a Hitler - féle “Donauschwabische Land” megalakításával végződött a magyar korban, ma pedig — Románia birtokában többnyire eloláhosodott; alig magyar már és alig német.

Arról nem emlékezett meg sem az elbeszélő gróf, sem a történetet leíró A. Müller Guttermann, hogy a Temesvár környéki magyarokat elűldözték onnan, amikor birtokaikat újra tulajdonukba akarták venni.

Amikor a törökök kivonultak Magyarországról, a Habsburgok a Bánságot mint Magyarországtól különálló “hódított” területet kezelték; a katholizálását és elnémetesítését tűzték ki célul. . .

“A telepesek költözködési költségeit a helybeli lakosságnak kellett viselnie. Megérkezésük után pedig a helybeliket a termékeny földekről irgalmatlanul elűldözték s azokat a jövevényeknek adományozták. A telepesek teljes adó- és illetékmentességet élveztek, az összes terhek kizárólag az őslakosság vállaira nehezedtek.” — Miron Constantinescu: Erdély története I. k. 243. old.

“Az 1718 - ban ‘felszabadított’ Bánságot koronauradalomként szervezték meg és vezetését katonatisztekéből és polgári tisztviselőkből álló tartományi közigazgatási szervezetre bízta. A tartomány élén álló kormányzói tisztet a parancsnokok töltötték be.

Egyikük sem volt helybeli. A Bánság területét 11 körzetre osztották s minden körzet élére igazgatót, a községek élére pedig úgynevezett ‘kinézek’ - et állítottak. A Bánság 1750 - ig katonai kormányzat alatt maradt. Akkor került csak polgári közigazgatás alá, élén — mindig német származású — elnökkel és hat tanácsossal. (Idézett mű 243. old.

A liberális magyar uralom idejében az oláhság is nagymértékben elárasztotta a Bánságot. Ma már — Magyarország összeomlása óta — csaknem teljesen oláh jellege van és az oláhok teljesen oláh közigazgatás alatt tartják. Elveszett a Bánság nemcsak a betolakodott németek számára, hanem a honvisszafogluló magyarok számára is.

A hazájukból elűldözött németek mindenütt megünnepelték Savoyai Eugen herceg születésének 300 éves évfordulóját, aki a törökök végérvényes legyőzése után lehetővé tette, hogy Temesvár

környékén német települések létesülhessenek. Ehhez a nagy, lelkes ünnepléshez Homonnai Elemér történetíró — a "Neuland" című osztrák lappal folytatott beszélgetés során — a következő megjegyzést fűzi: "Hogy a dunai németiség világszerte ünnepélyes külsőségek között emlékezett meg az évfordulóról, természetes és érthető, hiszen Savoyai herceg győzelme tette lehetővé a dunai németiség betelepülését az egykor színmagyar, sűrűn lakott, gazdaságilag és kulturálisan fejlett területre, amelyet a 150 esztendő török uralom néptelen sivataggá vagy mocsárvilággá változtatott. Azzal azonban nem tudunk egyetérteni, hogy az ünnepségek alatt különös hangsúlyt nyert Savoyai Jenő magyarellenes telepítési politikája, amely különösen a Bánság újra benépesítésében érvényesült. A dunai németiségnek, amely a hazájából elűdözött többi népekkel együtt joggal követeli "jogát a népi hazához" (Heimatrecht), tudnia kell, hogy Savoyai Jenő ezt a jogot megtagadta a Bánság ősi lakosaitól, amely Erdélyben vagy a Felvidéken keresett menedéket a török hódoltság idején. A magyarságnak nem az ellen volt kifogása, hogy Savoyai németeket, franciákat, olaszokat, spanyolokat vagy a Csernojevics Arzen ipeki patriarcha szerbjeit telepítette a Bánságba, a Bácskába, Baranyába, Buda vidékére, hanem az ellen, hogy a telepítésekkel a magyarságot lehetőleg kizárta, vagy éppenséggel a telepítésekkel a magyarsággal szemben annak saját hazájában ellensúlyt kívánt létesíteni." (Katholikus Magyarok Vasárnapja, 1964. Jún. 21.

Hasonló módon telepítettek Baranyába is németeket: Az országon dülő, garázdálkodó osztrák "Landsknecht"-ek egyszerűen elkergették falvaikból a magyarságot s helyükre németeket telepíttek.

"A népet az egész Baranyában az erdei farkasok sorsára jutatták, mindenükből kifosztották, otthonaikból kifüstölték úgy, hogy nem egy hadijelentés maga is sajnálkozva beszél a "keresztény hadak" embertelen dúlásáról. Tatárjárás volt az, amely megzúzta a népet. . ." — Kodolányi János; Esti beszélgetés 316. o.

A Temes megyei területablást igazolja a Temes vármegye levéltárában még 1940-ben is meglévő 550 régi, délvidéki magyar család visszaperlési okirata, amely elintézetlenül ott feküdt akkor.

A törökök kiűzése után megindult a nagymérvű nemzetiségi betelepülés a környező nemzetiségi vidékekről.

"Az ország peremein földuzzadt népesség a török kivonulása után mint valami áradat zúdult az ország közepe felé új honfoglalásra. A folyamatot a határokon túlról jövő oláh, szerb és német

bevándorlás csak fokozta. Ez a bevándorlás ugyan megindult rögtön Mohács után, de amerikai méreteiben csak a felszabadító háborúk után, a XVII. -ik század végén és a XVIII. -ik század első háromnegyedében bontakozott ki. A Dunamedence néprajzi arculata akkor kapta azokat a színfoltokat, amelyek rajta a török kor lázas betegségének nyomaként ma is láthatók.” — Baráth T.; Magyar Történet 18 - ik oldal.

Magyarország némely vidékén a török hódoltság végén teljes volt a pusztulás az elnéptelenedés, mert még azok a magyarok sem mind tértek vissza, akik az osztrák megszállás alól a török hódoltsági területekre húzódtak. Így vált pusztává az Ormánság is. “A nép kivándorolt, apáthiába süllyedt, elzüllött, elkótyavetyélte kincseit, szaporodása megtorpant, majd pedig fokozatosan csökkent.” — Kodolányi idézett műve 58. oldal.

Az ormánsági pusztulást azonban nem a török megszállók idézték elő, — mint ahogy másutt sem —, hanem az osztrák nemkívánatos fölszabadítók.

A németek beszívárgása a történelem folyamán sohasem szünetelt teljesen, — akárcsak a zsidóké. Az idegen származású királyok, földesurak, főpapok szívesen telepítették őket birtokaikra és városaikba, nemcsak a parasztokat, hanem a tisztviselőket, iparosokat és kereskedőket is, néha nem is németesítési szándékkal, hanem tudatalatti vérségi érzelemből kifolyólag vezetve.

Városainkban mint kiváltságokat élvező iparosok és kereskedők élvezhették a Pax Hungarica - t.

A Bach korszakban szintén sok német tisztviselő maradt az országban. A Habsburg uralkodóház uralma kezdetétől fogva céltudatosra vált a németek betelepítése és különös kedvező bánásmódban való részesítése. Azzal azonban, hogy a Habsburgok nagyra fejlesztették a magyarországi németiség számbeli és gazdasági erejét, akaratlanul is aláátmasztották a németiség keletre terjeszkedő politikáját. A németek keletfelé terjeszkedése nyolc-száz évvel ezelőtt indult meg s a második világháborúig tartott.

A XIII - ik századtól kezdve hosszú ideig a német lovagrend végezte a területhódítást, terjeszkedést. A hittérítés örve alatt vette birtokba lépésről - lépésre: Pomerániát, Danzigot, Memelt, és vidékét is. Hasonlóképpen akart Erdélyben is terjeszkedni a Barcaságon. Terjeszkedése mindig tervszerű volt s ahol hódított, vagy katholizált, magába olvasztotta az ott talált népeket, rájuk erőszakolta kultúráját és nyelvét.

Az északkeleti irányba folyó terjeszkedéssel egyidőben folyt

a dunatárségi terjeszkedés is más módon és más eszközökkel ugyan de céljában megegyezett azzal. Alapja a német térség állandó bővítése volt.

A betelepülő németeket a legtöbb helyen gazdasági fölszerelés, tenyészállatok, épületek várták, ami megkönnyítette nekik az új otthonban való életkezdést és előnybe jutottak a környék kifosztott, elszegényített magyar lakosságával szemben.

A magyarországi németek lélekszáma 1910 - ben 2.037.435 volt. Különösen kedvező helyzetben éltek a magyarországi németek Budán és Budapest környékén, mert azzal, hogy a főváros környékét birtokolták, nemcsak a föld telek és termény értékének a többihez viszonyított jóval magasabb százaléka folytán jutottak jobb gazdasági helyzetbe, mint a fővárostól messzebb lakó magyarok, hanem azzal is, hogy a főváros politikai életében, — s azon keresztül az országos irányításban is — nagyobb befolyásra tettek szert mint amennyi számarányuknál fogva megillette volna őket.

De ez a kivételes kedvező politikai és gazdasági helyzet és a fővároshoz való közelség, — amelyhez még a mindenkori államvezetők különös támogatása és kettős nyelvtudásuk is hozzájárult — az ipari és kereskedelmi élet terén is előnyt biztosított nekik a magyarokkal szemben.

Amióta a hazánkba betelepített és beszivárgott németek számszerint is jelentékeny népcsoportot alkottak, — kevés tiszteltetreméltó kivételtől eltekintve —, sohasem fűtötte őket a magyarsághoz való őszinte ragaszkodás érzelme. Nem tudtak és nem is akartak a magyar nép lelkéhez férkőzni, vele örömeiben, bánatában egygyé válni, küzdelmeiben szívből részt venni. Egyszer-egyszer azonban — a szászok kivételével — megmutatták, hogy tudnának testvéribbek is lenni, a magyarral jóban - rosszban közösséget vállalni. Az első világháborút megelőző időkben pedig már úgy látszott, hogy a két nép szilárd és végleges testvériesülése bekövetkezik. E folyamatot azonban a kívülről hazánkba áradó propaganda megakasztotta és teljesen elrontotta.

A német nemzetiségek ellenszenvéből sok megbocsájthatatlan és soha nem felejtendő cselekedet fakadt.

Az első világháború után Szatmár megye egyik nyugati határszéli falujában egy oláh emlékmű leleplezése alkalmával az ottani német kisebbség szónoka csonka Magyarország felé mutatva beszédében kiemelte, hogy "a romániai németek készek Nagyromániát a nyugati ellenséggel szemben védelmezni." A nyugati ellenség alatt akarva sem lehet mást érteni, csak a magyart.

A második világháború alatt Pécsen a Volksbund egyik ifjúsági szónoka egy gyűlésükön hangoztatta, hogy "Pécs ősrégi német város, amit a temető sírkövei is bizonyítanak német fölírással. E várost újra németté fogjuk tenni." A beszéd teljes másolata e sorok írójának a birtokában volt.

A szónok tanult ember volt s éppen olyan jól tudta, mint bármelyik iskolázott magyar, hogy Pécs és vidéke lakossága a török elleni harcokban pusztult el, részben pedig az osztrák hadsereg kegyetlenkedése által, mely többek között elűzte a magyar népet ősi lakhelyéről, akik helyére települtek a németek. Hitler győzelme azonban vakká és elbizakodottá tette az ifjúság szónokát, ahogyan az a jövőben is megismétlődne.

A németek elbizakodottságára vet fényt az a kis eset is, hogy amikor a német hadsereg győzelmesen nyomult előre minden fronton, a Sopron melletti Harka község német ifjúsága horogkeresztes lobogót tűzött a magyar hősi emlékműre s amikor az előljárásság etávolította onnan, ismételten odatűzte. Annyira jutott a német nemzetiség hatalomérzetében és annyira süllyedt a magyarság hatalma az elerőtlenedésben.

A második világháború alatt megindult a visszanémetesedési mozgalom is. Sokan, — akik azelőtt megalkuvásból, s gazdasági előnyök könnyebb elérhetése céljából vagy talán szívük sugallatára — magyar nevet vettek föl, visszavették régi német neveiket. A magyarságukkal azelőtt büszkén kérkedők újra német érzelműekké váltak, fölfedezvén magukban a németet és segítettek a magyar nép erejét belülről porlasztani. Különösen kitűntek ebben a német hadsereg szolgálatában állók vagy vele kapcsolatban lévők.

Ellenzenvüket éreztették hazai németjeink a hozzájuk beszélt honvédekkel is amikor vizet sem adtak nekik szívesen. "Kutyának, honvédnek nem adok szállást", — írta kapujára egy gazdag sváb paraszt a Délvidéken a német fegyverek biztonságában.

Hogy a Bánság 1940 - ben nem került vissza az anyaországhoz, főként annak tulajdonítható, hogy dr. Sepp Janko, a német ifjúság vezére — Ribbentropp közvetítésével — két sváb hadosztály föllállítására tett ígéretet Hitlernek. Úgy maradt e terület német közigazgatás alatt és szolgált volna kiindulási alapul az úgynevezett "Schwabische Türkei" -nek, a Német Donaustaat -nak.

A Magyarországról kimenekült vagy kitelepített kisebbségi németek a menekülés utáni időben eleinte csak szemlélődtek, vártak és nem foglaltak állást a magyarok ellen, sem mellettük. Itt-ott szidták ugyan őket, de az akkor inkább a kommunistáknak szólt.

Később azonban — a német nép gazdasági gyarapodásával arányban — mindinkább kialakult bennük a jövőt mérlegelő érzelem s annak megfelelőleg vagy magyarbarátokká váltak vagy magyar-ellenesekké. Úgy szakadtak két pártra. A magyarokkal rokonszenvezők a magyar ügy védelmezői, szószólói lettek vagy semlegesek maradtak a kérdésben, míg a magyarellenések tovább szították különválási vágyukat, hízelegtek a birodalmi németeknek és ahol csak lehetett, kisebbsítették a magyar nemzetet, panaszkodtak vélt sérelmeikről. Volt egy csoport, amely már 1946 - 47 - ben Nyugatmagyarországnak Ausztria javára való kibővítését óhajtotta és annak érdekében sajtópropagandát folytatott.

E csoport vezetője dr. Nagy Ivor, a Volksbund volt dunántúli propagandistája volt. Mozgalmát Bécsből irányította és Renner osztrák kancellárral összeműködött. Terve volt, hogy az elcsatolt Nyugatmagyarország területét egészen a Rába folyóig kiterjesszék.

[Renner Károly — 1945 - 50 -ig osztrák köztársasági elnök — már az I. v. háború békétárgyalásán követelte 'Burgenlandot' és magyar vármegyét, fegyvertársától Magyarországtól. Hodza Milán cseh miniszterelnök (1935 - 38) megjegyzése jellemző Renner egyéniségére nézve: "Renner doktor, aki régebben az Ausztria vezetése alatt federizálendő Közép - Európa apostola volt, mint az új Ausztria kancellárja odáig jutott, hogy az osztrák - német szocializmus élharcosává lett és követelte Ausztria csatlakozását Németországhoz." Masaryk azt írja: ". . . Bauer és Renner progjamja lényegében nem különbözik a pángermánisták programjától." — Szalai Jeromos: Igazságok K. Európa körül.

Ez a terv az osztrák hivatalos kormány terve is volt egyben, ha látszólag nem is vett részt a propagandában. Nagy Ivor a kitelebitett németek között aláírásokat gyűjtött az emigrációban. Sokan beugrottak neki és aláírták az emlékiratot abban a reményben, hogy az osztrák határ ilyen kibővítése esetén hazatérhetnek. Az emlékiratot a hazaárulók a győztes hatalmakhoz is eljuttatták, de sikertelenül.

Ez a Nagy Ivor - féle mozgalom még 1954 - ben sem szünetelt.

A mozgalom bajorországi vezetője a rajkai postamester volt.

A Magyar Nemzeti Ifjúság 1954. évi számában "Hazajáró Lelkek" cím alatt egy magát Germanicus-nak nevező egyén tollából megjelent cikk a "Festschrift" nevű időszaki lap tartalmával foglalkozott nem kis méltatlankodással. A nevezett lapban ugyanis egyebek között „Nincs más elintézés csak igazságos” jelszavával egy cikk jelent meg Nyugatmagyarország kérdése ismertetéseként. A cikk írója: Sopron, Moson és Vas vármegyék Auszriához

rsatolását javasolja azzal, hogy e megyék magyar lakosságát cseréljék ki az egyéb dunántúli németekkel.

A cikkre az első választ a soproni némettség az egy hétre rá megtartott Wimpfen-i találkozóján adta meg azzal, hogy szónoka a soproni némettség nevében kijelentette, miszerint: "Sem a cikk szellemével, sem annak tartalmával a soproni némettség nem azonosítja magát."

Az osztrák - német határ Kelet felé való kitolásának szándéka nem szűnt meg a dr. Nagy Ivor mozgalmanak sikertelenségével, hanem tovább él a nagynémet terjeszkedés tervében Bonnban. Erről a kérdésről "a minisztérium költségén kiadott," tehát hivatalos fölfogást tükröző 'Der Donauschwäbe' c. újság 1960. November 13 - i számában dr. Georg Goldschmidt: Sopron, Győr, Vas és Zala megyék teljes és Veszprém megye részbeni annexióját a következő érvekkel indokolja meg:

"Ami a Kelet - Burgenlandra vonatkozó terveket illeti, bárki élhet azzal a kifogással, hogy elsősorban az osztrákoknak kell előállniuk a követeléssel. Ez azonban vaskos tévedés. Területi szempontból Auszriának nincs követelése Magyarországgal szemben. Viszont Magyarországról üzték el a németeket s annak következtében követelhetik kielégítésüket az államterület megfelelő részével."

Ez a területéheesség jellemző a németekre!

"A 'Kelet - Burgenland' térképét a Magyarországi Németek Egyesülete a Th. Oberländer miniszter jelenlétében tartott 1954. évi Ludwigsburg-i országos ünnepély 'Ünnepi Irata'- ához mellékeltek. ['Burgenland' térkép: — amelyen Győr, Sopron, Vas és Zala megyék teljesen s Veszprém megye egy része 'Burgenland' néven német tartomány.] A térképen a következő lépést is kijelölték:

Támadó fölvonulási nyíl a Schwäbische Turkei néven bekerített Mecsek vidékére." (Dr. Málnási Ödön leveléből.

Természet törvénye ellen nem lehet cselekedni: A hullára szívesen szállanak a döggeselek, mert az nem tud védekezni.

A külföldi időszaki lapjaik közül bizony nem egy akadt, amely állandóan becsmérelte a magyarságot vagy valótlan történeti adatokat közölt róla. Egyik ilyen hazug állításban a "Heimatruf" 1951 január 1. számában írja: "A Bánátot a németek hódították vissza a törököktől 1717 - ben. A császár németeket telepített oda a keresztény kultúra védelmére." Ugyanazon év 3. számában így ír:

"A németiségnek Magyarországról való kiűzése befejezését jelenti a magyar nacionalizmus kifejlődésének, amely a magyarországi németiséggel az ország nyugati elemét semmisítette meg."

"23.000 német esett el Buda 1684. évi sikertelen ostrománál,

lőbb, mint azon magyarok száma, akik a fölszabadító hadjáratokban valaha is résztvettek.”

Íme így állítanak be bennünket a világ előtt: A magyar nacionalizmust, — amely tiszavirágéletű volt —, fölhánytorgatják, míg a maguk évszázadokon át tartó és ható nacionalizmusát természetesnek tartják.

A kitelepítéssel járó “nyugati elem” megsemmisítése szerintük annyit jelent, hogy most már csak a kultúrában elmaradt magyarság maradt otthon.

Hogy Budavár sikertelen ostrománál annyi német esett el, elhíhető, de vajon hányszor huszonháromezer azoknak a magyaroknak száma, akik a közel háromszáz éven át tartó török - német-magyar háborúban elesetek?!

Egyébként Budavár ostromában is 25.000 magyar harcolt s a várat ostromlók között sok bajor, belga és holland is volt.

A németek kitelepítéséért sem vádolhatják a magyar népet, mert azt Moszkva irányította és követelte, ami a magyarországi nemsláv népek kiirtásában első lépés volt. Ugyancsak közrejátszott benne a magyarországi zsidóság bosszúja is.

(A potsdami egyezmény XIII.-ik cikkelye értelmében a németek “emberséges úton” kitelepítendőek Lengyelországból, Cseh-Szlovákiából és Magyarországból.)

“Az írás nem felejt”. Jegyezzünk föl azért minden olyan hozzászólást, véleményt is, amely e gyalázkodásról szól.

A délkeleti államokból kiutasított népi németek közül a magyarországi németiség bizonyos csoportja az egyedüli, amely a múlt sorscsapásain nem okulva, a hontalanság huszadik esztendejében még mindig folytatja oktanal harcát szülőhazája, Magyarország és a magyar nemzet ellen.

A német sajtóban, sem a Landsmannschaftok lapjában nem olvastunk a szerb, román, szlovák és cseh nemzetek emigrációja elleni hitelrontó, történelmet és eseményeket elferdítő, gyalázkodó közleményeket, de Magyarország-ellenes cikket annál többet!

Tudjuk, hogy Magyarországon akkor keletkezett a sváb kérdés, amikor a Volksbund létrejött. Azt is tudnunk kell, hogy a Volksbund vezetője, dr. Basch erdélyi szász ember és Erdélyben akarta megcsinálni azt, amit később Magyarországon elért de a szigorúbb oláh államvédelmi törvények miatt onnan kalandos módon a csonka magyar területre szökött. S a vendégfogadást azzal hálálta meg, hogy a nemzettel szembeállította az addig békésen élt népi németiség nagy részét. Az úgynevezett sváb kérdés akkor keletkezett.

A hitlerizmus expanzív politikáját szolgálai módon követték és

Basch ládaszámra küldött mondvacsinált "panaszírók" - at Hitlernek éppen úgy, mint az első világháborúban az erdélyi szászok Vilmos császárnak, — panaszkodván "szörnyű elnyomtatásukról." Így vált a magyarországi németiség néhány forrófejű vezetője révén idegen testté a magyar nemzet életében.

Csak a vad uszítás szülhette meg a Weidlein — volt debreceni egyetemi tanár — féle brosurát, amelyben a történeti tények elferdítésével a németiség kiüldözését magyar találmányként igyekezett a német közvélemény elé tárni.

Mozgalmunk akkoriban tudtára adta Weidlein úrnak, hogy a népi németek kiutasítása dr. Benes Eduárd agyában született meg.

Az ő indítványa alapján követelte Sztalin Teheránban a népi németek "átköltöztetését", amelyet később Potsdamban nyilvános szerződésben is lefektettek. A nyugati hatalmakat az bírta Sztalin követelése elfogadására, hogy a délkeleti németiség SS divízióikkal támogatta Hitler háborús gépezetét.

Az "Unsere Post", a Lexber lapja 1949 - ben orosz invázióval fenyegette meg tagjainkat, majd 1951 - ben a Flüchtling jogok és kegydíjak elvételével azokat, akik a "Grundgesetz"-ben számukra biztosított polgári jogokkal élni merészelnének, és ünnepélyeinket látogatják.

A stuttgarti kommunista "Volksstimme", a "Fellbacher Zeitung", a "Weiblinger Kreiszeitung", a magyargyalázásról híres s az erdélyi szászok szerkesztésében megjelenő "Ostwestkurir", a "Stimme", az "Unsere Post", a "Heimatruf", a "Gegenwert und Zukunft", a "Sudetendeutscher" lapok és írárok, amelyeket Seh Jenő "Nachrichten der Ungardeutschen" címen. más pedig "Informationsschriften" címen ad ki és Magyarország külföldi hitele rontására, a magyar emigráció denunciálására minden rendőrséghez, polgármesterhez, Landráthoz, kormányhoz, ahol magyar emigráns él, — elküldenek.

Egyik Informationsschrift a magyarságot olyképpen állította be a német hatóságok előtt, mint amely évezredekken át az oroszokkal szövetkezve Németország leigázására törekedett és törekszik ma is.

Ludwigsburgban Schmiedt József tanár megismételte a Burgenland - Bund nevében dr. Nagy Ivorral 1947 - ben az UNO - hoz beterjesztett emlékiratát s követelte Moson, Sopron és Vas megyék Austriához való csatolását s csinált tervének újból propagandát.

E magyargyűlölőktől származik a Leipziger Zeitung 1951 nyarán megjelent egyik számából vett idézet is.

"A magyarok eljátszották a harmadik területrendezésre való

jogukat, mert a kisebbségekkel embertelenül bántak.”

Az idézett cikkszemelvényeket a Magyar Hűségmozgalom hivatalos lapja gyűjtötte össze és közölte.

Igy írnak a magyar népről és ellene az otthon már látszólag asszimilált németek, akik valaha hangosabban hirdették magyar voltukat, mint a született magyarok. Elég Weidlein volt debreceni egyetemi tanárt megemlíteni, aki a népszámlálásnál magyarnak vallotta magát. (Föl kell jegyezni ezeket okulásul, mert könnyen felejtő nép vagyunk!

A Volksbund tagjai egyébként 1950 március 4 - én kijelentették, hogy “a nagynémet sorsközösséghez csatlakoznak és a magyar néppel minden kapcsolatot megszakítanak.”

A magyarellenos támadást főként azok a németek irányították akik egyszer németek, majd magyarok, majd jugoszlávok vagy románok, majd ismét németek tudtak lenni; az ún. “kenyérhazafiak”.

Ilyen németek voltak azok a Délvidékről a Neisse folyó két partján épült Forst városba menekültek, akik amikor az oroszok odaérkeztek, jugoszlávoknak vallották magukat a jobb élet reményében. Nem is csalódtak, mert jobb elbánásban részesültek, mint a többi menekült. Amikor azonban az oroszok haza akarták őket telepíteni Dél - Magyarországra, elszökdöstek nyugatra, ahol a legsovínisztább németek lettek, megtagadván “jugoszláv” nemzetiségüket.

Nem volna tárgyilagos ez az írás ha kimaradna belőle, hogy az említett magyargyűlölő németek csak egy kis töredékét képezik az emigrációba került németeknek. A nagyobbik rész, — amely odahaza is jószívvel volt a magyar néphez —, idekint is becsületes barátja a magyaroknak. E csoport megalapította a Magyar Hűségmozgalmat, amely 1949 április 24 - én a következő program-szerű határozatot hozta.

“A Magyar Hűségmozgalomba tömörült magyarországi némettség kinyilatkoztatja, hogy elítéli a Nagy Ferenc és kormánya által 1945 - ben hozott, a magyarországi némettség tömeges vagyonosztására és az ország területéről való kiutasítására vonatkozó rendelkezéseket, azokat igazságtalanoknak, alkotmányelleneseknek minősíti és törvénytelen kormányintézkedéseknek tartja.

Elítéli Magyarország ezeréves területének földarabolását, azt igazságtalannak, népjogellenesnek tartja, mert Magyarország az első és második viágháború földidézésében nem volt bűnös, nemzetiségeit az évszázados együttélés során sohasem részesítette elnyomásban, területeit a wilsoni elvekkel való súlyos visszaélés útján, népjogellenesen vették el és csatolták Cseh - Szlovákiához, Romá-

niához, Jugoszláviához és Ausztriához.

Ha egy ország a háború földidézésében nem bűnös, akkor nem ítéltető el háborús bűnősként sem, miként 1920 - ban Trianonban és 1946 - ban Párizsban történt. Ennélfogva követeli Magyarország háborús bűnösségének felülvizsgálását és az e címen elszakított területek visszaadását.”

A Magyar Hűségmozgalom határozatában kimondja, hogy vállalja a közösséget, a közös szabadságharcot a magyarsággal, hogy az országot a bolsevizmus alól fölszabadítsa és az alkotmányos rend helyreállításában közreműködjék. És evégből minden áldozatra készen áll.

Íme ez volt a magyarsághoz hű népi németek érzelme és politikai állásfoglalása. Sajnos, az ellenük folytatott politikai és gazdasági harc végül is e mozgalom fölосzlását eredményezte.

Népi németeink kis töredékének ellenszenve, — mely noha a magyarság lenézéséig és gyalázásáig mélyült —, nemcsak faji és törzsi életformájukból eredt, hanem a köztük állandóan terjesztett németbirodalmi s osztrák —, főként osztrák! — propagandából is.

Az volt a forrás, amelyből különös ellenszenvük táplálkozott.

Ez a magyarellenesség még 1965 -ben sem szűnt meg, amikor pedig már egyre erőteljesebbé válik az európai népek egységesítésének gondolata. Egy ilyen magyargyalázó frás dr. Weidlein és a budapesti Bleyer Jakab német gimnázium igazgatója brosurája, amelynek már a címe “Német bűnök Magyarországon” is ellenséges érzelmet mutat, tárgya pedig történelemhamisítás.

“A német nép a török veszéllyel szemben fiainak hekatombáit áldozta föl, hogy azáltal a szomszéd magyar nép életét évszázadokra biztosítsa és a fölszabadított országot ajándékolja a magyaroknak. Nem akad még nép a világban, amely tisztán emberi indítókából a haladás szolgálatában olyan segítséget nyújtott volna egy idegen népi közösségnek, mint amelyet a német nép nyújtott. Nyilvánvalóan nagyobb volt ez a segítség, mint amennyit a magyar büszkeség elviselhetett volna. Így csináltak tehát a segítőből és megmentőből legnagyobb ellenséget és a magyarság legrégibb átkát. Kiteljesedett ez a gyűlölet, amelyet évszázadokon át tervszerűen termeltek ki, — mert el akarták határolni magukat a német kultúrától —, a magyarországi németiség kiűzésének pillanatában amikor a gyűlölt ellenség a szövetséges segítő és megmentő a legnagyobb szükségben, hatalmától megfosztva a földön hevert.”

Budavár 1684 júl. 19 -i visszafoglalási kísérletének veszteségeiért önmagukat vádolhatják. A bécsi győzelem után elbizakodva hangoztatják, hogy kis sereggel 8 nap alatt bevehetik a

várat. A haditanács a sok öntelt generális kedvéért sok hadtestet formált amellyel megosztotta a sereg erejét. Stahremberg Rüdiger és Lotharingiai Károly 38.000 német és 8.000 magyarral indít ostromot: Agyúik száma kevesebb a várbeliekénél (!), aknáik nem működnek, ostromárkaik rosszak, a lovak takarmány hiányában éhen pusztulnak, a török kitörései elvágják a vízelőhelyet és tizedelték az alacsony harci szellemű ostromlókat. Stahremberg köszvénytől elkínzott. L. Károly hiába kéri I. Lipót a visszavonulásra, mert hiszen kudarc esetén elmarad a pápa és az örökös tartományok áldozatkészsége, mindazonáltal a seregek téli beszállásolása. (IX. Ince pápa nélkül már 1683 -ban sem tudott volna a császár egy 30.000 főnyi sereget 3 hónapon át eltartani. — Newald II. 3 - 4.)

Badeni Hermann a császári seregek reputációját, Lotharingiai K. hadvezéri hírnevét féltette, s mikor Stahremberg elhagyta a táborn, utóbbi megkérte a császárt; küldje le magát Badeni Hermann, mutassa most már tettekkel, mit tud. A beígért segítség elmaradt, a török elpusztította az ostromműveket, a magyarok elhagyták a pusztulásra ítélt táborn, ugyanis I. Lipót az ismert okokból egész télen át ott akarta tartani a sereget, azonban Lotharingiai K. nov. elején megfűvatta a takarodót. Tehetetlen dühükben fölgyújtott Pest városában elégett 400 sebesült katona, pánikszerű visszavonulásuk közben a Margitszigeten 1.000, a Szentendrei - szigeten 1.400 katona veszett oda. (St. a. = bécsi Staatsarchiv, Lothringeni oszt.)

A császáriak azzal vigasztalódtak, hogy még ugyanabban az évben Eperjesnél legyőzték Thökölyt. . .

Starhemberg véleménye a bécsi miniszterekről: “. . . semmit sem csinálnak, mindennel elkésnek s csak a maguk hasznát nézik.” (Vertrauliche Briefe Starhembergs 69 - 72) U. o. (53., 54., 61., 64.)

Az ostrom kiemelkedő magyar vonatkozású eseménye, amikor 500 hajdú áttöri a Viziváros janicsárságát majd német erővel a bécsi kapuig tör, Kara Mohamed lezáratja a kaput s a kívül rekedt janicsárezredet kézitusával pusztítja el.

Weidleinek — pamfletjükben — különösen kiemelik a vélt, de hamisan vélt — elnémetesítést is.

“A magyarországi németiség tömegében a legszélsőségesebb terrorral, ökölrel, veréssel, főként képzőintézeteinek és intézeteinek bezárásával madjarizáltatott.” (Hídfő 1966 május 25. számából.)

Azt a propagandát, amely ezt az ellenszenvet kitermelte, “pán-

germanizmus"-nak nevezzük. Időszerű, hogy a Duna-medence ez egyik fölbomlasztóját részletesen megismerjük.

A: százszok magatartása

A százszok politikai magatartása, magyarellenessége páriát ritkítja. Jóval meghaladja a legelfogultabb magyarországi németekét is, ezért külön fejezetben kell róluk megemlékeznünk.

A magyarországi nemszász németiséggel — ha kívülről nem szították volna ellenünk német érzelmüket —, meg tudott volna a magyar nép békeességben élni, talán később testvériesülni is. A százszokkal azonban hiábavaló volt minden kísérletezés. Honnan, miből eredt azok ellenszenve, nehéz rá feleletet adni. Talán a hamisan értelmezett "kultúrfölényük" -ből fakadt. Talán a tőlük teljesen elütő jellemű székelyek szomszédságában töltött zárkózott életük szüleménye?

"Nem képesek magukat azonosítani a közös érdekekkel. Úgy látszik, náluk az érzelmi közösségnek egy csöppje sem fejlődött ki az évszázadok alatt, míg bőven élvezhették a Pax Hungaria jótéteményét. Ellenben kifejlődött náluk a törzsi - vérségi eredetű, kizárólagos elkülönülő, másokkal szemben ellenséges nyugati nacionalizmus, amely az országakó többi néppel szemben idegenséget kifejező, türelmetlen, ellenséges mozgalmakban nyilvánult meg." Joo Tibor: "A magyar nemzetszeme" 92. old.

A történelem nem jegyezt föl róluk olyan cselekedetet, haditettet, amely a magyar népért vagy mellett a közös haza védelmében történt volna. Ha harcoltak, csak a maguk és a Habsburgok érdekében harcoltak mindig, de sohasem nemzethűek, holott kiváltságlevelüket II. Endre királyon keresztül a magyar nemzet adta nekik, tehát annak tartoztak volna hűséggel. Ők azonban azt nem vették tekintetbe soha. Ők a szabadságharc alatt is éppen olyan ellenségei voltak népünknek, mint az oláhok, szerbek, horvátok vagy az osztrákok, ellentétben a többi nemzetiség fiaival, akik szép számmal küzdöttek a magyar szabadságharc zászlaja alatt.

Jámbor Lajos, a szabadságharcot megénekelő költő írja róluk:

És megindult rögtön maroknyi sergével (Bem
Szászvárosra, hogy ott kipihenje éjjel
az előző napok terhes fáradságát,
De ott a lakosok puskatűzzel várták.

A második világháborúban, — amikor a németek győzelmi lobo-

rója magasan lobogott —, a szászok Nagyszeben kapujára egy Berlin felé mutató kezét festettek és aláírták; "Berlin." Nem kell hozzá magyarázat.

Az újabb korban, — már az első világháború előtti időben — amikor az oláhok térhódítása erősen jelezte az oláh uralom Erdélyre való kiterjesztését, a szászok megéreztek az idő fordulását, teljesen behódoltak az oláhoknak; a magyarokkal szemben mindenütt az oláhokat támogatták magukra hagyva a magyarokat nehéz harcukban. Fiaikat ott is oláh iskolába adták, ahol magyar iskolába is járathatták volna. Eljárásuk okául azt hozták föl, hogy "Szerintük Erdélyben nemsokára az oláh lesz az uralkodó nyelv, a magyarság uralma ott befejeződik, nekik tehát ahhoz kell alkalmazkodniok."

"A szászok magyarellenessége és az oláhokkal való szoros barátsága különösen növekedett az 1848. évi szabadságharc után, amikor a törvény eltörölt minden kiváltságot, előjogot, — de nemcsak a szászokét, hanem a székelyekét is. A szászok ellenzői voltak, mert féltették addigi kiváltságaikat és már csak azért is támogatták a bécsi magyarelles politikát amellyel nemzeti különállásukat vélték biztosítani. Hűségük tehát az uralkodóházra szorítkozott és kizárta abból a nemzet iránti hűséget. Az 1848-as valamint az 1867-es törvényeket azonban szintén a nemzet hozta és a megkoronázott király szentesítette. Ha tehát ezek a törvények "szétrombolták" a szász földet, akkor ezt a rombolást a király, — akihez ők mindig hűek voltak —, szentesítette. Akkor ez ellen loyaltásuk hangoztatása ellenére sem rebelliskedhetnek." (Lármafa, 1966. 4. száma.

A szászok magyarellenessége, elnyomásról szóló vádja mindig hamis alapon nyugodott és bizonyos kívülről eredő propagandának tulajdonítható. Kiváltságuknál fogva velük azt sem tehették meg az erdélyi fejedelmek, hogy — mint a székelyekkel tették, jobbágyaik számát szaporítsák. Megvédte őket a király kiváltságlevele.

"A szászlakta megyékben, valamint a szászvárosokban és községekben mindenütt szász volt a közigazgatás, szászok voltak a megyei városi és községi hivatalnokok és német a hivatalos nyelv.

Nem lehet tehát németek elnyomásáról, hanem sokkal inkább a magyarok elnyomásáról beszélni. Nagyszeben városának közigazgatásában egyetlen magyar tisztviselő nem volt. A városi tisztviselők akkor sem beszéltek magyarul, ha tudtak, még a városi rendőrtisztek és a legénység sem. Az utcanevek és egyéb fölírások csak németül voltak föltüntetve." (Lármafa, 1966. 4. száma.

"Amíg Erdély Magyarországhoz tartozott, a szászok iskolaszervezete széles körű autonómiának örvendett." — írta Albert Hermann erdélyi szász író "Az erdélyi szászok iskolaszervezete a

két világháború között” c. művében.

Minek is beszéltek volna a szászok magyarul? Megvoltak saját iskoláik, bankjaik, gazdasági szövetkezeteik, kereskedelmi kamaráik, városi, megyei közigazgatási hatóságaik.

Azt azonban, hogy az államon belül egy önálló szász állam alakuljon és évszázadokon át ellenséggként éljen ott, nem a szászok saját erőfeszítésének, törekvésének tulajdonítható, — legalábbis nem teljesen annak, — hanem a rövidlátó, magyartalan magyar politikának. Csakis az eredményezte, hogy a szászok már a XV - ik században tisztségeiket maguk tölthették be választás útján és maguk intézhették belső ügyeiket az alsó néprétegben úgy, mint a felsőben.

A szászok az ő zárt területükre idegent nem engedtek betelepülni, birtokot szerezni vagy nagyobb jövedelmet biztosító foglalkozást üzni.

Az oláhok őket is éppen olyan elbánásban részesítették a Nagy-Románia megszületése óta mint a magyarokat, bár harcostársaik voltak az utóbbi évszázadban. Számuk igen megcsökkent azóta, részben kiüldözéssel, részben beolvasztással.

A Freiheit c. német szociáldemokrata újság 1956 december 18. száma rövid ismertetést közöl róluk; részben a kommunista oláhokat megdicsérve. . .

“Az erdélyi szászok száma jelenleg 350.000, tehát mintegy 400.000 tűnt el belőlük a második világháború óta.” A továbbiakban megdicséri az oláhokat humánus politikájukért.

“A romániai 380.000 szász és sváb teljes jogot élvez Romániában. A romániai német kultúrélet szabadságáról bizonyosságot tesz a román hivatalos szerv, amennyiben támogatja a kisebbségi kultúrát. Az elmúlt négy év alatt mintegy ezer németnyelvű mű jelent meg. A Bukarestben szerkesztett legnagyobb német lap 60.000 példányban jelenik meg. Temesváron és Nagyszebenben német színház működik. A külföldről visszatért németek visszakapták vagyonaikat és általános amnesztia lépett életbe. 1.500 községi vezetőt választhattak a németek s a parlamentbe is kerül képviselőjük.

Egy gazdasági miniszter német ember. A románok sok németet kitüntettek a termelés terén elért eredményekért.”

Ez a kis kedvezmény, amelyet eddig a szászok értek Erdélyben, alig jelent valamit. A magyarok azonban még annyit sem kaptak az oláhoktól. És milyen nagy lelkesedéssel ír a szociáldemokrata újság erről a kevés kedvezményről is! De hol van a régi nagy szabadság, önrendelkezési jog, kedvezmények, amelyekben a szászok 800 éven át részesültek? Vajjon éreznek-e megbánást azért, hogy

állandóan ellenségeink voltak?

Az oláhok e nagy kedvezménye mögött, amelyet az uralmuk alatt élő németnek nyújtanak az utóbbi időben, mindjobban kifejlődő nyugat felé irányuló politikai tájékozódás lapul. Főként a német ipart és tőkét szeretnék maguknak megnyerni gazdasági segítségnek. És ez a tervük sikerrel is jár. A németek elfelejtik az oláhok árulását és azt is, hogy 400.000 németet eltűntettek országukból. Az üzlet a németnek is mindennél előbbre való. Vannak azonban, akiknek fáj az erdélyi szászok elvesztése és ebbeli érzelmüknek frásban is kifejezést adnak.

Siegfried Lomberg "Erdélynek nem szabad meghalnia" című írt a Deutsche Wochenzeitungban a pusztuló erdélyi szászokról amely azonban még jobban ráillenék az erdélyi magyarok pusztulására.

"Ma kétszázezer erdélyi szász akarja elhagyni a hazát, amelyben a XII -ik században telepedett le. Ez fele a mai romániai német lakosságnak. Az egykor oly büszke német kisebbség, amely szembe szállt a pestissel és a törökkel, először kapitulált és kapitulált pedig minden harc és ellenállás nélkül. Itt vannak a halálos elnemzetietlenítés következményei; a parasztság és kisiparosság totális kisajátítása, az egyházi élet elnyomása, az egész ifjúság románizálása."

És Willi Brandt korunkban örömmel vette tudomásul bukaresti tárgyalása alkalmával, — mint német külügyminiszter és szociáldemokrata pártvezető —, hogy az oláhok hozzájárultak 64.000 erdélyi szász és bántási német kivándorlásához. . .

Milyen különbség van e cikk tartalma és az előbbi Freiheit c. újság cikke között, melyet ugyan nem szociáldemokrata író írt. . .

Az oláhok egyébként minden 'elbocsátott' szász vagy sváb személyért 16.000 német márkát kérnek. Lehet, hogy a németek azt is megadják nekik s ily módon az oláhok kettős üzletet csinálnak; megszabadulnak a szászoktól és német tőkéhez is jutnak. . .

A pángermánizmus vagy más néven német nemzeteszme, vérségi alapon nyugszik. A közös származásban, nyelvben, hazában, kultúrában és sorsban látja azokat a tényezőket, amelyek a nemzetet alkotják. A nemzet tagjai eszerint a közös származású, egy nyelvű, azonos kultúrájú és sorsú, egy hazában élő emberek. Az elérendő cél legalábbis ez. Ezért küzd, e származási elméletet Hitler birodalmában egészen a fajtaazonosságig szigorították. Korunkban a legtöbb német tagadja, hogy a pángermánizmus valaha is létezett.

Születési idejét igen messze korban kell keresnünk. Mint nemzeteszme, tudat alatt élt már a nemzetté alakuló germán törzsek lelkében is. Az hajtotta már a német lovagrendet is a tizenharmadik századtól kezdve a hittérítés ürve alatt Északkelet-Európában a terjeszkedésre. A XVIII-ik századvégi francia forradalom csak fokozta terjeszkedését, megerősödését.

A pángermánizmus avagy német nemzeteszme fogalmát Herder német bölcselő tudományos mezbe öltöztetve így fogalmazta:

“A nemzet természetes, az állam mesterséges szervezet. Minden nemzetnek önmagában van a középpontja, mint a súlypont a golyónál.” Ebből alakult ki a “völkisch - elmélet”, amelyet a világháborúig folyton bővítettek, módosítottak a különböző nemzetiségű tudósok, míg végül valóságos irodalom lett belőle.

Ranke német tudós a nemzetnek az államtól való függetlenségét fogalmazta meg. Elméletében már határozottan fölismerhető a pángermánizmus.

“A haza a németekben van, — mondja —, bennük él Németország. Bennük ölt kifejezést s ha akarják ha nem, az egyes németek minden országba, ahová eljutnak, magukkal viszik Németországot.”

Hasonlóan vélekedik Oncken tudós is.

“Nekünk németeknek kettős életet kell folytatnunk és ezzel egyedül állunk a világ valamennyi népe között: Az egyiket mint államnemzet birodalmunk látható politikai létezésében, a másikat mint kultúrnemzet; szellemi lét láthatatlan birodalmában, amely messze túlszélesedik a mai birodalmi határainkon s amely magában egyesít mindent, ahol németül beszélnek és éreznek és ami a mi belső egyéniségünkkel vér szerint vagy múltjánál fogva rokon.”

Constantin Noepel német jezsuita így fogalmazza meg a kérdést: “Semmi esetre se szabad eltűnnünk, hogy vérünk ismét

idegen népek kultúrtrágyája legyen. A németiségnek sem idegenben, sem hazájában nem szabad felednie, hogy egy vér, egy törzs, és az marad akkor is, ha politikailag szétválasztják.” (Asztalos Miklós: A korszerű nemzeteszme.)

Bármelyik idézetet is nézzük, látjuk, hogy a német birodalom minden németet a német államhoz, a német népcsaládhoz tartozónak vél, azaz; szerinte bármelyik államban él is egy német ember, annak az államnak amelyben él, polgára ugyan de egyben német néptag is; éljen bár Magyarországon, Oroszországban vagy a világ bármely részén. S a javak, amelyet birtokol, — mint; ház, föld, vállalat —, német nemzeti tulajdon is egyben és a német életterhez tartozik. A birodalmon kívül élő német csoportok így váltak ugródeszkáivá a német terjeszkedésnek.

A hitleri birodalom pángermánizmusa

A pángermánizmus a német nemzetiszocialista uralomban nem csökkent, hanem inkább fokozódott. Az hajtotta Hitlert és vezérkárát cselekvésében az egész nemzetiszocialista korszak alatt s ragadta oly tettekre, amelyeknek elmaradása kevesebb gyűlöletet és rombolással záródó befejezését jelentette volna a második világháborúnak.

“A német nemzetiszocializmus kulturális és faji népmozgalommal operált! Meghatározása szerint az emberiség nem államokkal tagozódik szét, hanem a vérségen nyugvó szellemi és fizikai munkakészséggel. Az első világháború megteremtette a németiség véres és kultúrközösségnek tudatát az Északi-tengertől a Fekete-tengerig s a német nép vér-és akarategységével az államok fölé emelkedik.” — Asztalos Miklós id. m.

Kodolányi János párhuzamot vonva a német és a magyar nemzeteszme fogalma közt, a következő meghatározásra jut.

“A németeknél a völkisch fogalomnak kitágító értelme van, a mi népi mozgalmunknak pedig megszűkítő. A német imperializmus nemcsak biztosan támaszkodhatik a völkisch mozgalomra, hanem egyenesen szüksége van rá. A magyar birodalom viszont csak történeti jogon, a legkülönbözőbb népek életérdekeinek összehangolása, egyensúlyban tartása jogán nyújtókozhatik népességének kereklén túl s tarthat igényt a Kárpátok medencéjére. Így legvadabb államában sem gondolhat imperializmusra.

A német nemzetiszocializmus annyit jelent, hogy; szocializmust a német népnek. A magyar népi mozgalom ezzel szemben sem

többet sem kevesebbet mint szociális igazságot valamennyi népének.

A Volk ohne Raum azt jelenti, ha valahol német település van, az német föld.

A magyar népiség fogalma szigorúan a magyar néprajzi területekre szorítkozik s ha vannak is magyar néprajzi csoportok a határokon túl, — mint pl. Moldvában is —, szó se lehet arról, hogy egy bármily szerény imperializmus építménye alapjául szolgáljanak.

Magyarország feladata az, hogy a körülötte élő népeket összekapcsolja, egyensúlyozza, az élethez való jogait megvédje, őket életfeltételeikben segítse és egy magasab egységben tartván, kapcsol legyen Kelet és Nyugat között.” (Kodolányi: Esti beszélgetés 135. old.

A német felfogást bemutató idézetek alapján Európa bármely állama földarabolható. De az egész világon is kevés az olyan állam, ahol e fölfogással bomlasztani ne lehetne.

Ez a germán elmélet volt a leghatékonyabb gyűanyag, amelyet nemzetiségeink tudatába dobtak s amely a pánszláv gondolatot is tovább hajtotta terjeszkedésében. Ezzel bomlasztották meg Délkelet-Európa évszázadokon át kialakult rendjét és fogják megbontani a jövőben is a világ minden államát, ahol nem egynyelvű a nép.

Nagy szerencsétlensége Európának, hogy nem a magyar nemzeteszmé alapján kormányoznak benne!

A német nemzetiszocialista birodalom sovíniszta politikája hatványozott folytatása volt a régi német imperialista politikának, melynek keletre való terjeszkedésében a magyarság mindig erős akadálya volt s az marad a jövőben is.

Hitler véleménye a szövetséges Magyarországra vonatkozólag az volt, hogy “Nincs szükség erős Magyarországra a szláv veszedelemmel szemben, mert — győzelem esetén — a német nép egyedül is elég erős lesz annak elhárítására.”

Keleti politikája mindenben igazolta szándékát.

A Szálasi Ferenc által vezetett Hungarista Mozgalmat nem-hogy támogatni sietett volna, hanem inkább hátráltatta uralomra jutását. Mert egyedül az jelentett hatalmat az összeomlás előtt a Duna-medencében. Az pedig keresztelte a németiség keleti terveit, előretörését.

Amikor a német hadsereg 1939-ben megszállta Cseh-Szlovákiát s a felvidéki szepességi németek követséget küldtek hozzá azzal a kéréssel, hogy a szepességet csatolja vissza Magyarországhoz, azzal utasították el, hogy: “A szlovákiai németek jobban megőrizhetik sajátos népi kultúrájukat Szlovákiában, mint Magyar-

országban.”

Magyarellenes politikájára különös fényt vetnek az oláh politikussal folytatott tárgyalásai. Az idevonatkozó adatok nagy részben a nürnbergi tárgyaláson láttak napvilágot.

Grigor Grafencu oláh külügyminiszter írja útinaplójában, hogy Göring, Hitler bizalmasa egy beszélgetés során 1939 áprilisában ezt mondta neki: “Ha Románia a barátunk, azt akarjuk, hogy erős legyen. Ha részt vesz ellenünk egy bekerítő politikában, levesszük róla a kezünket és hagyjuk, hogy magyar és bolgár szomszédjai azt tegyenek vele, amit akarnak.”

Ugyanabban az évben, április 19-én Hitler tett Grafencunak hasonló kijelentést. “Azt állítják, — mondta —, hogy vissza akarom állítani Nagy-Magyarországot. Miért hallgatnak önök a rossz tanácsadókra? Egy nagyobb Magyarország csak útjában állana a Birodalomnak. Ettől eltekintve, a magyarok mindig hálátlanok voltak irántunk. Kíméletlenül és szeretetlenül bántak a kisebbségekkel. Ami engem illet, kizárólag a németeimhez van közöm. Csákynek és Horthynak mondtam: A romániai és jugoszláviai németek nem akarnak visszakerülni Magyarországhoz. Új hazáikban jobban bánnak velük. Amit pedig a német kisebbségek nem akarnak, — a Birodalom sem.

Ha az első világháborúban hatalmon lettem volna, keresztülvittem volna Austria-Magyarországnak a nemzetiségi elv szerinti fölosztását: A németek Németországhoz, a lengyelek Lengyelországhoz, a szerbek Szerbiához, a románok Romániához kerültek volna. Látja, a nemzetiségi elv kellene, hogy minden tartós rend alapja legyen! Azért nem nyúlok Romániához. Semmiféle Romániával szemben támasztott igényt nem támogatok, — természetesen addig, míg Románia barátságára számíthatok.”

Tisztességtelen ajánlat volt Hitler részéről, mert Románia érdekét csak addig volt kész támogatni, amíg az hűségesen áldozta vérért és gazdasági értékeit Németországnak. De mindenképpen igazságtalan volt a magyarokkal szemben akkor is, ha mindjárt kész volt földarabolni Romániát amint ellene fordult volna. A völkisch elmélet alapján pedig kész lett volna földarabolni a Monarchiát is annak idején, ha hatalmon lett volna, hogy a Duna mentén egy új német államot teremtsen.

Igy alakították ki az erdélyi szászok és a magyarországi hűtlenül gondolkodó németek nemcsak németországi testvéreik, hanem a nemzetközi világ magyarellenes érzelmét is nemlétező sérelmeik hangoztatásával.

Hogy később mennyivel bántak jobban az új urak a német nem-

zetiségekkel, megmutatta a gyakorlati valóság. E műben bőven foglalkozunk vele.

Hogy a Hitler magyarellenos politikájáról írt kép teljesebb legyen, beiktatunk még pár adatot okulásul.

Amikor már folyt az olasz–görög háború és megnövekedett a Balkán felé vivő út fontossága, a Führer — Ciano olasz külügy-miniszter naplója szerint — ezeket mondta:

“E pillanatban még ámtani kell a magyarokat, mert szükségünk van vasútjaikra de eljön az idő, amikor végre nyíltan beszélhetünk velük.”

Paul Schmiedt, Hitler tolmácsának emlékirata szerint, amikor Antonescu oláh tábornok 1944 elején az emigráló oláh politikusok útján nyugat felé kezdett tájékozódni, a Führer azzal az ígérettel igyekezett kitartásra bírni, hogy: “A háború után Erdély kérdését Románia javára revízió alá veti.”

A hitleri politika magyarellenességét kiegészíthetjük még Göring miniszter mondásával is:

“A magyarok még mindig olyan szemtelenségekre vetemednek velünk szemben, amelyek az elviselhető mértéket messze túlhaladják. E pillanatban még hallgatnunk kell, mert rájuk vagyunk utalva de mindnyájan várva várjuk a pillanatot, amikor végre nyíltan beszélhetünk velük.” (Kállay Miklós naplójából.

Ugyancsak ő jelentette ki Antonescunak egy beszélgetés során hogy Erdély tulajdonképpen német terület.

“Miért is veszekednek, civakodnak maguk tulajdonképpen a magyarokkal Erdély miatt? Alapjában véve ugyanis Erdély inkább német, mint magyar vagy román.”

Mennyi elbizakodottság, gőg és a magyarok mily nagyfokú megalázása szól az itt felsorolt beszédekből!

Szálas Ferenc korábban is rámutatott már a németek mérhetetlen terjeszkedési vágyára, amely hazánkat súlyosan érintette volna. 1945 február 28-án, törzs-szállásán elmondott tájékoztatójának töredéke így hangzik:

“Van egy kis csoport Magyarországon, — politikusok is vannak benne —, de Németországban is van egy kis német csoport, amely velünk együtt dolgozik és bízik a német győzelemben és a nemzetiszocializmus gyakorlati megvalósulásában de azt mondja, hogy: győzelem esetén egész Európából Nagynémet Birodalom lesz, amelyben mi mint Társország (Kronland) fogunk szerepelni. Egyszerűen teljesen bekebeleznek bennünket a német birodalomba.” (Hídverők, 1956. 17. száma.

Az általános nemzetiszocialista fölfogás az volt hazánkban,

hogy a Hitler és kormánya magyarellenos politikáját a magyar kormányok kétkulacos politikája váltotta ki. Ez a megállapítás azonban csak részben helytálló. E magatartás mögött a németek keleti terjeszkedését akadályozó magyar politika állott.

Kiegészítésül álljon itt a vértanúhálalt halt Szálasi Ferenc nemzetvezető bírósági vallomása:

“Amikor kijöttem a fogházból, fölkeresett Michaelos német újságíró, akiről később megtudtam, hogy német hírszerző. Michaelos üzenetet hozott Berlinből; — látta Délkelet-Európa új térképét. A térképet Rothen Ferencel együtt látta, aki azt üzeni, hogy fogadjam el a német álláspontot, hogy a hungarizmus már régen idejét múlta és fogadjam el a német nemzetiszocializmust.

A németek Délkelet-Európában Magyarországot is német népi államokra akarják fölosztani és a német lakosságú területeket közvetlenül Berlinhez akarják csatolni. A közvetítést nem voltam hajlandó elfogadni, sem pedig a német álláspontot. Emiatt a kijelentés miatt igen erőteljes ellenszenv nyilvánult meg ellenem Berlinben.” (Magyar Nemzeti Ifjúság, 1954. Márc. 14. száma.

Nem maradhat ki ebből az adatgyűjteményből az sem, hogy a németek Nyugatmagyarországon bevonulásuk idejében, 1938-ban a magyarokat másodrendű embereknek nyilvánította a cigányokkal sorolták egy osztályba és Lengyelországba való telepítésükkel foglalkoztak. Vezetőik közül számosat deportáltak, többeket kivégeztek. A magyar iskolákat megszüntették. A gyermekek német iskolákba, német községekbe járatlak, hogy elnémetesedjenek.

“A fiatalokat német hadseregbe sorozták.” (Nemzetőr, 1962. Szeptember 15. száma.

Hitler hódítási tervéből és hadjáratából három olyan lényeges pontot ill. cselekményt emelhetünk ki, mely ránk nézve különösen megsemmisítő lett volna általános német győzelem esetén.

1. “Az 1914. évi határokon túlmenve erőszakkal is megszervezni és biztosítani a minket megillető életteret.
2. Kelet-Európa földjén, új hódítással Németországnak a legnagyobb kontinentális hatalomnak kell lennie Európában.
3. Minden humánus szempontot kizárunk tervünk keresztülvitelében. Nem vagyunk a ‘szegény kis népek rendőrei.’ A népünk számára szükséges élettérért folyó küzdelemben nem tarthat bennünket vissza a ‘mások szent életjoga’.
4. Villámháborúban, teuton erőszakkal rátörni a fölszereletlen ellenfélre, egyenként legyőzni őket és a nagyhatalmakat egy tervünk szerinti új európai rendhez kényszeríteni.” (Max Fechner:

1933 - 1945 Dietz - Verlag Berlin.

Hitler hódító, terjeszkedő politikájáról az összeomlás után igen sok adatot föltártak. Bukásának egyik főoka is ez az erőszakos terjeszkedés volt.

A Münchener Illustrierte c. folyóirat "Ha a háborút megnyertük volna" cím alatt folytatásos cikkben foglalkozott a Nürnbergben lefolyt tárgyaláson napvilágra került fantasztikus német terjeszkedési tervvel.

A következő szemelvény a lap 1958. évi június 28-i számából elég világosan bizonyítja hódítási szándékát.

A Német Birodalom neve 'Germanisches Reich' lesz, fővárosa neve 'Germania'-ra változik. Határa Angliától az Uralig terjed,— beleértve Angliát is.

E területen: Írország, Hollandia egy része, valamint Ukrajna német befolyás alatti autonómiát kap. A többi legyőzött nép alárendeltségi viszonyban marad.

Az Ural mögötti terület fölött német és japán befolyás érvényesül.

A németek befolyása Törökországon át kiterjed az arab petroléumvidékekre is. Olaszországon keresztül pedig Afrikára, ahol a német gyarmatokat kibővítik.

Az amerikai zsidókat és négereket Madagaszkárra telepítik. Ennyit röviden a hosszú tervezetből!

Európára vonatkozó terve az volt Hitlernek, hogy: "A kis limlom államokat, — amelyek Európában fönnállanak —, amilyen gyorsan csak lehet, föl kell számolni. Harcunk célja maradjon, — mondta —, az egységes Európa, amelyet majd tiszta német szervezés hajt végre." — Göring naplójából idézi Alan Bullock, 'Hitler' c. műve 705. oldalán.

"A növekvő német nacionalizmus már 1937-ben erősen megnyilvánult, amelynek kevés érzéke volt más, gyöngébb nemzetek jogához." (Alan Bullock id. műve, 357. old.

A magyar nemzet különösen ellenszenves volt neki. A müncheni megegyezés után a magyarok szemére vetette, hogy a csehekkel szemben nem voltak elég erélyesek és területi követelésüket csak immel-ámmal teljesítette. "Kárpátalja megszállását, — a Szudéta-föld megszállása után — nem engedélyezte a Felvidék megszállásával egyidejűleg, nehogy előálljon a közös magyar-lengyel határ.

Ahelyett autonómiát kapott a Kárpátalja az új Cseh - Szlovák államban és éppúgy német védnökség alatt állt, mint Szlovákia.

A kis rutén főváros, Huszt nemsokára központja lett az ukrán nemzeti mozgalomnak, amely a lengyelországi és szovjetuniói uk-

rán lakosságnak szabadságot óhajtott hozni.” (A. Bullock m. 479 o.)

A német lakosságú területek egyesítésére vonatkozólag, — amely a magyarságot is igen súlyosan érintette —, Hitler azzal érvelt, hogy amikor Bismarck 1860 után a német egységet helyreállította és a német császárságot megalapította, a Monarchia lakosságát szándékosan kihagyta belőle. Úgy maradtak e németek a Monarchia összeomlása után is a birodalmon kívül mint osztrák, cseh és cseh-szlovák polgárok. E németek között már a háború előtt is erős pángermán nacionalizmus terjedt el, amely az összes németet egységes német birodalomban óhajtotta egységesíteni, a misszióra vállalkozott Hitler: — Jóvátenni Bismarck mulasztását.

A magyar-oláh vitában, — amelyet Ribbentropp folytatott — följánlotta Hitler az új oláh határ biztosítását, (melynek az oláh olaj volt záloga) de titokban 12 hadosztályt állított készenlétbe esetleges beavatkozásra.

A németek keleti terjeszkedési törekvését két ok mozgatta:

Az egyik az, hogy nyugaton kultúrában és technikában vele egyenrangú népek laknak s azokkal kevésbé versenyezhetett, kevés lehetősége volt iparcikke elhelyezésére. Hozzájárult ehhez az is, hogy a lakosság e területeken sűrű volt, ami szintén a megélhetési terjeszkedési lehetőséget csökkentette.

A másik ok az, hogy keleten, — bezárólag a Volga vidékéig —, sok helyen laktak német telepések, akik mint előharcosaik, szövetségeseik megkönnyítették a német nép hódítását. Ugyancsak előny volt az is, hogy a lakosság nem volt sűrű, a terület tehát jó megélhetés kilátását nyújtotta.

Hitler, — az újkor német hódítója — különösen tekintetbe vette az elmondottakat és keleti hódítását arra építette föl. Keleti területhódításában és birodalma szervezésében különösen nagy szerepet játszott volna a Duna, mint összekötő és közlekedési ér.

“A Duna egy szép napon a mi közlekedésünk legnagyobb ütőere lesz. A Majnával és az Oderával összekötve a javakat az ország szívébe fogja szállítani. A vas, a mangán, a szén, olaj és a búza a Fekete-tengeren keresztül és a Dunán át fog jönni szakadatlan áradatban. A fekete-tengeri terület óriási lehetőséget tartogat a jövő számára. Biztosaknak kell lennünk abban, hogy a Duna-medencében minden időn keresztül ne csak a béke biztosítójának szerepét játsszuk, hanem annak állandó használói legyünk s minden döntésünkért, amelyet idegen kérdésben hozunk, megköveteljük annak árát.” (Hitler 1942 aug. 26 -i beszélgetéséből. Közzölte a Hídverők, 1962. 1. száma.)

Belgráddal, — a hajdani Nándorfehérvárral kapcsolatban —

az volt a véleménye, hogy: "Nagyon kell vigyáznunk abban a sarkokban az új határok kijelölésénél. Egy dolog teljesen világos: Semmilyen körülmények között sem mondhatunk le a Vaskapu iránti követelésünkről. (E tekintetben egyetértettek a bécsiék is.) Most, hogy harmadszor is elfoglaltuk, megtartjuk." (Hitler 1942 június 29-i beszélgetéséből.

"A Duna az a folyó, amely mélyen a kontinens szívébe fut, azért az általunk fölállított Új Európában német folyónak kell tekinteni és föltétlenül ellenőrzésünk alatt fog állani.

Az egész kelet-nyugati forgalom megszervezésének sikere csupán azon nyugszik, hogy a Duna német, vagy nem német vízi út-e? Minden más csatorna tervezése vagy építése fölösleges, sőt ostobaság, ha nem lenne kizárólagos ellenőrzésünk e 'főcsatornán'.

A jövő folyója a Duna. Összekötjük a Dnyeperrel és a Dont a Fekete-tengerrel. Petróleum, gabona vízi úton fog jönni." (1941 október 13-i beszélgetéséből.

A magyarországi német nemzetiségről az volt a véleménye, hogy: "Nekünk nem fog sikerülni a magyarországi német kisebbségeink életben tartása, ha át nem vesszük az ország ellenőrzését, vagy pedig ki kell telepítsük németeinket Magyarországról.

Eltekintve az erdélyi németekről, a magyarországi németek hajlanak a degenerációra. Ezt Nürnbergben figyeltem meg, amikor láttam küldöttségeiket elvonulni. E kisebbségeknek jó tere kínálkozik Oroszország gyarmatosításánál. Kisebbségeinket hazatelepíteni nem kifizető nekünk, de ha olyan területekre telepítjük őket, amelyek nekünk semmibe sem kerülnek, az egész más lapra tartozik. E terv megvalósításának sikere érdekében a kormánynak nagyon kiterjedt jogkört kell biztosítani. Érzésem az, ha mi tényleg szoros és őszinte barátságban akarunk élni Magyarországgal, akkor németeinket ki kell onnan telepítenünk.

Ha azonban a Dunából német folyót akarunk csinálni, magatartásunknak egészen másnak kell lennie. Abban az esetben az összes kisebbségeinket a Balkántól kezdve a folyó partjaira kell telepítenünk de a Bánságot, — példaadás szempontjából is — a németeknek kell adnunk, mert olyan termékeny.

Ahhoz kétség nem férhet, hogy a magyarok és románok soha sem fognak összebékélni, még akkor sem, ha Németországot közös ellenségüknek tekintik is.

Ha a keleti tartományokban letelepítem a másfélmilliósi kisebbségünket, építeni fogok 1500 km. hosszú autótutat, amely 50-100 km.-ként tarkázva lesz germán telepekkel, — a fontos városok

kat is beleértve. Ez volna az elfogadható megoldás, azonban a Duna Duna marad. Nekünk a Vaskapunál erős támpontot kell létesítenünk. Sajnos érdektelen terület, amely nem vonzaná telepeseinket.

Az ottani rézbányák kitermelésével lehetséges lesz azt a területet is benépesíteni. Ez kitűnő megoldás lesz részünkre a szükséges réz biztosítására is. A megoldás annál jobb, mert nem vagyunk valami jó viszonyban a jugoszlávokkal.

Amellett a Duna összekötő kapocs Törökországgal.

Világuralmat csak úgy lehet elérni és megtartani, ha a közlekedési útvonalak biztosan kézben vannak.” (1942 febr. 26 -i beszéletéből. (Hídverők id. száma.

Hitler egyáltalán nem volt a magyarok barátja. Minden politikai elgondolása és cselekedete magyarelles volt. Magyarországból 'Főköormányzóság'-ot akart alakítani. Vele ellentétben Göring őszintén a magyarok barátja volt. Ugyancsak magyarbarátnak számított Göbbels miniszter is. Ő azonban nem érzelmileg volt barátunk, hanem politikai számításból. Göbbels tudta, hogy a Harmadik Birodalom fennmaradásának egyik fontos záloga egy erős és baráti Magyarország.

Pángermán iskolai és sajtópropaganda

A németek a tankönyveket éppen úgy fölhasználták propagandacélra, mint a napisajtót, az előadói katedrát vagy a szónoki emelvényt.

A "Lesebuch Deutsche Erbe" — Auflage 1930 Bielefeld und Leipzig — írja az 57 -ik oldalon:

"Pozsonyból — amely római földön, közel a népek kapujához, három népet egyesít magában, — érkezünk újabb német településhez, egykori magyar földön, ahol a sivár kopár földet szorgalmas parasztkézek termékennyé tették. Az unoka azonban már nem tudja olvasni saját házában a fölíratokat, amelyeket ősei emlékül hagytak utódaiknak, leírva fáradságos teremtményeiket a kezdet küzdelmeiről. Őseik nyelve idegen lett nekik. Csak magyarul beszél a paraszt. Most azonban a cseh uralom alatt ráébredt a meglepő és örömdetes öntudatra, hogy ő a német fajtából származik."

Mily nagyfokú elferdítése a történelmi valóságnak!

A pozsonyi németek — bár sokan beszéltek közülük magyarul —, anyanyelvüket soha nem felejtették el. A magyar nyelvet pedig — ha beszélték is —, csak törve beszélték. Pozsony már régen

kettős jellegű város volt: — magyar és német.

Az 1848. évi népszámlálási adat az akkori állapotról országos viszonylatban így emlékezik meg: "Németek: 800.000, köztük alig van 80.000 aki magyarul nem tud." Tehát országos átlagban is igen sokan beszéltek magyarul az anyanyelv mellett.

Aki megtanult magyarul, jobban boldogult az élet minden terén, ami természetes is. Ugyan ki is kényszerítette volna őket anyanyelvük feladására, amikor az uralkodó német volt és a magyar vezető értelmiség is nagyrészen az volt. . .

Egy másik helyen ugyanazokat írja az olvasókönyv.

"Hogyha a régi kivándorlók dalait a XII-ik századtól, — amelyeket Brabant flamand kivándorló parasztjai énekeltek —, az erdélyi német településekre vonatkoztatjuk, (akiknek apáit magyar királyok hívták be a korona védelmére Flandriából, Közép és Alsó Rajna vidékéről) szinte gúnynak tűnik fel. Itt, a jobb helyzetben magyar uralom alatt savanyúvá tették életüket. Keményen küzdöttek kultúrájuk, műveltségük, német iskoláik megtartásáért, amelyeket saját erejükből tartottak fenn, köszönettel azért, hogy véres harcokban védték a hazát és az európai kultúrát az ázsiai barbárok ellen. Itt bepolgáriasodtak, keleti hazájukat nem hagyják el. A német paraszt és polgár egybeforrt a földdel úgy, hogy e nép áttelepítése más vidékre lehetetlen. Német vándorkedv hajtotta őket a vadonba. Az utódok azonban mély gyökeret vertek az új hazában."

Az erdélyi szászok az ország egyik leggazdagabb vidékét birtokolták a magyar királyoktól ajándékban, amely akkor már a honfoglalók kemény munkája után, nagyrészen kultúrterület volt.

Szabadon élhettek, fejlődhettek, kultúrájukat akadálytalanul megtarthatták, gyarapíthatták s mégis azt írták tankönyveikbe, hogy a magyarok "savanyúvá tették életüket." Az iskolákat az ország egyéb területén is főként az egyházak tartották fenn abban az időben, de amikor később az állam segítette őket, a szászok és más nemzetiségek is legalább ugyanannyit kaptak fenntartási költségre, mint a magyar iskolák. És mégsem állítják azt a hazug vádat állítani, hogy 'saját költségükön, saját erejükből tartották fenn.' Az pedig, hogy a nyugati kultúrát ők védték meg az ázsiai barbárok ellen, kiáltó hazugság. Abban az oroszlánrészt mindig a magyarság áldozta.

Egyet elfelejtettek a szászok a német tankönyvekbe íratni, hogy: betelepítésüktől fogva mindig ellenségei voltak a magyar nemzetnek. Mindig idegen törzsként, elkülönülve éltek a magyar földön. Alig telepedett le a német lovagrend Erdélyben, azonnal

állam akart lenni az államban.

~ "A barcasági medencébe a magyar királyok előbb a német lovagrendet telepítették 1211-ben. Amikor a rend a magyar államhatalommal összeütközésbe került, királyaink fegyverrel üzték ki őket az országból 1226-ban. (dr. Baráth T.: Magyar Történet. Lille.

Most azonban különbséget tehetnek a magyar és oláh humanitás között és — ha van bennük egy csöpp igazságérzet —, a magyarok bánásmódjának adják az elsőbbséget. A négyszázezernyi szász megsemmisítése vagy elűldözése példázza a különbséget. . .

~ "A 750.000 romániai szászból, — akiknek a magyar királyok kiváltságokat adtak —, már csak 350.000 található Erdélyben, a többi eltűnt. A meglévő szászok ellen nemrég indult erőteljes írtóhadjárat." (Rhein Zeitung 1953 febr. 12. száma.

Ez az üldözés és az oláh államban való szétszórás arra is rácsfol, hogy "lehetetlen őket más vidékre telepíteni."

Ismeretes az is, hogy a német birodalom nyilvántartást vezetett a magyarországi szórvány németekről avégből, hogy az elképzelt német kultúrközösségbe könnyebben bevonhassa őket s felhasználhassa a német terjeszkedés szolgálatában. Ellátta őket sajtótermékkel. Vándorlegényei tanulmányszerzés céljából gyakran látogatták őket, amikor is német érzelmük ébrentartása mellett néprajzi adatokat is gyűjtöttek közöttük. Magyarellenességük nagymértékben ezekből is táplálkozott.

Fényképekből összeállított drága könyveket adtak ki a Birodalmon kívül élő német népi szórványokról, amelyekben az egyes vidékek németeinek száma, néprajzi szokása, népviselete, kultúrélete, története kerül bemutatásra. És e könyvekből még a legeldugottabb falu lakossága sem marad ki, legyen az bármily kevés számú. Ott díszlenek azok a néprajzi naptárak a szülőföldjüktől elszakadt németek asztalain mindenütt.

Ez a valóság nem ellenszenvet vált ki belőlem, hanem inkább csodálatot, mert tökéletes fajmentést példáz. Bár a magyar vezetők valaha így gondolkoztak volna! Nem lenne csonka Magyarország és nem taposna rajtunk szláv csizma!

A német tudományos művekben gyakran előfordulnak a magyarországi nemzetiségi vidékeken lakó magyarok számát meghatározó adatok is. Hogy azok a rossz adatszerzésből kifolyólag kerülnek-e oda vagy szándékosan, itt nem fontos, a tényen nem változtat.

"A XIII. század óta; magyarok, betelepült németek (szászok) székelyek (keleten, akiknek eredete kérdéses), és románok lakják." — írja Erdélyről a Meyers Handlexikon, Leipzig - Wien 1920.

Az elmagyarosítás avagy a magyarosítási törekvés vádjá al-
landóan vissza-visszatér a különböző írott művekben. Ilyen az
1954-ben megjelent *Donauschwäbische Heimatkalender* idevo-
natkozó cikke is, amely a Temesvár környéki állítólagos elma-
gyarosításról szól.

“A század vége felé, — vagy már korábban, amikor a nemzeti
államok egyre jobban fejlődtek —, erős magyarosítás indult meg,
amelynek sajnos, nem minden sváb tudott ellenállani úgy, mint az
erdélyi szászok. Éppen az intelligens osztály vesztette el legjobb
koponyáit a kényszer-magyarizálással. Különösen a nemesi osztály
tagjai tagadták meg nemzetiségüket és változtatták meg neveiket.

1919-ben Nagyromániának kellett jönni, hogy a nemzetiségét
csaknem teljesen elvesztett Szatmár megyei német visszatérhessen
a németiséghez. A hihetetlen megtörtént: Német iskolák állítottak
föl a román kormány által s az eredeti német nevek újrafölvétele
kötelezővé vált. Általában véve a román uralom kevésbé kemény
mint a magyar.”

Igy vádol bennünket Szent István legjobban dédelgetett népe!

Nem kevesebb vád vagy szennyes rágalom árad ki a következő
cikkből, amely a *Rhein Zeitung* 1955 december 27. számában meg-
jelent.

“Hajdan Szabadkán 60. 000 magyar, 15.000 szerb és 10.000 né-
met élt a legnagyobb egyetértésben, barátságban. Egymás nyelv-
vét megtanulták, egymással házasodtak és együtt mulattak cigány-
zene mellett. A város képe ma sem sokat változott. Amikor azon-
ban a magyarok újra birtokba vették a várost, — a második vi-
lágháború idején —, a németek és szerbek összefogtak az egyre
fokozódó magyar elnyomás ellen.”

Jogszabályozás osztrák módon

“A magyarok csak egy föltétel alatt biztosíthatnák az elszakí-
tott területeken élő magyarok számára a szudétánémet terv sze-
rinti jogokat, — vagyis a határterületen élő magyarok esetleges
visszatérését —, ha Magyarország lemond minden további revíziós
igényéről és egyidejűleg a hazánkból kiutasított, vagy az ott
visszamaradt németiség részére átadná Austria számára Kelet-Bur-
genlandot, azaz: Moson, Sopron és Vas vármegyéek területét.”

Közölte a ‘*Volksbote*’ c. insbrucki osztrák lap 1958 július 12.
száma. Átvette a ‘*Nap fiai*’ 1967 május havi száma.

Az árja népek karakterére jellemző az erőszakosság, a szerzési vágy, az önzés, ezért veszedelmesek azokra a népekre, amelyek — mint a turániak is — nem anyagiak, hanem kényelemszerető, örökre derűlátók, hiszékenyek és humanusak. Nagyon veszélyesek rájuk a germán népek. A magyarországi németek a papi pályát is hatalmuk gyarapítására, a német terjeszkedésre használták föl a történelem folyamán. Amiatt már 1339-ben megintette a pápa a toplinei ferences rend főnökét, mert az a magasabb papképzőbe mindig németeket küldött Rómába, mellőzve a magyarokat és a tótokat.

A magyarországi németek viselkedését, jellemét néhány mondatból tömören világítja meg Kodolányi János.

“Amíg a német törpe-kisebbségben van a magyar faluban, szerény, alázatos, csöndes, szolgálatkész, sőt magyarul is megtanul.

Amint számuk növekszik, követelőzni kezdenek; német prédikációt kívánnak a templomban, német tanítást az iskolákban. Mielőtt számuk egyenlő a magyarságéval, hozzáfognak a maguk érdekeiknek erőszakosabb szolgálásához. Akkor azután a magyar falunak vége is.” (Kodolányi J.: Esti Beszélgetés, 319. old.)

A hitleri propaganda hatása

A Németországból irányított propaganda, — különösen a hiterkorszakbeli —, a második világháború idejére már annyira előkészítette népi németeinket, hogy az ország minden részében megalkotották a német népcsoportokat, “Volksbund”-okat. Később pedig a hadkötelesek nagy része önként lépett a német hadsereg kötelékébe.

A Volksbund feladata a nagynémet propaganda terjesztése és a Birodalom teljes szolgálata volt. Már Erdély visszacsatolásakor — a bécsi döntés értelmében — különállási joggal ruházták föl és tagjai a magyar állam kötelékéből kilépve, lényegében német állampolgárokká lettek.

A trianoni békeszerződés alapján elcsatolt Dél-Magyarországon Szerbia 32 % magyart, 22 % németet talált, amely együttvéve 54 % -ot tett ki. Ez olyan erőt képviselt, amely ha összefogott volna, nem bírt volna velük Szerbia, minthogy a délvideki szerbek száma csak 28 % volt a 18 % román és egyéb nemzetiségek mellett. De délvideki németeink hasonlóan az erdélyi szászokhoz, inkább a szerbek barátságát keresték. A szerbek azután — hűen a habsburgi

“Ossz és uralkodj” politikai elvhez —⁴ kezdetben megengedték, hogy a délvidéki németek “kulturbund”-ot alapítsanak, amelyet Németországból irányítottak. Ez a szövetség a második világháborúig olyan generációt nevelt, amely Jugoszlavia fölbomlásakor idegenkedve fogadta az új magyar rendszert s nem a régi államjogi rendszer visszaállítását óhajtotta hanem a “Donaustaat” megalakítását, amely mint német függvény, magába foglalta volna csaknem az egész Dél-Magyarországot.

Mit követelt a kulturbund

1. Németnyelvű autonóm községi és járási közigazgatás fölállítását mindenütt, ahol azt a németiség aránya indokoltá teszi.
2. Az ország minden németajkú lakosát magába foglaló német szervezet fölállítását és annak közjogi személyiséggel való fölrüházását.
3. A német oktatási és művelődési ügyeknek e szervezet kizárólagos hatáskörébe való utalását.
4. A befolyó adók egy közösen megállapítandó hányadának átengedését a szervezet céljára.
5. A szervezet azon jogának biztosítását, hogy tagjaira külön adót vethessen ki.
6. A német érdekek hatásos védelme céljából külön német államtitkárság fölállítását a miniszterelnökség keretében.

Elképzelhető, hogy a külön adószedés mennyi kívülről hazánkba áramló német márkát eredményezett volna e szervezetnek, s az amúgy is jobb gazdasági helyzetben lévő népi németiséget mennyire megerősítette volna a magyarság rovására.

A fölsoroltak adták nagyjából a magyarországi németiség és a magyarság közt fölmerült ellentétet, amelyet évszázadok óta tápláltak Németországból és Austriából. Németországban már több mint száz évvel ezelőtt írta a Normann n. újság, hogy: “Németország határát száz év múlva a Fekete-tengerig fogjuk kiterjeszteni s akkor a szalmaviskós magyar faluk helyén mind korszerű német falvak lesznek.” (Málnási Ödön: Magyarország őszinte története első kiadás.

Kétségtelen, hogy e terveket Hitler győzelme esetén megvalósították volna. És csodálatos, hogy a jóslat ideje szinte pontosan egybeesik Hitler korával!

De a németek Magyarország elnémetesítési és bekebelezési

szándéka már igen régi keletű. Már II. Konrád császár (1204) ki akarta terjeszteni hatalmát a dunai térségre azon az alapon, hogy a dunántúli terület egyideig ősei, a Karolingok hűbértartománya volt. A magyarságnak közel száz évig kellett e törekvés ellen harcolnia.

A nemzet-és országáruulás vádjával azért mégsem ítélnénk el minden magyarországi németet, mert minden külső és belső propaganda ellenére is csak egy töredéke volt ellenséges érzelmű.

A szászokon kívül nagyobb részük semleges volt e faji harcban. Kisebb részük pedig azonosulni tudott a magyarsággal. Ez utóbbiak azt üzenték a kívülről és Ausztriából jövő propagandára, hogy: "Vegyék tudomásul odaát a Lajtán túl, hogy a magyarországi németiség az évszázadok folyamán — a magyar föld vonzóereje, a magyar nép szeretete folytán valamint a közös sors átélésének hatása alatt —, érzelemben, kultúrában áthonosult, magyarrá vált. Éppen ezért tiltakozunk az ellen, hogy a birodalmi németiség folytonos izgatásával szembe akarja állítani a magyarországi németiséget a hazát adó és állami függetlenségéhez ragaszkodó magyarsággal! Ezennel ünnepélyesen kijelentjük, hogy a Lajtán túli agitáció minden igyekezete hajótörést fog szenvedni a haza iránti hűségünk sziklaszilárdságán." (Nyugati Magyarország, 1953. Máj.

Mennyivel okosabban gondolkodott, bajtársiasabban érzett s szinte a jövőbe látott Németország nagy kancellárja, Bismark, amikor a magyar nép barátságát munkálta és erejét növelni igyekezett. "Itt vannak, — mondotta — a Duna völgyében a magyarok. Ez nekünk éppen annyi, mintha csupa német lagnék ott, mert azok sorsa a miénkkel van összekapcsolva; velünk állnak vagy buknak.

Alapvetően különböznek a szlávoktól s románoktól, Délkelet-Európa legfontosabb tényezője számunkra a magyarság." (Bülow emlékiratából.

Bismark a svábozást sem vette komolyan, amelyet annyiszor a magyarok szemére vetettek a németek, ami egyébként is a legtöbbször tréfás gúnyolódás volt.

"A magyarok karjaiban van erő s mellett ész a koponyáikban.

Az már magában sem kicsinység, hogy évszázadokon át oly szörnyű körülmények között helyt tudtak állani. Nincs jelentősége annak, hogy hébe-hóba sváboznak is némely magyarok. Az igazság az, hogy a németek és magyarok egybeforrott életérdekei által annyira egymásra vannak utalva, hogy minden európai krízis még csak jobban összefűzi őket."

A mai német külpolitikai tájékozódás

Általában rövidtávú, mint a legtöbb népé. Nem néz messze jövőbe. Szorosan az amerikai politikához igazodik, amely csak látszólag kommunistaellenes és a szláv világhatalomra épül; legalábbis annak támogatására számít.

Az 1961-ben Németországban letartóztatott Lazo Vracarics szerb partizánt, — aki a második világháború alatt Horvátországban több német katonát orvul meggyilkolt —, Tito nyomására majdnem bocsánatkérések között elengedték és 35.000 dollár kártérítést fizettek neki. Bár megállapítást nyert, hogy civilben és orvul gyilkolt. A Karst hegység barlangjaiban mintegy húszezer olyan katona hullája fekszik, akiket a szerbek az összeomlásokkor megszároltak le táborokban és kórházakban. E hullákat a német kormány eddig még nem emeltette ki, bár a világon mindenütt összegyűjtötték már az elesett német katonákat. Nem akarja a balkáni és egyéb szlávok érzékenységét megsérteni.

1961 okt. 29 -i rádióbeszédében a kommentátor kijelentette, hogy "a német nemzetnek a szláv népekkel jóviszonyban kell lennie, segíteni kell őket mert a nép csak szenvedő alanya a bolsevizmusnak, amelyet le kell küzdenie s ami egyszer el fog múlni."

Bizonyos, hogy a népek szenvedő alanyai a bolsevizmusnak, de — a szlávokra vonatkoztatva —, cselekvő alanyai is, amelyek a bolsevista hódításban országaik és hatalmuk gyarapodását látják.

Eszerint tehát ellenségeik a németeknek is.

Amikor a magyarokról írnak, most sem tárgyilagosaak.

A bonni menekültügyi minisztérium által kiadott Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa című mű is igazolja ezt az állítást. A műből Homonnai Elemér közöl néhány szemelvényt az Amerikai Kath. Magyarok Vasárnapjában, 1962 április 15-én. Bácska visszatéréséről a következő ismertetést adja:

"Nyomban a bevonulás után véres összecsapásra került a sor a szerb lakosság ellen, néhány esetben a dunai németiség ellen is. Tömeges kiutasítások következtek s ezek az üldözések 1942 januárjában az ujvidéki szerb megszárlásban érték el tetőpontjukat.

A német források a Délvidéken kivégzett orgyilkos partizánok számát tízezerre teszik, ami merő képtelenség és nem szolgál mást, mint a szlávok iránti hízeltést az igazság és becsület rovására.

A németek ezzel szemben, — írja Homonnai —, nem emlékeznek meg a német megszálló erőknél az ujvidékit messze túlhaladó

akcióiról, így a kragujeváci tömegmészárlásról sem. . .”

A kivégzések háttéréről a Délvidéket jól ismerő Homonnai Elemér írja a Nyugati Magyarország egyik számában:

“A sajnálatos újvidéki eseményeket a délvidéki német érdekek védelmére kirendelt szegedi német konzulnak, Feketealmi-Ceidler altábornagra gyakorolt túlzott politikai befolyása eredményezte.” Ez tehát szintén hozzájárult az események megtörténtehez. A nagy német politika egyik fegyvere volt: éket verni a szerbek és magyarok közé.

A délvidéki harcokban résztvevett német katonák elbeszélése szerint a szerbek megtorló eljárásában nagy része volt a délvidéki Volksbund pártszolgálatosainak korábbi gőgös viselkedése, embertelen bánásmódja amelyet a szerbeken gyakoroltak, míg a német hadsereget a hátuk mögött érezték.

Másik ellenünk szóló súlyos idézet a következő.

“Amikor a balkáni szláv elemek visszatelepítését a Szerbiát megszálló német katonai hatóságok nem tették lehetővé, azok egy része internálótáborokba került. Ezt a tényt a könyv szerzője így kommentálja: Mintegy 12,000 szerb került magyar koncentrációs táborba, ahonnan lassanként egy-egy csoportban Nadics - Szerbiába vitték őket, úgy legalább megmenekültek az 1942 januári szerb mészárlás elől. Ezzel az újvidéki eseményeket újból úgy állítják be, — folytatja Homonnai —, mintha az nem lett volna más, mint a délvidéki szerbek spontán lemészárlása.”

A németek azt is elhallgatják, miként partizánkodtak a szerbek, mennyi ártatlan magyart gyilkoltak meg s, hogy a délvidéki szerbek kiutasítása csak a Balkánról betelepítetteket érintette.

Ime, ennyit ér a németek barátsága is! Pedig de sok vért hullattunk értük már a múltban!

Ugyancsak nem írnak tárgyilagosan és a valóságnak megfelelőleg a magyar felségterület földarabolásáról és egyéb magyar kérdésekről sem; szinte kétségbe vonják, hogy a nemzetiségeink által ma birtokolt területek egy évezreden át magyar tulajdont képeztek. A politikában és történetírásban folytatott hazudozással a többi európai nép példáját követik.

A Das Beste c. havi folyóirat, — amely minden kultúrnemzet nyelvén megjelenik —, a következő hamis tudósítást adja Cseh - Szlovákiáról: “A bécsi döntés Magyarországnak ítélte [nem visszaitélte (!)] Szlovákia déli részét és Kárpát - Ukrajnát. Egy hónapon belül Cseh - Szlovákia területének egyharmadát veszítette el amelyet Lengyelországnak, Németországnak és Magyarországnak

nak kellett kiszolgáltatnia.” (Das Beste 1959 szeptemberi száma.

A Rhein Zeitung 1964 február 20. számában Für Freundschaft mit Slaven cím alatt a lengyel-német barátsággal foglalkozik, amely valóban szükséges volna mind a két nemzetnek. A cikk érdekessége azonban az, hogy a Dsingis khán hadainak föltartóztatását a lengyeleknek tulajdonítja: “Kétszer érdemelték ki a lengyelek a ‘Nyugat - Európa megmentői’ nevet: 1241 -ben, amikor a tatár áramlatot Liegnitznél föltartóztatták és 1683 -ban, amikor Sobieski János lengyel király Bécset fölmentette a török ostromtól.

A magyarok nem vitatják el a lengyelek vitézségét, helytállását, a Dsingis khán hadainak föltartóztatását azonban — akár-hogy hamisítgatják is a németek a történelmet —, a magyar vitézség és keresztényi becsület teljesítette, amikor ellenállt a világverő hadseregnek és egy egész nemzet hullájából emelt elé gátat!

A lengyelek csak a mongolok jobbszárnyát tartóztatták föl, amelynek célja egyébként is a Magyarországra való betörés volt.

“Ha a magyar nemzet 1241 - 42 -ben nem fogja föl a tatárinváziót, úgy ma a Westminster tornyán lófarkas tatár zászlót lengetne a szél.” — mondta Chamberlain angol államférfi s azzal igazolta is a magyar helytállást.

“Magyarországot 350 évi fennállása után a tatárok ez évben megsemmisítették. . .” — 1241 -ben így emlékeznek meg a nyugati krónikák hazánkról. (Nyugaton Magyarország fennállását 891 -től s nem 896 -tól tartották számon.)

Juliánus barát 1237 -i második ázsiai útja után figyelmeztette Európát a mongolok hódító terveiről akik még azében leverték a volgai bolgárokat.

1240 -ben a ‘keresztény és művelt Nyugat - Európa’ a mongol betörés elleni összefogás helyett Batu kánt segítik azáltal, hogy a pápával egyetértésben a németek (Hermann tartui püspök biztatására) megtámadták Oroszországot, elfoglalták Pszkovot, ugyanakkor a svédek is pápai bullára ostromolták Novgorodot, majd a svéd Birgeus vezérletével svéd - norvég - finn kereszties sereg pusztította az orosz seregeket. Ezzel a nyugati segítséggel Batu kán könnyen elfoglalta Kievet, a kereszténység keleti kapuját.

IV. Béla hasztalan fordult IX. Gergely római pápához, a francia udvarhoz és hiába ajánlotta fel hűbérességét II. Frigyesnek a segítségért, az 1252 nov. 11 -i, IV. Ince pápához írt levelében ezt örökíti meg: “sehonnan sem kaptunk vigasztalást vagy segítséget.”

A németek, mint a mongolok ellen küzdő oroszokat, a magyarokat is hátba támadták. Fosztogatva, gyújtogatva, gyilkolva foglalták el Sopron és Pozsony megyéket, a Vág vidékét s a Győri várat ahonnan még azében kivertük őket. A mongolok ellen erősített Duna - vonalunkat Frigyes hátulról támadta s ezzel védeimünket két tűz közé fogták. . . A tatárjárás után IV. Béla ostrommal veszi vissza Sopront majd Bécsig űzi a németeket. A pápának pedig meg kell magyaráznia, hogy a kunokat azért telepíti be, mert ezekre a 'pogányokra' szorul az ország s a kereszténység megvédésében.

IV. Béla 1252 nov. 11 -i levele IV. Ince pápához is teljes hiábavalóság, szerencsére akkor a németek és a "keresztesek" nem támadták az oroszokat és azért ezek fölfoghatták az 1259 -es második mongol inváziót.

Nem kapott segítséget a mongolok ellen Henrik sziléziai herceg, IV. Béla unokatestvére sem, aki az 1241 ápr. 9. -i legnicai csatában elesett. (A csehek serege — mint a későbbi mohácsi csatából — innen is "egy nappal elkéssett.")

Párizsi Máté angol szerzetes írta korrajzában: ". . . A fejedelmek és előkelő gyóntatóinak és más bizalmasainak állandóan, alkalmas és alkalmatlan időben kellene beszélniök a tatárok ellen. Rosszul teszik, ha nem kiabálnak, rosszabbul, ha színlelik (hogy a veszélyt nem látják), még rosszabbul, ha nekik segítenek. Mit csinálnak a fekete szerzetesek (Benedek-rendűek), a fehérek (ciszterciek), mit a premontrei kanonokok? Mikor ezeket látják, miért nem hirdetik meg a kereszteshadjáratot. Ó királyok oktan határozatai, püspököknek és apátoknak túlságos hallgatagsága!" — Szalai Jeromos. Az angol szerzetesnek, aki két tatár szövetségajánlatot hozott, tudnia kellett, hogy a német lovagrend pápai beleegyezéssel dült Oroszországban, továbbá, hogy a keresztény papság Róma intencióit követi és sohasem a nemzetérdeket, ahol él. Rómának pedig mindegy, hol húzódnak a római katolikus országok határai, csak egy a fontos: — a határok mindkét oldalán adózzanak. Ennek ékes bizonyítéka az 1927. évi OLÁH - Római konkordátum, melyben a róm. kat. lakosság, ahol az oláhokkal szemben kisebbségben van, alájuk kerüljön. Ezzel Róma előzékenységet mutatott, hogy megnyerje az oláhok jóindulatát, még akkor is, ha a róm. katolikus lakosság vagyis a magyar visszaszorítást szenved. XII. Pius: "Ne kívánják, egy anyától, hogy egyik vagy másik gyermeke ellen nyilatkozzék."

A pápaságnak a magyar belügyekbe való folytonos beavatkozása kényszerítette Mátyás királyt ama kijelentésére, hogy a

magyarok elpártolnak a római egyháztól s a címer kettős keresztjét hármassá alakítja át. Szent László pedig: "Magyarország elég erős ahhoz, hogy két pápát tiszteljen vagy egyet se."

"A szlovákok a XIII. században kerültek magyar uralom alá.

Mint földművelők éltek a magyar feudálisok alatt. Pozsonyból elüldözték a németeket." (Christ und Welt 1964 ápr. 14-i szám.

Arról, hogy Pozsonyból a magyarokat éppen úgy elüldözték, mint a németeket, nem tesz említést a lap. Mintha magyarok nem is éltek volna ott, jöllehet a lakosság számának felét tették ki.

A Deutsche Nazional Zeitung (Soldaten Zeitung) 1964 júliusi száma írja Hermann Oberttel kapcsolatban, — aki a rakétakutatás egyik megalapozója és a holdrakéta elkészítésének egyik irányítója —, hogy: "Erdélyben született, amely 1918-ig osztrák volt, román jelleggel."

Rosszakarat ez vagy tudatlanság?

Ugyanaz a lap a július 24-i számában a honfoglaló őseinket

"vad magyarok"-nak, seregüket pedig "rablósereg"-nek nevezi.

"Nagy Károly — miután megsemmisítette az avar birodalmat —, 907-ben kiterjedt grófságot alapított Keleten, mely később, ha kisebb formában is, de újból megalakult, miután Nagy Ottó a Lech mezején legyőzte a magyarországi 'rablósereget.'"

Hogy a Vörös Konrád, Nagy Ottó testvére hívta be a magyar sereget segítségül a célból, hogy Nagy Ottót leszorítsa a trónról, elfelejtett megemlékezni az idézett lap és arról is, hogy Nagy Ottó a győzelem után megparancsolta, hogy az elfogott magyarokat ne mint katonákat, hanem, mint rablókat tekintsék és kezeljék. Annak következtében aggatták föl a sereg vezéreit, köztük a keresztény Bulcsot is, valamint társát Lehelt.

A cikkíró úgy ítélkezik a magyarok viselkedése felett, mintha a honfoglaló-korabeli germánok angyalok lettek volna és nem rettegett kegyetlen barbárok és fosztogatók. E tulajdonságukat most a második világháborúban is igazolták, pedig több mint ezer év óta jártak immár a keresztény kultúra iskolájába.

A. Sylvius Piccolomini a "Cosmographia in Asiae et Europae" c. könyve 21-ik oldalán Jordanes germán történetíróra hivatkozva írja, hogy az ázsiai szittyáktól származott hunok és magyarok akiknek a nyelve is azonos, nem valami anyáktól, hanem nőtény démonoktól születtek. . .

Az Osservatore Romanóban Gino Maggi szerint a nyugati krónikások a rémület és tehetetlen gyűlölet hatása alatt eltúlozták a magyarok kegyetlenségéről szóló híreket. A nyugatiak kö-

zül Ekkehard volt tárgyilagos, aki fegyelmezett harcosokként jellemzi a magyarokat. A bizánci és arab történetírók a magyarokat jóindulatú, büszke, vitéz és pompakedvelő népnek írják le.

Emlékezzünk csak a nyugati és keresztény Habsburg Rudolfról (1278), hogyan bánt el a cseh Ottokárral . . .

II. Basil császárra, aki 1014 -i zetuniumi csata után megvakított 15.000 bolgár foglyot, minden százra egy egyszeműt meghagyván, akikkel a művelt és keresztény nyugat eme újabb megnyilatkozását Sámuel cár elé vezettette aki a gonoszság láttán szívrohamban meghalt. A római Emilianus (Kr. u. 253) 70 görög kultúrvárost elpusztított, s annak 150.000 művelt polgárát elrabszolgásította. Etolia 50 szenátorát megölette, gyilkoltatása számlálhatatlan. A nyugati műveltségű és keresztény árja valódi szabad kinyilatkozásai az utóbbi nagy háborúk és békeszerződések is. A legnyugatibb keresztény kultúrnépek, az angolszászok nemzeti sportja a football, onnan ered, hogy az angolok egy dán hősi temetőből kiásták a hősök koponyáit és azokat a dánok döbbenetére rúgdosni kezdték. Nem új, amikor szenvtelenül égetik föl Monte Cassinot vagy saját szövetségesük a dél - vietnámiak s a buddhisták vatikánját Hue ősi várost. Az inkvizíciót is a gályarabságot, a verduni eunuchpiacot a latin keresztények találták ki, spanyolok és angolszászok szabadalmazták a rabszolga-kereskedelmet. 1672-ben a londoni rabszolgapiacon a néger ára 5.00, másfajúé 25.00 £ volt öt évre. A csehek még 1946 telén is a rabszolgavásár kritériumát kimerítve; cseh földön pénzért árulták a barbárul fölhajtott és oda hurcolt felvidéki magyarokat. — Lásd: Jan Mirejowszky írását a Krestanska Revü 1947 jún. számában.

Angliában 1002-ben Szent Brice napján lemészárolták az összes dánt. Szent Ignác napján, 1641-ben az írek öltek le negyvenezet Ulster-i protestánst. 1793 márc. 10-i La Vendée-i mézárulás egymillió halottat számlál.

Az angolszászok még 1815-ben is lemészárolták Dartmoorban az amerikai foglyokat.

Roma könyvtára a Macedóniában összerabolt könyvekből alapult.

VII. Pius pápa még 1814 -ben (!) is visszaállítja az inkvizíciót!

Az athéni Akropolis tetőzete, amely 2.000 év viharát kiállta, a velenceiek 1687. évi ostromától dőlt romba!

Európában templomfosztogatásban, papok kínzásában (1527), papai exkommunikálásban germán uralkodók "vezetnek". Rómát germán fajok dúlták föl ismételten, franciák, spanyolok ostro-

molták a Vatikánt még 1526 -és 27 -ben is, nem a turáni Attila.

A magyarok Délitáliáig kalandoztak de Rómát kímélték!

Embortelenségben nem vett részt a magyar lélek! A magyar nem vetközi le emberségét családjának elrablása, országának földülése vagy fogságba hurcolása esetén. A magyar megőrizte azt a vonását, amit a szentgalleni kaland után elismeréssel emlegetett az általa megvendégelt Heribald. . . A nyugatnémetországi Schleswig - Holsteinben megtalálták Mátyás király aranyozott ezüst kelyhét, amit Bécsújhelyen ajándékozott Teufel lovagnak vitézségeért, amellyel a Pitten-i várat négy éven át, sikerült megvédenie a magyarokkal szemben. —Wissgrill -i kézirat.

Czeglédi Pál lévai esperes - lelkész megtalálta Görgey Artur proklamációját, amelyben megtorlással fenyegetőzik az osztrákoknak a magyar hadifoglyokkal való megalázó bánásmódja miatt: “. . . vad rablók elpirulnának de mellyeket egy fővezér elkövetni nem pirult . . .” — írja Görgey A.

A lap 1964 júl. 31 -i száma arról kesereg, hogy szétszakították hajdan — 1156 ban —, Bajorországot s amikor lehetett volna, nem egyesítették. Pedig ha egyesítették volna, “akkor a magyarországi németek, az erdélyi szászok egy hatalmas tömbre támaszkodhattak volna s velük az öntudatos szudéta németek is és akkor talán nem is lett volna Versailles és St. Germain.”

A mi végzetes Trianonunkat nem említi meg.

A cikkhez hozzáfűzhetjük, hogy a magyarországi németeknek a nagy német nemzet mindig erős támasza volt így is és marad a jövőben is. A magyar nemzet szempontjából nem kívánatos a “minél nagyobb és minél erősebb Németország,” éppen úgy nem, mint az óriási szláv birodalom.

“Mindent az erdélyi németekért!

Miután a nyugatnémet kereskedelmi küldöttség a bukaresti Strada Londra-n munkába lépett, első és legfontosabb kötelessége legyen az ott élő németekről való gondoskodás, amely mintegy 500,000 lelket számlál, tehát második kisebbség az 1,800,000 lelket számláló magyarok után a 14 féle kisebbségi nép között.” (Deutsche Nazional Zeitung, 1964 aug. 7 -i száma.

Alig egy évvel azelőtt még általában 400.000 -ben állapították meg a német lapok a romániai németek számát s most az idézett lap már 500.000 -re teszi. Miért? Nem másért, minthogy így a német kisebbség jogvédelmének nagyobb nyomatékot adjon. Nagyobb népcsoportnak több joga van az autonómiára.

Elmondhatjuk a németekről Deér Józseffel:

“A magyarnak egyetlen szomszédja van csupán, amelytől a hitközség alapján támogatást remélhetne, ti.: a német, akitől azonban támogatás helyett éppen ellenkezőleg csak a háború tövisében részesül.” (Deér J. idézett műve, 224. oldal.)

A Habsburgok

A Habsburg-ház tagjai és a magyar nemzet között sohasem volt olyan barátságos és jó viszony, mint lenni szokott az ugyanazon népből származott uralkodó és népe között. Olyan családi viszonyról pedig, mint volt az Árpád-házi fejedelmek és népünk között, még beszélni sem lehet.

Némely idegenből szakadt uralkodócsalád, — mint pl. a bolgár, belga, svéd —, egygyé tudott forrni népével egy-két generáció alatt, de a Habsburg-ház négyszázötven év alatt sem! Még a magyar nemzet megbecsüléséig se jutott el. Szenvedésünknek és nagymértékben megcsonkításunknak is politikájuk az oka.

Uralkodói szabályuk: “Ossz és uralkodj!” E szabálynak megfelelőleg jól tudták a mindig hadban álló magyarság ellen izgatni és uszítani a nemzetiségeket. Az olaszokat kivéve, — akik ellen mindig magyarokat küldtek —, a magyarországi nemzetiségeket mindig a magyarok ellen használták, akár politikai, akár fegyveres elnyomásról volt szó. Politikájuk nem nyugodott a szentistváni egyenlőségi politikán!

E kormányzási rendszerrel maga Ferenc császár dicsekedett egyszer a francia követnek, mondván:

“Népeim egymástól különbözök. Úgy van jól, mert nem egyszerre esnek ugyanabba a betegségbe. Franciaországban — ha láz jön —, önöket egy napon támadja meg. Én magyarokat küldök Itáliába, olaszokat meg Magyarországra. Ezek egymást nem értik és egymást utálják. A gyűlöletből rend születik. Kölcsönös utálatukból béke...” (dr. Baráth Tibor: Magyar Történet 63. old.)

A habsburgi nemzetiségi politikának oroszánrésze van abban, hogy a magyarországi nemzetiségek olyan rövid idő alatt külön nemzetekké válhattak, ahelyett, hogy beolvadtak volna az államalkotó népbe, mely minden más hasonló államban természetes folyamat volt.

“Összbirodalmi szempontból kívánatosnak mutatkozott, hogy ne elégedjenek meg a magyar államiság háttérbe szorításával, hanem belenyúljanak a nemzetiségek életébe is és azokat a magyar törekvések ellensúlyozására politikai tényezőkké fejlesszék.” (dr. Baráth

Tibor id. m.

Ferenc Ferdinánd külön szláv államot óhajtott alapítani a Monarchia szláv népeiből.

Ez a trónörökös, — aki házassága révén rokonságba került a szlávokkal —, magyargyűlöletből 1909 -ben, Sinajában tett látogatása alkalmával ígéretet tett az oláhoknak, hogy ha uralomra kerül Magyarország egy részét átengedi nekik. Mintha csak az övé lett volna Magyarország.

Magyarellenés politikájukkal a Habsburgok minden kis töredék szláv népet úgy dédelgettek, mint a gyermekszerető édesanya a gyermekét. (Egyből kettőt csináltak vona, hogy a magyaroknak minél több ellenségük legyen a saját hazájukban. . .

CSODA -e, hogy ilyen politika mellett annyi nemzetiségi állam alakult Magyarországon ?!

Hogy mennyire észszerűtlen volt ez a politika, mutatja trónjuk összeomlása, amit éppen a nemzetiségek nagyszláv és nagyromán politikája eredményezett, és sohasem a magyarság ellenszenve. . .

Ha a magyarokat megbecsülték volna, talán még ma is állana uralkodóházuk. . .

Anyai ágon a Habsburg - ház zsidószármazású. Innen van, — öröklöttségéből eredt (Mendelizmus) —, hogy a zsidóságot annyira támogatta uralkodása folyamán. A magyarországi zsidóság túlnyomó része I. Ferenc József uralkodása alatt települt az országba. Ő ajándékozott 133 zsidó családnak nemesi és bárói rangot. Ez a nagy zsidótámogatás nagyobb csapás a magyar nemzetre, mint a tatárjárás vagy a mohácsi vész és az utána következő törökdúlás volt. Azokat kiheverte a nemzet de a zsidók által okozott szellemi, biológiai és anyagi rombolást nehezen fogja kiheverni.

Rev. KÜR GÉZA történész — a A Fáklya c. tudományos folyóirat számaiban megjelent — tanulmányai beiktatásával:

Az ún.; Habsburg - tipust a keskeny arc, a hosszú orr, az előreálló lecsüngő alsó ajak és a nagy könnyzacskós szemek jellemzik.

Ezek a vonások a XIV. századtól kezdve a családnak úgy a spanyol mint osztrák ágán megfigyelhetők a fennmaradt arcképeken.

Csodálatosan érdekes, hogy a lelki tulajdonságok átöröklése szintén hiánytalanul kimutatható a Habsburg familiában. Ha végignézzük csak Magyarország történetét, az első Habsburgtól kezdve látjuk, hogy céljaik eléréséhez az eszközökben nem voltak válogatók. Ha kellett a legszörnyűbb embertelenséget, tömeggyilkosságot is elkövették ezek érdekében.

A Habsburgok lelki megnyilatkozása tekintetében a történelmi adatokon át, mondhatnánk, hogy árnyalati különbséggel egyforma a képe valamennyinek.

Az első Habsburgról, Rudolfról, akivel a magyaroknak csak mint szomszédval volt ismeretsége, s akinek Kun László királyunk segítette a cseheket legyőzni, lelki milyenségét tekintve félreérthetetlen bizonyítványt ad a tény, ahogyan a harcban elesett cseh király holttestével elbántak. Ottokár hulláját a harctéren kirabolták, a meztelen holttestet összeszúrkálták, majd Rudolf Bécsbe vitette ahol mindenek szemeláttára vágómarhaként földarabolták, kibelették és a holttest darabjait megsütötték. (Veridicus: "Az első Habsburg arképe.")

Minden osztrák dicsőségnek kútforrása a "Historia annorum 1264 - 1279. MS. IX. 653." jelzés alatt ád hírt az utókornak.

"A halott Bécsbe vitetett és mindenek szemei előtt . . . vágómarhák módjára feldaraboltatott, a halak módjára kibeletteztett, és a részeket külön megfőzték és elválasztották a hullától."

Rudolfra jellemző, hogy Magyarországot, mint császári hűbért fiának Albertnak adományozta s hogy ezt valóra váltsa, nagy sereggel betört Nyugatmagyarországba, ahonnan azonban III. Endre kiverte. Hálából el akarta rabolni Magyarországot.

Az "első Habsburg" soha sem ültetett volna a Római Szent Birodalom trónjára ha IV. (Kun) László nem ránt kardot a "Rudolfus Dei gratia Romanorum rex semper Augustus" védelmére. A morvamezei dünnkruti csatában a magyar seregnek és 15.000 kun vitéznek döntő szerep jutott. De az események változataiban elsikkadt a magyar vitézség, elkenődött a magyar érdem és csak mint mellékmondat szerepel a hálátlan Habsburgok hivatalos történetében. ". . . Istentől nekünk adott kard birtokában szembeszálljunk a nevezettel és így Szent Bertalan Apostol előestéjén Mi és fiunk Lajos, Magyarország királya a cseh tábortól alig egy nemet mértföldnyire (vix ad millere Teutonicum) vertünk táborát. . ." — írja Habsburg Rudolf 1278 aug. 18 -án kelt levelében III. Miklós pápához, amelyben annyira sem méltatja a magyar királyt, hogy a nevét megjegyyezze magának, hanem Lajosnak nevezi IV. Lászlót. A "Lajoshoz" mellékelte "fiúnk" jelző, mint nyugati "vállveregetés a keleti barbárok lenézett sarjadékának" már akkoriban kijárt. Végül pedig, a "hivatalos" történetírók akik felsoroltak minden kis német és osztrák hercegecskét, őgrófcskát, mélyen hallgatnak, hogy a "Lajos" -nak nevezett Kun László magyar király "régi magyar szokás szerint vérszerződést is kötött Rudolfval, hogy jóban - rosszban osztozkodni fognak . . ."

Amikor Mátyás király halála után a magyarok Ulászlót választották királlyá, Habsburg Miksa császár betört Magyarországba és Ulászlótól szerződést csikart ki, hogy fiának halála esetén a magyar korona reá, vagy utódaira száll. Az 1505 -iki magyar országgyűlés elutasította ugyan ezt a "megegyezést" de Miksa, a Habsburg lelkiség mégis keresztülvitte azt. Miksa 1515 -ben találkozóra hívta Ulászlót, ahol megegyeztek, hogy Ulászló leányát Annát feleségül veszi Miksa fia; Ferdinánd, ennek nővérét Máriát pedig Ulászló fia, a leendő magyar király; H. Lajos. Ulászló a megegyezés szerint a császárnál hagyta leányát, hogy azt, míg a férjhezmenendő kort eléri, Máriával, a neki kijelölt menyével együtt neveljék. [Ferdinánd és Mária, a Szép Fülöp és Örült Johanna árvái. . .] Míg Mária udvarában hemzsegték a németek és a csehek, Ferdinánd nem engedett a magyar Anna udvarába magyarokat!

Ferdinándra jellemző a bécsujhelyi egyezkedés, amelyben nem kevesebbre akarta rávenni II. Lajost mint, hogy a török elleni segítség ellenében Horvátországot engedje át neki, miután ő jobban meg tudja azt védeni a törökök támadásaival szemben. A züllött gróf Brandenburgi György nevelésében állott gyenge király nem törődött ravasz sógorának e nyílt mesterkedésével, és hajlandó lett volna beleegyezni ha a magyarok ellenállásán meg nem törik a veszélyes terv.

Az 1526 -ban megkötött 'cognaci ligában' benne volt a török oldalán VII. Henrik angol király, a római pápa, I. Ferenc francia király, Firenze és Velence is, hogy V. Károly német - római császáron bosszút álljanak azért, mert ez I. Ferenc királyt legyőzte, elfogta és fogságban tartotta míg le nem mondott Firenzéről és Burgundiáról.

Amikor aztán a cognaci liga megindította a törököt V. Károly ellen, a Habsburg politika Magyarországot terelte a szultán útjába és II. Lajost, a szinte gyermekkorú királyt pedig csatába kényszerítették ellene. Mária királyné két "testőrt" rendelt férje mellé, ezek közül a cseh Zetritz Ulrich aztán elvégezte "feladatát." A vesztett csatából amikor menekült a király is, a hátába hajította a kardját. Szerémi György Krónikája 33 -ik oldalán ezt írja; "reperimus, quod cum gladio bohemico transfixus erat."

Hunyadi Mátyás Magyarországnak összeomlása, részekre szakadása az egyházi egység megbomlása a Jagellók uralmára esik, akik nem műveltek szittyá - jellemeket de fondorlattal bizto-

sították maguknak a magyar trónt. "Ulászló személyét már nem övezte az a nimbusz, melyet a nagy uralkodók még a rossz időnek lerontó hatása ellenére is meg tudnak őrizni." — Dr. Bruckner Győző.

"Dante Divina Commedia -jában "boldog Magyarországról ír vágyódó stanzákat (O beata Ungheria!) Vasari 1568 -ban megjelent 'Vite'-ja tele van a 15. szd.-beli Magyarország civilizációs és kulturális színvonalára való utalásokkal éppúgy, mint Bisticci (1421 - 1498) 'Neves emberek életrajzai' c. műve is bámulattal beszél Magyarországról." — Padányi Viktor: Rákóczi c. m.

— Amerika fölfedezése előtt Magyarországon voltak a világ leggazdagabb aranybányái, amelyek nagyban segítették Mátyást.

II. Ulászló sem az országgal sem a királyi udvarral nem törődött, Mátyás Corvináit külföldre ajándékozta vagy kölcsönözte, olyan volt "mint a néma szobor, avagy egy darab fa." — Come una statua . . . come un lagno. (I. Diarii di Marino Sanuto IV. 860. 1.) [Celtis a kölcsönkönyvekből kivakartatta Mátyás címeit. Brandenburgi örgróf és Ferdinánd is sok könyvet elvittek.]

Halála után 10 éves fiára II. Lajosra szállt a trón. Gyámja közül rokona, a züllött Brandenburgi György állt hozzá a legközelebb kinek hatására az alakuló jellemű gyermekkirályt a léha cimborák, lovagi szórakozások, mulatozások elvonták a komolyabb foglalkozástól. Pénzügyi tekintetben inség uralkodott. Atyjától, — aki az arany -, ezüst - és rézbányákat bérbeadta a Fuggereknek 36.000 forintért, elosztogatta az udvartartás költségeit (évi 50.000 frt.) fedező koronajavakat —, 400.000 arany adósságot örökölt, amelyet még ő növelt: ". . . ha valaki valamit megkívánt . . . maga írhatta meg az adománylevelet s bemutatta a királynak aki megfontolás nélkül alá is írta s látta el gyűrűpecsétjével." (II. Lajos és udvara: Fraknoi V., Bp. 1878 4. l.)

Felesége, Habsburg Mária rendkívül művelt, nyugtalan szellemű, határozott, akaraterős, Erasmus csodálója de mindeneke-lől német volt.

Az udvarban elhatalmaskodott a német — Brandenburgi György és Burgio császári követ, — befolyás. "A királyné nem értett a gazdálkodáshoz, a pápai követ tékozlónak mondja, ki két ország jövedelmét is elköltené. (Monum. Vat. Hung., II. sor., I. k. Rev. CII.)

Az 1525 -i országgyűlés elrendeli, hogy a királyné gyűrűpecsétjét a kancellárok őrizték! (1525: 3. t.c.)

Dubravszky cseh történetíró szerint Brandenburi György “növendékének erkölceit megrontotta, a szép tehetséggel megáldott ifjút sikamlós talajra állította s őt a maga mintájára idomította.” Ő az oka, hogy a király “az országos ügyeket úgy kerülte, mint a kutyát és kígyót.” (Hist. Regni Boiemiae i. m. XXXIII 203. l.)

A súlyos bajok orvoslására összehívott 1523 -i németújhe-lyi tanácskozás reformjait Mária hiúsítja meg, “mert már ő is meg volt rontva.” — Sydlowieczki Kristóf császári követ naplójának másolata [Géreci Kálmántól a M. Tud. Ak. könyvtárában.

A királyi pár a nemesfémeket elzálogosítja a zsidóknak, a királyné a zsidóból kereszténnyé lett Fortunatus tanácsára silány pénzt veretett, az ország hitele megromlott. A magyarság elkeseredetten követelte a csalárd zsidó eltávolítását, aki a Fuggerék “befektetésével” igyekezett tisztázni magát majd Szalkay primás kegyei védelmében aláásta hazánk pénzügyi helyzetét. . .

Burgio pápai követ Magyarország kétségbeesztő közállapota-ról: “ahol hiányzik a pénz, jótanács, rend: talán Isten segít az országon!”

Szent István kora óta szakadatlanul hazánkba áramló német szellemiség a magyar korona megszerzéséért szüntelenül hín-tette a belviszály, a széthúzás konkolyát.

Ez a mesterségesen előidézett állapot — a magyarság több-szöri mentőkísérlete közben — megteremti a “turáni átkot”: a gyanakvást, széthúzást, hitetlenséget, félelmet s amikor a haza végső veszedelembé jutott, vonakodtak hadba menni és csak ak-kor voltak hajlandók, ha a király személyesen vezeti őket a há-borúba. (II. Lajos félrevezetései közé tartozik, amikor az egyik magyar országgyűlés ‘megfékezésére’ (!) a török elleni készülődés ürügyével cseh csapatokat rendelt az országba.)

„II. Lajos szavahihetősége csak 6-8 óra hosszat tartott. A ki-rály megjavítása céljából, 1523 okt. 19 -én a következőkben álla-podnak meg: 6-8 megbízható kamarást kell Lajos mellé válasz-tani; rajtuk kívül más csak akkor mehessen a király elé, ha hív-ják.”

“Az egész kereszténység ügye veszélyben forog — írja a ve-lencei követ — mert Magyarország pusztulása után szabad az út Európa szívébe, hiszen a horvátok már adófizetői a szultánnak.”

Ekkor Mária legfontosabb gondja lett, hogy 1521 dec. 9 -én ki-rálynővé koronáztassa magát. . . II. Lajos az államügyek intézé-sét feleségére és a magyarságnak idegen tanácsosaira bízta. [A

követek II. Lajos romlását a németek és különösen Máriának tulajdonítják akiket Bornemissza nem bírt ellensúlyozni. — Massari követségi titkár, 1523 -i jelentése (Sanuto M. T. T. XXV. 286): "Brandenburgi György és Burgio egész éjjel táncolnak a királynővel s udvarhölgyeivel. Mária ellensége az országnak" stb.

Orio 1523 dec. 21 -én így referál a Szenátus előtt: "Lajost azok vezetik, akik jövedelmét elveszik. . . Maria piccola, negra, sdegnosa, a il lauro cadente come a tutti quelli desceti di l'Empeador Maxmiliano."

1525. év folyamán Ferenc Konstantinápolyba küldött követével sürgette a török hadjáratot IV. Károly német császár ellen, ugyanakkor II. Lajost biztosította a Károllyal való közeli kibéküléssel és a török elleni támadással (Tomic. VII. 306 | 309). A szultán kedvező válaszát hozó Frangepán János követ, a velencei tanácsnak azt jelenti, hogy a török támadás nem Magyarország ellen fog irányulni, mert a magyarokkal 3 évi fegyverszünet van.

A már kiszabadult Ferenc a "török ellen kötött szent liga" után nem sietett a válaszáddal, sőt Frangepánt is bebörtönözte, majd úgy okoskodott, hogy a liga elég erős, egy Magyarország elleni török támadás pedig rájuk nézve értéktelen. Ferenc 1526 júl. végén ezt írta a szultánnak: ". . . miután itthon minden rendben van, senkitől semmit sem kívánhatok birodalmam védelmére." (A levél keltezetlen.) — Charriere I. 119 - 121.

Miközben a szultán a Velencével kötött szövetsége értelmében Friaulon át vonult volna Milano ellen, átvonulási engedélyt kért II. Lajostól, aki a követeket sokáig visszatartotta, egyet elpusztított s a szultánnak ingerlő válaszokat küldött. A szultán főerege már úton volt amikor az európai változásokról értesült.

Adatunk van arról, hogy Szolimán korábbi üzenete általános békeajánlat volt, és csak a horvátországi nyugat felé való átvonulás engedélyét kérte II. Lajostól.

Míg II. Lajos — nyilván német és cseh tanácsadóinak azon mesterkedésére, hogy Bécs és Vatikán mindenről tudjon —, nem tárgyalt (levelezett) a törökkel Velence megkérdezése nélkül, addig Velence tőlünk független politikát folytatott, többek között hadseregszállító hajóhaddal segítette a szultánt.

Ugyanebben az időben az oláh vajda azt ígérte a szultánnak, hogy ha 10.000 lovaszt kap, Budáig nyomul. . .

A lengyelek hat éves békét kötöttek a szultánnal.

Ferdinánd az 1526. májusi speieri gyűlés előtt követeket

küldött a magyar országgyűlésre a 'magyarok lelkesítése végett.'

Ibrahim szerint a szultán a II. Lajos által a követein elköve-
tett méltatlanságra és, hogy Lajosnak befolyásoló felesége a csá-
szár testvére, Magyarország ellen fordította seregét. — Jurisich
és Lomberg jelentése Gévaýnál 1530 -ból.

Burgio Antal 1526 júl. 10 -én: "nincs vezető, nincs rend,
nincs pénz, hiányzik mindaz, ami a hadviseléshez kellene és csak
az Istentől függ, hogy mit hagy meg a szerencsétlen országból.
— Theiner: i. k., II., 787., 789., l.)

1526 augusztusban a déli végek már vívták magányos har-
cukat. Tomori Pál sikeres csatározásait a király állítja le azáltal,
hogy a mohácsi táborba rendelte őt. Tomori azzal küldte vissza
Palinait: vegye rá a királyt, hogy a szultántól akár évi adó árán
is kérjen békét. (Burgio 1526 júl. 22. jelentése.)

A magyarok követelték, hogy a király vonuljon a Karassó-
hoz Tomory segítségére. Tomori követei kérték a királyt, hogy
vonuljon a karassói jobb védőállásba s azzal fenyegetőztek, hogy
különbén nem a szultán, hanem a király seregét támadják meg.

Majd Zápolyai János és Frangepán Kristóf követei is hasz-
talan kérték a királyt, hogy megérkezésükig húzódjon hátrább a
török elől. A Mohácsnál történt megállás mellett semmiféle előny
nem szolt!

Tomori jobb stratégiáját az erőszakos királypártiak — fő-
urak, német és cseh tanácsadók — elnyomták.

Az 1526 aug. 29 -i mohácsi csata hibái: a. | rossz vezetés;
b. | harctér megválasztása; c. | a német Hardegg János tüzérsé-
gének hasztalansága. (Az ágyúgolyók a török lovasság előtt po-
tyogtak le!) d. | hiányzott a szokásos harmadik hadrend, amely
az elakadt támadásnak újabb lökést adhatott volna. e. | nem vár-
ták be Zápolyai 40.000 főnyi seregét.

Zápolyai négy parancsot kapott; az első a csatlakozásra, a
második a havasalföldi expedícióra a harmadik ismét a csatlako-
zásra utasította őt. Nem tudván mi tévő legyen, Bácsy György
útján határozott és meg nem másítható parancsot kért és azt is
megüzente, hogy ő a király seregével való egyesülést gondolja a
leghelyesebbnek. Van aki azt mondja, hogyha segíteni akart vol-
na a királyon, akkor a harmadik parancsra el kellett volna indul-
nia. De ilyen joggal azt is kérdezhetnők, hogy miért nem indult
a második parancsra Havasalföldre?! És aki már 3 nem egyező
parancsot kapott, az kaphatott volna egy negyediket is! Bácsy

júl. 28 -án indult el Dunaföldvarról, aug. 1 -én ért Gyulafehérvárra. Az akkori útvonalon kb. 600 km.-t kellett megtenni Mohácsig. Ezt az utat vegyeshaddal; tűzéség, gyalogság, lovassággal nem teheték meg 26 nap alatt, részük aug. 27 -én érkezett Szegedre. (Die Geschichte der Ungarn. VI., 302 l.)

Zápolyát a korabeliek nem vádolják, Brodarics kancellár írja: "semmi remény se volt arra, hogy akár Frangepán akár Zápolyai János kellő időre megjöhessenek." Rónay - Horváth sem lát rossz szándékot. Zápolya kérte a királyt, hogy hátrább vonulva várja be őt.

II. Lajos hiába volt cseh király is, a csehek aug. 29 -ig akkora utat sem tettek meg, mint Zápolya, pedig ők nem ellentmondó parancsokat kaptak!

Mialatt a velencei bailo Konstantinápolyban a mohácsi diadal fölötti örömét fejezte ki a Signoria nevében, Ferdinánd — Szolimán örök irigységére és nyugtalanságára — megszállja Olaszországot. . .

Miután Buda tornyaira felkerültek Szulimán lófarkas zászlói, "Province partjain a félhold a francia fehér kereszt mellett jelentkezett." — Mohácsi Emlékkönyv 1926.

"Biztosra vehetjük, hogy ha Lajos Mohácsnál nem esett volna el, a további küzdelem már nem folyt volna le anélkül, hogy a király és alattvalói szembe ne kerültek volna egymással. Mert a magyarok tudták, mi volt királyuk része a Habsburgok magyarországi befolyásának növekedésében. A lengyelek nagy értékű okmánygyűjteménye, az Acta Tomiciana így jellemzi a magyaroknak a mohácsi csatában elvesztett királyukhoz való viszonyát: 'A magyarok nem bánták volna azt sem, ha Lajos hamarabb pusztult volna el, mert gyűlölték őt, minthogy a németek szokása szerint élt, szerette a németeket, megvetette a magyarokat és csak a németek körében érezte jól magát.' — Szabó Dezső: Küzdelmeink a nemzeti királysáért. Bpest. 1917.

Mária királyné megölette férjét, hogy fivére, Habsburg Ferdinánd megszerezhesse a magyar trónt. Ferdinánd 13 magyar főúrral akik az 1526 dec. 17-re Pozsonyba "megbeszélésre" összehívtak közül megjelentek, — miután lekenyerezte őket — királlyá választotta magát. Azután az esetleges ellenállás megelőzésére begyilkoltatta az önálló Erdély megteremtőjét, Fráter Györgyöt és Czibak Imre váradi püspököt, mivel ez a magyarság ellen föllázított szerbeket széjjelverte, majd Zápolya Jánost akit a köznemeség — öt héttel ölelt — megválasztott királyának, a pápával ki-

átkoztatta.

Az 1535. évi országgyűlés iratai panaszzolják: "A magyar nép a tízesztendőös fosztogatás alatt olyan állapotba jutott, hogy özszevert és mezítelen testén kívül egyebe nem maradt."

A török eredeti tervében Itália, nyugati Európa állott, és csak a cognaci liga terelte a szultánt Magyarország felé. Hogy nem szándékozott megszállni Magyarországot, bizonyítja a tény, amikor 1526 őszén még őrseget sem hagyva Budán, kivonult hazánkából, mélyen Mohács alá, a déli végekre, ahonnan a következő 15 (!) esztendőben kizárólag a Habsburgok ellen vonult. Szolimánnak nem a letiport, hanem a semleges Magyarország volt az érdeke, ezt akadályozta meg Európa, amikor Ferdinánd a bátyja s a pápa pénzén (utóbbi a magyarok adóiból is) fönntartott seregeivel szüntelenül betört hazánkba; kettős célú terjeszkedési politikával provokálta a szultánt, azáltal a török Magyarországba való beözönlését. . . A "nyugati kereszténység" mesterkedéséből ránk zúdult mohácsi tragédiát még kihevertük volna, azonban a 15 esztendei szüntelen provokatív beavatkozásuk idézte elő a másfélszázados osztrák - török rabigát!

Szolimán 1526 őszén kivonult az országból. Nov. 11 -én Zápolyai Jánost, kinek érdekében Rákos mezején kikiáltották: "csak vérünkben való nemzeti királyt választunk a magyar trónra," — megkoronázták. Ferdinánd 1527 -ben betört Magyarországra, elfoglalta Esztergomot, Győrt, Komáromot, Budát, Tokajt Zápolyaitól. Zápolyai szövetséget köt a szultánnal, aki közel 3 év után először (!) Magyarországon át Bécsig nyomul de sikertelen ostrom után visszavonul. 1530 -ban Ferdinánd ötvennapos ostromát veri vissza Zápolyai. "A két király területe nem volt körülhatárolható, a harcok pusztították a falvak népét. . . a szakadatlan háborúskodás a termelő, munkás élet helyébe a menekülésre, védekezésre kész átmeneti életformát állandósította." — Magyarország története Bpest. 1964.

☞ Ferdinánd 1532 -ben egész Magyarországért 100.000, a császáriak által megszállt területért 50.000 forintot ajánlott fel Szolimánnak! A szultán hadserege már útban volt Bécs felé. Kőszeg várában Jurisics Miklós 700 magyarjával 19 ostromon keresztül föltartóztatja a törököt miközben telre fordult az idő s a szultánnak vissza kellett vonulnia. A közelben veszteglő császáriak nyolcvanezer katonájukból nem küldtek Kőszeg fölmentésére; magyar szabadsapatok mardosták a török haderőt és pusztították utánpótlását.

1538 -ban Ferdinánd és Zápolyai békét kötnek amelyet a következő évben Ferdinánd beárul a töröknek abban a reményben, hogy sikerül őket megnyerni a nemzeti király, Zápolyai ellen, 1540-ben megkezdí Budavár ostromát, melyet 1541-ben Roggen-dorf folytat. Végül a szultán megindul Budára, a császári hadak elmenekülnek s a török 1541 aug. 29 -én pontosan tizenöt évvel a mohácsi csatavesztés után beült Budavárba.

MARTINUZZI GYÖRGY

1544 -ben az erdélyi rendek azt írták Ferdinándnak: "Magyarország, ha egy fő alatt egyesül, a gazdagságnak oly bőséges forrásával bír, hogy Mátyás királynak, ki annyi háborút viselt, oly hatalmas sereget tartott. . . mindezekre Erdély elég aranyat és ezüstöt szolgáltatott." Fráter György egység- és reformtervei nem valósulhattak meg, mert a lengyel Izabella királyné, Zápolyai János özvegye átadta a koronát a császárnak, megnyitotta Erdély kapuit Ferdinánd seregének mely csak arra volt jó, hogy Ferdinánd felségjogait biztosítsa és Erdély népe a hegyekbe, erdőkbe bújdosson, —a török ellen tehetetlennek bizonyult. György barát nagy hadjáratot előkészítendő országgyűlést hirdetett, azonban 1551. dec. 16 -án Castaldó spanyol tábori mérnök Ferdinánd parancsára meggyilkolta. A gyilkosság hírére a velencei doge legelső szava az volt: "a Habsburgok már annyira vitték, hogy nemcsak közönséges halandókat hanem bíborosokat is meggyilkolhatnak egyházi engedéllyel." (Rusztém pasa, Szulejmán sógora személyesen nyújtotta át a selyemzsinórt Malvezzi oszt-rák követnek és hulláját a Jedikula bástyájáról a Boszporuszba hajíttatta. III. Gyula pápa feloldozta a bűnösöket de Martinengo Jeromos pápai vizsgálóbíztost küldte Ferdinándhoz, aki azonban Magyarországra is elment kivizsgálni az ügyet. Ferdinánd kérésére a pápa új bíztost, Zacariás farenai püspököt küldte Bécsbe aki aztán kihirdette a cinkosok teljes és részleges ártatlanságát.

Gersei Petheő János báró följegyezte Fráter György kijelentését: ". . . ha urak között kell választanom, akkor a szultánt választom, mert ő az első az urak között."

HABSBURG MIKSA

Miksa az 1566 -i országgyűlésre nem ment el, ahelyett Augsburgban a német birodalmi gyűlésen jelent meg, ahol felajánlot-

ta a maga és utódai nevében, hogy ha a németek segítségével sikerül a törököt kiűzni, akkor Magyarország kebeleztessék be a Német birodalomba. Az egyezés meg is történt. Nyolcezer német zsoldos volt a kialakított ára Magyarországnak akkor, amikor a pozsonyi országgyűlésen Zrinyi Miklós fakadt ki a német zsoldosoknak a magyarság között folytatott garázdálkodásai rablásai és gyilkosságai miatt és azért, hogy a törökkel szemben pedig gyávák és tehetetlenek.

Amikor a török nagy hadsereggel betört Magyarországba és ostromolta Szigetvárt, Miksa nem ment segíteni Zrinyinek, bár a harcra fölszerelt hadserege Győrnél várta az indítást és Zrinyi megüzente neki, hogy a kifáradt és másfelé lekötött török had fölötte könnyen döntő győzelmet arathat. Miksa inkább Csilizközben vadkacsákra vadászott és hagyta elpusztulni Szigetvárt, védőivel.

Rudolfot, a királyt (1576 - 1608) is ez a lelkiség jellemezte.

Gyűlölte és minden lehetőség szerint pusztította a magyart.

Hazánkba mindenhova németeket akart telepíteni, a magyarokon esett sérelmeket az országgyűlésen nem engedte orvosoltatni, mert a legtöbbször ő volt az okozója. Hamisított levelek alapján a magyarság vezetőit perbe fogta, hogy elpusztítsa őket és vagyonukat a kiürült királyi kincstár javára elkobozza. Hütlenség címen indított eljárást pl.: Illésházy István ellen, Balassa István ellen pedig azért, mert idegenhez férjhezment leányának gazdag hozományt adott. Így akarta eltenni láb alól Bocskay Istvánt is, aki azonban fegyvert fogott és széjjelverte a császári rablóhadat. Megemlítjük idevonatkozólag Bocskay Illésházyhoz írott levelének egyik mondatát: "... nem lett mit tennünk a halál előtt, amint tudtuk, oltalmazni kellett magunkat."

E Habsburg uralkodó jellemrajzát megkoronázza, hogy zsarnoki uralmuk, magyargyilkolásuk -és rablásuk érdekében az 1604. évi országgyűlés 21 törvénycikkéhez önkényesen egy 22-iket ragasztottak (*Ex plenitudine Regiae suae potestatis et motu proprio*), melyben elődeiknek minden magyarellenés rendelkezését megújították és törvényesnek mondták, sőt az ilyen, már hatályukat veszített országgyűlési törvényeket (köztük az 1524-es Lutherani comburantur törvényt is) fölújították.

Bocskay szabadságharca az 1606-í bécsi békében a magyar alkotmányt helyreállította ugyan, de Bocskay halála (1606 dec.29) után újra kezdődtek a sérelmek, amiért a hajdúk ismét fegyvert fogtak és megfenyegették az uralkodót, hogy: német fejedel-

met sohasem akarnak uralni: “1). Mert német és nem a mi nemzet-ségünk-ből való fejedelem. 2). Mivelhogy bálványozó. 3). Merthogy a pacificatiot nem állotta. .”

Kijelentették továbbá azt is, hogy ők inkább a törökkel tartanak és hogy ezt a nyilatkozatot is annak akaratával adták ki.

A hajdúk föllépésének az lett az eredménye, hogy Mátyás főherceg ötvennapos fegyverszünetet kötött velük és hogy a dinasztia-t a trónfosztás veszélyétől megmentse, 1608 január 11-re országgyűlést hívott össze, ahol aztán a bécsi békét törvénybe iktatták. Sajnos azonban, hogy a Habsburg mentalitást ez sem változtatta meg.

II. FERDINAND (1619 - 1637)

Miután a ferihegyi csatában a cseheket legyőzte, Csehország-nak közel négymilliónyi lakossága a Ferdinándi “rendcsinálás” után 780,000 főre apadt, mert a lakosságot vagy kiirtották, vagy külföldre menekültek azok.

Magyarországot hasonló sorstól Bethlen Gábor mentette meg, aki a “Querela Hungariae” c. iratában éppen úgy, mint Rákóczyhoz intézett levelében tett nyilatkozata szerint nemcsak a vallásszabadságért, hanem kifejezetten a nemzet szabadságáért folytatta harcát.

Csehország összeűzása után Tilly és Wallenstein a német fejedelemségeket, majd Dániát is levertek. Amikor pedig Ferdinánd a cseh főnemességet verpadra hurcolta, vagyonukat elkobozta, a német birodalmat felforgatta, egész Európában csak Bethlen tartotta fenn a szabadság zászlaját és pedig sikeresen!

Amiért a végvári magyarok nem akartak a csehek ellen harcolni, Ferdinánd katonái orvul legyilkolták őket. . .

III. FERDINAND (1637 - 1657)

Uralkodása elődjéhez hasonló lelkiséget mutat. Az 1642. évi országgyűlésre már annyi panaszt terjesztettek be, hogy a nádor félt a lázadás, vagy a vallásháború kitörésétől és ő maga is előterjesztést tett a királynak, hogy a sérelmeket orvosolja de ez azt válaszolta, hogy inkább távol marad az országtól, semhogy valamit engedjen.

Az országgyűlésen hiába keresett orvoslást a magyar, tehát kénytelen volt az erdélyi fejedelemhez fordulni segítségért és nem hiába, mert Rákóczy fegyvert fogott.

Rákóczy győzött. A császár meghunyászkodott és 1645-ben Linzben megkötötték a békét, amit az 1646-47 évi országgyűlés

törvénybe is iktatott.

Hiába volt azonban minden, mert az 1655. évi országgyűlésen már a panaszok száma több volt, mint 1647-ben.

III. Ferdinánd 1657-ben meghalt, utána I. Lipót került a trónra

I. LIPÓT

Rút külsejű, befolyásolható császár, akinél a körmönfontan előadott, káros sugalmazások érvényesülnek. Mindezt a papi nevelés fokozta benne: Írtózik a felelősség vállalásától s ezért első-sorban gyóntatója közül Marco d' Avianonak nagy a befolyása. Ő verte belé azt az elvet is, hogy jobb s a lelkiismeret nyugalma szempontjából biztosabb dolog még a világos igazság ellen irányuló tanácsot is követni, semmint magától határozni el bármit is. A pápa bécsi nunciusa, Buonvisi bíboros írja: — “S ámbár rettenetes dolgokat mondtam neki erre vonatkozólag, mégsem sikerült a fejéből ezt a hamis véleményt kivenni.” (Buonvisi 1685 nov. 10. — Dispacci 1685 dec. 23.)

Uralkodása alatt a Habsburg lelkület korlátok nélkül dühönghetett és pusztíthatta a magyart, mert Erdély II. Rákóczy György kalandos vállalkozása miatt összeomlott s nem volt a magyarságnak a védekezésre ereje.

Gyulai Rudolf kath. lelkész történetíró: “Törökvilág Komárom megyében” c. művében így ír a rettenetes mentalitásról, ami ezt kort jellemezte: “Gyalázatos vádaskodások, törvénytelen tömeges elfogatások, Írtóztatás zaklatások, s kegyetlenkedések korszaka volt ez. Az abszolutizmus vak eszközeiül vállalkoztak Szelepcsényi primás, Forgács országbíró, Pálffy kancellár, a komáromi születésű Kollonics püspök, kamarai elnök és Majtényi personális.”

I. Lipót Erdély ügyeibe is beavatkozott. Azzal az ürüggyel, hogy Kemény Jánosnak segít Apaffy ellen, csapatokat küldött Erdélybe, majd amikor segítségét visszavonta, több erdélyi várat német őrséggel rakatott meg és azokat Apaffy sürgetésére sem volt hajlandó kiüríteni. A török az Erdély ügyeibe történt beavatkozást békeszegésnek tekintette, amiért aztán 1663-ban megindul Magyarország ellen. [Szept. 24-én elfoglalta Érsekújvárt, majd a környéki kisebb várakat egymásután és iszonyú pusztítások között fölvonult egészen Pozsonyig. Zrínyi Miklós ugyan kiszorította Csalóközből a törököt, de a törökdúlás során megfogyott és a német katonaság által kirabolt lakosság a legnagyobb nyomorba, a szó szoros értelmében vándorló koldus sorsra jutott, ami után a Habsburg önkény még kegyetlenebb lett rajtuk.

A szentgotthárdi török feletti győzelem után a császár parancsára megkötött vasvári békében az ország testéből az igen fontos Érsekújvárt, Váradot s a legnagyobb szerűbb haditeljesítményeket végzett Zrinyi Miklós várát, Szigetvárat is átengedték a töröknek. Portia miniszter e cselekedet okát így magyarázta: "A császár azért engedte át a töröknek, mert ilyenképpen uruk és mesterük lehet a magyaroknak, megakadályozhatja őket abban, hogy tőle elszakadjanak és más uralkodót válasszanak. . ." És a császár 1682-ben, amikor a török újra készülődött, megmondotta: "Azt nem vehetik tőlem rossz néven, ha inkább keleten áldozok föl olyasmit, ami úgysem volt elődeimé, mint, ha nyugaton mindent kockára teszek." Úgyes politikával sikerült a katolikus papság nagyrésztét törekvésének szolgálatába állítani, olyan lelkesedéssel, hogy még a császár miniszterei is csillapítani igyekeztek őket. [Bárony István váradai püspökkel megírták a "Veritas toti mundo declarata" e. munkát, amiben ez azt bizonyította, hogy a király nem köteles a törvényeket megtartani és az országban megtérni az eretnekeket.

Wesselényi nádor az elnyomás ellen abban a reményben, hogy a francia király, a lengyel nemzet, és Apaffy közbenjárására a török is segíteni fogják a magyart, összeesküvést szervezett. A külföldi segítség azonban elmaradt. Wesselényi hirtelen meghalt, így aztán mielőtt megmozdulhattak volna, minden összeomlott. A vezetőket lefejezték, vagyonukat elkobozták, a többi "kinyomozott" vagy csak gyanúba fogott résztvevőket pedig pörbe fogták.

Vérpadra kerültek többek között Nádasdy Ferenc, Zrínyi Péter (a költő öccse) és Frangepán Ferenc 1671-ben.

A magyar birtokosok tömegei vesztek el így s azoknak vagyonát idegen kezekbe adták. Hosszú volna írni a Pozsonyi vértörvényszék elé idézett 336 protestáns pap sorsáról, csak annyit, hogy Forgács Ádám és Zichy István grófok akik a Delegatum Judicium bírái közé tartoztak, bátran kimondották, hogy valamennyi vádlott ártatlan, de nyilatkozatukat kitörölték a jegyzőkönyvből és mindet halálra ítélték. A végrehajtást Széchenyi György kalocsai érsek és Pálffy Tamás nyitrai püspök akadályozták meg, így aztán 236-tól reverzálisan csikartak ki, hogy hivatásukat nem folytatják, vagy elhagyják az országot, 7-et betegségük miatt elengedtek, 93-at várfogságba vittek, az állhatatosakat pedig Kollonich bécsújhelyi püspök — mint maga is beismerte (Coll. Hevesiana Tom. XXV) — gályarabokul adta el a nápolyi gályákra. [Angol följegyzés szerint a Földközi-tenger kikötőiben annyi magyar gályarab volt, hogy a magyar szó segítségével Gibraltártól a török kikötőig lehetett utazni.] Az uralkodó felfüggesztette az ország alkotmányát és Ampringen

Gáspárt, a német lovagrend nagymesterét teljhatalmú kormányzóvá nevezte ki s ez olyan helyzetet teremtett az országban, amilyen pusztulás és gyász tekintetében a tatárjárás óta nem volt.

1671 dec. 14 -én 14.500 török ellen küzdő végvári magyar katonát elbocsátottak!

E kép jellemvonásai Ampringen leszereplése után még élesebben domborodnak ki. Különösen, ha az 1674. évi pozsonyi, azután az 1687 -ik évi eperjesi vértörvénytisztekre tekintünk, mely utóbbi ellen az ország rendjei is az 1687 -ik évi országgyűlésen panaszt emeltek.

Lipót azt válaszolta, hogy csak a közügyek tárgyalása és fiának megkoronáztatása az országgyűlés feladata. A közügy pedig az "Aranybulla" 31 -ik cikkének a nemzeti ellenállás jogának töröltetése volt. Kétségtelenül ennek megszavazása érdekében mégis megbíztatta a panaszkodó rendeket, hogy kegyelmi rendeletet fog kiadni de ugyanakkor azt írta Caraffának, hogy: "Ön Caraffa, ne vegye figyelembe a kegyelmi rendeleteket hanem kíméletlenül folytassa működését a magasztos cél érdekében." Majd, midőn Badeni Lajos követelésére Eperjesről Caraffát mégis visszarendelte, érdemeinek elismeréséül a legmagasabb kitüntetésben részesítette. Caraffa megkapta az "Aranygyapjat".

A költő és hadvezér, igaz magyar hazafi Zrínyi Miklós az 1662 -ik évi országgyűlésen azonosította magát a sérelmes rendekkel, s tálán azért ölte meg a "vadkan."

Lipót terhére írandó az ún.: "nyugat-magyarországi lengyeljárás" is. Thököly Imre a magyar szabadságjogok helyreállításáért fegyvert fogott és 1681 -ben előrenyomult. Ugyanakkor a francia király is megtámadta Lipótot. Ügylátszott, hogy az országgyűlés a magyarság javára határoz, de váratlanul megjelentek Szobieszký lengyel király csapatai, s hirtelen támadással elűzték Bécs alól a törököt, Thököly seregével együtt. Hálából a császár a Csallóközben és Mátyusföldön a lengyel seregnek szabadrablást engedett. Ennek eredményeként a Csallóközben ahol 1550 -ben több mint 300 falu volt, a falvak száma ma sem éri el az 1550 -belinek a felét. Ezzel kapcsolatban tudni kell azt, hogy e vidéken több emberöltőn át az időszámítást úgy jelölték: "A lengyeljárástul fogva." . . . "A lengyeljárás után. . . esztendővel," stb. Érsekujvár környékét pedig "Desertum Ujvár, alias Mátyusföldre" nevének emlegették. (Beleznai M. generális.

E habsburgi ravaszságnak az volt a szülőanyja, hogy a II. Rákóczy György idején meglazult magyar - lengyel barátság kezdett helyreállani. Thököly seregében is nagyszámú lengyel küzdött a magyar szabadságért, meg kellett tehát akadályozni a magyarságnak e baráti kapcsolattal való megerősödését.

Túlságosan sokat akarnak sejtetni annak hangoztatásával, miszerint Magyarország török alóli felszabadítását a "keresztény szolidaritás gondolata" döntötte el. A valóságokba sorolhatjuk a nemzeti nagylétünk elpusztítását munkáló 800 éves német programot; a 145 esztendő folyamán is sokkal több veszteséget és szenvedést okoztak nekünk mint a török. Számos felszabadulási alkalmunkat éppen azok az európai népek akadályozták, akik a "pogányokkal" kötött gazdasági és politikai szerződésekből származó jövedelmeket élvezték. Éppen azért nem támadhatt "keresztény szolidaritás" öt generáción keresztül, mert pontosan Magyarország állapota volt az, melyből a különféle gazdasági és politikai pozíciókat nyerték hatalmi versengésükhöz.

↳ A török-magyar ügy nyugaton adóemelésre, fegyverkezésre, diplomáciai zsaroló eszközre volt jó, olyan diplomácia formula lett belőle, mint a "jó napot" kívánás. . .

Ezért mikor Erdély velük titkon a török ellen szövetkezett (1539), elárulták a töröknek, hogy azok megtorló hadjáratlal pusztítsák a székelyt. Amikor meg Erdély a törökkel tartott a császáriak ellen, ezek jó ürügyet kaptak Magyarország kifosztására s az európai magyarellenesség szítására a "pogánnyal barátkozó megbízhatatlan magyar" -t illetőleg. . .

(Habsburg - Török kereskedelmi egyezmény; 1615!

A franciák kimondták: "csak a magyarországi háború meg ne szűnjön!" A Bécs ellen fölhasznált Thökölyt "kifacsart citromként" dobták el és Croissy a jellemző francia cinizmussal örvendhetett: "kellemes ezt tudni, midőn a gondviselés valószínűleg továbbra is megáldja a török ellen küzdő fegyvereket." (Croissy Bethunenek 1686 márc. 20. P., Pologne.)

A "keresztény szolidaritást" egy esztendőös erőszakos kampány létesítette, mely a fentiek miatt késett másfélszáz esztendőt, meg talán azért is, mert még nem gyengültünk le eléggé.

↳ Már az 1685-86 -i téli elszállásolásban hazánk 40 ezredet tartott el, az örökös tartományok 18 -t. A hadbiztosság által kivetett 140.000 havi porció, vagyis 5.600.000 forint, csak a költségek felét fedezte, ezért 400.000 forintot kipréseltek a rájuk nézve ellenséges, gyanús, vagy protestáns magyarok elkobzott, osztrákoknak elvesztegetett birtokaiból. Megsarcolták Eperjest 40.000 forinttal, majd lerombolták városfalát a második sarc kierőszá-

kolására. Debrecentől havi 80.000 forintot követelt Caraffa. Csak Eperjes és Debrecen többel járult Budavár visszavételéhez mint a Németbirodalom három leggazdagabb és legnépesebb ke-
rületa: a burgundi, weszfáliai és Alsószász!

A bécsi deficit csökkentésére előbb ki kellett verni Thökölyt a Felvidékről, hogy annak teljes gazdagságát, a körmöcbányai és kassai pénzverdét, a murányi, eperjesi, kassai, löcsei, bártfai, ungvári, munkácsi, tokaji, huszti, kállói, nagybányai, szatmári "kereskedőraktár és élésházakat" kifoszthassák. Ezért aztán amikor egy - egy jó hír jött Magyarországról, pl.: Kassa, Tokaj, Patak stb. megadta magát, Thökölyt elfogta a török, hogy Munkácsen Zrinyi Ilona nem dacolhat sokáig, ilyenkor a pápa könnyes szemmel magánkívül volt az örömtől, és Rómában Te Deumot hirdettek Thököly ügyének hanyatlására. (. e pareva fuori di se per il giubilo e par la tenerezza. . — Pio jelentése 1685 nov. 18. St. A., Romana.)

Az osztrákok anyagi segítsége a saját védelmükre sem lett volna elegendő. "Lipót örökös tartományainak sincs semmi érdemük Buda visszavívásában." — Károlyi Árpád.

Lipót évi hétmillió forintnyi jövedelméből nem tellett. ". . olyan borzadás fog el ettől az országtól, hogy ha Őszentsége vissza nem hív, bizony belehalok." — Buonvisi nuncius, Cibonak 1686 máj. 19. (Mon. Vat. II. 2. 90.)

Torontál vármegye 1490-ben még 1700 helységéből 27 maradt!

A császáriak elől a lakosság elmenekült. A St. Croix ezred elől Lengyelországba fut egész Bereg népe. Ungban a Magni ezred csaknem éhenvész. Kishont, Gömör, Borsod, Abauj és Sáros megyét Belchamps elpusztulva találja. Rimaszombat, Sajószentpéter, Miskolc csaknem pusztán állnak. Zemplént, Ungot, Tornát és Szepest, Schultz hadteste zsarolta ki. (A haditanács az udvari kamarához 1685 okt. 25., 1686 márc. 13.) Nyugatmagyarország hasonló állapotba jutott. Csak Vas és Sopron megye összesen 13.000 napi porciót vagyis 3.250 forintot adott. Hatalmas összeg!

"Hihető -e, hogy Magyarországból ilyen gazdálkodás mellett más legyen, mint vadon, erdő, sivár pusztaság lakatlan hegyvidék, melyen csak a fenevad kóborol?" — írja Eszterházy Pál nádor — "Sóhajait küldi az elnyomott ország az Egek urához, de nem kívánom, hogy e sóhajokat a mennyi felség meghallgassa." (A nádor Lipóthoz 1685 jan. 20 -án. A nádor 1½ millió kárt és 800.000 forintnyi adósságot szenvedett.)

Magyarország havi 96.174 porciót fizetett, míg Ausztria,

Cseh -és Morvaország, Szilézia összesen 45.675½ porciót! (Házánk 32 megyéje, a szent korona területének egyharmada!)

Horvátország mentes volt a porcióktól.

Az akkori csonka Magyarországgal fizettették a magyarellenes császári haderők fönntartásának 70%-t. Az örökös tartományok porciójába beleszámították a várőrségek ellátását is, a sokkal nagyobb várőrségeinket külön kellett eltartanunk.

Befizetett porciónk ellenére nem fizették a magyarországi zsoldosokat akik aztán kiélték népünket.

Nem rendezték, tudatosan rombolták nemzeti hadseregünk ügyét. Csak Thököly sok csatában edzett bújdosóiból már közel 20.000 jelentkezett. Caprara és Belchamps sürgették Bécset, törődjenek a magyarokkal. "Nagy részük félmeztelenül jár a nagy hidegben — írja Buonvisi — s mire beáll a tavasz, bizonyára sokan elpusztulnak közülük. . . pedig tőlük függ az ügyek jóra, vagy rosszra fordulása. . . magam küldeném nekik az 50.000 forintot, ami elég lenne nekik. . . nagy vétek az időt mulasztani, később sóhajtani, hogy elhanyagoltuk őket. . . [Majd vérrel kell nagy keservesen jóvá tenni azt, amit kevés pénzzel idejében el lehetett volna kerülni." Csodálatos, hogy annak a vatikánnak, amelynek az utóbbi két esztendőben pontosan tízmilliója került Bécs részére, egyetlen forint sem került a legtisztább ügyre!

A magyarság önálló kezdeményezéseinek elnyomását Cornaro Frigyes így indokolja: "Az uralkodó csak úgy biztosíthatja az ország békés birtokát, ha hatalom van a kezében a magyarok ellen. Azért, ha komolyabb alakban merülnének fel a hívek részéről is a nemzeti véderő organizálását sürgető kívánságok: azokat határozottan vissza kell utasítani."

Kiéheztették, szétszóratták a királyhű magyarokat éppúgy mint a hajdúkat. (Például gróf Czobor Ádám kir. párti ezredes egész hadinépét.) "A győri és balatonvidéki véghegyek magyar katonasága 3½ esztendő óta nem látott se élelmet se zsoldot." — írja Eszterházy János 1686 ápr. 19 és ápr. 28 -án. (Hadi reg.) és mégis, csak ő 3.000 magyarjával vonult Buda alá.

A hadvezetőség alkudozásáról Buonvisi 1686 jún. 2 -án írja: "Nem arról folyik a tanácskozás, miből lenne nagyobb haszna a kereszténység ügyének, hanem az a machinációk mozgatója, hogy mi elégíti ki jobban Badeni Lajos nagyravágását."

Már Magyarországon haladt a sereg, amikor még azon pártoskodtak, hogy inkább a még független magyar végekre törnek,

s csak a párkányi táborban veszik a Buda alá irányító parancsot.

A hadsereg húsélelmezéséről Debrecen gondoskodott, a dunántúliak kétezer szekérrel, szénával, s 500 magyar hajó szolgáltatta a dunai forgalmat.

Pest bevétele jún. 17, Buda körülxárása jún. 18. (72 nap ostrom.

Az önkéntes magyar huszárok, hajdúk ezreit császári vezérek alá osztják s mivel ezek neveivel tartják számon a csatákat, elsikkad a magyar vitézség. Pl.: Mercy és Heissler alatt magyarok vívták vissza a töröktől Hevest, Szolnokot, Szarvast, Aradot Szentjóbót Egert és Szeged körül többször megverték a törököt. A tiszai és tiszántúli vidékek megvívása csaknem kizárólag a magyarok halhatatlan érdeme! Scherffenberg 2.000 magyart "kapott", Caraffa hatezret (!), öhozzá osztották még Barkóczy Ferenc 3.000 magyarját. 3.000 magyart rendeltek a fővezér mellé. Leslie tábornagy magyarokkal égeti föl (Zrinyi után másodszor) az eszéki hidat, stb., stb. De a történetírók csak az idegen vezérek neveihez fűzik a győzelmeket. Magyar kiságyús hajók biztosítják Földvárig a Dunát. Az ostromlók munkáját a Veszprém-Sárvíz - Kalocsa - Eszék - Eger háromszögben magyar huszárhozámok — Csáky, Petneházy, Koháry, Batthyány, Semsey, Barkóczy, Pálffy, Balassa, Bottyán stb. — biztosítják, de közvetlenül a vár alatt is, Lotharingiai Károly Batthyány Ádám huszáraival vereti szét a beérkező Szolimán 4.000 lovasát aug. 8-án és aug. 9 -én annál is többeket.

A portyázó huszárezredek zöme augusztusban már Buda alá vonulhatott! Június 24 -én csak Batthyány hét török zászlót adott át a fővezérnek.

A hadvezetőség júl. 26 -i megállapodásának 4-ik pontja:

Határozatba ment, hogy "Miután a magyar hajdúk a fegyverrel épp oly ügyesen tudnak bánni, mint a törökök, közülük bizonyos számút ki kell válogatni, a gránátosok mellé adni s ismeretes fürgeségükkel a török mellvéd tetejének megmászására felhasználni." Ennek értelmében a júl. 27 -i első főtámadás álrohámát Eszterházy 2.000 magyarja végzi s a főroham oszlopainak elején mindenütt hajdúk állanak. Az északi bástyán a magyarokkal szemben "jó példával jár elől a zsidóság: míg egy részük megátalkodott makacssággal veri a támadókat, mások gazdag jutalom ígéretével biztatják kitartásra a török katonát" — Grimani írja.

Császári főjelentés: "Mintegy szimbolumául annak, hogy

nemzete számára elsőnek foglalja vissza az évszázados harpmánytól megszentelt falakat, egy ismeretlen hő, egy nevtelen félisten, a győri magyar hajdúk egyik zászlótartója elcsúszott le a falakra, a baloldali kurtinán kitűzi a magyar lobogót!

E látványból merítenek új erőt a császáriak.

A sikert még Eszterházy 2.000 hajdújának Kelet felől roham, — 600 halottja — tette lehetővé, mely rohamot Vauguyon kívül minden nyugati kútfő agyonhallgat, a Főjelentés a Journaux szerint "nem sokat ért". Vauguyon, XIV. Lajos bécsi követe, szemtanú, 1686 aug. 1-i jelentésében így méltatlja: "Sokat használtak a Duna felől támadó talpasok. . . mert a törököknek arra az oldalra is kellett embert rendelnie ami a védők erejét megosztotta."

Lotharingiai Károly szerint: "a legközelebb múlt századok összes rohamai között a legkeményebb és legvérengzőbb."

Schmettau aug. 8-i jelentése szerint: "Barkóczy katonái a legtöbbet érnek az egész keresztény seregben."

Aug. 29 -én 6.000 lovas janicsár és szpáhi várbajutási kísérletét főleg a hajdúk akadályozzák meg, akik a kitörő Abdurrahman törökjeit is visszaverik. — Henrik szász herceg naplója. — Ezt a csatát Pálffy Ferenc ezredes öt lovasszázadának rohamadönti el. — Károly herceg levele Lipót császárhoz.

A szept. 2-i rohamról csak annyit tudunk, hogy kb. ezer magyar bekevertek a gr. Pálffy F. vértess - alezredes parancsnokságában álló császáriak közé. A színmagyar hajdúkról és a lörelszállított huszárezredekéről az összlétszámról és vezetőikről már elhallgatnak a források. . . Ez a győzelmet hozó roham is az északi bástyánál hajtotta végre az áttörést, ahol tudjuk, — minden jelentés és térkép bizonyossága szerint — a magyar sereg zöme foglalt állást Fiáth János vezetésével, és Pálffy F. is ott sebesült meg kinek katonái már a palotáig nyomultak.

A történetírók megértéssel nyugtázzák, hogy a magyar királyok hajdan fényes fővárosából, Konstantinápoly és Jeruzsálem kulcsából amit az ostromművek meghagytak, azt a keresztények tették tönkre. A vezérkar 3 napos szabadrablást engedélyezett; a katonák fáklyái folgyújtották a már 4.000 halottól is bűzlő várost. Az összefogdosott szebb nőket és gyermekeket később a bécsi búzapiacon (Getreide - Markt) potom áron kínálgatták (1686)! Szept. 2-án gr. Marsigli szedi össze Mátyás könyvtárának maradvány Corvináit amelyeket azután Bologna őriz.

A császári katonák tíz hatalmas, cserzetlen bőrrel bevont láda kincseket érő könyveiből fojtást csináltak muskétáiknak. A Salm ezred jezsuita papja jegyzékbe vett a csonkaságokból 125 kéziratot és 200 nyomtatványt.

A nyugati kereszténység vesztesége csak szerény áldozata annak, amit őértük és miattuk szenvedtünk. Politikájuk juttatott bennünket a 145 éves német - török rabigába s a 72 napos öldökléshez.

A döntő roham magyar vonatkozású részeit a Hadi regiszt-ratura "kiselejtezte". — Okuk lehetett rá. . .

"Dr. Braubach bonni professzor néhány évvel ezelőtt publikált Savoyai-könyvében magyar katonai és polgári teljesítményekről nem is tud, mintha Magyarország csak nézője lett volna a felszabadító háborúnak." — Padányi Viktor: Rákóczi.

Budának s Magyarországnak a török járom alól való felszabadításához maga a magyar föld lakossága éspedig túlnyomó aránytalanul nagyobb részben a magyar vidék járult hozzá a legtöbbet.

(Az adatok javarészt Károlyi Árpád: Buda és Pest Visszavívása 1686 -ban c. művéből (Bpest. 1936) valók.)

Bécs telepítéspolitikájáról a Fáklya 1967 jan., febr. száma, Takács Sándor kath. pap, történetíró idézésével: Még "Unverzagt, a bécsi tanácskozásokon azt ajánlotta, hogy visszafoglalt városainkba ne engedjenek magyart megtelepedni, mert a magyar nem való városlakónak s nem fér meg a némettel, tehát idegenekkel kell megrakni a városokat. . . Buda és Pest visszafoglalása után a bécsi kormányshékek újra kimondták, hogy városainkat német bevándorlókkal kell megrakni, nehogy a magyaroké legyen a hatalom. Ezúttal a tervet keresztül is vitték. . . és jöttek hozzánk seregével szedett - vedett csöcselék. . . jobbra olyanok, akik megbotlottak a síkos világ törzsökeiben s a törvénytől való félelem hagyatta el velük hazájukat. . . Az ország fővárosában Budán, csak a nádornak, az egri püspöknek, a pozsonyi káptalannak, Pálffy Károlynak és Erdődy kamara - elnöknek adtak telket. Ezerhétszáz rác kényelmesen lakhatott Budán de az említett öt emberen kívül magyarnak nem adtak házhelyet. . . Pesten, Budán, Esztergomban, Szegeden a hatalom a németek kezében volt. Még Varasd is így panaszkodott egy magyar levélben: "Az németek pedig naponként uralkodnak rajtunk, az mint nagyságod maga is jól látta itt nálunk létében."

A szegedi Cseperke Máté főbíró 1688 -ban már Pozsonyban fáradozott, hogy a város sérelmeit orvosoltassák mert "hogya meg nem könnyebbedünk, el kell pusztulni a szegénységnek. . ."

A beköltözött németeknek nem kellett a magyar törvény. . . Pest város tanácsa írta a beköltözött új polgárokról, hogy leg-ritkább közöttük a tisztesség és becsületesség. Buda tanácsa 1693-ban jelentette, hogy a gyilkosság és rablás napirenden van. A töröktől visszafoglalt területeken a régi birtokosok csak elvét-ve kerülhettek elhagyott birtokaikba még akkor is, ha minden i-gazoló okmány rendelkezésükre állt. Általában eltűntettek min-den ilyen okmányt, mint II. Rákóczi Ferencét is a pápai levéltár-ban őrzött másodpéldnyával együtt, hogy németeké, vagy ezek-nek kedves idegeneké legyen a magyar birtok. — Rev. Kúr G.

I. Lipót korára jellemző, hogy gyóntatója, Rozsnyai Dávid erdélyi követnek többek között ezt mondhatta: "A felséges oszt-rák háznak sok bajt okoztatok de most megfojtva és legyengítve aztán nem tudtok gáncsoskodni. . ."

I. Lipót pokoli zsarnokságának egyik tragikus jellemzője, egy udvari bizottságnak 1689 -ben adott jelentése a törököktől visszafog-lalt területekről, hogy ti.; a "nép helyzete sokkal rosszabb, mint a török uralom alatt volt." Nem csoda tehát, hogy amikor a spanyol ö-rökösödési háború miatt Lipót ereje gyöngült, újra fölemelkedett és fegyverhez nyúlt a megalázott és vérig sértett magyar. A mozgalom élére II. Rákóczy Ferenc állott, aki 1703 jún. 14 -én, Magyaror-szág határától 3 km.-re fekvő Klimiec nevű faluban átvette Esze Tamás és Kiss Albert által odavezetett, jobbra fegyvertelen csapa-tot. Július 16 -ig az alig ezer főnyi sereg 3.000 főre emelkedett decemberben pedig már Bécs is remegett az esetleges betöréstől. Ez a szabadságharc féket vetett Lipót utolsó éveiben a magyarírtó tevé-kenykedésekre, majd hangfogót tett Lipót utódjának Józsefnek, (1705 - 1711) is lelki megnyilatkozásaira, akinek a Rákóczy szabad-ságharcának vége előtt két héttel (1711 április 17) bekövetkezett halála után a következő trónfoglaló; III. Károly.

I. Lipót császár 1702 -ben a német lovagrendnek eladta az ország közepét, a Jász - Kunságot. A rend 500.000 arnyforintot fizetett érte. A jászkunok beadványokkal ostromolták az ud-vart: váltsa vissza a földet a németektől. Lipót és utódai, pl. Má-ria Terézia megígérték, de az csak ígéret maradt. 43 évi várako-zás után a jászkunok a maguk gyűjtéséből kifizették a császári adósságot s a kerület ismét koronabirtok lett. Az okiratok sze-

rint azonban nem adósságtólvállalás történt, hanem hitelezés. A pénzt kölcsönadták a jászkunok a Habsburg - háznak, amelynek akkori feje, Mária Terézia és későbbi számos utóda megígérte, hogy a pénzt visszafizetik. Az adósság jogilag ma is fennáll és azért Habsburg Otto személy szerint felelős. A jászkunok követelését sem a rendi világ sem a polgári rend jogászai sohasem vitták el s azt többek között Deák Ferenc is "jogosnak és alaposnak" jelölte meg. Számítások szerint az 500.000 aranyforint a XVIII. -ik század végén már kétmilliót ért, a reformkorban ötvenmilliót, a kiegyezés idején százmilliót s ma már alig kifejezhető az összeg nagysága. Ma, Habsburg Otto vagyona visszakövetelését a nemzetközi jogászok jogosnak tartják. A jászkunok követelése ennél sokkal tisztább ügy. . .

III. Károly kötelezte magát az ország törvényeinek megtartására de a 1715. évi országgyűlés elrendelte, hogy az összes magyar kézben lévő várakat le kell rombolni. . . A "Carolina resolutio" pedig a protestánsok törvényes jogait csaknem teljesen megsemmisítette.

A magyar várakkal kapcsolatban fontos tudni, hogy; eltérően a nyugati országoktól, ahol inkább a feudális erőszak jelképei, nálunk a várak jóval inkább a hősi, honvédő hagyományokat őrzik. Váraink a magyar nyelv fejlődésének otthonai, a hazafiasság és nemzeti érzés fenntartói, fénykorukban szellemi fejlődésünk gócpontjai voltak!

MÁRIA TERÉZIA

III. Károly halála után leánya, Mária Terézia került a magyar trónra, aki azután negyven évig uralkodott.

III. Károly halála után a bajorok, majd a franciák, spanyolok, szárdok szét akarták darabolni a Habsburg birodalmat és Mária Teréziának csak Magyarországot akarták meghagyni. Szorult helyzetben a kiráynőt a magyarok mentették meg.

A hatalmas magyar sereg támogatásával egymásután verték meg a támadókat, az ún.: hétéves háború alatt a magyarok csodálatos hőstetteket vittek végbe. (Gr. Hadik András a német fővárost, Berlint is megsarcolta.) "A magyar nemzetnek köszönhetem, hogy őseim trónján megmaradhattam" — írta Mária Terézia egyszer Miksa fiának de mégsem volt hálás a magyarok iránt. Országgyűlést nem hívott össze, a nádori széket sem töltötte be, hanem vejét Albert herceget nevezte ki helytartóul aki aztán a bécsi rendeleteket végrehajtotta. Magyarországnak a török kiűzése után felszabadult területeire nem engedte visszatele-

pülni a magyar ősbirtokosokat hanem szláv, német és másfajta népekkel tölte meg azokat. Ez csak azért akadt el, mert elfogyott a "magyartól mentesített" jó föld. Az al - dunai területeket — amelyet a török elleni harc folyamán elmocсарasítottak — sem adta vissza magyar igénylőinek, hanem a magyar Kempelen Farkas kancelláriai fogalmazóval megoldatta a vízsabályozás kérdését, aki a területet paradicsommá alakította. Azután ez a magyar tudós, aki a területek fölmérését és telepekre osztását irányította, szemtanúja lehetett annak, hogy az ősi magyar birtokból egy talpalatnyi sem jutott a magyarnak, mert német, szerb, bolgár, lotharingiai franciák kapták meg a jó magyar földet. . .

A Délvidéken három ősi színmagyar vármegyét (Pozsega, Szerém, Verőce) Horvátországhoz csatolt. A székelyeknek állandó katonáskodásra kényszerítésével előidézte a mádэфalvi vérengzést, és a székely tömegeknek az országból való kimenekülését. Az ármentesített alsó Duna - vidékre nem engedte vissza az ősi birtokosokat, hanem idegeneket telepített oda. . . Halicsot, Lodomériát a magyar jogok ellenére Ausztriához csatolta. . .

Urbariumát, melyben védelmére kelt a jobbágyoknak, a mádэфalvi vérfürdő után általános felzúdulás váltotta ki, és mert Bécsben forradalomtól tartottak, e rendeletével a magyar nemzeti egységet akarta megbontani.

A magyar testőrség megalapításával pedig a magyar ifjúságot akarta elnemzetleníteni.

[Az 1921 -ben Pozsonyban a csehek által felrobbantott Mária Terézia szobor márvány tábláján ez állt: "moriatur pro rege nostro", mint a magyar rendek egyhangú, lelkes kiáltása. A történeti igazság ezzel szemben a következő:

Mária Terézia a hadiadó ügyében összehívott országgyűlésen, 1741 szept. 20 -án mikor a rendek a várban összejöttek, hogy a királynő férjétől kivegyék a társuralkodói esküt, a jelen volt királynő valóban a karján tartotta a féléves trónörököst. Az eskü után a férj mondotta: "életemet és véretem akarom király nőmnek és az országnak szentelni."

Az 1741. évi LXIII. tc. pedig így őrzí, kétségtelenül hitelesen, a rendek nyilatkozatát:

"Igaz jogaink védelmére életüket és vérüket egyhangú lelkesedéssel áldozni ígérték."]

Végül a kiráyné hálából évente kétszer Magyarországra toloncoltatta Bécsnek rendőrkézzre került sőpredékét, a hamiskártyásokat, a tolvajokat, a prostituáltakat akiket — mivel a toloncolás ha-

jón történt —, a dunamenti városokba, elsősorban Pesten telepített le. Nyilván, hogy az osztrák kultúrát terjesszék. . .

Utóda fia II. József a "felvilágosodott" uralkodó csakugyan egészen más lelkületű volt mint a többi fajtájabeliek. Sok jót, emberit akart, csak az volt a baj, hogy mindezt németül akarta, s mindent németté akart tenni.

Utóda II. Lipót (József öccse) a toscanai nagyherceg lett. De rövid (1790 - 1792 -ig tartó) uralkodása alatt belőle, bár az elnémetesítés erőszakolása nélkül folytatta bátyja 'igazság útjain' való járását, mégis kitört a magyarellenesség lelkisége.

I. Lipót uralkodása alatt is tömegesen menekültek szerbek Magyarországra, ahol aztán ideiglenes letelepedési engedélyt kaptak addig az ideig, amíg hazájukba visszatérhetnek. De jól érezték magukat és nem akartak azután sem hazamenni. Mint ilyenek II. Lipót alatt már annyira jutottak, hogy a nekik ideiglenesen átengedett magyar földet, — gyalázva a magyarságot —, független szerb országgént el akarták szakítani Magyarországtól. II. Lipót külön leiratban megdicsérte őket "szabályszerű, erélyes és emberséges magaviseletükért."

II. Lipót halála után legidősebb fia, Ferenc (1792 - 1830) került a trónra. Uralkodása alatt olyan rendőrzás nehezedett Magyarországra, hogy az talán még III. Ferdinánd és I. Lipót korát is fölmúlta. De folytak a magyarság ellen a nemzetiségi lázítások is zavartalan. Klein Sámuel Sinka György Major Péter (1805-1812), Budán kiadott könyveikben azt fejtegették, hogy az oláhok Traján katonáinak a leszármazottai és így Keletmagyarország őket illeti meg jogosan. Valamivel később Kollár János pesti tót pap megállapította, hogy a szlávoknak egyesítése az egész emberiség szellemi életének érdeke. És mégis, amikor Napoleon Schönbrunnból kiáltványt intézett a magyarokhoz, hogy szakadjanak el a Habsburgoktól és válasszanak maguknak más királyt, já fölhívásnak semmiféle visszhangja nem támadt, sőt a nemesi insurrectio szembeszállt a franciákkal.

Nem változott a helyzet Ferenc utóda V. Ferdinánd alatt sem.

1848 június 3 -án a Kossuth Hírlapban egy cikk jelent meg, aminek tömörített tartalma a következő:

"A francia National írja, hogy veszélyben van Európa, mert az orosz 20.000 emberrel átlépte a Prutot, hogy meginduljon Ausztria ellen. Azután felteszi a National a kérdést, vajon magára marad -e ebben a veszedelemben Ausztria, majd vigasztalja magát elgondolásával: egyedül a lovagias magyar nemzet lehet re-

ményünk, hogy mint annyszer, most is védelmezője lesz szomszédjának és elhárítja Európáról is a fenyegető veszedelmet.

A cikk írója (Bajza József) e francia hírre válasz gyanánt Kossuthnak idvevonatkozólag adott nyilatkozatát közli: [“Jam proximus ardet Ucalegon . . . tehát utolsó csepp vérig fogja védelmezni bajba került osztrák szomszédját a magyar!”]

Nem Kossuth volt az oka, hogy július 11 -én már a Haza megmentése érdekében mondott beszédet a parlamentben.

A bécsi kormány a magyarság elleni nemzetiségi lázításokat nemcsak szívlelte, hanem még jutalmazta és kitüntetésekkel, kinevezésekkel szolgálatába vette a lázítókat. Erdélyben pedig Bedeus János tartományi főbiztossal megkezdte az oláhok mellett a szászokkal is a magyarelleses lázítását. [“Sok volna leírni mindent, ami az 1848-s magyar szabadságharcot kiváltotta, a rablógyilkos bandák rémtetteit; az oláhok által nagyszámú védtelen gyermek, nők és fegyvertelen magyarok felkoncolását, vagy a szerbeknek a zentai Szt.háromság szobor köré legyilkolt magyarok levágott fejéből rakott piramisainak történetét, de ezt általában az értelmes magyarság, nagy szabadsághősünk, Kossuth Lajos történetével kapcsolatban úgyis ismeri. Elég csak egy rövid mondat; ez a Habsburg uralkodó sem maradt el lelkileg tekintetében a többitől. . .

Helfert: Geschichte Österreichs c. munkájában (IV. kötet 300 lap.) azt írja az 1848 -as szabadságharc kezdetéről, hogy a védtelen magyarokkal szemben [“az osztrák és a szerbországi szerbek versenyeztek a düh és vad kegyetlenkedésekben, a nyereségben és állati vágyakban. Zentán a katolikus Szentháromság keresztje köré a levágott magyar fejekből piramisokat raktak.”]

“A Román Nemzeti Komité már a nyár eleje óta a kamarilla utasításaihoz irányította lépteit, amelyeket a Habsburgok erdélyi bizalmasai: a szász vezérek, a szebeni Puchner főhadparancsnok és Urban, a naszódi határővezet alezredese továbbítottak hozzá. A mozgalom azzal, hogy ellenforradalmár szövetségben igyekezett kiharcolni számos ponton forradalmi követeléseit, és hátbatámadta az európai haladás élvonalában küzdő magyarországi erőket, önmagát fosztotta meg haladó jellegétől.” (Magyarország története 522. old. Bpest. 1964.

Utóda Ferenc József(1848 - 1916) uralkodását és lelkiségét az 1848 -as szabadságharc nagyjainak bebörtönöztetése és kivégeztetése, majd a Bach és a Schmerling korszak befeketítik, de mentésére szolgál, hogy a szabadságharc idején még éretlen gyermek volt és az, hogy mint ilyent a kamarilla akkori feje; gróf Grünne, a romlott-

lelkű és mindenkit rágalmozó udvaronc nevelte és irányította. Ferenc J. már a szabadságharc idején ígéretet tett I. Miklós orosz cárnak, hogy balkáni politikáját — a segítség fejében — támogatni fogja.

Az 1867-es kiegyezés után Ferenc József alkotmányos uralkodó, ez több, mint amit a többi Habsburgról együttvéve elmondhatunk.

Egyszer azt mondta Andrásynak, egyetlen ambíciója, hogy népei, halála után a "legalkotmányosabb" melléknevet adják neki, és ezt igazán kiérdemelte. Amit a kiegyezéskor megígért, azt meg is tartotta.

A KIEGYEZÉS

Történelmünkben egész sorát látjuk a magyargyilkos Habsburgokkal volt kiegyezéseknek. A törvény megtiprása, nemzeti jogok elnyomása, ezek miatt szabadságharc, aztán kiegyezés következett szinte számtalan esetben.

1866 július 3-án Königratz - Sadowa mellett a poroszok döntő győzelmet arattak az osztrákok felett, így Ausztria kiszorult a Német birodalomból is. Ferenc József felesége tanácsára még a békekötés előtt magához hívatta Deák Ferencet, akihez a legelső szava az volt, hogy megszavazna-e a magyar országgyűlés egy újabb katonasorozást, ha visszaállítja az ország alkotmányát. Deák F. azt válaszolta: "Felség, a magyar anyák csak egyszer szülnek egy esztendőben." A kiegyezés gondolata tehát a császártól indult ki, amire Deák azt tanácsolta, hogy állítsa vissza Magyarország alkotmányát még a békekötés előtt. A kiegyezés nagy eredménye: Erdély visszacsatolása s a határőrvidék megszűnése. Az osztrák államadósságokba évi több mint 30 millió forint fizetésére kényszerítettek bennünket. Kimondták, hogy Magyarország önálló vám- és kereskedelempolitikát folytathatna ugyan, de ebben is szövetségre lép a Monarchia másik felével. (Éppúgy, mint a mai szovjet rabigában!

Kikötötte továbbá, hogy a hadsereg és a külügyi politika irányítása az uralkodó kizárólagos hatáskörében maradjon. Honvédségünk sem tüzérséget sem vonatcsapatokat nem kapott és tisztjeik később a hadi iskolába se kerülhettek. Így a magyar nemzet olyan hadseregbe kényszerült bele, hogy idegen vezényszó alatt idegen célokért szolgáljon. Elvesztette nemzeti suverenitásának 2 legfonosabb jogát: a külpolitika intézését és hadserege felett való rendelkezést. Így 1914-ben már hiába tiltakozott Tisza István

a Szerbiának küldendő hadüzenet ellen, mert a '67-es kiegyezés' alapján a magyar nemzet nem intézhette kül- és hadügyeit saját akarata és érdeke szerint. A világ pedig az osztrák bünt is a magyar rovására írta, mert a magyar külügyi képviselő hiányában nem cáfolhatta meg a rágalmakat.

A Königratz-i vereség után a magyar emigráció ismét fegyveres felszabadításra gondolt. Kossuth az olasz szövetséget újíttotta fel és Bismarckal is kapcsolatot keresett. Klapka már megállapodott Bismarckal és légiót szervezve, a Kárpátokig előrenyomult. De Bismarck nem akarta a későbbi nagyhatalmi politikájában támogatónak remélt Ausztria teljes felbomlását. Így Bécs a békekötés után nem vonult vissza, sőt még a magyar minisztériumot sem nevezte ki. Az időhúzás a magyarországi kiegyezés-ellenes csoportot segítette. Deák képviselte a középutat.

A kiegyezés fáradhatatlan kritikusa Kossuth L. 1866-ban írta: "Egy gondolata legyen minden magyarnak: Ausztria megsemmisítésének siettetésével a népek szövetségét s e szövetségben a szabadságot megalapítani." A kiegyezés — írta — "nem hagy fel számunkra más dicsőséget mint, hogy mi legyünk a máglya melyen az osztrák sas megégettetik. . ." A kiegyezés országgyűlési tárgyalásának végnapján 1867 május 22-én Deák Ferenchez írja: ". . . fontold meg a maradandó következtetéseket, melyek felé vezetted a Hazát, melynek élni kellene, midőn a mi csontjaink már rég elporlottak; a Hazát, melyben nemcsak a jelen röppenő percét de a változhatatlan múltat s a közelgő jövőt is szeretnünk kell. Ne vidd azon pontra a nemzetet, melyről többé a jövőnek nem lehet mestere!"

[Klapka tábornok véleménye az oláhokról 1860-ban: ". . mi nem számíthatunk a románokra. Ők képesek minden árulásra. Remegnek az oroszoktól, félnek az osztrákoktól. Reményük az, hogy Ausztria és Magyarország kimerülnek az egymás elleni harcban és így Erdély ölükbe hull. Nem lehet arról szó, hogy mi ezzel a néppel megérthessük magunkat." — Szalai J.: Igazságok K. E. kör.

Amikor a Ferenc J. által a tárgyalásokra kinevezett báró Beustnak az egyik magyar államférfi szemrehányást tett, hogy olyan kevés engedményt adott a magyarnak, azt a választ adta: "én mindenben engedtem Deáknak, nem az én hibám, hogy nem követelt többet." Fontos tudni idevonatkozólag azt is, hogy Lustkand bécsi professzor "Das Österreich - Ungarische Staatsrecht", 1865. évi munkájában bizonyítani igyekezett, hogy Magyarország a Habsburgok alatt sohasem volt önálló, amire Deák Ferenc

az "Adalékok a magyar közjoghoz" c. tanulmányában azt bizonyította be, hogy a törvények szerint Magyarországnak mindig külön hadserege volt és független külpolitikát folytatott.

Nem mulaszthatjuk el megemlíteni, hogy **Ferenc Ferdinánd**, a Szerbiában meggyilkolt trónörökös az a Habsburg típus volt amelyiket az alkotmányos Ferenc J. csak kényszerűségből jelölt utódjának a családi törvények alapján mert a sarejavói gyilkosság után azt mondotta: "Az Úristen helyreállította azt a rendet, amit én nem tudtam megőrizni."

Ferenc Ferdinánd a Habsburg birodalom megmentését a federalizmusban látta. — "Ebből a célból Magyarországot négy részre bontom fel. . . nyelve kizárólag német lesz. . . ha szükséges, Magyarországot eggyel többször a kard élével kell meghódítani. . . nem látom, hogy tudnánk ezt a szükségszerűséget kikerülni. . . meg fogom találni a módot, hogy Magyarországot letöröljem a térképről. . . Erdélyt át kell engedni Romániának azzal a feltétellel, hogy a kialakult Nagyrománia a Habsburg birodalomhoz csatlakozzék mint a federáció tagja." — H. F. F. kijelentései.

Hitler szemében Ferenc Ferdinánd volt az, aki a szlávokkal szembeni engedékeny poilitikájával az ausztriai nacionalisták haragját kiváltotta." (Alan Bullock: 46. oldal.

Utóda IV. Károly néven került Károly Ferenc József lett, akinek és vele együtt az egész Monarchiának katasztrófális szerencsétlenség lett az osztályrésze azért, mert Károly befolyásolható és határozatlan volt feleségével és annak fivéreivel szemben. Ezek ugyanis minden országos érdek fölé helyezték az ő tervük megvalósítását, mely szerint a Monarchia négy osztrák hercegségre osztassék föl.

Ennek érdekében eltávolították a hozzáértő és becsületes politikusokat és megásták az osztrák - magyar monarchia sírját. A király egyik sógora, Sixtus már jóval a háború előtt azt fejtegette, hogy familiájuk francia, a mozgósításkor pedig egyik fivérével Xavérral jelentkeztek a francia hadseregbe, majd, mert oda nem vették be őket, beálltak a belgák közé.

Azután jött az összeomlás. Károly 1918 november 14 -én lemondott uralkodói jogáról. Két év múlva azonban magyar vérontással megpróbálta visszaszerezni a trónt, de kudarcba fulladt kísérlete után hivatalosan detronizálták. Kísérletének azonban a magyarságra nézve rettenetes kára lett. Magyarországot megbízhatatlannak minősítették a nagyhatalmak és az osztrákok javára leszakították Magyarország testéből még Nyugatmagyarországot is, hogy Benesék terve szerint azáltal bezáruljon a kör amit csonka Magyarország

körül az ellenségek a levágott részekkel kialakítottak.

Németek plántálták a bolsevizmust Oroszországba amikor 1917 tavaszán Sveicből Lenint és társait plombált vagonokban a semleges Svédországon keresztül Oroszországba csempészték, hogy békekötéssel vagy forradalommal kikapcsolják a keleti frontot. Ez volt a letragikusabb kalkulációjuk!

“Die deutsch - bolschewistische Verschung 70 Dokumente” cím alatt 1919 -ben megjelent egy munka (herausgeben von Amerikanischen Komitee für öffentliche information. Der freie Verlag Bern 1919), ami többek között feltárja, hogy 1918 január 8 -án a németbirodalmi bank képviselője: Schanz, értesíti Troczkijt, hogy a német kormány Stokholmba 50 millió arany rubelt szállított a szovjet kormány rendelkezésére. Von Schantz bizalmas átiratban felhívja a népbiztosok tanácsát, hogy a “császári kormányt erősen nyugtalanítja a Szibériában és Dél - Oroszországban az orosz kormány iránti ellenséges hangulat, tehát mindenüvé tapasztalt embereket kell küldeni az állami igazgatás egységének megalapítására.” — A Fáklya 1964 máj.-jún.

IV. Károly után csak magyar trónkövetelő van. Károly fia: Ottó.

Az “Arbeiter Zeitung” Wien, Sonntag, 8. 3. 1964 számában olvashattunk Ottóról hivatalos nyilatkozatot. Kreisky külügyminiszter: “Habsburg Otto osztrák -e, vagy magyar?” című cikkében többek között ez áll:

“Dr. Habsburg Otto mindig annak nyilvánította magát, ahogyan az neki éppen megfelelt: magyarnak, szudétanémetnek, vagy osztráknak. Ő egyszer a monarchiát vallja, máskor a “Justizkanzler”-ságot. Egyet azonban mindig; demokrácia ellenségét. És azt is mondotta, hogy ő kész bármilyen “kívánt nyilatkozatot” megtenni. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy neki a nyilatkozat közömbös és hogy ő az osztrák köztársaságot, melyet külföldön lealacsonyít, megdönteni akarja. . . ”

E jellemkép az átöröklés fennforgását jelenti személyében is.

A Habsburg lelkeség megnyilatkozásából fakadó kegyetlen parancsokat a szolgálatukba állott zsoldosok hajtották végre.

A germánoknak a magyarság elleni mindenkori politikáját még 1686. márc. 10 -én Dispucci így örökíti meg az utókornak:

“Az udvarnál úgy okoskodnak, hogy nem kell sokat gondolni azokkal, akik a sérelmek orvoslását kívánják, mert vagy ki lehet őket kevéssel is engesztelni, vagy meghasonlást lehet előidézni nézeteik között s ha kevesen maradnak, úgysem tudják keresztülvinni azt, ami lelkükben forrong.”

A magyar nép ellen elkövetett bűnük beismerését — szabadságharcunk dicsőséges napjaiban — a Salzburger Nachrichten, 1956. évi november 2 -i számából is idézhetjük. . .

“Ebben az órában nem volna igazságos, hogy az őszinteség ellen vétkezzünk, vagy ha el akarnánk titkolni a problémát: Mi nem mindig értettük meg egymást és nem voltunk egymással szemben mindig tapintatosak. A régi monarchiában mi egy a nemzetek fölötti birodalmi eszmének voltunk a képviselői, a magyarok pedig a nemzeti követelések szenvedélyes harcosai. Azt hittük, hogy ez az eszme mindenki számára szabadságot és biztonságot nyújthat, hogy a szabadság legnagyobb foka csak a biztonság legalacsonyabb fokával vásárolható meg. A magyaroknak pedig éppen a szabadság maximuma látszott a legbecesebbnek; fölfogás, amely az irracionálisnak, a tudatalattiságnak a benyomását keltette. De nagyon leegyszerűsítőnek a dolgokat ha azt gondolnánk, hogy az ellentétek, vagy mondjuk tapintatosabban, a különbségek csak a politikai téren voltak érezhetőek. Annak a kis népnek, amely a félvilágon keresztül szakadatlan vándorlás után végre is a Duna és a Tisza által határolt területet választotta sorsának területéül, voltak más tulajdonságai is, amelyek nekünk idegenek maradtak. . . Ami gyakran szép, valóban büszke volt, azt mi hetykeséggel, a hencegéssel tévesztettük össze. Amikor az első hírek megérkeztek a nagy fölkelésről, hirtelen világos lett előttünk, hogy mindazoknak a tulajdonságoknak, amelyek bennünket némelykor bosszantottak, kiváló oldalai is vannak. A szertelenséggel szemben áll a lenyűgöző nagyvonalúság a látszólagos irracionális-mussal, tudatalattisággal a hősiesség, a nagy gesztusokkal a nagy önfeláldozás szelleme. Amint ez a hatalmas fölkelés, amelyben Magyarország Európa felé magának az utat vágta, elért tetőpontjához, akkor mintegy kitört belőlünk a bocsánatkérés; olyan közel voltak hozzánk és mi nem értettük meg őket, oly nagyok voltak és mi ezt nem tudtuk.”

A honfoglaláskor Magyarországon talált

Szlávok

A szláv népek Közép -és délkelet - Európába való vándorlását főként a hun seregek Nyugat felé való áramlása indította el a Kr. u.-i negyedik szd. második felében.

A magyarországi szlávokat, a mai szlovákok elődeit az avarok hozták magukkal a Dnyeszter vidékéről 560-ban mint legyőzött népeket és Magyarországon gyűrként telepítették le szállásaik körül védelmi célból. Ez az oka, hogy Magyarországon oly sok helyen találhatók szláv települési nyomok. A sok avar törzs mind hasonló módon települt le az ország területén. Különösen három nagy avar tömböt lehet megállapítani, úm.; a Fertő tó környékét, az Üllő-Kecskemét-Szabadka-Újvidék-Baja között elterülő vidéket és Erdélyt. Törzsterületük ezek között az Alföld déli része volt.

A szláv népek e területeken való kialakulásáról írta László Gyula: "Középeurópa nemzetiségi képének kialakulása máig is őrzi az avar uralom emlékét. A három nagy nyugati szláv törzs: - morva, szlovén és horvát területen avar fejedelmi leletek kerültek napvilágra. E területeken alakulnak meg az avar birodalom bukása után a ma is fennálló szláv államok." — László Gyula idézett műve 102. oldal.

A mai csehok ősei szintén az avarok által nyugat felé hozott vagy sodort szlávok, akik 570-ben települtek a Cseh medencébe.

"Csehországba a szlávok keletről települtek 570 táján. Az ott lakó germán törzsek szívesen fogadták őket földművelés céljából. A szlávok a németektől tanultak minden kulturmunkát és kultúrát. A német Franke Samo szervezte ott az első szláv államot a hetedik században.

A 12-ik században a szláv területek üresek, azért a germán-ság Kelet felé nyomul" (Böhmen und Möhren 53. old. Reich Verlag 1943.

A magyarországi szláv településekre vonatkozólag Kniezsa István szláv kutató a következőképpen nyilatkozik:

"A szlávok mocsarak és erdők közepette éltek az egész őszláv korszakban. A szláv-ság az egész Duna-medencében főleg erdős és füves puszták határvonalain helyezkedett el.

Megtalálható tehát nemcsak az északi hegyvidék pereme területén, hanem a dunántúli dombvidéken, a Krassó-Szörény hegyvidéke peremein és szélesebb völgyeiben, valamint az erdélyi - medence szélein is. Azonban jóformán teljesen hiányzik a Kis -és Nagy Alföldön, valamint az Erdélyi - medence belsejében és a Mezőségen.

A szlávsnak ez a peremi elhelyezkedése kizárja, hogy itt jelentős formációk alakultak volna ki.” — László Gy. id. műve 103 - 104 oldalak.

Tehát Kniezsa kutatásának eredménye szerint is hazánkban számottevő és kompakt szláv csoportot nem találunk, és nyomukat főként csak ott találjuk, ahova az avarok telepítették őket hadászati és földművelési célból.

Hogy a honfoglaló magyarok hazánkban nem találtak számottevő és kompakt szláv csoportot, sem más idegen népet, az a körülmény is igazolja, hogy még a mohácsi vész előtt — a tátar pusztítás ellenére is — nyolcvan százalék volt a magyarság számaránya húsz százalék idegennel szemben, amely nem lett volna olyan kedvező, ha honfoglaláskor számottevő idegen nép élt volna ott.

“A középkor végén Magyarország kifejezetten nemzeti állam. Lélekszáma közel áll a későbbi nagyhatalmak: Anglia, Németország és Franciaország lélekszámához.” — dr. Baráth Tibor: Magyar Történet 33. oldal.

A szlovák nép

Betelepülése és elhelyezkedése.

“Mi hamarabb voltunk itt, mint ti magyarok.” — mondták a szlovákok hajdan, ami annyit jelent, hogy a magyarok a szlovákok után érkeztek a Duna tájra.

Kétségtelen, hogyha a magyar nép nem lett volna folytatása, leszármazottja a hun és avar népnek, igazuk lenne a szlovákoknak.

Minthogy azonban Magyarországra érkezésünk idején; 896-ban a Felvidéket hunok, avarok, Magyarország egyéb vidékét pedig székelyek, avar - magyarok (670 - től), és más kaukázusi turáni népek lakták, a magyarok betelepülése csak ősi jussa birtokbavétele volt, amelyen az ott talált rokon népekkel osztozkodott.

Konstantin görög császár följegyzése szerint: “Árpád fejedelem a Magyarországon szétszórta élő szlávokat a Felvidékre telepítette.” Ez az első lakóhelyük a Nyitra fölötti északnyugati térség volt.

te.” Ez első lakóhelyük a Nyitra fölötti északnyugati térség volt.

A folyók völgyeiben még hun, szittya, avar népcsoportok laktak. Azok nyomását a szlovákok nem bírták volna ki a legeltethető területeken. Joggal feltehető az is, hogy a Nyitra fölötti térségből is elvándoroltak a szomszédos morva területre. Egy részük pedig beolvadt a magyarságba.

A Szvatopluk - féle nagyszláv állam létezése csak történeti mese, amely legfeljebb Magyarország határán kívül lehetett rövid időn át. Az ehhez szolgáló történeti adatok főként szláv történetíróktól származnak, amelyeket a nyugati történetírás is átvett. Ma már tudjuk, hogy a történelmet nemcsak korunkban hamisítják, hanem a múltban is hamisították! Úgy hamisították a szlovákok történetét is. E hamisításhoz — sajnos —, a magyar Anonymus is hozzájárult, amikor dicsérni akarván a honfoglaló magyarságot, fölnagyította a szlovák nép erejét és haderejét.

[Anonymus = Pósa nevű domonkos - magister, országbíró, IV. Béla királyunk bizalmi embere; a hétszázéves Gesta Hungarorum — “a magyarok viselt dolgairól” — latin nyelvű krónika írója.]

Ez a mese felvidéki tótjainkban nagymértékben növelte azt a hitet, hogy a honfoglaláskor hazánk északnyugati részében egy erős szláv állam volt. Ez szolgált adatként részben a trianoni béke megszerkesztéséhez is de mindenestre alapja lett a tótok területkövetelésének. Ennek a hatása alatt a szlovákok már a szabadságharc alatt is különálló szláv államról álmodoztak, amit Horváth István történész “A szlavinokról, mint kérkedőkről” írt értekezésében így jellemez:

“Az elámfított, túlbuzgó tótok — boldog Isten! — mily roppant, a rómaihoz hasonló tót császári birodalomról álmodnak. . . hány nagy tót hadvezéreket, mint Napoleon vala, emlegetnek még mainapiglan is. Azonban ezen szép álmaikról a nemzetek historiája hallgat és éppen nem emlékezik!”

Az 1848-ban megjelent Hármás Kistükör, — amely akkor történelemkönyv volt —, így ír:

“Szvatopluk birodalma igen rövid ideig, mintegy nyolc esztendőig tartott. Uralkodásával kezdődött, és annak bukásával el is enyészett; viszálykodó fiai nemlevének képesek attyok országát visszazerezhetni.”

“Nagy Károly az avarok ellen 791 - 799 ig folytatott győzelmes háborúja után a Rába folyóig elfoglalt területen a magyar fajta lakosságot meghagyta, akiket a közéjük telepített bajorokkal együtt 850 és 890 között, a “Nagy Morvabirodalomról” álmodozó szlávok kiírtani akartak. Az ‘Annales Mettenses’

idevonatkozó adataiból tudjuk azt, hogy Szombathely és Petronell között egy tömbbe tömörült össze az a magyar ős lakosság és így sikeresebben védekezhetett a rabló hordák támadásai ellen addig is, amíg végre Árpád magyarjainak a Kárpát-medencébe és így Dunántúlra betelepedésével a megszervezett őslakos magyarság nemcsak számbelileg hatalmas, de ellenállásra is erős lett és a szlávsg rablógyilkos törekvéseit lehetetlenné tette.

Palaczky, a csehek híres történetírója ezt mondja:

‘A magyarok betörése és megtelepedése Magyarországon, egyike azoknak az eseményeknek, amelyeknek a legsúlyosabb következményei voltak Európa történetében, a legnagyobb szerencsétlenség ami a szlávsgot évezredek folyamán érte. Miként nyugaton, a római befolyás alatt a frank monarchia nagyra nőtt, úgy keletkezett volna keleten Konstantinápoly hegemoniája alatt hasonló szláv birodalom és Keleteurópának ezer év óta egészen más volna a befolyása, mint így jutott neki osztályrészül. Azonban amiatt, hogy a magyarok a kialakulóban lévő szervezet szívébe hatoltak és azt szétzúzták, ezek a kilátások mindenkorra megsemmisültek. A nagy törzsnek még alig összefüggő tagjai újra elkülönültek, elidegenedtek egymástól, mivel a hatalmas idegen anyag elválasztotta őket térben is. . . ’

Ehhez csak annyit fűzök hozzá, íme Palaczky is világosan megmondja, hogy csak tervben volt még a Nagy Morvabirodalom és eszerint a Kárpátmedence uralása is, és mint az Encyclopedia Britannica XI. kiadása XIII. kötetben írja; “ez az árnyékbirodalom a magyarok első támadására olyan tökéletesen összeomlott, hogy megérkezésük után 10 év múlva nyoma sem maradt. . .” — Rev. Kúr Géza: A Fáklya 1966 máj.-jún. számában.

A mai szlovák nép — mint a fönti történeti adatok is bizonyítják — nem a honfoglaláskor hazánkban talált szórvány szlávokból alakult ki, hanem a tatárjárás után. Főként a Giskra cseh huszita vezér rablóhadjárata idején, 1420 táján betelepült morva-szlávokból. A hazánkba települt néptörödékek; “hospesek”, — a túlnyomó többségi magyarság beolvasztó ereje folytán —, a tatárjárás korára eltűntek a magyarságban. Úgy a szórvány szlávok is.

“A XIII. század közepére eltűntek a Duna-medence néprajzi térképéről az idegen foltok, amelyek a magyarság színét tarkították.

Ugyancsak magyarrá lettek azok a területek, amelyek még a XI-ik század végén vegyes, magyar-szláv népességűek voltak.” (Dr. Baráth Tibor id. műve 22 old.

A szlovák nép legelső állandó lakhelye, — ha elfogadható a Konstantin görög császár följegyzése —, a Felvidék északnyugati sarka, a Nyitra fölötti térség lehetett.

Nagyobb mérvű területgyarapodása, — mint a többi nemzetiségeknek is —, mindig akkor vált lehetségessé, amikor a magyarságlélekszáma a háburúban megfogyatkozott. Olyan kedvező alkalom gyakran adódott nekik. A szlovák nép első nagy területgyarapodását a tatárjárás után nyerte el, amikor tömegesen települt az országba.

Akkor vehette birtokába a magyar néptömbön kívül eső északnyugati gyepűelvét is. Nagy területgyarapodást ért el a török - magyar háború idején és a 18. század végén, amikor a felvidéki magyarság régi lakóhelyéről lejjebb, a törökök által megszállt területekre húzódtott, mert a császári seregek sanyargatását előbbi helyén nem bírta elviselni.

„A törökök által megszállt területeken a magyar lakosság 23 féle adót fizetett, mégis annyira jobb helyzetben volt, hogy a királyi területek jobbágysai szívesen húzódtak oda.” (dr. Málnási Ö. id. m.

Akkor húzódtak le a szlovákok a Nyitra - Dobsina vonaláig.

Területük a trianoni békeszerződés után csaknem egészen a Duna vonaláig, — az általuk régen megálmodott határig — növekedett.

A második világháború után pedig nemcsak megtarthatták jogtalanul szerzett területüket, hanem még hét magyar helyiséget is kaptak hozzá a Duna jobb partján. Hídfőt, egy később megalakítandó szláv korridorhoz, az északi és déli szlávok egyesülésének tervéhez, a pánszláv politika értelmében.

Igy rövidül a távolság az északi és déli szlávok között, fogynak a magyar erőpontok, fogy a magyarság tere, a magyar politika céltalansága, magyartalansága és a magyar nép nemtörődomsége folytatán; — Moszkva öröme! Ez az eredménye a szentistváni kormányzási elv megtartásának!

Politikai magatartása

Giskra cseh huszita vezér felvidéki garázdálkodása idején nemcsak nagyobb mérvű betelepülés történt a Felvidéken, hanem megszületett a szlávok nemzettudata, magyarellenessége is. Elég, ha azt akkor még csak vezetőik hordozták magukban, Attól az időtől kezdve egyre tudatosabbá vált bennük nemzeti önállóságra törekvésük. Fokozódott az II. József alatt, aki szociális törvényeket és isko-

lareformot hozott. A francia forradalom és a német romantika pedig teljesen kifejlesztette benne a szláv öntudatot és a különválás gondolatát.

“Az oroszok iránti minden lelkesedés, a németek elleni minden ellenséges magatartás ellenére is a németek maradnak a mi tanítómestereink.” — Mondta Masaryk Tamás a német befolyásról.

Tagadhatatlan, hogy a pánszláv propaganda ellenére is nagyobb súrlódás nélkül élt a magyarság mellett, sőt a Felvidék keleti részében élő szlovákok, — akik nagyrészen elszlávosodott magyarok —, szép számmal küzdöttek a magyar szabadságharcban is, azóta is baráti érzelmmel viseltettek a magyarok iránt egészen a második világháborúig. Zömében azonban már régóta ellensége volt a magyarságnak és készült az elszakadásra.

Cselekvő irányt a szlovák nemzettudat csak a XVIII -ik század végén vett, önállósági mozgalmakban. Addig a szlovák értelmiségek is latinul írtak, mint a magyarok, — vagy pedig csehül. Veszedelemmé a XIX. század elején kezdett válni. Akkor indult meg a nyelv-művelés.

Bajza Ignác pozsonyi kanonok, Bernolák Antal, Hurban és Hodzsa, Stur Lajos evangélikus lelkész, Palacky cseh történétíró, Kollar János voltak a tót nemzeti mozgalom vezérei, a nagyszláv eszme elindítói, a pánszláv méreg terjesztői a tót földön. E tudósok nemzedékeket neveltek föl — orosz és cseh támogatással —, nagy szláv öntudatban, magyargyűlöletben s lettek okozói a dunamenti politikai és gazdasági zűrzavarnak.

A szlovákok magyarellenessége a szabadságharc alatt nyilvánult meg először cselekvő módon. Míg a keleti tótók közül sokan a magyarok oldalára álltak harcolni, addig Hurban és Hodzsa lázadást szítottak a magyarok ellen a Felvidék nyugati részében. A nép zöme pedig közömbösen nézte a magyarság küzdelmét.

Ugyanakkor a Habsburg-dinasztia iránt hűségüket is kimutatták. Küldöttséget menesztettek Bécsbe akkor, amikor Kossuthot kormányzóvá választották Debrecenben és detronizálták a Habsburg-házat.

“Eközben a tótók egy nagy küldöttsége
félve a jövőtől, kiutazik Bécsbe
s hívné, hogy az reá biztos orvoslást hoz,
hódolatot tesz trónnak zsámolyához.
S a kegyelmes császár őket biztosítva
legfelsőbb kegyéről úgy bocsátja vissza.”

Így éneкли ezt meg Jámbor Lajos akkori költő.

A "biztos orvoslás" ugyan elmaradt a Habsburg császár részéről, de azért azután is megértették egymást a magyarok elleni cselekedetekben.

A tótok magyarelles viselkedését a szabadságharc előtt Tánicsics Mihály író is megróttá.

"Érzületemet sértette a tótoknak a magyarság ellen gyakran megnyilvánított rosszakarata" — mondja: Életpályám c. könyvének 82. oldalán.

A szívósan és hosszú időn át folytatott, valamint az orosz nép által támogatott harc meghozta nekik az önállóságot; "felszabadították" őket is. A szabadság azonban nekik is éppen olyan börtönt jelent, mint az orosz szolgaságba került nemszláv népeknek. Ha az orosz birodalmat idejében össze nem zúzzák, idővel elnyeli őket is az orosz tenger. Azt már a st. germáni békeszerződés aláírása előtt megállapította Hlinka páter is, amikor mindent elkövetett, hogy a tótok által elhamarkodott "igen"-t visszavonja. Az alábbiak röviden ismertetik ezt a tárgyat.

A torzszülött Csehszlovákiát Masaryk államelnök alapította az amerikai Pittsburgban 1918-ban néhány olyan amerikai tóttal együttesen, akik már amerikai állampolgárok voltak és tulajdonképpen nem jogosultak a tót nép nevében beszélni, még kevésbé ilyen kérdésben dönteni. A Csehszlovák köztársaságban ötféle népet kényszerítettek együvé, emelyből négy — az alakulás után nemsokára — autonómiát követelt magának, melyet azonban nem adtak meg, hanem terrorral elnyomták őket s az elnyomás azóta is folyik.

Hlinka páter a tótok nagy hazafia és a magyaroktól való elszakadás eszméjének egyik apostola, még a csatlakozás előtti időben fölismerte a tótokra bekövetkező veszélyt és kereste az utat; miként lehetne semmissé tenni előbbi csatlakozási határozatukat. A segítséget Párizsban vélte megtalálni. Ez okból House amerikai ezredes őhajtottá felkeresni, akit azonban nem talált ott, hanem helyettesével Stephen Bonsal ezredessel találkozhatott csak, aki szintén tagja volt a párizsi béketanácsnak. Hlinka hetekig hiába kísérletezett Párizsba jutni, a cseh hatóságok megakadályozták és csak akkor sikerült kijutnia, amikor már a békeszerződést aláírták.

Az esetről Stephen Bonsal ezredes, — aki jó barátja volt Stefanik tót tábornoknak —, "Suitors and Supplicants" című könyvében meglehetősen részletesen ír a Hlinkával folytatott beszélgetésről.

Hlinka elvitte neki Stefanik tábornok levelét is, amelyet az halála előtt írt. A levélben a következő állt:

"Tegyen meg mindent barátaimért. Remélem, hogy rövidesen követhetem őket Párisba. Ha lehetséges, szíveskedjék részük-

re kihallgatást eszközölni az elnöknel vagy House ezredesnél. Teljes mértékben szavatolok mindannak a föltétlen igazságáért, amelynek közlésére fel vannak hatalmazva.”

A tót küldöttség tagjai elmondták az ezredesnek, hogy sok akadályt gördítettek útjukba: “Megtagadtak tőlünk minden utazási engedélyt. Három hónapot vett igénybe, míg panaszunkkal eljuthatunk Párizsba és minden itteni jelenlétünk illegális jellegű.”

Az ezredes válasza Hlinkáéknak ez volt: “Ma már nem tudunk semmit sem tenni önökért, mert e hó 10 -én aláírták a St. Germain -i békeszerződést s azon nem lehet semmiféle változtatást tenni.” “Ez az, amitől félttem, — mondta a páter felsóhajtva —, s ez magyarázza meg azokat a szokatlan rendszabályokat, amelyet a csehek alkalmaztak, hogy késleltessék Párizsba érkezésünket.”

Majd elmondja Hlinka, hogy Stefanik nem repülőszerencsétlenség áldozata lett, hanem a csehek gyilkolták meg.

“Önnel, — csakúgy mint az egész világgal —, azt közölték a csehek, hogy Stefanik tábornok repülőszerencsétlenség áldozata lett. Ebből a meséből azonban egy szó sem igaz. A repülőgép mely Olaszországból hozta őt haza, szerencsésen földet ért de amikor a tábornok kilépett belőle, a Benes által fölbérelt katonák agyonlőtték őt.”

Sokan ismerik ennek a cseh gáztettnek a részleteit és azt is, hogy kik állottak mögötte de vajon mit tehetnek azok a dolgok jelenlegi állapotában? Az igazságot tudja a tábornok testvére is de fogva tartják őt a falujában, s ha szólana, eltüntetnék.

Hlinka azután azt a szándékát fejezte ki, hogy a Népszövetség elé tárja a szlovák nép súlyos panaszát. Az ezredes így válaszolt: “A nehézségek, amelyekbe ütközni fognak, azok az okmányok lesznek, amelyeket ön annak idején aláírásával a Kongresszus elé terjesztett.

Hiszen éppen ön és Stefanik adtak kifejezést Nemzeti Bizottmányuk óhajának és számos észszerű ok alapján a Prágával való uniót kérték.”

“Tudom, tudom, — válaszolta Hlinka. . . valóban azt tettük. . . és Isten bocsássa meg nekünk. A csehek levettek bennünket a lábunkról. Azt mondták, hogy az egyesülésben van az erő; sok - sok szlovák együtt harcolt a frontokon; testvérek voltunk a háborúban, és miért ne állanánk most egymás mellett, amikor elértük a békét?!

Azt magyarázták, hogy úgyis csak átmeneti rendszabályokról van szó; úgy kell tekinteni az ügyet, mint valami próbaházasságot, ha terhesnek bizonyulna, akadálytalanul elválasztható és ki - ki a maga útját követheti. Három hónap múlva, — sőt valójában már három hét múlva. Azonban föllebent a fátyol. E rövid idő alatt többet szenvedtünk a csehektől, mint a magyaroktól ezer év alatt!

Most tudjuk már: ‘Extra Hungariam non est vita’. . . Emlékezzék

ezredes úr e szavakra ; az idő bebizonyítja majd, mennyire igazak!

Benes egy becsvágyó csibész, aki még a lengyel Teschent is el akarja nyelni.” - Ervelt Hlinka páter még hosszú beszédben a tótok csalódásáról, amelyet az ezredes megörökített idézett művében.

Mi pedig elmondhatjuk a tótoknak: Késő bánat eb gondolat. . .

A szlovák nép lélekszáma 1910 -ben 1.946.357 volt az 1.100.000 magyarsággal szemben, az akkori népszámlálási statisztika szerint.

Magyarok üldözése Szlovákiában

Hiába éreztek Hlinka és a jobb tót hazafiak megbánást a csatlakozás idején és hiába próbált kifejezést adni magyarbarátságának, a többi tót testvérei másként gondolkodtak és rációfoltak a humanitásra, magyarbarátságra; fűtötte őket a pánszláv gondolat s a győzelem mámore.

“A törvényhatóságok helyiségeiben hivatalos nyilatkozatok hangzottak el: ‘itt többé magyar szó nem fog elhangzani’ . . . Egy magasabb állású tisztviselő Eperjesen azt mondotta: ‘A magyarok megérdemlik sorsukat, ha ezer esztendőn át nem tudták magyarrá tenni az ország egész lakosságát. Mi három év alatt ki fogunk irtani innen minden magyar szót.’ Ezeket kivonatossan megírták a Debrecenben és Nagyváradon lakó felvidéki származású magyarok a Világ Népeihez küldött 1919-es kiáltványukban, de hiába! ” — Rev. Kúr Géza.

A tótok a csehek segítségével az első világháború után nyíltan is megindították a magyar lakosság elszlávosítását és az ellenállók kiűldözését vagy megsemmisítését.

Először a magyar életlehetőségeket csökkentették törvényes és törvénytelen eszközökkel.

A csehek segítségével elvett magyar földtulajdonokat és vállalatokat a csehek és szlovákok között osztották ki. Azzal egyidőben megindult a harc a magyar nyelv és kultúra ellen is. Mire a második világháború elérkezett, a felvidéki, — 1910 -ben még 1.100.000 -nyi — magyar lakosság lélekszáma 700.000 -re apadt. Azóta pedig az is egyre fogy a tervszerű elnyomás és üldözés folytán.

Benes a “Demokrácia ma és holnap” c. könyvében írja: “A kommunizmus nagy hasonlóságot mutat filozófiájában és erkölcsében a demokráciához. A kommunizmus küzd az emberek egyényi és nemzeti egyenlőségéért, mint a demokrácia is. (Humanista tendenciájú, egyetemes, intellektuális és racionalis. Békés is, nemzetközi és a népszövetség követője. Ebből a szempontból tekintve, erkölcsi és filozófiai alapja ugyanaz, mint a demokráciáé. A világ forradalmasításának tervét feladta a

tartós békéért hozott fáradozásaival.”

“Molotov és Zdenko Fierlinger, Benes moszkvai követe 1943 december 13-án aláírták a kölcsönös segélynyújtási szerződést Cseh-Szlovákia és a Szovjetunió között. . . ennek segítségével a Szovjet megvetette a lábát Közép-Európa szívében. Nélküle, vagy ellenére semmi sem történhetett többé a világnak ezen a pontján. . . ‘Ha federáció kell nektek, akkor az csak szovjet csillag s orosz kancsuka alatt valósítható meg a Duna mentén.’ — Ez az értelme Benes moszkvai szerződésének. dr. Hubert Ripka aki nyugaton a Szabad Csehszlovákia Tanácsa külügyminisztere, a háború alatt megjelent ‘With the East and the West’ c. könyvének 107. oldalán leszögezi, hogy az 1943-as csehszlovák-szovjet orosz szerződés, amelynek ő (Ripka) volt az értelmi szerzője, ‘teljes garanciát nyújt egy olyan államsoportosulás kialakításának megakadályozására, amely blokk elég erős volna ahhoz, hogy fenyegetse a Szovjetunió biztonságát.’ Ez világos beszéd. Az már csak a sors iróniája, hogy Szovjetországnak éppen a Benes Ede szerződése alapján kapcsolta le Cseh-Szlovákiáról Kárpátalját, szovjetizálta azt és végül ebek harmincadjárát vetette őt magát is.” — Capt. T. I. Nemo: íme a csehszlovákizmus. Sao Paulo.

Az orosz testvér örök megnyerésére 1945 októberében Benes, Ripka és Masaryk egy titkos szerződéssel a cseh urániumbányákat 99 évre átadták az oroszoknak. A szerződés értelmében a tőkebefektetést a Cseh - Szlovák Köztársaság fizeti.(!)

A BESZTERCEBÁNYAI FELKELES

Ahogy 1943 novemberében Benes visszatért moszkvai útjáról, Szlovákiában megindult az erőteljes magyar-és németellenes mozgalom. Majd a következő évben, 1944 augusztus 29-én jött a besztecebányai fölkelés.

“A fölkelők vezetői mindenekelőtt a magyarokat tartóztatták le és internálták; ezúttal mint a ‘németek szövetségeseit.’ Lehetőleg azokat, akik 1939 szeptember 1-én mint a ‘németek ellenségei’, a ‘lengyelek barátai’ voltak, hurcolták el az illavai fegyházba.” (Szabad Nemzet 1949. aug. 1. szám.

Ugyancsak az a lap írja ugyanott.

A Szlovák Nemzeti Tanács 1944. szeptember 1-én rendeletet adott ki, amellyel a Magyar Párt-ot több más párttal együtt feloszlatta, vagyonát elkoboztatta. Szeptember 6-án rendelet jelent meg, amely minden magyar iskolát megszüntetett, kivéve, amelyek már 1938 okt. 6-án is léteztek. Ugyanaz a rendelet megtiltotta a

magyar istentiszteletet és nyelvet azokon a helyeken, ahol azt 1938 október 6 után vezették be.”

E rendelet eredménye lett, hogy 1949 -ig magyar iskola sehol sem nyílhatott meg, és a magyar iskolakötele gyermekek a legtöbb helyen két - három évig nem járhattak iskolába.

A szlovákok ígéretének be nem tartásáról az Amerikai Magyar Népszava — 1949 I. 9. száma — a következőkben emlékezik meg.

“A békeszerződések idején azt ígérte Szlovákia, hogy a Duna alatt elcsatolt magyar községekben megengedi a magyar nyelvű oktatást és a magyar nyelv használatát. Az elcsatolás után két nappal azonban átvette a magyar iskolákat, elbcsátotta a magyar tanítókat, és helyükre szlovák tanítókat hozott, akik megkezdték a szlovák nyelv tanítását. A három magyar faluban egyelőre még szabad a magyar beszéd, de a szomszédos magyar falukban már nem.”

A POZSONYI MAGYARÜLDÖZÉS

Pozsony, a régi magyar koronázóváros most Szlovákia fővárosa. Új neve Bratislava. Lakossága már meghaladja a 300.000 -et is, amely csaknem teljesen szlovák anyanyelvű. Az első világháború előtt pedig még alig tett ki 1600 -at a szlovák lakosok száma.

Pozsony negyvenezernyi magyar lakosának kálváriája megkezdődött nemsokára, hogy 1919 jan. 1.-n antant csapat szállta meg, majd pedig amikor február 4 -én cseh légionáriusok érkeztek oda.

A magyar kormány képviselője és a város polgármestere a megszállás ellen tiltakoztak Barecca olasz ezredesnél, az antant sereg parancsnokánál aki azonban biztosította a magyar vezetőséget, hogy a magyar lakosság jogait tiszteletben tartja.

Párizsban azonban a csehek javára döntötték el Pozsony sorsát!

Február 4 -én cseh légionáriusok érkeztek oda Vavro Sándor teljhatalmú miniszterrel és törzskarával együtt.

A város lakossága nyolcnapos sztrájkkal felelt a megszállásra! Február 12-én megszüntette a sztrájkot, kiáltványt szerkesztett, amelyben kijelentette, hogy nem veszi tudomásul a jogtalan megszállást, a magyarság nélkül hozott döntést; követelte az önrendelkezési jog érvényesítését. A kiáltványt népgyűlés elé vitték.

Amikor azonban a tömeg példás rendben, némán felsorakozott a vásártéren, az állig fölfegyverzet cseh légionáriusok sortűzet nyitottak rá. A becsületes katonát, az olasz ezredet, a gyilkos sortűz után a helyszínen egy cseh légionárius puskatussal leütötte.

Így végződött Pozsony első megszállása; halálos magyar áldozatokkal és sebesültekkel.

Nemkevésbé véres, szenvedésteljes és megalázó volt a máso-

dik, a szlovák megszállás sem.

1945 május elején a németek Prágát a 30 kilométernyi közelbe érkező Patton páncélosoknak akarták átadni, hogy azután Kelet felé támadhassanak! Egy jeep rakomány amerikai katonába is futott Prágába, ahonnan békén visszatértek!

Az amerikai hadsereg titkos jelentése szerint a Prága - Pilsen vonalon a németek csak a cseh partizánoknak álltak ellent de az amerikaiak előtt letennék a fegyvert. [Számos német egység kaszárnnyákba vonulva várta az amerikaiakat. Azonban Eisenhower Pilsennél megállította Patton tábornok páncélosait, hogy Közép - Európát "igaz barátja" Zsukov marsall hordája áraszsa el, hogy asszisztálásukkal a csehek végrehajthassák Benes 1943 okt. 23-i kiáltványát: "Csehszlovákban a háború vége vérrel lesz írva! . . . Nem lesz csehszlovák, aki nem vesz részt ebben a feladatban" stb. Ingr tábornok: "A mi napunkon az egész nemzet a husziták csatakiáltását ordítja: — Üsd őket! Öld őket! Egyet se hagyj élve! [Ha nem lesz elég lőfegyver, készítsenek előre vágó, szűrő és ütőfegyvereket." A prágai rádió 1945 május 5-i valódi cseh-lelkületű uszításából: " . . . ne kegyelmezzetek asszonyoknak, gyermeknek, öregnek sem!"

Pontos veszteségkimutatás lehetetlen, mert a csehek miután a legyilkoltakat kirabolták, papírt kötöttek a csuklójukra: "Ismeretlen, iratok nélkül."

Ripka miniszterben így háborgott a cseh lélek: "Túl lassúak és túl meggondoltak voltunk. . . a nép nem hajtotta tökéletesen végre a kormány tervét az első hónapokban" stb.

"Már 1945 május 4-én katonai közegek fogdosták össze a magyarságot. Éjjel zavarták ki őket lakásaikból, majd Ligetfalvára terelték őket férges, piszkos tömegszállásokra. Élelmezésükről nem gondoskodtak. Otthonaik kifosztása amelyen a pártvezérek is résztvettek, rögtön megindult. A Szlovák Nemzeti Tanács elnöke és a demokratapárti tábornok maga is rablott ruhában járt. Május 9-én már dühöngött a terror a magyarok ellen. A legpiszkosabb munkát végeztették velük. Üzleteiket nem nyithatták ki. Foglalkozásaikat nem folytathatták. Minden magyar megbízhatatlan lett. Állami alkalmazottakat egyszerűen elbocsátották. Az ügyvédek kizárták a kamarákból. Az egyesületeket föloszlatták s vagyonaikat elkobozták. A magyar iparvállalatokat állami gondnokságba helyezték a tulajdonosok kártalanítása nélkül. A magánalkalmazottakat felmondás nélkül elbocsátották. Augusztusban minden magyart megfosztottak állampolgárságától. A papságot megfosztották kongruájától és nyugdíjától.

Az 1945 okt. 25 -én kelt 108 | 1945 sz. rendelet kimondta, hogy minden magyar ingó és ingatlan vagyona a felszabadulás napjával elkobzottak tekintendő. Az 1945 okt. 27 -én kelt 143 | 1945 sz. rendelet arról intézkedik, hogy a magyar és német nemzetiségű egyén nem emelhet vádat. Vádat csak az ügyész emelhet s ha megtagadta, fellebbezésnek nem volt helye.

Az orosz megszállás után megtartott népszámlálásnál kitűnt, hogy a városok lakosságának 75 százaléka magyar, annak ellenére, hogy ott újra megjelent az 1938 -ban eltávozott szlovák elem. Az orosz tiszték "felsőbb érdekre való hivatkozással" közölték a vezető magyarokkal, hogy a magyarságnak el kell hagynia Szlovákiát.

A magyar középiskolák csak úgy fejezhették be a tanévet, hogy az oroszok közbeléptek." (Szabad Nemzet 1949 aug. 15. száma.

MAGYARELLENES RENDELETEK

A szlovák kormány 33 | 1945 és 100 | 1945 sz. rendelete értelmében az összes magyart és németet megfosztotta állampolgárságától minden vagyonától és "törvényen kívül állók" -nak nyilvánította őket.

E rendelet annyit jelentett, hogy a magyart és németet bárki megölhetette felelősségre vonás nélkül.

A Hídverők 1951 okt. 10. száma a következőket írja a magyarok üldözéséről szemtanú elbeszélése alapján.

"Dr. Lettrich, a Szlovák Demokrata Párt elnöke a 'Cas' című lap 1945 jún. 3. számában írta: Az összes németet és magyart kíméletlenül kitelepítjük az országból. (A zsidók, akik németül vagy magyarul beszélnek, vagy úgy érznek, ugyanarra a sorsra jutnak." Lettrich ugyanabban a lapban 1946 okt. 23 -án megerősíti a magyarok és németek kitelepítésének szándékát.

"A csehek követelik, — írja —, hogy a szudétanémeteket nekünk kell pótolnunk és azt a területet nekünk kell betelepítenünk."

Szlovákiában 1945 -ben Siroky, Duris, Husek, Loco, Novometzky és Styk ismert nevű tömeggyilkosok voltak. De része volt a tömeggyilkosságban a német nevű Lettrichnek és Böhmnek is a szlovák demokratapárt képviselőinek. E két politikus nyilvános beszédekben uszított a magyarok ellen és kiírtásukat követelte. Annak a következménye lett 150.000 magyar kiírtása és mintegy kétszázezer deportálása.

Ezek az ún.: szlovák értelmiségek most részben nyugaton élvezik a demokrácia áldását. Őket, minthogy a győző hatalmak ellenségein követtek el genocydiumokat, nem vonja felelősségre a nyugati demokrácia a nürnbergi törvény alapján; bármennyi milliót irtot-

tak is ki, míg néhányezer zsidóért még a háború után két évtized múlva is folyik a könyörtelen megbosszúlás. . .

A legvadabb antiszemita uszító lap az egykori Novodnie Noviny szerkesztője dr. Martin Kvetko, az 1960-as évek elején magas hivatali tisztséget töltött be a Szabad Európa Rádiónál s a New Yorksky Dennicknél.

MAGYARÜLDÖZÉS KASSAN

Szinte hihetetlennek tűnik hogy az általunk mindig jámbornak, istenfélőnek ismert tótok mily szörnyű kegyetlenséggel üldözték a magyarokat. Őkik századokon át nem, hogy üldözték vagy elnyomták volna őket, hanem inkább védelmezték. A Prágából irányított pánszláv propoganda megtette hatását az orosz fegyverek védelme alatt.

“Benes hivatalos lapjában, az “A-Zet”-ben, 1934, november 14-i 242-ik számában “Kálvinské Basty Madaru” (A magyarok kálvinista bástyái) cím alatt többek között ezeket mondja:

“A kálvinista egyház és a gazdagabb osztály Budapesttel tartanak fenn összeköttetést. A magyarok egyik legerősebb támasza Szlovákiában a református egyház, mely teljesen magyar nemzetiségű. . . A reformátusok intézményeiket úgy osztották szét, hogy uralhassák a határszéli területeket.

— Ez valósággal stratégiai elfoglalása a határszélnek oly intézményekkel, melyek a magyar nacionális gondolatot illetően a legviharállóbbak. . .”

“Kassát a szovjet csapatok 1945 januárjában szállták meg. Ez volt a jel a magyarság kíméletlen üldözésére. Néhai Madarász püspököt, Toszt Barnát több kanonokkal és katolikus pappal együtt csehszlovák szuronyok segítségével arra kényszerítették, hogy kis kézi poggyászaikkal 2 órán belül hagyják el Kassát. Madarász püspök szlovákiai származású, Toszt Barna pedig szlovák állampolgár volt.

“A vértanú papok közül példaként: 1948-ban betiltották már a templomokban is a magyar nyelv használatát, de pl. a pozsonyi ref. lelkész akkor azt mondotta híveinek: “Megfogadtam, hogy hirdetem az ígét alkalmas és alkalmatlan időben. Most az idő alkalmatlan, fogadásomat azonban megtartom. . .” És hangzott a magyar szó a pozsonyi kálvinista templomban, melynek lépcsői is zsúfolva voltak magyar szót vágyó emberekkel. A papot — természetesen — eltávolították. [A szuhafői Tóth Miklós fiatal ref. pap, egy elhurcolt öreg, magyar görögkatolikus lelkész érdekében az orosz parancsnokságra ment, ahol aztán őreá mondták ki a halálos ítéletet és kivégezték azonnal.

A vezető papság kitoloncolása jel volt a magyarság kirablására és üldözésére. Kassáról a magyarok százait kergették át naponta a határon. Előbb azonban mindenkit kiraboltak.

Február 27 -én kiadott 4 | 1945 sz. rendelet értelmében a Kassán és vidékén, vele összefüggő területen 'A magyarok és németek a szlovák nép árulói és ellenségei, mezőgazdasági vagyonuk elkobzandó.' " — Rev. Kúr Géza.

"A pengő árfolyamát az addig hivatalos 7 korona árfolyamról koronára szállították le, nemsokára pedig megváltoztatták olymódon, hogy a pengő megszűnt fizetési eszköz lenni és a magyar lakosság köteles volt a pengő bankjegyeket nyugta ellenében beszolgáltatni." (Hídverők 1950. évi számaiból.

A magyar nemzetiséghez tartozást az állapítja meg, hogy az illető milyen nyelven beszél a családi érintkezésben, vagy tagja volt e 1938 október 6. óta valamilyen pártnak, vagy, hogy az utolsó népszámláláskor milyen nemzetiségűnek vallotta magát. Ha a birtok bérben volt, a szerződése azonnal megszűnt. Az elkobzás nemcsak a mezőgazdasági ingatlanra; erdőre és a hozzátartozó épületekre s azok berendezésére vonatkozott, hanem minden élő és holt felszerelésre.

Intézményesen és önkényesen hajtották végre az elkobzást. Minden helybiztos földet, házat osztogatott. Kis parasztok tehenét, aprójószágát, de még bútorait is elvitték, kiosztották vagy ismeretlen helyre szállították. A magyar falu pedig ott maradt kirabolva, élelem nélkül, kiszolgáltatva minden garázdálkodásnak.

A rendelet azonnali hatállyal és minden kártérítés nélkül elkobozta azoknak a magyaroknak egész mezőgazdasági vagyonát, akiknek 1938 november 7 -én nem volt csehszlovák állampolgárságuk. A többi magyartól pedig az ötven hektárt meghaladó ingatlanát. Elkobzás ellen sem fellebbezésnek, sem közigazgatási panasznak nem volt helye.

A Benes - féle kosicei (kassai) program aláírói akik később mint "antikommunisták" jöttek nyugatra: gen. Mikulas Ferjencik, Antonin Hasal, dr. Adolf Prochazka, dr. Jaroslav Stransky, Vaclav Mayer, Bohumil Lansman, dr. Huber Ripka stb.

A szelídnek, vallásosnak ismert tótok ritka genocydiumához tartozik a glashauti üveghutában rendezett vérfürdő esete is, amelyet nem lehet kihagyni bünsorozatukból. A Hídő 1964 december 10. száma a következő tudósítást közli erről az esetről.

"A Kárpát-németek müncheni gyűlésén megdöbbentő adatok kerültek nyilvánosságra egy tényleges háborús bűnről: 1944 szeptemberében sztalinista szlovák partizánok rohanták meg Glasenhaut, a-

melyet üveghutának hívnak. A 14-16 éves német és magyar gyerekeket bevagonírozták. Rövid utazás után megásatták velük saját sírjaikat, majd 181-et agyonlőttek közülök.

— 'Csak éppen azt nem lehet józan ésszel megérteni, hogy miért mindig Lidice -ről és Auswitz -ről beszél a világ?' — kérdezi a cikkíró.

A SZLOVÁK PAPSÁG A BOSSZÚ SZOLGALATÁBAN

Hogy milyen aljassá és az "Isten szolgája" címre méltatlan tud lenni egy pap ha féktelen nacionalizmus hajtja, az alábbi példák, — amelyeket a fönnt idézett lapból, a Hídverőkből közlök —, kellőképpen igazolják.

"Azok előtt, akik nyitott szemmel járnak, nem ismeretlen, hogy a szlovák papság túlnyomó része ötven év óta passzív rezisztenciában volt a magyarokkal barátkozó lakossággal szemben.

Ez a passzív gyűlölet a cseh uralom alatt, — de főleg az orosz megszállás első pillanatától kezdve — a nyílt gyűlölet kegyetlenkedésébe csapott át. Ennek a papi reverendába bújt magyargyűlöletnek előharcosa volt és a mai napig is az: Harcsár József, a szláv nyelven kívül magyarul és németül is beszélő r. kath. pap.

A visszacsatolás előtt és alatt a legféktelenebb uszítást folytatta a magyarok ellen és neki volt köszönhető, hogy a szlovák diákság valósággal örvengött a magyargyűlöletből.

✓ Az első pillanattól kezdve számon tartották az odaköltözött magyarokat, az ott lakókat, sőt azokat a tótokat is, akik a magyarokkal barátkoztak, akiket azután a megszállás heteiben legyilkoltak.

Harcsár pap Darabos Lászlót és társai egy részét kivégeztette, másik részét kiadta a Szovjetnek Szibériába, és részben a cseheknek bányamunkára. Az elhurcolt magyarokat a szlovákok a szabad ég alatt, drótkerítéssel ellátott táborokban tartották.

Harcsár a katolikus egyházon belül ún.: "Szlovák Női Gárda"-t alapított. De nemcsak ő, mások is.

A Felvidéken mindenütt működtek ezek a "vallásos egyesületek", melyeknek tagjai vezették az orosz katonákat a magyar asszonyok lakásaira. Elsősorban a középosztálybeliekre vetették magukat: fegyverrel kényszerítették az asszonyok férjeit, hogy a megbecstelenítést végignézzék, míg az orosz állatok a szerencsétleneket véresre marták. Az asszonyok, lányok közül sokan öngyilkosságot követtek el. Másoknak táblát akasztottak a nyakába "Szégyenmagyarok" fölírással és úgy kergették: verték őket nem egyszer kilométereken keresztül a szlovák utakon. Senki nem adott a nyomorultaknak szállást, sem enni, sem inni, sem kisebb segítséget, —

még a betegeknek sem.

Ha valaki magyarul mert beszélni, az arcát összemarták, fogait kiverték, nyelvét behasították, haját levágták, cipőjét elvették és mezítláb kellett hazavánszorognia. Útközben sem szüntek ütlegetni a védteleneket, az utca kölykeit is rájuk szabadították, leköpdösték, kővel dobálták őket a "szlovák testvérek" nagy öröme-re. . . Vagyonaikból kiutasították őket s csak annyit vihetek magukkal, — elméletileg! — amennyit kézben elbírtak. De egy részét még annak is elrabolták az úton s vérében hagyták a menekült.

A magyarok vagyonába azonnal beültek és széthordták.

A kassai színház mögötti toalettbe 17 magyar értelmiségi asszonyt zártak és hónapokig ott tartották őket. Szenvedésük leírhatatlan. De mindez csak kis része annak amit az a sátánlelkű pap a magyarokon elkövetett.

A borzalmaknak Mindszenty hercegprímás fölszólalása vetett véget. Harcsár akkor föloszlatta a női gárdát, illetőleg "Női Kongregacio" fedőnév alatt tartja össze s a helyzet annyira változott, hogy ezután titokban folytatták a magyarüldözést."

A tudósító hozzáfűzi, hogy a szlovák államhatalmat gyakorló papság tulajdonképpen nem is papokból áll már, hanem papi reverendába bújt szlovák tisztviselőkből. (Mint reverendát viselőket senki nem bántalmazhatja őket, mert aki ellenük cselekedne, egyházellenes magatartással vádolnák. Akik nem tartoztak e sovíniszta papi körbe, — azt a mintegy 150 igaz r. kath. papot —, ki is üldözték a Felvidékről. Aki nem ment, börtönbe került vagy eltűntették.

E sovíniszta szlovák papok egy része szovjet pénzzel jól fölszerelve, mint politikai menekült házal nyugaton és dolgozik a magyarság ellen. Másik része szemforgatva prédikál megbocsátásról, a két nép testvériségéről, pedig kezeikhez magyarok és más nemzetiségek ereinek vére tapad. De mindegyik egy a magyarok gyalázásában.

Kassa rémei közé tartozik még egy másik pap is. Jacskó Károly papírkereskedő öccse, kinek felesége Grünbaum lány. A Jacskó 1939-ben szökött ki Moszkvába ahol kiképzést nyert. Ő irányította a felvidéki ifjúság kommunista nevelését.

["Öccse gyóntatás örve alatt adta ki utasításait: A magyart meg kell csalni, lopni, rágalmazni, vagyonából kiforgatni, hogy élete lehetetlenné váljék. Menekülésre és kivándorlásra kell kényszeríteni.

Mindenki előtt gyalázni kell és semmiféle segítséget nem szabad neki nyújtani.

Hasonló bandita volt Kassán Glatz Konrád ügyvéd, a Szlovák Párt ügyésze, Harcsár pap bizalmi embere.

Utasítására kitépték a magyar telektulajdonosok telekkönyvi

lapjait, az aktákat eltűntették s az esetleges követeléseket 'elfek-tették' vagy megsemmisítették." (Kassai Szemtanú: Hídverők 1950 VI. 25 szám.

A Felvidéken az elszakadás utáni időben egészen a második világháborúig háromféle adózás volt; a csehek, a szlovákok és a magyarok adózási kategóriája. A legmagasabb adót a magyarok fizették, a mérsékeltet a szlovákok és a legalacsonyabbat a csehek.

A lebélyegzés végett bevont bankjegyeknek csak kis részét adták ki a magyaroknak, a többit zárolták. A pénzügyi műveletekből kifolyólag a Magyarországra üldözött magyarok összesen 126,500,000 csehszlovák koronát kitevő összeget hagytak vissza mint vagyonszereséget.

A szlovákok — a magyarírtás törvényesítésére — azt hangoztatták, hogy "A magyarok önként váltak ki a szlovák népközösségből, így a kitelepítettek nem térhetnek többé vissza."

"A magyar humanitással szemben az 1946 november-december havi 88-as közmunka dekrétum értelmében a cseh - szlovák földművelésügyi miniszter kijelentette: 'A magyaroktól meg kell szabadulnunk és megszabadulunk tőlük, hogy a szlovák föld végre a szlovákoké legyen. Már a jövő héten megkezdjük a magyarok kiköltöztetését szlovákiából és beállítjuk őket a csehországi mezőgazdasági munkába. Ezek után katonai és csendőr alakulatok — ostromállapot-szerűen — elzárták azokat a külvilágtól, mint például a 10.000 magyar lakosú Somorja esetében, azért, hogy "illetéktelen egyének" szem és fültanúi ne lehessenek annak, ami ezután következik. A katonasággal egyidőben, a népboldogítást mindig nagyon egyéni szempontból végző UNRRA teherautói is megjelentek a falvakban, hogy ezeken a katonák az egész lakosságot az állomásra hurcolják. (A hatalmas gépkocsik motorját állandóan járatták, hogy a zaj elnyomja a nők és gyermekek jajveszékelését és sikoltozását. Aki ellenszegült, azt meztelenre vetkőztetve verték el, aztán megkötözve (nem ritkán dróttal) földobták az autókba és vagonokba. Ez magyarázza, hogy sok a bekötözött fejű és testű férfi a deportáltak között. November 18-án Kőbölküton és Muzslán 16 ellenszegülő magyart löttek agyon, egynek a kezét szeges bakkanccsal teljesen széttaposták. Akik kétségbeesetten menekültek a magyar határ felé, azoknak utána lövöldöztek. Kőbölkútról 250, Muzsláról 170 családot hurcoltak el. . . ." —A Fáklya 1966 júl.-aug. sz.

Richard Stokes angol politikus 51 koncentrációs táborot jelentett Cseh - Szlovákiáról, ahol az élelem napi 750 kalória volt, A szlovák nép bosszúja által sújtott magyarság szenvedése még

a jóérzésű csehekben is szánalmat keltett. Ilyen szánalom és jóézés hajtotta a cseh evangélikus lelkészt, Jan Mirejowszkyt is, aki meglátogatta a Csallóköz magyarságát, kikérdezte őket sorsuk felől és tapasztalatát megírta a Krestanska Revü 1947. évi júniusi számában. Annak igazolására, hogy az előrébb felsorolt szlovák kegyetlenkedések története nem légből kapott állítás, változtatás nélkül közöljük a nevezett riportot.

BESZÉLTEM A MAGYAROKKAL

“Lehet, hogy kissé meglepő cím, — mondja bevezető mondatában. Nálunk ugyanis a magyarokkal megszűntek beszélni az emberek. Belsőnkben valahogyan már mindannyian elbúcsúztunk tőlük és elkísértük őket oda, ahol még nincsenek és nem is akarnak menni. . . De valóban beszélgettem velük és szomorúan tértem haza. Az emberek riadtan és teljes bizonytalanságban élnek.

Embernek élnek ott. Magyarok. S ma bennük és rajtuk egy fájdalmas politikai kérdés intéződik el. De emberek ők is. Emberi éleletről van itt szó.

¶ Mindnyájan azt kérdezték tőlem, tudom-e, mi lesz a sorsuk? Azt mondtam nekik, hogy nekik volna a legjobb, ha már befejeződ-nék az ügy. És azt is mondtam, ‘nem tudom, hogyan végződik.’ Közben a legkülönbözőbb módon bonyolódik tovább az ügy.

Kevés tud közülök jól szlovákul. Legtöbbjük egyáltalán nem tud. Ez részben annak a bizonyítéka, hogy a köztársaság nem nemzetietlenítette el őket. A másik oldalról bizonyítéka, hogy idegenek maradtak a republikában.

A magyar kérdés megoldása közben a bűnösség és az igazságosság kérdése merül fel egymás mellett. Ma ezek az emberek mindnyájan állampolgári jogok nélkül vannak. Egyik részük ‘reszlovákizál.’ Ezt nem szabad úgy tekinteni, mintha csak azok tértek volna vissza a szlovák nemzethez, akik valamikor az utolsóelőtti nemzedékben el-nemzetietlenedtek. Nem így van. Tiszta magyarok is jelentkeztek szlováknak, akik csak most határozták el, hogy szlovákok lesznek. Meggondolandó, hogy helyes-e és, hogy mi késztette őket az ilyen megfontolásra. Nekem nem tetszik ez erkölcsi szempontból. Ezek a reszlovákizáltak ugyanolyan polgári bizonytalanságban élnek, mint azok, akik magyarok maradtak és nem tudják, nem kapnak -e holnap olyan rendelkezést, hogy készüljenek Magyarországra telepedni. A szlovákok eddig nem fogadták be, a magyarok pedig lenézik őket.

A külföldi propaganda írtózatot történeteket beszél arról, hogy vette körül a magyar falvakat télen a katonaság és hogyan szállították az előre kiszemelt embereket erőszakosan és minden meggondo-

lás nélkül a cseh földre munkára.

Nos, a történetnek ez a része valóság!

Nemcsak a magyarok mondták ezt el nekem, hanem olyan cseh katoná is, aki segédkezett ilyesminél és még máig is emlegeti, milyen kemény volt akkor a tél. Az akciót cseh katonaság hajtotta végre. És a magyarok úgy tudják, hogy tisztán cseh kezdeményezésből történt. Egyáltalán mindaz a kellemetlenség, ami a magyarokkal Szlovákiában történt, a csehek terhére történik.

Az egész akció durva ötlet volt. Meggondolás nélkül és ostobán hajtották végre. Elvitték az öreg nagyapákat és nagyanyákat is, hogy elsőnek azok térjenek vissza. Ez pénzbe került és azt valaki meg fogja fizetni. De elvesztettük Isten és emberek előtt tiszta lelkiismeretünket. Nem lett volna szabad ennek megtörténnie. Nekünk nemcsak a magyarok és külföld előtt, de önmagunk előtt és különösen Isten előtt kell, hogy lelkiismeretünk tiszta legyen. Más az igazság és más a bosszú.

Csehszlovák iskolák működnek de azokból is kevés van. A gyermekek nagy része nem látogathatja. Vannak gyermekek, akik négy esztendeje nem járnak iskolába. Azok a tanítók sem taníthatnak, akik a Horthy Magyarországa előtt gyanúsak voltak. Nyugdíjat nem fizetnek. Vannak olyan nyugdíjasok, akikről nemcsak fizetésüket de egész vagyonukat is elkobozták. Nem tudom, miből élnek.

Nemcsak az igazságszolgáltatás sújt le a magyarokra, hanem sok bajt hoz rájuk az emberi irigység, a haszonlesés és kizsákmányolás is. Nem! Ezek nem szép históriák!

Az igazságszolgáltatásnak is meg kell, hogy legyen a maga útja. A magyar sem lehet a rossz emberek áldozata. A magyar is ember és úgy kell viselkednünk velük szemben, mint embereknek, még ha el is ítéljük őket. Legyünk igazságosak de ne legyünk alantasak!

A magyarok most rászorulnak, hogy az igazságszolgáltatás közben is mentesítsük őket a rossz és aljas álhazafiaktól, álszocialistáktól, áldemokratáktól. Gyakran egyszerű könyörületességre és egyszerű emberi támogatásra van szükségük. Meggyőződésem, hogy a szlovák keresztény egyházak azok, amelyeknek elsősorban nem szabad elhagyni testvéreiket a Krisztusban s nem szabad, hogy ne törődjenek velük. Egyetlen szlovák egyház sem jelentheti ki, hogy nem érdeklik a magyarok!

Sokkal bonyolultabb probléma ez, semhogy könnyen meg lehetne oldani. Csak egy esetre akarok még rámutatni: Egy értelmiségi magyarral találkoztam. Ma sem egészen jelentéktelen magyar. Egy hasonlatot mondott nekem: A szegény anya gyermeke gazdag nagybácsihoz kerül. Mindene megvan, semmiben sem szűkölködik. Jobb a sorsa, mint a testvéreinek, akik az anyánál maradtak. De ha sor ke-

rül rá, nem vitás, hogy hová megy. . . A gazdag nagybácsi: Csehszlovákia és a szegény anyja: Magyarország. A magyarok Magyarországhoz tartoznak. Eszerint igazságosnak tekintik a magyarok kitelepítését? Igen, de szerintük igazságtalanul hajtják végre. Miben? A magyaroknak nemcsak ingó vagyonukkal kell hazajutniuk, hanem földjükkel is. Ezek szerint szükség esetén meg lehet rabolni és gyilkolni a gazdag nagybácsit? Nem gondolják, hogy a nagybácsi joggal aggódik még egy 1938-39-es esztendő miatt?

Várnak tőlünk valamit, valami emberit. Egyikük könnyes szemmel kért, hogy fogjuk szeretettel pártját azoknak, akik cseh földön vannak munkán. S ezt annak a nevében, amit hajdan a magyar református lelkészek tettek a cseh néppel. Nem vitás, hogy az szeretet volt tőlük. Tőlünk is szeretetet várnak. Szeretetet, amely azért szeretet, mert Isten mindnyájunkat szeret. . .” (Kovách Aladár: A Mindszenty per árnyékában 63 - 64 oldal.

Leírta, hogy közülük azokat, akik kibírták az utat, (sokan megfagytak a kegyetlen hideg télen a fűtetlen marhavagonokban), jópénzért eladták a cseh gazdáknak, mert “valamiből ki kellett ennek az akciónak a költségét fizetni.”

Mirejovszky: “A kálvinista lelkészek az egyházi kertek és szántóföldek jövedelméből tengődnek, de ezeket a földeket is sorra elkobozzák. A katolikus egyházi vagyont azonban nem kobozzák el. . .”

Ha a szlovákok és csehek által elkövetett magyarüldözésekről szóló adatok helyességét kétségbe vonnák, ez egyetlen tanú elég lenne igazolásnak: Pártatlan tanúvallomás, amely még döntő lesz a cseh - szlovákok ellen. Mert egyszer nekünk magyaroknak is jönni fog az igazságszítás! ! !

A csehek kegyetlenkedése csak a kora szemita kegyetlenkedésekkel — Szanherib, Assurnasszirpal, Habiru —, hasonlítható össze. [Köteteket tesznek már ki az esetekről készült jegyzőkönyvek. Ilyen a következő is, amelyet egy volt prágai német beszél el és a *National Zeitung* 1966. évi május 27. száma közöl. Kiegészül vele a csehekről itt közölt kép.

Az eset Prágában 1945 ápr. 5 -én és a következő pár napban játszódik le az összeomláskor, amikor még utcai harcok folytak de már a német vereség nyilvánvaló volt.

“Reggel a prágai Libetz városnegyeden át Ruzyn nevű fogházhoz vezettek bennünket németeket. Útközben ránk támadtak, kezük ügyébe eső mindenféle tárggyal ütlegettek és leköpdöstek bennünket. A bejárat két oldalán csehek álltak fűtykösökkel, kalapácsokkal, fegyverrel fölszerelve. Hatvanéves feleségemet elszakított-

lák mellőlem s nekem vesszőt kellett futnom az ötven méter hosszú sorfal között. Minden oldalról hullott rám az ütés és rúgás. Kezemet fejemen tartva botorkáltam a belső kapun át a fogház udvarára. Ott rám ordított egy cseh rendőr és a falhoz állított. Ruhámat letépték rólam, jegygyűrűmet, zsebórámat elvették, amellest összerúgdostak és revolverrel az arcomba vágtak. Vér öntött el és összeestem. Hasonló sors ért mellettem egy hatéves fiút és az apját. [Azután fölhurcoltak bennünket, mintegy hatvan embert az első emeletre. A hőség a helyiségben, amelynek a mennyezetén kis rácsozott ablak volt — kibírhatatlanná vált. Ahhoz járult a teljesen eldugult klozet bűze.

Amikor három nap múlva először egy csajka vizet kaptunk, a gyermekek már nem voltak képesek a padlóról fölkelni.

Állapotunk leírhatatlan volt. Amikor kínzóink meglátogattak bennünket és pisztolyaikat arcunk elé tartották, csak egyetlen vágyunk volt, az, hogy; nyomják meg a ravaszt és kínunk befejezést nyerjen. Ha egymás vállára állva az udvarra tekintettünk, láthattuk a fogház egy részét. Gyakran láttunk embereket fölemelt karral a fal mellett állva. Azután elhangzottak a lövések és a szerencsétlenek szemünk előtt zuhantak a földre. Ismét kiszenvedett néhány német.

Azután jöttek az oroszok. Kivittek bennünket a szabadba ahol láttuk, mint hordják a teherautók a sebesült német katonákat. Fáradtan vonszolták magukat mankóikon a többnyire amputált betegek. Némelyik még friss, véres kötést viselt magán. Azután megrohanták őket a cseh partizánok — akik állandóan benépesítették az udvart — [dorongokkal, kalapácsokkal és agyonverték őket, velük együtt német orvosait és ápolónőiket is. Később menethez állítottak föl bennünket az udvaron, amikor hirtelen mellém került a feleségem, aki később belehalt az elszenvedett verésbe. Borzasztó dolgokat élt át. Több asszonnyal együtt egy mulatóba terelték őket, ahol minden asszonynak székre kellett ülnie. Lärmázó embertömeg — köztük tisztak is — képezte a nézőközönséget. Azután papíróllóval lenyírták a nők haját, arcaikat festékekkel bemázolták. Végül szájukat fölnyitva sorban beleköptek. A megerőszakolásról nem is beszélve. . .

A Venczel téren a németeket féllábon körbefuttatták és a kinek a másik lába a földet érintette, a tömeg ütötte - verte. . .

A földalatti illemhelyiségekben százával zsúfolták össze a németeket. Szakaszonként szállították őket az udvarra, ahol dorongokkal verték és szószert agyontaposták őket. A Venczel téren, a prágai főutcán villanyoszlopokhoz kötötték, benzinnel leöntötték és meggyújtották őket. Nőket és gyermekeket csoportokban taszítottak ki az ablakokon vagy a Moldvába löktek. Úgy és hasonló módon — alacsonyán véve —, mintegy nyolcvanezer ember pusztult el Prágában,

olyanok, akik egész életükben békességben éltek a csehekkel. . .

[Dr. Hans Wagner, a Nemzetközi Vöröskereszt képviselője (akit a Benes kormány nem ismert el) riportja szerint is a német "emberfáklyákat" Benes 1945 máj. 13-i prágai bevonulása tiszteletére gyűjtötták a csehek.]

Aussigban a csehek fölrobbantottak 1200 németet — Londynske Listy. 1948 július 15. London.

Mindszenty bíboros a következő ismertetést adja a felvidéki magyarok üldözéséről.

"Cseh - Szlovákiában internálják vagy egyszerűen kiűzik a ke-
reken 700,000 létszámú magyarságot arról a területről, ahol őseiben
is már közel ezer esztendeje élt egy zárt tömbben és lakik a Duna
fölött amely terület csak az első világháború óta, — tehát alig egy
negyedszázada — nyert az új államalakulathoz való csatolást. Fáj,
vérzik, szégyenérzettől összeroppan az embertársakkal együttér-
ző, a felebaráti szeretetet gyakorló ember szíve. Ezt a fájdalmat
fokozzák a végrehajtó szervek kilengései, igazságtalan kegyet-
lenkedései. Célzatosan a vagyonosabbakat viszik. Nincs idő semmifé-
le eljárásra, mert csak egy - két órát engednek a csomagolásra. . .

95,000 embert elvittek a Szudétaföldre,

33,000 -et kiűldöztek,

87,000 -et áttelepítettek.

320,000 -et reszlovakizáltak.

Mindszenti József harcegprimásunkat a magyarországi zsi-
dó — Róth-Singer-Auspitz stb. — államvezetőség 1949 február
8-án életfogytiglan börtönre ítélte.

A hatalmas orosz nép védelmére támaszkodó, elbizakodott szlo-
vák nép kegyetlenkedéséről még a magyarellenességre érzelmű Hugh Se-
ton Watson angol történetíró is megemlékezik.

"— Sajátságos, hogy a csehszlovákok a kisebbségi jogok tiszte-
letben tartásáról még csak ígéretet se tettek. Dogmájuk az, hogy 'A
Csehszlovákia 1938. évi megsemmisülésének az oka a kisebbségek
túlságosan nagylelkű kezelése volt. A magyarok alapvető hűtlenséget
mutattak. Most menniük kell vagy nem lehetnek többé magyarok. A
magyarságot három csoportra osztották: Az elsőtől lakosságcserevel
igyekeztek megszabadulni. A másodikat vissza akarták szlovákosíta-
ni. A harmadikat egyszerűen ki akarták űzni.

— A magyarországi szlovák kisebbség számáról fantasztikus ada-
tot hoznak forgalomba. Husak szerint 400,000 szlovák van Magyar-
országon. A valóság legfeljebb csak 15,000 volt a húszas években.
Számuk azóta bizonyosan csökkent. A magyarok rámutattak, hogy

a kicsi és elszegényedett Magyarország nem képes a menekültek százezreinek támogatására. Dühös nacionalista vita keletkezett, amelyben a szlovákok viselkedtek hisztérikusabban, a magyarok méltóságteljesebben. Megegyezés nem született. Időközben a magyar gyermekeknek szlovák iskolában kellett tanulniuk. A magyar parasztokat pedig megfosztották tulajdonaiktól. "(Hungaria 1951 szept. 7. száma.

Vajon ha mi magyarok is hasonlóan cselekedtünk volna a történelem folyamán, — amikor a szlovákok és más nemzetiségűek "hütlenséget mutattak"—, lenne-e ma egyáltalán szlovák és más nemzetiségi kérdés Magyarországon? Bizonyára nem! Mi azonban kilencszáz év óta öngyilkos politikát folytatunk. . .

"A ferihegyi csata után halálra keresett csehek és morvák nagy része Bethlen oltalma alá menekült vezérükkel Thurn gróffal együtt, akinek kiadását már Haimburgban követelte Ferdinánd Bethlentől, de ő azt megtagadta.

A cseh menekültek egy részét Bethlen Alvinczen telepítette le, a többinek pedig 32 falut adományozott. A menekültek között volt 42 pap is. Sokan letelepedtek Magyarország különböző részein. Magyar főurak: Nyáry, Vízkelety, Szunyogh, Turzó ezreket telepítettek le birtokaikon, de legtöbbit I. Rákóczi György, akinek a Morva határ mellett húzódó birtokain (Puchó, Lednic stb.) azonnal rendes gyülekezeti életet is élhettek a csehek.

Amikor II. József a türelmi parancsot kiadta, a szlovák luteránus egyház püspöke, a tiszántúli magyar református egyházkerületől kért papokat. 87 pap ment segítségükre. Az erejüket meghaladó munkában tüdővészben meghaltak, néhányan visszatértek, a többi végezte munkáját, amíg szükség volt rájuk. Az egyik, Végh János, leírja a cseheknek velük szembeni hálátlanságát. 1822, ápr. 9-én kelt emlékiratát így zárja be: 'Egyetlen jó nevelésű és érzésű magyar házámfiának sem javasolom, sőt testámentumban meghagyom, hogy Csehországba papnak soha többé senki ne jöjjön. Csehország csak cseheknek való. . . Nem érdemli ez a nemzet, hogy a venerabilis magyar publicum csak egy krajcárt is vesztegessen a cseh alumnusoknak, sőt, hogy iskoláik küszöbén is átlépni nekik megengedje. . . Van universitas Bécsben, nyissák meg erszényeiket és az egyenes szívű magyaroknak a zsrját ne szívják. . . stb.' [És mégis, a dunántúli ref. egyházkerület 1844. évi jegyzőkönyvében is több ezer forint adomány van elkönyvelve amely részét a győri sóház útján már elküldötték." — Rev. Kúr Géza.

A magyar uralom alatt úgy a szlovákok, mint más nemzeti-

ségbeliek is lehettek Magyarországon miniszterek, államtitkárok, magasrangú katonatisztek és bármilyen magas hivatali tisztviselők; míg a fölszabadító cseh testvéreik uralma alatt ki voltak zárva a magasabb vezetőségből. Ezt élénken mutatja az alábbi statisztika:

A cseh - szlovák elnöki iroda személyzete közül 93 cseh és csak 3 szlovák; a belügyminisztériumban csaknem 400 cseh és csak 2 szlovák volt; a külügyminisztériumban 1213 cseh és 3 szlovák; a véderőmin. -ban 1300 cseh és 6 szlovák; az oktatásügyi min. -ban 413 cseh és 4 szlovák. Így folytathatnánk tovább.

A 140 tábornok közül 1938 -ban 1 volt szlovák; a 358 ezredes között nem volt szlovák; (!) a 3249 hadnagy közül 171 volt szlovák. (A csehek száma 1930 -ban kereken 6,5 millió volt, és a szlovákoké 2,9 millió. A számok magukért beszélnek! Különösen magas most a cseh hivatalnokok száma a magasabb pozíciókban és a hadseregben (Az egyetlen Dubceket kivéve).

A SZLOVÁKIAI MAGYAROK BEADVÁNYA AZ ENSZ - hez

Az elnyomott felvidéki magyarság — sérelme orvoslásának reményében — a következő emlékiratot nyújtotta be az ENSZ -hez 1951 végén.

„... Törvénytelen rendelettel megfosztották a cseh - szlovákiai magyarokat állampolgárságuktól és emberi jogaiktól. Elvették földjüket és ingó vagyonukat. A magyar tisztviselőket és magánalkalmazottakat kártérítés és nyugdíj nélkül elbocsájtották. Magyar semmiféle szabad foglalkozásban nem tűrtek meg. Férfiakat hatvan éves korig, nőket ötven éves korig kényszermunkára küldtek. A magyar iskolákat beszüntették. A magyar egyházi vagyont elkobozták, — nem egy esetben a temetőket is. Az egymást követő cseh - szlovák kormányok egyre brutálisabban jártak el. Ezerszámra üzték át a magyarokat a határon és sok magyart hamis vádak alapján szibériai kényszermunkatáborba küldtek.

¶ Lakosságcsere címén újra százezer magyart kényszerítettek otthona elhagyására. 1945 jún. 22-én kiadták az úgynevezett 'reszlovákizációs' rendeletet, amelynek segítségével a magyarokat nemzetiségük megtagadására akarták bírni.

Amidőn kiderült, hogy mindezen erőszakosság ellenére a magyarok Szlovákia lakosságának még mindig egyharmadát teszik ki, téli időben, 1946 telén kényszertelepítéssel szórták szét a zárt egységben élő magyarságot. A Csehszországba és Morvaországba hurcolt magyarok közül sokan elpusztultak. Vagyonukat elkobozták. 1948-ban 600 magyar város és falu nevét megváltoztatták.”

Spelman newyorki és Griffin londoni érsekhez.

“A párisi békekonferencia határozata szerint a szlovákiai magyarok kérdését a magyar és cseh - szlovák kormány közötti megegyezéssel — vagy annak létre nem jötte esetén — a külügyminiszterek tanácsa közbejöttével kell véglegesen rendezni. E tárgyalásokra a magyar kormány készségét fejezte ki de ezek még nem kezdődtek meg. Annak ellenére a cseh - szlovák hatóságok embertelen eszközökkel hozzáfogtak a szlovákiai magyar kérdés egyoldalú megoldásához azért, hogy befejezett tényt teremtsenek. [Mindenekelőtt a dél-szlovákiai magyar vidéknek Magyarországgal való összefüggését akarják megszüntetni. Azért november 17-én elkezdték a magyar falvak lakosságának rendszeres deportálását a fasiszták által végzett módszerhez hasonlóan a Csehszorból kitelepített németek helyére. A kijelölt falvakat fegyveres karhatalommal állják körül s a magyaroknak megtiltják házaik elhagyását. Vasárnapi misére sem mehetnek. A deportálást közmunka ürügye alatt szervezik de a gyakorlatban annak rendelkezését is teljesen mellőzik. A dekrétum szerint ugyanis csak 16 - 55 éves férfiakat, és 18 - 45 éves nőket szabadna ideiglenes munkára beosztani. A cseh - szlovák hatóságok ezzel szemben 6 - 8 hónapos terhes és szoptató anyákat, valamint szülő, — de a szállítás alatt abortáló — asszonyokat is férjeiktől elválasztva deportálnak. A dekrétum szerint, a terhes és gyermekes anyák mentesek volnának. Csecsemőkortól kezdve nyolcvanévesig viszik a férfiakat, nőket, gyermekeket. A családokat kiszakítják évezredek otthonaiból. [A bevagonírozás alkalmával családfőt a gyermektől, feleségtől elválasztanak. Egyedülálló aggastyánokat szintén deportálnak. A deportáltak helyébe szlovák telepesekeket ültetnek.

A deportáltak ingóságait elkobozzák. Vagonírozás alkalmával a szlovák katonaság a deportáltakkal általuk nem értett szöveget íratnak alá. A lakosság elkeseredetten ellenáll és annak következtében a falvakban több sebesülés történt.”

Mint a közölt emlékiratokból kitűnik, az üldözésben magára hagyott magyarság minden hatalmi tényezőt, — államfőket, keresztény egyházi vezetőket, az ENSZ vezetőségét — fölkért igazsága védelmére — de amint a történések mutatják, segítséget sehonnan sem kapott. Milyen keserűség önthette el szívüket amikor látták, hogy még a csonkahazai kormány részéről sem keltek védelmükre!

AZ ÚJ ELRENDEZÉS A SZLOVÁKOK KÉPZELETÉBEN.

Az emigrációban élő szlovákok az új államforma megalakításának kérdésben éppen úgy nem egységesek, mint a többi nemzetiségek emigráltjai. Valószínű, hogy az otthoni szlovákok is a kinntiek politikai tagoltsága szerint oszlanak meg e kérdésben.

Idekint három politikai csoportot lehet megkülönböztetni; centralista, szeparátista és autonómista csoportot.

Az utóbbi kivételével, — amelyet a Szlovák Hűségmozgalom képvisel —, mindegyik megegyezik abban, hogy a magyar népet úgy tekinti, mint évszázados elnyomóját. Ez a fölfogás uralkodik az otthoniak nagy többsége között is és vonul végig egész legutóbbi történelmünkön. Ez eredményezte a háború utáni véres és alaptalan magyarüldözést, magyarírtást, amióta az orosz hadsereg "fölszabadító" -ként a Felvidékre tette a lábát.

A centralista csoport a Masaryk féle államelv, a csehekkel való együttélés alapján áll. Tagjai azokból állanak, akik előbb az oroszokkal kollaboráltak, a magyarokat és németeket elűldözték, majd nyugatra menekültek, mint "antibolsevisták". Őket az amerikai szlovákok is árulóknak tartják akik előbb a cseheknek, azután az oroszoknak adták el magukat.

Ezek a magyarokról "sem mint államalkotó népről, sem mint kisebbségről nem akarnak tudni."

A szeparátista mozgalom két részre tagozódik: Az egyik a "Külföldi Szlovák Nemzeti Tanács". Élén a szlovák nemzeti emigráció legjobb politikusai állanak s nemcsak a szlovák nép nagy többsége bizalmát, hanem a Szentszéket is bírják. A magyarokkal szemben nem foglalnak állást. Azonban röpirataikban, újságjaikban nem mindig tárgyilagosan írnak rólunk és egyáltalán nem rokonszenveznek velünk. Igen nehezményezik, hogy a magyar nemzet a bécsi döntés alapján 1938-ban visszakapta területe egy részét, "Szlovákia" (!!) egyharmadát. E mozgalom vezetőinek a jövőre vonatkozó terve a következő:

"Sem Szent István koronája — bármennyire szent és tiszteletreméltó is — sem a magyar nép nem lehet tulajdonosa mindazon területeknek, amely valaha a Magyar Királyságot alkotta. Nem a magyar nép felsőrendű uralma kívánatos, sem Nagy-Magyarország, hanem a népek szabad és egyenlő de egymástól független szövetsége.

Mindezek a népek érettek ma már más néptől vagy koronától független életre és nem kérnek autonómiát Szent István koronájától. A szlovákoknak történelmi joguk van saját államukhoz. Soha nem hagyták el azt az államot és soha nem engedték át lakóhelyül más nemzetnek. A szlovákság szabadságot és függetlenséget akar és

nem hajlandó fejét idegen igába hajtani. Magyarországon nem élveztek szabad nemzeteknek kijáró jogot és a legutolsó háború alatt — annak minden nehézsége ellenére — jobb dolguk volt, mint bármikor az elmúlt ezer év alatt.” (Nyugati Magyarország, 1953 máj.-jún. sz.)

Az önálló államalkotás legfontosabb követelménye a kultúráltság. Ha az megfelelő magas fokon áll, önálló államalkotásra érett.

Nem vitás, hogy e tekintetben a szlovák nép is érett az önálló államvezetésre. A megfelelő boldoguláshoz azonban, más adottság is szükséges. Így főként gazdasági, földrajzi és katonai, azaz védelmi adottság. Mindezek együttvéve megvannak az általa megtagadott Magyarországon de külön - külön egyetlen magyarországi népnek sincs meg. A szlovák nép önálló állami élete még kérdésesebbé válik akkor, ha a magyar nemzet a magyarok által 1910 előtt lakott területeket, — különösen a délszlovákiai részt — visszakapja, amelyhez nemcsak történelmi, hanem néprajzi alapon is joga van, mert azon színmagyar lakosság élt. És joga teljesebb is előbb - utóbb, mert az orosz nemzet, — a szlovákok és más szláv népek támogatója — nem lesz mindig olyan hatalmas mint korunkban, nem lesz döntőbíró a Duna - medencében. És az igazság ha másként nem, Ázsia világhatalmi szerepével elérkezik népünk számára!!

Hogy fog tehát megélni Szlovákia, ha sem a csehekkel, sem a magyarokkal nem akar közös államot alapítani?!

S ha már arról a bizonyos “öröklött szlovák föld” -ről van szó, amelyet a “szlovákok sohasem hagytak el” és amelyhez történelmi joguk van, kijelentjük, hogy a magyarságnak még nagyobb és bizonyíthatóbb történelmi joga van hozzá és legfőképpen azokhoz a területekhez, falvakhoz, városokhoz amelyet az első világháború előtt magyarok laktak! A szlovák történelmi jogot kétségessé teszi az is, hogy a szlovákok a tatárjárás után betelepült szlávok leszármazottai.

“A szlovákok a XIH -ik században kerültek magyar uralom alá. Mint földművelők éltek a magyar feudálisok alatt. . . ” — bizonyítja állításunkat a német Rhein Zeitung 1964. ápr. 14 -i száma is.

Hogy mai lakóhelyüket sohasem hagyták el, köszönhetik elsősorban a magyar fegyvereknek, továbbá, hogy e terület mindig félre esett a keletről hazánkba viharzott ellenséges hadak pusztításától. . .

Az unalomig fölhánytorgatott elnyomás vádját maguk a józanul gondolkodó szlovákok is megcáfolták már nemegyszer. Itt csak annyit róla, hogy a nagyrészben szlovákokból álló katolikus papság idegen származású főnemesek, nemesek uralmától a magyar nép sem szenvedett kevesebbet mint a szlovákok.

Hogy a háború alatt a szlovák népnek jobb dolga volt mint azelőtt, — bár túlzás —, de nem vonható kétségbe, mert hiszen belel-

tek az elűzött magyarok javaiba ingyen, azonfelül a magyar állam még 135 millió dollár jóvátételt is fizetett a cseheknek, amelyből ha mindjárt közvetett úton is de a szlovákok is részesültek.

A két világháború közötti állapotunkról Macartney angol egyetemi tanár, Magyarországról szóló két kötetes híres munkájában így nyilatkozik: **“Nem igazságos a nehéz gazdasági helyzetet a rendszer rovására írni, mert az olyan erők és tényezők hatalma alatt állott, amelyeket nem magyarok idéztek fel és amelyekkel megbírkózni messze meghaladta erejükét. A jövő történetírói úgy látják majd e magyar kort, mint az óriási nehézségekkel szembeni aránytalan küzdelem korát, amelyben temérdek jószándék és bizonyos eredmények is mutatkoztak. . .”**

Ha pedig a szlovák nép a maga érdekében annyira ragaszkodik a szabadsághoz, önállósághoz, miért nyomta el és üldözte el részben a szlovákiai lakosság egyharmadát kitevő, — 1.100.000 lélekszámú magyarságot?! Vagy a szabadság és egyenlőség csak az erőseknek jár? Miért nem adott és ad az ott lakó magyarságnak legalább annyi jogot és olyan “rossz sorsot”, mint amelyet évszázadokon át élvezett a magyarok alatt?!

A szeparatista csoport másik része rendelkezik a legnagyobb tömeggel, de kevés értelmiségi van közöttük. Programuk humánusabb belátóbb, mint az előbbi csoporté; a kiűldözött magyarok visszatelepítése, vagyonukba visszahelyezése, valamint az elszorított károk megtérítése. E csoport is az önálló Szlovákia harcosa de a szlovák népi önállóság megtartása mellett hajlandó résztvenni egy középeurópai államközösségben.

A szeparatista csoport, — “Szlovák Hűségmozgalom” — népszavazással óhajt dönteni abban a kérdésben, hogy a szlovák nép milyen államformában és közösségben óhajt élni a magyar nemzettel, de előre is hangsúlyozza, hogy “vissza akarja állítani az ezeréves jó viszonyt a magyar nemzettel.” Felfogását híven tükrözi az alábbi nyilatkozat:

“Négy amerikai szlovák állampolgár a szlovák nép nevében,— de megkérdezése nélkül — egyezményt kötött Masarykkal és Benessel, hogy elszakad Magyarországtól és a Csehszlovák államalakulathoz csatlakozik. Ennek a ‘Pittsburgi Szerződés’-nek tehát jogi értéke nincs. Ez csak közönséges csalás volt. A Kárpátok által övezett Duna - medence Isten által teremtetett földrajzi és gazdasági egység, a szlovák föld pedig annak szerves része. Magyarországtól való elcsatolása évezredes rendet bontott meg, aminek kárát a szlovákság vallotta. Ennek tudata és a Duna - medencében várható nagy átalakulás teszi kötelességünké, hogy a szlovákság jövőjéről gondoskodjunk. A nemzetközi jog és a népjog alapján a szlovák föld ma is Magyaror-

szág szerves része. A magyarságtól függ, hogy mikor és miként érvényesíti jogát valamilyen nemzetközi fórum előtt.” (Nyugati Magyarország 1953. máj. szám.)

A szlovák - magyar viszony csakis így, ezen az alapon rendezhető eredményesen.

A magyarságban mindig meg volt a készség a dunamenti népek között felmerült kérdések igazságos rendezéséhez. Így akarta e kérdést rendezni már Kossuth Lajos is; a Dunai Konföderációs tervével. Úgy akarta Szálasi Ferenc is; a hungarista birodalmi tervével. Nemzetiségeink azonban nacionalizmusukkal elutasították a magyarság minden jószándékú tervét. A szlovákok nemhogy lemondának a színmagyarság által lakott területekről, hanem inkább még többet követelnek. Benes - féle Szlovákiáról beszélnek. A Morvától az Ungig a Dunától a Kárpátokig terjedő terület térképét terjesztik és követelik maguknak.] Nevelésügyi imperializmussal vádolják a magyarságot, holott ők tettek koronát imperializmusukra. Történelemhamisítók írnak nekik könyvet, mint Scultety József is volt, aki magyar nemzet elleni izgatásáért többször ült börtönben. Egyik ilyen történetkönyve bevezetőjében olvasható:

“A magyar nemzet elleni izgatás vádja nagyon kellemes és hasznos frázisa volt a hatalmon levő uraknak mindig, mindazok ellen akik nem voltak hajlandók egy tál lencséért a fehér fajban gyökerező jogukat eladni a kétes értékű turáni korcsoknak.” (Nyugati Magyarország id. száma.)

Íme, elvakult gyűlöletükben még korcsoknak is nevezték a magyar népet, amely évszázadokon át testvériesen kezelte őket.

Újabbban azt hangoztatják a szlovákok: “Szó se lehet területrendezésről, mert az újabb fölfordulást eredményez a Duna - medencében. Maradjon tehát minden a mai állapotában.”

(~ Amikor a magyar nép a trianoni erőszakos békeszerződés után évtizedeken át hangoztatta súlyos sérelmét és megjósolta, hogy a Duna - medencében nem lehet az évszázadokon át kialakult rendet megbontani, mert az állandó háborúskodást fog eredményezni, a szlovákoknak a legkevésbé sem fájt emiatt a fejük. S most egyszerre ők lettek a rend őrei, védelmezői és aggódnak az ott élő népek békeségéért. A féltett népekből természetesen kihagyják a magyarságot.

1. Betelepülése.

Az első ruszin népcsoport 1397-ben települt hazánkba az oroszországi Illmen - tó vidékéről. Vezetője Koriatovics podoliai herceg volt.

Zsigmond király Munkács várát és környékét adta települési helyül. Számuk mintegy 30.000 volt.

A későbbi idők folyamán csak kisebb ruszin betelepülések történtek, amelyeket a lengyelek és ukránok állandó ellenségeskedése váltott ki.

A betelepülőknek csak a gyepűelv kis része jutott, mert akkor azon a vidéken a magyarság meglehetősen összefüggő egységet képezett. A ruszinok száma oly csekély volt, hogy egy század alatt telephelyüknek csak a sík területeit töltötték ki.

A Magyar Alföld felé való terjeszkedésük mindig akkor öltött nagyobb méreteket, amikor a többi nemzetiségeké; amikor a felvidéki magyarság a császári hadak elől a törökök által megszált területekre menekült és üresen hagyta lakóhelyét.

Térhódítása a második világháború után érte el tetőpontját, de egyben be is fejeződött, mert a Ruszinföldet birtokba vevő orosz kormány megsemmisítette, eltüntette onnan a magyar lakossággal együtt.

A régi lakosság helyére oroszországi ukránokat telepítettek az oroszok.

↳ 2. Magatartása a történelem folyamán.

A ruszin nép a történelem folyamán mindig a legnagyobb békeségben élt a magyar nemzettel. Fiai jó hazafiak voltak, akik a magyarsággal sorközösséget vállaltak; jó és rossz napokban mindig mellette álltak. Egy francia diplomata, — aki Budapesten teljesített szolgálatot —, 1940-ben azt írta haza jelentésében, hogy: "A ruszin nép nagy többségében bebizonyította loyálisát a magyar nemzettel szemben és ez a loyális teljesen megfelel a ruszin nép gazdasági érdekének is."

A tizenkilencedik század nacionalista ébredése a ruszinokat is megmozgatta, mozgalmuk azonban megmaradt a kulturális téren.

Az ártalmas pánszláv propaganda az 1900-as évek táján kezdett köztük terjedni. Attól kezdve egyre jobban áthatotta vezetőiket a "nagyszláv" eszme. Félrevezetésükről az Oroszországból közejük küldött politikai ügynökök gondoskodtak. Propagandaíráásokat újságokat terjesztettek közöttük. Fő lázító újságjuk volt a "Ruszkaja

Pravda", amelyet Kabalyuk Alexi nevű mármarosai pap, nagyszláv ügynök osztogatott köztük. Ez a pap már 1912-ben az orosz cáért imádkoztatta az egyszerű ruszin népet.

— Az első világháború óta lefolyt idő alatt a pánszláv propaganda megfertőzte a tanultabb osztályt, különösen az ifjúságot. Középiskolai ifjúsága magyarellenes mozgalmakban vett részt, jöllehet, sok volt közte a bevándorolt cseh és ukrán is.

A trianoni békeszerződés után cseh hivatalnokok szállták meg Kárpátalját, akik magyarellenes magatartásra uszították őket, amellyel előkészítették a terület Oroszországhoz csatolását. Ezzel 1945 végén Oroszország teljesítette a nagyszláv eszme fontos pontját; nyugat felé előretolt állásként bekebelezte a Kárpátalját.

A második világháború előtt Oroszországból irányított és fizetett ukránok is befészkelődtek Kárpátaljára és befolyásukat érvényesíteni törekedtek a ruszin nép élete minden terén. Majd megalakították a "Szics Gárda" -t, amely a nagyszláv érdekek szolgálatában a terrorcselekmények sorozatát követte el. [Az oroszok közeledtekor, 1944-ben e gárdistákkal együtt már a félrevezetett ruszin ifjak is partizánkodtak a magyar csapatok hátában.

A rutén nép többsége azonban megmaradt magyarhűségűnek!

A ruszin nép száma az 1910-es népszámlálási adat szerint 381.000 lélek volt. Hogy külön néppé válhatott, annak köszönheti, hogy az Északkeleti-Kárpátok vidéke szinte megközelíthetetlenül elzárta őt a határon túli ukránoktól. A magyarok pedig — mint a többi kisebbség esetében is —, sohasem erőltették a beolvasztást.

A török háború alatt és más alkalmakkor odatelepült magyarok hamarabb ruszinokká váltak, mint a ruszinok magyarokká.

A KÁRPÁTALJAI MAGYAROK ÉS RUSZINOK KIÜLDÖZÉSE

Még az első világháború idején 1915 ápr. 15-én Masaryk memorandumot nyújtott be a Foreign Office-hoz és a csehek részére kérte Kárpátalját, mint végső korridort a csehek és Oroszország között. W. Lipaczevicz a lengyel-cseh politikai relációt tárgyaló, 1936-ban Varsóban megjelent könyvében megírta, Masaryk 1920-ban Gillers, a Vöröskereszt delegátusa előtt kijelentette: "Kárpátalját mi ideiglenes letétként kezeljük, és első alkalommal átengedjük Oroszországnak. Benes végrehajtotta Masaryk tervét és Benes 1945 után tett nyilatkozataiban örvendetes ténynek könyvelte el, hogy a Szovjetunió belülrre került a Kárpát-medencébe s aktív 'tényezővé vált' Közép-Európában.

Kárpátalja orosz megszállása után, 1945-ben a megszállók első

tenykedése volt, hogy összefogdosták a magyar vezetőket, számszerint mintegy kétezret, akiket 15 - 20 évi kényszerszolgálatra ítélve Szibériába hurcoltak.

A fiatalokat, a 17 évesnél idősebbeket katonai szolgálatra hívták be és három éven át bányákban dolgoztatták őket. Azután pedig kötelezték 5 - 7 évi katonai szolgálatra. A maradék magyarságot pedig, — amely 1930 -ban még a megbízhatatlan cseh statisztika szerint is 110,000 -et tett ki, jórészt egy tömbben —, kolhozokba kényszerítették.

A magyarok kiűldözése után nyomban kezdetét vette a ruszinok üldözése is. Erről az üldözésről vagy inkább "halálmenet"-ről a következőképpen értesít Paczuhanics - Páncélos Mihály, a Ruszinföld szülöttje:

"A szovjet hatóságok a bekebelezés után azonnal elrendelték a számukra megbízhatatlan ruszin és magyar tömegeknek a Szovjetunióba való internálását és helyükre onnan telepítettek be ukránokat. Az orosz és ukrán tömegek betelepítése olyan mértéket öltött, hogy annak során Munkács és Ungvár lakossága a második világháború 30,000 -es létszámáról 200,000 -re szűkött. A Kárpátalját megszálló orosz hadsereg alighogy odaérkezett, minden 15 - 20 év közötti férfit halálbüntetés terhe alatt jelentkezésre szólítottak fel. A falragaszokon "ideiglenes munkaszolgálat"-ról volt szó, de csakhamar kiderült, hogy a jelentkezteteket a Szovjetunióba szállítják kényszerszolgálatra. Egyaránt vitték a magyarokat és ruténeket.

Az első nagy gyűjtőtáborot Szolyván állították föl, s e táboron keresztül 73.000 férfit hurcoltak el a Szovjetunióba. Az elhurcoltak pusztulása már a gyűjtőtáborban megindult; a gyöngye táplálkozás következtében járványos betegségek léptek fel, főleg vérhas tizedelte soraikat. Naponta átlag negyvenen haltak meg. A voloci viaduct javítási munkájához vezényelt 600 főből két hét múlva csak 306 ember tért vissza. A többi elpusztult az éhség és betegség által. Az oroszok lehúzták az emberekről a csizmát, cipőt és mezítláb dolgoztatták őket a hóban. Szolyváról a behívottak gyalogosan indultak a hóborította, fagyos Kárpátokon keresztül Sanok, Stary - Zombor és Novi-Zombor gyűjtőtáborai felé. Sanokban tifusz, paratífusz és vérhas következtében naponta ismét száz halott volt. E gyűjtőtáborokból azután zárt vagonokban — egy - egy vagonba közel száz embert zsúfolva —, szállították őket Szibéria különböző foglyaltáboraiiba. Néha napokig nyers krumplit se kaptak, egy korty vizet sem ihattak. Megérkezésükre az esetleg megmaradt és használhatóbb ruhadarabjaikat is elvették és rongyokat adtak helyükbe.

Tisztálkodási lehetőség hiányában csakhamar eltetvesedtek, a-

mi újabb betegségeket vont maga után.” (Nyugati Magyarország 1953 szept. - okt. száma.

Az oroszok genocydiumáról a világ mit sem tud. Ha azonban zsidókról lett volna szó, az egész világ mozgalmat indítana érdekükben és az Egyesült Nemzetek Szövetsége elé vinné a dolgot, vagy vitte volna mindjárt az események alatt. . .

A KÁRPÁTALJAI G. KAT. EGYHAZ MEGSEMMISÍTÉSE

A kárpátaljai görög katolikus egyházra akkor mérték az első halálos csapást, amikor az oroszországi vereség után Wrangel orosz tábornok a Balkánra menekült, és a seregével érkezett görögkeleti papokból mintegy 300 a Kárpátaljára települve azt működési területül választotta.

Az egyház nyílt üldözése azonban csak az orosz megszállással kezdődött 1945-ben; teljes mértékben pedig 1947-ben folytatódott.

“1947-ben halt vértanúhalált a munkácsi egyházmegye fiatal püspöke Ronzsa Tódor, mint ismeretes; — ‘autószerencsétlenség’ következtében. A szerencsétlenség után a munkácsi kórházban egy orosz ápolónő megmérgezte őt.

Utána Alexius moszkvai patriárka Makarius leMBERGI püspököt bízta meg az ötszázezer főnyi kárpátaljai g. katolikusnak az orthodox egyházzal terelésével, ill. mint ők mondták; ‘visszatérítésével’.

☞ Makarius első látogatása alkalmával 1948 elején még reménytelennek látta a helyzetet, de — mint a moszkvai patriarchatus lapja írta —, mindent elkövetett, hogy kárpátaljai testvéreit ‘kiszabadítsa a vatikáni rabságból’. Megalapította a ‘kárpátaljai hazafias papok egyesületét’, amelynek vezére egy korrumpált esperes; Kontranovics Irén lett. Ez elismerte a moszkvai patriarchát, aki kinevezte őt a gazdátlan egyházmegye elnökévé. ☞ Kontranovics beköltözött a püspöki palotába és megkezdte papi gárdája toborzását. 1947 februárjáig harmincöten álltak mellé, olyanok, akik nagyrészt börtönökből, internáló táborokból szabadultak ki ezen az áron. Február 22-én megszállták és átadták az ungvári g. kath. egyházat az orthodox egyháznak. Azzal megindult az általános támadás a görög katolikusok ellen.

A moszkvai patriarcha kinevezte Makariust munkácsi püspöknek, s az új püspök a munkácsi katedrálisban mutatta be első ünnepi Istentiszteletét. Az orthodoxia ügynökei azután sorban megszállták a g. kath. templomokat s megkezdődött a g. kath. papok és hívek deportálása. Kontranovics Irén kihirdette a g. katolikusoknak a Moszkvával kötött egyesülését és kijelentette, hogy: ‘a Rómával kötött unió nem létezik többé. Mától kezdve mindörökké a nagy, szent

orthodox egyház igazhitű fiai vagyunk'. És megkezdődött a g. katolikuskok; — rutének és magyarok deportálása annyira, hogy 1950-re szinte eltűnt az őslakosság, hogy helyét a keleti jövevényeknek adja át." (Hungária 1950. okt. 7).

Az orosz orthodox papoknak mindegy, hogy milyen államformát vagy urat szolgálnak, mert mindig alávetik magukat az állam érdekének. Ebben az esetben a nagyszláv terjeszkedés érdeke áll előtérben, — ha mindjárt kommunista módszerrel is —, és annak száz százalékig megfelelnek. A kommunizmus elmúlik egyszer s amit hódít, azt az orosz orthodox egyháznak is hódítja. . .

Quo vadis domine?! — kérdezhetjük. . .

A kommunista oroszok — Nagy Péter cár utasításszerű végrendeletének megfelelőleg 1944-ben mint orosz néprajzi területet, megszállták a Kárpátalját, hogy onnan soha többé ki ne vonuljanak.

Az egész területről kitelepítették vagy kiírtották a ruszinokat és magyarokat s helyükbe megbízható oroszokat telepítettek. Modern erőddé építették át, ellátva a hegyek belsejét alagúttal, fegyverrel és lőszerrel. Röppentyűk számára kilövő helyeket építettek, repülőtereket is üzembehelyeztek. Kárpátalja ma az orosz pánszlávizmus egyik Nyugatra tolt legerősebb támaszpontja, ahová más nemzetiségnek belépni tilos.

Ez is a nyugati öngyilkos politika egyik eredménye!

Pazuchanich - Páncélos Mihály nyilatkozata a Nemzetvédelem c. folyóirat 1954 júl.-aug. számában:

"Európai szerepet betöltő állam csak egy volt a Kárpát - medencében: a történelmi Magyarország, — ezer éven át."

"Modern államban, melyben a népek egymásra utaltak, a gazdasági szeparatizmusnak, a gazdasági sovinizmusnak és egyetlen nép egoizmusának sincs helye. A kölcsönös gazdasági együttműködés nyomán a Kárpát-medence minden népe a fölemelkedés magasára jut és élvezi a számszerűleg kisebb nép is annak gyümölcsét, amit területi nagyság híján neki egy nagy állam területi nagysága nyújthatna. [Kárpátalja gazdasága a magyar Alföldre van utalva, s a magyar Alföld Kárpátaljára. Egy-másra támaszkodva fogunk boldogulni, ruszinok és magyarok. Mi Kárpátalja ruszin népe szabadságáért és felemeléséért küzdünk. Ezért, mi ruszinok a főlsszabadulás napján újra helyreállítjuk a ruszin - magyar sorsközösségre és történelmi hagyományainkra tekintettel az együttélést egy államkeretben." — Pazuchanich - Páncélos Mihály, a Kárpátaljai Ruszinok Szabadsághozgalmának elnöke.

A szerb nép megszületésének, kifejlődésének ismertetésére röviden tárgyaljuk a déli szlávok történetét is.

A déli szlávok területe a Balkánon fekszik. Kinyúlik a nyugaton Isztriáig, Karinthiáig, Krajnáig. Keleten a Fekete-tengerig. Északi határa a Dráva és a Duna alsó folyása.

A déli szlávokat csak 1870-ben ismerték meg közelebbről a törökök balkáni visszahúzódása után. Ferdinánd von Hochstätter bécsi tudós írja róluk: "Az egész oly ismeretlen mint Belső-Afrika vagy Ausztrália."

Számuk jelenleg (bolgár, szerb, szlovén, horvát, macedón) mintegy 21 millió. Ebből szerb 7.5 millió, amely ma a Balkán nagy részét uralja. Igen nagy szaporító és beolvasztó képességre vall, hogy az első világháború alatt alig 3.5 milliós nép — háborús vesztesége ellenére is — ma már 7.5 millió lelket számlál.

A szerb uralom alól a bolgár kivétel.

A balkáni szláv népek a Balkán hegyes-völgyes vidékén széttagoltak.

Alakulásukra és népi összetételükre igen nagy befolyással voltak az avarok ellen folytatott évszázados harcai. Az avarok által az orosz földről hozott szláv törzsekből le-lemaradozott egy-egy csoport. Nagyobb szláv lerakódás történt 626-ban egy hadjárat után, amikor az avaroknál belső viszály dúlt s bizonyos hatalmi gyengülés állott be.

A Balkán délnyugati térségében, a Nándorfehérvár alatti vonaltól Skutariig terjedő és Nyugat felé nyúló területen avar település nyoma van igen sok magyar helynévvel. Dr. Hollósy István térképezte a Balkán e részét, amelyben ilyen neveket tüntet fel:

"Macsó, Szabács, Jaszovó (jász), Zabar (Szapári), Jaszenica, Valjevó (oláh jászok), Zabari, Takovó (daca, dac), Belaerkva (Bélaárka), Mokaregora (Magyarhegy), Komareva, Jaszka, Hunkovic, Jaszony, Kalna, Balócze, Szemerei, Város, Ormánhegy, Gilan, Ipek (Pec = Pécs), Kunja, Huna, Magarevó (Magyari) stb." (Lásd Zajti Ferenc: Magyar évezredek c. mű 303-307 old.)

A kis déli szláv népek létüket és államiságukat részben az avaroknak, részben a törököknek, de mindenképpen a turáni népek túrelmességének és államszervező képességének köszönhetik.

Az egymással állandóan marakodó szláv törzsekre nézve a legyőzetés csak haszonnal járt, mert a török kitűnő szervező volt s a széthúzó törzseket megszervezte, de ugyanakkor nem rabolta el nyelvüket és kultúrájukat. Nem úgy van tehát, ahogy eddig a mű-

velt nyugati ember tanulta hamis történelmi feljegyzésekből, hogy "a török megsemmisítette a legyőzött népek kultúráját".

"Amikor a rövid életű feudális balkáni szláv államképződményeket a törökök a 14. században egymásután megdöntötték, a lakosság többségének legfeljebb csak vezetőség változást és nagyobb külső biztonságot jelentett. Nyugateurópai utazók és politikai megbízottak a 17. századból csodálkozva jelentik az utak jó minőségét és biztonságát az ozmán délkelet-Európáról. Mozlím és keresztény jogtisztelet, jogszokás megbízhatóságáról szintén dicsérőleg nyilatkoznak. A Korán és az arra alapított "Scheriat Recht" határozatában a keresztényeket ún.: "Miletek" -be szervezték, amelyek egyben a mozlím teokratikus fölfogásnak megfelelőleg vallási és nemzeti közösségek is voltak és saját vezetőségi jogosultsággal bírtak.

A déli szlávok társadalmi életébe történt török beavatkozás következménye korunkban is mutatkozik.

A törökök semmiféle térítési míveletet nem folytattak. A mozlimra való áttérés önkéntes volt." (Hans Kohn: Die Welt der Slaven 229 old.

Peres ügyben is csak akkor fordultak a szlávok a török bírósághoz, amikor az egyik pereskedő fél török volt; különben saját kenézüket döntött.

A törökök annyira nem tartották ellenségüknek a legyőzötteket, hogy hadseregükbe vették őket és fegyvert adtak nekik. Azokból lettek később a felszabadító harcosok. . .

A 15. század végén a belgrádi térség lett a szerb nép központi hazája. Onnan bocsátott ki később rajokat — 1690-99 táján — magyar területre, majd 1718-ban a Szerémségre és Szlavóniába, részben a Bácskába és a Bánságba is.

A déli szlávok nyelve idiómákra oszlik de nagyjából hasonlítanak egymáshoz.

Legelső délszláv 'ébresztő' a Dél-Magyarországon született Dositej Obradovics volt, aki Leipzigban nyomtatott, kézről - kézre járó lapjában állította, hogy a délszlávok — bolgárok kivételével — egy nyelvet beszélnek. Ő lett a belgrádi egyetem megalapítója. Mint kultuszminiszter halt meg 1811-ben.

A szerb nép

a.) megszületése.

A szerb nép faji összetétele hasonló a románéhoz. Ősei a Balkán déli részében pásztorkodó néptörzsek voltak. Fajilag nem tiszta szláv, hanem: hun, bolgár, avar, török, bessenyő és görög néptörzsekből kialakult néptömeg. A hun birodalom bukása után

szarmata és szláv néptöredékek is települtek hozzá. Az avar birodalom bukása után pedig nemcsak szarmatákat és szlávokat kapott ismét, hanem avarokat is.

Történelme a kilencedik században kezdődik, amikor kereszténnyé lett.

Eredő törzse hajdan a Moesia nevű római tartományban, a Duna mellett élt. Mai helyére 638-ban vándorolt a bizánci császár akarata folytán, aki az avarokat próbálta velük elszigetelni. A 15. századtól kezdve az lett állandó hazája. Onnan bocsátott ki rajokat később Dél-Magyarországra, egyenkénti vagy rajokban történt beszivárgással.

A 18. század folyamán a Száva - Tisza - Maros szögébe ószerbiai dínári - fajú szerbek települtek. Bács - Bodrog vármegyébe szerb katolikusok (bunyevácok). Mohács környékére pedig sokárok.

A Belgrád (Nándorfehérvár) alatti hazában fejlődött ki a szerb nép ellenállási és felszabadulási mozgalma. Ott volt a leggyengébb a török hatósági elnyomás.

Hatalmi fénykora a Dusán István - kor (1336 - 1356).

1398 -tól 1867 -ig török uralom alatt élt.

Területe 1876-ban még csak a Belgrád környéki 24.000 négyzetkilométernyi "Pasalik". Későbbi területnövekedését annak köszönheti, hogy egy bizonyos időre a bécsi diplomácia karjaiba vetette magát.

1881-ben titkos megállapodást kötött Béccsel, hogy Ausztria hozzájárulása nélkül semmiféle szerződést nem köt más államokkal. Viszonzásul Ausztria támogatta őt. Ő - Szerbia és Macedónia megszerzésében és elismerte Obrenovics Milan szerb törzsfőt királynak.

De támogatta őt Ausztria a bolgárok ellen is.

Bécs szlávokat támogató politikája azonban a szerbeknél is igen rossz és rövid ideig tartó eredményt ért el. A szerb gyűlölet már 1844-ben politikai programmá fejlődött és Ausztria - Magyarország ellenes mozgalommá alakult.

"Szerbia a délszlávok védelmezőinek érzi magát! A továbbiakban ajánlatosnak tartja Franciaországra és Angliára támaszkodni, azért Ausztriát minden körülmények között ellenségnek tekinti" — mondta Garasinin szerb külügyminiszter 1844-ben, röviddel a magyar szabadságharc kitörése előtt. (Hans Kohn: Die Welt der Slaven 240. old.)

A maréknyi szerb attól az időtől kezdve egyre növekedett, mert a nagyhatalmak egymás elleni harcában jól helyezkedett! Ha nem a nyugati nagyhatalmak, akkor a pánszlávizmus által fűtött orosz nép támogatta nemzeti törekvésében. Korunkban Amerika tö-

mi milliárdokkal. Hadseregét 1910 óta a franciák látták el fölszereléssel. Korunkban Amerikában képzett pilótái amerikai harci repülőgépekkel készülnek a nyugati országok elleni támadásra. (Eisenhower politikája.

Nem sok idő kell ahhoz; Nyugat népei keserűen fogják megbánni a szerb nép nagyfokú támogatását. . .

┐ A szerb nép moszkvai utasításra írtotta ki az osztrák - magyar barát Obrenovics királyi házat.

1912-ben résztvett a balkáni törökellenes háborúban, ami területgyarapodását eredményezte.

Az első viágháború után megkapta a Balkán nagy részét, Dél-Magyarországot és Montenegrót is, mert a Központi Hatalmak ellen harcolt.

Amikor az ember szerb népről beszél, különbséget kell tennie az anyaországbeli és a belőle kiszakadt dél - magyarországi szerbek között. Az előbbi bizanci kultúrájú, sok tekintetben még ma is a babonának hódoló nyers nép, amely még a vérbosszút is gyakorolja.

A dél - magyarországi szerbek műveltség tekintetében legalább száz évvel előtte járnak a balkáni szerbeknek.

A szerb népet általában vitéznek tartják. ┐ Kétség nem fér hozzá; a fanatikusságig szabadságszerető és harcos nép. Vitézsége és harcossága a hegyi népek vitézsége; nem bírja a kaszárnyafegyelmet, — egyéni kezdeményezést és a gerillaharcot kedveli. Ez a harc azonban csak a hegyekben, sziklák között és erdőkben lehetséges, ahol orvul, lesből, jól fedett állásból lehet az ellenséget lepuskázni vagy leszúrni. A síkvidéki ember vitézsége más; ott igazán kemény hősi elszántság kell a helytálláshoz, amikor a harcos az ellenség szemébe néz akit nem lehet hátulról, orvul megsemmisíteni. Ez az igazi vitézség! A másik csak orvgyilkosság. . .

A szerb nép karakterére jellemző, hogy 1804 és 1914 között kilenc uralkodója közül négyet meggyilkolt, négyet pedig trónjától fosztott meg.

Faji összetételének a románokéhoz való hasonlóságát fokozta azzal, hogy sok vlachot (oláht) olvasztott magába.

┐ A szerb nép Magyarországra települését a török hadsereg Balkáni hódítása indította el. Védelmet keresve jutottak a Délvidékre. (Okiratszerűleg igazolható, hogy tömeges betelepülése csak ideiglenes volt annak idején. A magyar király csak a törökök visszavonulásáig adott nekik letelepedési engedélyt és védelmet. El sem képzelhető, hogy egy uralkodó önként megossza birtokát egy idegen másikkal!

A bevándorolt szerbek jóformán meg se melegedtek hazánkban,

máris külön területi autonómiát követeltek maguknak, az ún.; Vajdaságot, azaz; területük Vajdasággá nyilvánítását.

“Attól kezdve a Monarchia hatóságainak állandó harcra kellett vívniuk egyrészt az orthodox püspökséggel, másrészt a nemzeti kaszt szerepet játszó rácokkal, mert mind a kettő ‘statum in statum’ akart lenni.” (Nyugati Magyarország 1950. májusi száma.

A szerbek beszüremlése Magyarországra az első rigómezei vereség (1379) után lett rendszeressé.

A XV. században a török elleni küzdelem már teljesen a magyarokra nehezedett. Brankovics szerb despota, aki a magyarok emberségéből tartotta magát, aki Magyarországon nagy birtokokat is kapott arra az esetre, ha menekülnie kellene, a magyarok rigómezei veresége után (1448) a menekülő Hunyadi ki akarta szolgáltatni a töröknek. 1550-ben az ipeki pátriárkának sikerült egyességet kötni a törökkel, mely szentesítette a szerb rabszolgaságot, de egyúttal fenntartotta a fajt.

A magyar végvári vitézek előtt nem voltak népszerűek a szerb szabads csapatok, mert hol a törökkel harcoltak a magyarok ellen, hol megfordítva, de mindig rabolva.

A nagy szerb bevándorlás az 1683-ban meginduló felszabadító hadjárat alatt kezdődött. Amint a felszabadító hadsereg megjelent a Balkánon, a szerbek azonnal fellázadtak a török ellen. Lipót király oklevélben biztosította őket mindazon jogokról, melyeket élveztek a török uralom előtti időkben, mint Magyarország melléktartományainak lakosai. A császári sereget azonban a török váratlanul kiverte a Balkánról, mire a szerbség a török boszszújától rettegve óriási tömegben menekült Magyarországra.

Az alkalommal Barankivic szerb vajda és Arsenovic Cernojevic ipeki pátriárka vezetése alatt 37-40.000 család kapott befogadást 1690-91-ben. Lipót király 1691-ben újra megerősíti a szerbek kiváltságait, kifejezve reményét, hogy “Isten segítségével győzelmes fegyverei által a rác nemzetet minél előbb vissza fogja vezetni régi lakóhelyeire és onnan az ellenséget el fogja űzni.”

A király a déli határtól a Nagybányáig terjedő területet adta nekik ideiglenes lakóhelyül.

Lipót király és a szerbek reménysége nem valósult meg, de a szerbek a kiváltságokat most a magyar területből kapott hazájukra is értették. A bécsi kormánynak pedig kapóra jött, hogy a magyarság ellensúlyozására ilyen hatalmas tömeget felhasználhat. Bécsben hamarosan az a felfogás lett úrrá, hogy a rác nemzet az “osztrák ház öröksége.”

A szerbség megkapta Magyarország legtermékenyebb területét olyan önkormányzati kiváltságokkal, melyekre a magyar történelemben a szászokén kívül nincs példa. Bécs támaszt remélt bennük a magyarság ellen. E helyett tökéletesen készítette elő Ausztria - Magyarország felosztását.

A szerb nép művelődési felemelkedése Magyarországról indult meg. A magyarság rendelkezésére bocsátotta az anyagi lehetőségeket, kultúráját. Magyarországon, Ujvidéken alakult meg a szerbek akadémiai nivójú irodalmi egyesülete, a Matica, mely az egész szerbség szellemi életében irányító hatással volt. Óriási alapítványaik voltak (Thökölyanum), melyekkel szabadon rendelkeztek. Minden jelesen érett szerb egyetemi hallgatónak biztosítva voltak az anyagiak a budapesti egyetemen. Általában Magyarország leggazdagabb rétege a szerbség volt.

A XVIII. század közepétől a szerb ügynökök már Oroszországba jártak. Betöltötték a világot panaszokkal, amelyekből legfőljebb az volt igaz, hogy a magyarság, illetőleg a bécsi hatóságok — ugyan sohase elég eréllyel — védelembe vették az oláhokat, akiket a szerb orthodoxia akart gyámság alatt tartani és továbbra is rájuk akarta erőszakolni a szláv liturgikus nyelv uralmát.

A szerbek dél-magyarországi betelepüléséről szóló adatok abban megegyeznek egymással, hogy zömükben a 17. század végén települtek be. Számukat azonban különféleképpen jelölik; a szerb források fölnagyítják.

Ha a fönnt említett adat helytálló, akkor mintegy 76.000 szerb települt hazánkba az említett korban. Minthogy azonban igen valószínű, hogy a katonák egyrésze családtag is volt, sokat csökken az említett szám.

A szabadkai 'Principe' (Ferenc Ferdinánd gyilkosáról elnevezve) a magyarság kiírtására szólította fel a szerb népet: "A pánszlávizmusként politikai és kulturális inváziójával — mely a kisanthant szervezetében testesül meg —, el kell érnie a magyar faj összeomlását. A magyar faj likvidálása a háború utáni és felbúredt szlávsnak legelső feladata. . . Néhány évtized alatt szisztematikus és agresszív szláv imperialista politikával el kell foglalni a kicsiny magyar oázist, a szulejmán-árpádi kultúrának ezt az egyetlen és utolsó európai tatár maradványát. . . Magyarországnak el kell tűnnie Európa térképéről. . ." (1922 szept. 23.

Igenis, a magyarság kapcsolatban volt Szulejmánnal, történetének nagyon szomorú idejében. Csakhogy ennek a kapcsolatnak állomásai Belgrád, Szabács (1521), Mohács (1526), Kőszeg (1532),

Drégely, Eger, Temesvár, Szigetvár védelme. És számtalan ütközet és végvári védekezés. Ebben a küzdelemben a magyarság a szerbeket Szulejmán táborában találta azoknak a janicsároknak személyében akiket gyerekadóban a szerbség volt kénytelen kiszolgáltatni a töröknek.

A "VAJDASÁG" név MEGSZÜLETÉSE

"A Délvidékre menekült szerbek részére már I. Lipót magyar király széleskörű önkormányzatot biztosított 1690 végén.

A "Vojvodina" elnevezés azonban csak 1849 - ben született meg és csak a kiegyezés koráig tartott. Ez az elnevezés természetes megnyilvánulása volt az Arzenej vezetésével Magyarországra menekült szerb nemzeti egyházban testet öltött államképző erőeknek." — Homonnai Elemér: Nyugati Magyarság 1950 máj.-jún. sz.

Jocitch Jenő szerb politikus a következőképpen ír e kérdésről a Nyugati Magyarság 1950 máj.-jún. számában.

"Az egyházi ügyek élén az orthodox egyház feje állott Karlóca székhellyel. A közigazgatási ügyekre vonatkozólag ígéretet kaptak, hogy egy szabad választás útján kijelölt "vajda" fogja intézni. Innen ered az elnevezés. Adó alól mentesítve lesznek s lakóhelyük védelmére katonai kötelezettséget róttak rájuk. A vajdaság 1744 -től kezdve fejlett közigazgatási önkormányzatra rendezkedett be, időnkénti 'nemzeti kongresszus' -sal, amely megközelítőleg törvényhozási jogokat is gyakorolt. A politikai főnök szerepét gyakran a karlócai metropolita gyakorolta.

A törökök kiűzése után a közigazgatási önkormányzat nehézségekbe ütközött. Azért azt kérték, hogy Bécsben legyen nekik egy minisztériumuk és egy küldöttség részt vehessen az ott székelő 'illír kancellária' keretében a törvényhozás munkálataiban. A bécsi udvar azonban nem engedélyezte a nemzeti önkormányzatot. Akkor mintegy 80.000 szerb Oroszországba; Jekaterinoszláv mellé vándorolt, ahol az orosz népbe olvadt. A vajdasági szerbeknek azontúl csak egyházi önkormányzatuk maradt."

Így építette a szerb orthodox papság a szerb nemzeti politikát a magyar állam keretén belül. Szerencsére még a magyarelles bécsi udvar is néha megszokalta állambomlasztó munkájukat. A kitarító harcnak azonban mégis eredménye lett.

A Jocitch -féle elvándorolt szerbek számát túlzottnak tartom, mert ha nyolcvanezer szerb kivándorolt volna onnan, abban a korban, — alig maradt volna ott belőlük egy is. . .

a.) a múltban.

A szerb nép — akárcsak az oláh —, hazánkba települése óta, bár sorsa azonos volt a magyar nemzetével, sohasem tudott testvéri szívvel s lélekkel a magyar nemzet mellé állani a küzdelmes időkben.

Külön nemzeti célja, hatalomszerző törekvése inkább mindig a magyarság ellen fordította. Ahol tehetette; elárulta, cserbenhagyta és igen sokszor hátbatámadta.

Betelepülése óta egyéb érdemet nem lehet neki tulajdonítani, mint, hogy az általa lakott területet megművelte, segített a magyaroknak a termelésben s a török elleni háborúban úgy - ahogy résztvett a magyarság oldalán.

Az adófizetésben a kiegyezés koráig — éppen úgy mint az oláh — nem hozott áldozatot; adó alól mentes volt. Az adózás éppen úgy mint a hadviselés, nagy részben a magyarság vállára nehezedett.

Úgy a termelő munkát mint a honvédelmet tekintve, a maga érdekében cselekedett; önmagának szántott- vetett, a háborúban saját földjét is védte. Mindez tehát nem különös érdem.

A szerbek már Hunyadi Jánost is cserbenhagyták a rigómezei csatában éppúgy, mint az oláhok. Hasonlóképpen viselkedtek a parasztok érdekében szabadságért harcoló Dósa Györggyel is a temesvári csatában, amikor a csatafordulón átpártoltak Zápolya Jánoshoz.

A szabadságharcban az osztrákok oldalán harcoltak a magyarok ellen. A harc idején a délvidéki magyarságon elkövetett vérengzésük határtalan volt. Egész falvak lakosságát lemészárolták s a falvakat fölégették. Vérengzésük akkor érte tetőpontját, amikor a magyar hadseregnek ki kellett vonulnia a Bánságból. E tömegirtásról Jámbor J. kortárs így énekel:

“A rácság miként a nekivadult csorda
bosszútól lihegve társainkra ronta
s folygújtva ott minden magyar falut, várost,
védtelen lakóit mészárolja mármost.
Számptalan hazafi a fákra akasztva,
félholtan vergődik, láng lobog alatta. . .”

És így folytatódik a kegyetlenkedésekről szóló hosszú vers. . .

A Nagyikindán beszállásolt honvédeket álmukban mészárolták le. Az 1848. évi szenttamási vérfürdőnek — amelyet szerb partizánok rendeztek —, 4.000 polgári áldozata volt; többnyire asszony

és gyermek, minthogy a férfiak hadban voltak.

1866 -ban a szerbek megalakították az "Uljedinjena Omladina Srbska" (Egyesült Szerb Ifjúság) egyesületet. 1908-ban a hírhedt "Narodna Obrana"-t (Népvédelem). Majd az "Uljedinjene Ili Som"-ot (Egyesülés vagy halál). Az volt a híres "Fekete kéz" nevű mozgalom. Ezek az egyesületek részben nyíltan, részben titokban működtek a szerb államvezetők tudtával és beleegyezésével és bőséges anyagi támogatásával. Irányítók csaknem mindig fanatikus szerb katonatisztek voltak. Fölhasználta őket a nemzetközi szabadkőműves mozgalom is a maga világhatalmi céljára. Fölhasználta és támogatta a moszkvai pánszlávizmus is.

E szervezetek irányították a megalkuvást nem ismerő szerb nacionalizmust, Szerbia napi politikáját. Királyokat buktattak meg vagy emeltek trónra, ahogy nagyszerb nemzeti politikájuk megkívánta. Összeműködtek Moszkva és Prága szélsőséges pánszláv vezetőivel és az Osztrák - Magyar Monarchia fölbomlasztását előkészítő szabadkőműves pánszláv politikusokkal, amelyek a mai állapotot hozták Európára. . .

A "Fekete kéz" nevű szerb mozgalom egyik tettéről írja Eckhardt Tibor "Királygyilkosság Marseillében" c. művében: "Ez a társaság volt felelős azokért a terrorista aktusokért, amelyek a szerb és orosz politikát szolgálták. A résztvevő tisztek közül némelyik magas rangot nyert el Jugoszláviában. Közülük az egyik; Bozin Smitich lett a hírhedt Feketekéz utolsó nagymestere, később a szovjet intrika eszköze. Amikor a Feketekézt kipellengérezték, Oroszországba kellett menekülnie. A királygyilkosságot elkövető fiatal tisztek másik egyénisége Péter Zsifkovics volt; valóságos gonosztevő, aki harminc esztendővel később mint hadügyminiszter, szerb csetnikekkel kísérelte meg a Magyarországi betörést, hogy azzal háborút provokáljon.

A szerbek — mondja tovább Eckhardt T.: — nem álszentek, nem hangoztatnak olyan elveket amelyeket nem hajlandók követni. Amikor erőszakot alkalmaznak, radikálisan teszik, és minden színlelés nélkül. A civilizált angol; Anthony Eden ma is borzongást érez, amikor művében Szerbia egykori királyának, Alexander Obrenovicsnak és intrikus feleségének, a szépséges Draga Masin - nak lemészárlásáról beszél, amely a huszadik század kezdetén, (1903.) történt és amit 'kivételes brutalitás cselekedetét' -nek ír le. (Sir Anthony Eden: 'Full Circle; the memoirs of Anthony Eden.' Earl of Avon, Boston: Houghton Mifflin Co. 1962. 471 - 2 old.

Mindkettőjüket palotájuk ablakán át dobták ki az utcára. Amikor megkapaszkodtak az ablak peremén, kezeiket levagdosták." (Kath. Magyarok Vasárnapja, 1964. dec. 6. sz.

Ebben a királygyilkosságban több mint 30 szerb tiszt vett részt. Mindezt azonban — sok hasonló gyilkossággal együtt —, elfelejtették már Nyugat ún.: “keresztény népei”. Királyok és államelnökök törekednek a szerbek barátságára.

Az első világháborúban a Monarchia hadseregében az első nap-tól kezdve megbízhatatlanok; árulók és katonaszökevények voltak! A háború végén nyíltan partizánokká váltak. Kivételt képeztek a katolikus bunyevácok, akik az első világháborúban még becsületesen harcoltak a magyarok oldalán.

A szerbek magyargyűlölete az 1848-as szabadságharc óta mindig fokozódott.

A szerbek “orvul. . . lesből” harci módszerét az első világháborúban ott járt katonák bizonyíthatják. Olyan eset is megtörtént, hogy azt a honvédet, aki kulacsából megitta a sebesült szerb katonát, az hátulról lelőtte őt. Olyat még a nemes vadak sem cselekednek ápolójukkal! Az utóbbi háborúban is legyilkolták a hozzájuk beszállásolt magyar és német katonákat. Sebesült katonáink szejmeit kiszúrták vagy másképpen csonkították meg őket. Nemhiába mondta Damjanics tábornok: “Agyon lőném magam, ha tudnám, hogy velem az utolsó szerb is kivész”.

Milyen más volt a magyar katona még e kegyetlen néppel szemben is! Akkor sem a bosszú vezette, amikor büntetésre rendelték ki 1914-ben. Egy ilyen alkalommal írta egyik honvédünk az egyik szerb ház falára: — “Fiúk! Ezt a házat föl ne gyújtsátok, mert a tetjén gólya fészkel!”

A MAGYARSÁG GAZDASÁGI KIFOSZTÁSA

A szerb kormány a jogtalanul birtokolt magyar területen az első világháború után mindjárt olyan földreformot hajtott végre, hogy az ott lakó magyarság birtoka nagy részét elveszítette. A földjuttatásban főként ó - szerbiai dobrovoljevácok részesedtek. Amikor a magyarországi szerbek emiatt panaszkodtak, azt a választ kapták vezetőiktől: “Ti majd abból a földből kaptok, amit ezután veszünk el a magyaroktól.” Amennyire zsákmányterületnek tekintette a királyi Jugoszlávia Dél - Magyarországot, annyira annak tekinti a jelenlegi kommunista demokrata kormány is.

┐ Az autonóm Vajdaság az újabb földreform során igénybe vett 650.000 hektár földjéből csak 240.000 hektárt kaptak a helyi igénylők, míg a többit; 414.789 hektárt a Montenegróból és Dél - Szerbiából származó telepéseknek, mintegy 50.000 családnak juttatták.” . (Nyugati Magyarság 1951. ápr. sz.

Igy népesíti be Szerbia Dél - Magyarországot szláv népelemek-

kel, látja el azokat földdel, és nehezíti meg, vagy teszi lehetetlenné a magyarság számára a terület rendezését. Ha ugyan még egyáltalán szó lehet a visszaszerzésről és rendezésről. E telepítéspolitikából tanulhatnának a magyarok, ha már késő nem volna. . .

Szerbiának az a szándéka, hogy a délvidéki szerbeknek majd abból a földből fog adni, amelyet még ezután vesz el a magyaroktól, majdnem valóra vált a béketárgyaláson, mert a szerbek jóval a Szeged fölötti területet is követelték maguknak. S hogy a jövőbeni aspirációja az egész Magyarországra kiterjed, maguk sem tagadják, sőt előírja a történetkönyvük is. Mi pedig ne tartsuk ezt lehetetlennek, ne mosolyogjuk meg, mint az ilyesmit szoktuk, mert a szerb orthodoxia dolgozik és csodát tesz!

Az adóztatás terén hasonló politikát folytattak a szerbek, úgy mint a csehek és románok. Mintha csak egy kéz irányította volna őket!

“A Vajdaság Jugoszlávia adóbevételének 52 % -t fedezte. 1931 -ben Ujvidék 137, Szabadka 123.6, Zenta 43, Zombor 42, és Versce 40 millió dinár adót fizetett. Ezzel szemben a szerbiai Szendrőre csupán 700.000 dinár esett. Csupán a szerb hadiipar központja; Kragujevac fizetett egymillió fölül. A Vajdaságban a földadó 350, Szerbiában 20 - 30 dinár volt holdanként. És e gazdasági elnyomásban a “felszabadult szerbek” is részesültek!

A délvidéki megszállás után Szerbia első intézkedése a karlócai szerb egyház 1690 óta főnnálló önkormányzatának megsemmisítése volt. (1920. szept. 12.) A karlócai érsekség 220 millió dinárnyi vagyonaára Belgrád tette a kezét. [A karlócai egyháznak a belgrádi székhellyel újjászervezett ipeki patriarchatus alá helyezése a karlócai egyház balkánizálását, a papnevelés süllyedését s a megüresedő egyházi méltóságok szerbiai papokkal való betöltését jelentette.” (Nyugati Magyarország 1951 ápr. száma.

A szerbiai magyar kisebbség gazdasági kifosztásáról és elnyomásáról írja Hugh Seton Watson:

“Jugoszláviát hat köztársaságra osztották. Azok közül Szerbiában jelentős magyar kisebbség él. E köztársaságok azonban csak névleges testületek. Valóságos szabadságuk nincsen. A kormányzás a kommunisták kezében van. A magyar kisebbségnek teljes jogot ígértek de a gyakorlatban semmit nem valósítottak meg.” (Hungária 1951. szept. 7. sz.

Az erős és hódításra termett népek nem adnak a kultúrára, humanitásra semmit, hanem csak a megbízhatóságra, lángoló hazaszeretetre. És az élet nekik ad igazat. Példázza a magyarországi nemzetiségek megszü-

A SZERBEK BOSSZÚHADJÁRATA A MÁSODIK VILÁGHABORÚ UTÁN

A szerb nép amióta a Belgrád (Nándorfehérvár) alatti, mintegy 24 négyzetkilométer központi hazájában elhelyezkedett, mindannyiszor Dél - Magyarországra zúdította martalóccsapatát, valahányszor a magyar nemzet élet - halál harcát vívta valamelyik nagy ellenségével szemben. Olyankor tömegesen irtotta a férfivédelem nélkül maradt lakosságot. Az első ilyen nagy magyarirtás a mohácsi vész idején volt, amikor a martalócok több magyart öltek meg a Dél-vidéken, mint az ellenséges török hadak.

A második háború után a magyar és német falvak lakosságát csaknem teljesen kiirtották. A megmaradtakat gyűjtőtáborokba hurcolták ahol éhezettették, kínozták őket. A munkabírókat kényszermunkára vitték. [A gyűjtőtáborok parancsnokai rendszerint részeges komitácsik voltak akik vérfürdőket rendeztek a szerencsétlen foglyok között. A Szerbia felé menekülő magyarokat összefogdosták. Az erősebbeket kiválogatták közülük és ólombányába vitték. A gyengéket, öregeket és gyermekeket visszatoloncolták a magyarországi kommunisták kezébe, akik már a szökésért is könyörtelenül megbüntették.

A magyaroknak a bányákban a legrosszabb kereseti viszonyok között férges, piszkos, hideg lakásokban kellett élniök, ahol számtalan epusztult az orvosi segély hiányában.

Aki a bányában elgyengült, visszadobták a gyűjtőtáborba, ahol irtózatoss nyomorúságban élt; — míg el nem pusztult. . .

Ilyen táborok voltak: Nagybecskerekben, Titelen és Belgrádnál.

A délvidéki magyarok és németek tömeggyilkolása megindult, amikor a hátráló magyar és német csapatok helyére oroszok léptek.

Az oroszok megérkezével kiszabadultak a temesvári német gyűjtőtáborokból az ukránok. Azzal kb. egyidőben megjelentek a Duna északi partján Mihajlovics csetnikjei, majd pedig Tito partizánosztagai. Végül a Kecskemét felé előretörő oroszok vitéztek a védtelen magyar lakosság mészárlásában. . .

“Valamennyiük nyomában pusztulás, rom, földúlt családi otthonok, meggyalázott leányok és asszonyok és válogatás nélküli kivégzettek tömegsírhajai. Legtöbb áldozat volt a Titel térségében és Újvidék környékén. Az első hetekben, — amikor még általános volt a felfordulás és Tito még nem uralta a helyzetet —, a királpárti szerb csetnikek ill. Mihajlovics katonái éppolyan vérfürdőt rendeztek mint Tito vérsztörvényszékei az ún.; “bosszúbrigádok”. A cset-

nikek a magyarság vezetőit keresték halálra. Tito kommunistái a magyar értelmiséget irtották. Néhol egész falvakat kiirtottak. Másutt pedig listák alapján szedték össze az embereket és ölték halomra a falvak határában. (Ujvidéken a magyar Közművelődés és Frontharcos Szövetség tagjait kötelező munkára jelentkezés címén terelték össze a sportpályán. Majd az így összegyűlt mintegy 1200 főnyi tömeget a helyszínen halomra géppuskázták. Másokat a kommunista rendőrök ellenőrzése alatt álló munkatáborokba hurcolták. A munkatáborokban embertelen bánásmód, éhezés és járványos betegségek következtében sokezer magyar meghalt.

A tömegirtás később már csak éjszakánként történt, amikor a kiszemelt áldozatokat lopva hurcoták el és a falvak vagy városok határában kivégezték őket. Az ún.: "konsolidacio" idején pedig a népbíróságok elé állították a kommunistapárt útjában álló elemeket — most már a szerbeket is — és lehetetlen vádak alapján ítélték el őket. Az ítélet 3 - 4 évi kényszermunka volt, rosszabb az azonnali kivégzésnél. . .

A magyarság összvesztességét különféleképpen ismertetik; aszerint, hogy semleges - e a statisztika közlöje, vagy a szlávokhoz tartozik. Egyik ilyen hír szerint 60.000 fő a veszteség, amelyből mintegy 30.000, Tito uralomra utása után érte a magyarságot. 25.000 az anyaországba és 5.000 nyugatra menekült.

Szerb hivatalos becslés szerint — az ujvidéki események megtorlásaként —, mintegy 50.000 fő a veszteség. Ebből 20.000 a Délvidékről menekültek száma. Dr. Josich szerb emigráns politikus szerint a magyar áldozatok száma csupán 2.000 fő, akiket nagyrészen Mihajlovics csetnikjei ölték le. Ez azonban szándékos hamisítás a szerbek tömeggyilkosságának enyhítésére.

Szigethy Vilmos "Szemtanú votam" c. könyvében örök emléket állít a szerbek vérengzésének:

"Tömegesen lötték bele a Dunába a magyarokat. Eltűntek nyomtalanul, kiirtván azért, mert magyarok voltak. 'Ulicarca'-k, utcai titkárnők jelölték ki a Dunába vagy a Tiszába lövendő magyarokat. Senkit sem hallgattak ki, senki sem állhatott bíróság elé. E-lég bűn volt az, hogy az illető magyarnak született. 1944 - ben a magyarokból megszervezték az ún.: Petőfi brigád-ot. Ezt a rosszul felszerelt sereget a harcászati tapasztalatokban gazdag németekre hajtották. Úgy veszett el a fogcsikorgató kétségbeeséssel harcoló Petőfi - brigád kilencven százaléka. Kiirtottak újabb tizezer magyart. . . "

A délvidéki németek vesztesége csaknem teljes.

Jugoszlávia Nemzeti Felszabadító Tanácsa 1944 novemberben

kiadott törvényerejű rendelete értelmében a németeket törvényen kívül helyezte, megfosztotta állampolgárságától. Napirenden voltak a tömeges kivégzések. Az életben hagyottakat gyűjtőtáborokba hurcolták. A törvény által érintett 250.000 főből mintegy 40.000 - nek sikerült nyugatra menekülnie. A többi csaknem mind elpusztult. Ma alig él ott belőlük pár ezer.

A horvátoknak a szerbek általi lemészárlásáról W. H. Schmyt amerikai üzletember — aki hosszú ideig élt Jugoszláviában —, az U.S.A. kongresszusán ezzel kapcsolatban így nyilatkozott:

“A háborús veszteségen felül 300.000 embert öltek meg Tito kommunistái.”

Az 1945. évi összeomlás óta általánosan tudott dolog, hogy a szerbek a Karst - hegység térségében elfogott német katonákat, kórházi sebesülteket tömegesen lőtték bele a Karst barlangjaiba.

“A cigányszármazású Popovic, az UDBA, vagyis a kommunista nagyszerb titkosrendőrség ezredese közreműködésével 80.000 horvátot írtottak ki a zágrábi tisztogatások során, és kb. 300.000 — az angolszászok által kiszolgáltatott — hadifoglyot, katonát lőttek bele Trieszt barlangjaiba és a bolsevistaellenes harcból megmaradt lővésszárkokba. (Hídfő 1964. márc. 25. sz.)

A német kormány a világ csaknem minden részében összegyűjtötte és rendesen eltemette elesett hőseit. A Karst hegységi német hullákat azonban ezideig sem merte a barlangokból kiemeltetni, nehogy a szerbeket azzal megsértse! Ezt ugyanígy ellenzik az olaszok is.

Az idézett Popovic a spanyol polgárháborúban százados volt, majd a Jugoszláv 1. proletár hadosztály parancsnoka, amely az újvidéki zavargást kirombantotta, amit a magyar csapatok megtoroltak. Ez a hadosztály az orosz NKVD - nek felelt meg. Feladata a tisztogatás volt, melynek során falvakat tettek a földdel egyenlővé. Popovic hajtotta végre a zágrábi tisztogatást is. Jelenleg miniszter és hír szerint Tito helyettese, utódja lesz. . .

A tömegmészárlás részletezése

“A háborút követő első ‘békenapokban’ az angolszászok az egész reguláris horvát hadsereget, — 280.000 tisztet, altisztet, közlegényt, 70.000 német hadifogollyal együtt kiszolgáltattak Titoéknak. Négy nap alatt a kommunisták, közelebből; Koca Popovic cigány külügyminiszter partizánjai 150.000-t gyilkoltak le közülük. Az életben hagyottakat az osztrák határtól a román határig hajszolták úgy, hogy 270.000 emberből csak száz menekült meg. Bleiburgban 40.000, St. Vidben 35.000, Mariborban 40.000 halott tömegsírhajlatok, Zágráb környékén 80.000 áldozat tömegtemetői fe-

küsznek. "(Hídfő 1964. január 25. száma.

A magyarok tömeges lemészárlásával kapcsolatban azt írja az említett Hídfő, hogy a cigány Popovic hírhedt Sumadija divíziója legalább 40.000 magyart mészárolt le. "Közvetlen szemtanútól tudjuk, hogy Ujvidéken a városi vágóhídra hajtattak többszáz magyart s ott úgy fejezték le őket mészáros taglókkal, mint az állatokat szokták. . ."

"A Buenos Airesben megjelenő Hravatska - Croacia legutóbbi száma írja, hogy Koca Popovicék többek között 25 német tábornokot végeztek ki úgy, mint a magyar Szombathelyi Ferencet, Feketealmi - Ceydnert és Zöldi Mártont. 17 horvát hadosztály altisztjeit, katonáit és 38 generálisát mészárolták le." — idézi a Hídfő.

Dr. Schöttlet ügyvéd "tettesárs" -i vádat emelt Vajs (Veiss) zsidó belgrádi egyetemi tanár ellen is.

A délvideki kegyetlenkedésekben, tömegmészárlásokban nagy szerepe volt Tito helyettesének, a zsidó Mojshe Pijadenek is. Ez Dél-Magyarországon született, ahol apja gyáros volt.

"A németekkel ugyanúgy kell elbánnunk, mint azok bántak el a zsidókkal!" — mondta.

— A szerbek arra hivatkoznak, hogy a magyarok tömeges kivégzése retorzió volt az ujvidéki eseményekért, amikor mintegy kétezer partizánt végeztek ki a magyarok. Ez azonban hiábavaló okoskodás, mosakodás és túlságosan nagy elégtétel is. Hány ilyen tömeges magyargyilkolást követtek el a szerbek a délvideki területen! És azok a retorziók miért voltak, mikor békességben élhettek, fejlődhettek a magyar zászló alatt? E tömegmészárlás mint a többi is, a szerbek nagyhatalmi pánszláv türelmetlenségéből fakadt.

A németek teljes és a magyarok részbeni kiirtása, elűldözése után, a magyarok gazdasági és kulturális megsemmisítése következett, amelynek nem lesz vége addig, míg vagy teljesen be nem fejezik, vagy a történelem fordulata a szerbek megsemmisítését hozza magával. . .

A SZERBEK ÖNÁLLÓSÁGI TÖREKVÉSE

A szerbek attól az időtől kezdve, amióta a Habsburgok ellátták őket kiváltságokkal, — míg céljaikat elérték —, sohasem szüntek meg önállóságra törekedni. E törekvésükben nem gátolta őket, hogy a magyar Délvideken csak jövevények s az ott élő népek között kisebbségben voltak. Követelésüknek Ferenc József a szabadságharc alatti szolgálatuk jutalmazásaként eleget is tett, amikor 1849 - ben egy rendelettel életrehívta a "Vajdaság" -ot, mely azután fokozta a szerbek hatalmi éhségét.

"Bár az 1849 - től főnnállott Vajdaság és Temesi Bánság 1.214.329

összalakosságából csak 309.828 — tehát alig 30 % — a szerb; az 1861 ápr. 2. és 4-i karlócai szerb nemzeti kongresszus követeléseai között a következőket olvashatjuk:

“A vajdasági közigazgatásnak állandó szerb nemzeti szervezete legyen. A vajda keleti vallású szerb népből választassék. A Vajdaság ügykezelési nyelve úgy a közigazgatásban, törvénykezésben, mint a gyűléseken s a felsőbb hatóságokkal való érintkezésben a cirill helyesírású szerb nyelv legyen.” (Nyugati Magyarország 1951. ápr.)

☞ A Vajdaság életrekeltésének tervét az emigrációban élő egyetlen szerb sem adta fel, legyen az királysági vagy köztársaságpárti kommunista. E mozgalom külföldi irányítója a Narodna Obrana nevű szabadkőműves páholy párisi székhellyel, amely a “Dunamenti Parasztszövetség” eszméje megvalósításával csalogatja a magyar emigráció hisztérius politikusait a szerb elgondolás mellé. (Főként a Nemzeti Bizottmány tagjait.)

E mozgalom jelenleg a “Független Demokrata Párt” fedőneve alatt működik. A lakosságnak nemrégén csak egyharmadát kitevő szerbség vezetői a délvideki Vajdaság politikai vezetését most is, mint mindig; — maguknak követelik.

Elgondolásuk szerint az új Vajdaság nemcsak a Ferenc József által létrehozott területből állana, hanem hozzá jönne még Temes megye és Krassó - Szörény megye egy része az értékes resicai művekkel együtt, és a Szerémség két járása is.

DÉL - MAGYARORSZÁG ELSZAKÍTÁSA

Jugoszlávia megalkotásának tervét már 1914-ben elkészítette Hartwig belgrádi orosz követ. E tervbe Délmagyarország is beletartozott. Elszakítását — éppúgy mint az oláhok Erdélyét —, csalással készítették elő és hajtották végre.

“A népek önrendelkezési jogára hivatkozással az 1918. évi forradalom után összeült egy szerb delegátusokból álló bizottság; az újvidéki ‘Nagy Nemzeti Tanács’. Ez a szerbséggel egyenlő számú magyarság és németiség hasonló jogait elsikkasztva, a Vajdaság ügyeinek vezetésére Tomics Jasa elnökletével kizárólag szerbekből álló ‘Végrehajtó Bizottság’-ot választott. Ez a ‘bizottság’ (?) mondta ki — 1918 november 18-án —, déli országrészeinknek a megalakuló délszláv államhoz csatlakozását!

☞ A szerb nacionalizmus diadalának mámorában el kellett hallgatnia a nyugati kultúrájú szerbeknek is, akik aggódva néztek a bizánci kultúrájú és gazdaságilag fejletlenebb testvérekkel történő egyesülés elé.” (Nyugati Magyarország 1951. ápr. sz.)

A szerbeknek juttatott Délmagyarország lakosságának száma az 1910 -es népszámlálási adat szerint a következő:

Magyar: 452.265 lélek.

Német : 303.937 "

Szerb : 382.444 "

Egyéb : 145.000 "

Az utóbbi számban oláhok, sokácok, bunyevácok, stb. vannak.
(Dr. Baráth Tibor: Magyar Történet.

Dr. Lelbach Antal szerint:

"Az elszakított déli területeken: Bánságban, Bácskában, Baranyában, a vend területen és Muraközben 1910 -ben magyar: 458.000, vagyis az összlakosság 30.2 százaléka. A betelepített német; 20 %.

Az eredetileg színtiszta magyar lakosságú terület tehát a vendég népcsaládok betelepülésével vált vegyes nemzetiségűvé. A trianoni békeokmányok tehát nem a történeti tulajdon, hanem a vendégek kisajátítási jogának elvi alapjára támaszkodtak."

A szerb erőszakosság és tervszerű betelepülés eredményeként az 1948. évi népszámlálásnál már 50.6% -l abszolút többségben volt a szerb, ami később, — a többi délszláv elem betelepülése után — 61.4 % -ra emelkedett. Ezzel szemben a magyarság már csak 25.8 % -ot képviselt. A másik történelmi nemzetiség pedig mindössze 1.9 %.

1964 -ig — a Délmagyarországról kapott értesülés szerint — 800.000 balkáni szlávot telepített oda Tito, mely a szerbek számát 75 % fölé emelte. A csendes telepítés s azzal karöltött beolvasztás állandóan folyik.

"Ma már nem annyira az erőszakos népi rtás, hanem elsősorban a beolvadás gyengíti a magyar nemzetiségi statisztikát. Ez a beolvadás nem a faji megalkuvás; — írja Lelbach Antal —, hanem részben a reménytelenség következménye." (Kath. Magy. V. 1964. 2. 2.

A magyarságnak a szerb, oláh, szlovák területeken végbemenő kényszerű beolvadása súlyos cáfolata a délibáblátók ama véleményének, hogy "erőszakkal nem lehet egy népet beolvasztani". Az elnyomott népeken előbb - utóbb erőt vesz az elfáradás, nemtörődomség, leletörődés — különösen ha kívülről nem kapnak támogatást biztatást, mint a magyarok sem —, és megindul lassan a beolvadás. Ezt gyorsítja még a kegyetlen terror utáni kedvezmények nyújtása is.

A szerbekről feltárt kép teljességeért az orthodox egyházzól és hitről; a szerb sovinizmus hajtóerejéről is megemlékezünk.

A kérdés lényege az, hogy a bizánci vagy orthodox fölfogás szerint az egész Balkán Bizánchoz tartozik s azon a területen csak bizánci hitűeknek van létjogosultságuk. A nem orthodoxokat tehát armánnyal vagy erőszakkal beolvasztják vagy elűldözik onnan.

Korunkban a cél eléréséért Oroszország és Szerbia egymással vetélkedve küzdenek. Oroszország immár közel öt évszázadon át harcolt érte. Ezt a célt szolgálta a cári Oroszország politikája és valamennyi balkáni hadjárata is. Mindent elkövetett, hogy onnan az izlámot és a római egyházat kiszorítsa. Úgy, a balkánnal megnagyobbodva a Földközi - tengerre jutni és Bizancot hatalmasabbá tenni. E hatalom megszerzéséért, nacionalizmusuk összesített erejével küzdenek a szerbek is, azonban területüket Észak és Nyugat felé sokkal messzebbre akarják kibővíteni, mint a bizánci hatalomé volt hajdan.

“A szerbség a horvátok és bulgárok fölé akar jutni, hogy a Balkán fő hatalma legyen, hogy azután e népeket fölszívja, megsemmisítse, az egész Balkánt elszerbesítve megvalósíthassa a bizánci nagyhatalmat.”

Ebben a vetélkedésben azonban, — az orosz és szerb egyház keletkezési idejét tekintve — a szerbeknek elsőbbségi joguk van. Egyházuk sokkal előbb alapult mint az oroszoké, akik a bizánci örökséghez csak 1472 -ben jutottak házasság révén, amikor a cár a görög császár leányát feleségül vette.

“Kétségtelen tehát, hogy a bizánci állami és egyházi tradíciók szelleme előírja a szerbeknek az egész Balkán igénylését a környező államokkal együtt, miként azokat a rómaiak birtokolták. Ebből következik, hogy Szerbia, — éppúgy mint a többi orthodox államok —, fölfalná a többi balkáni orthodox népeket. A történelemben megfigyelhető szakadatlan villongások az ottani népek között, erre a jelenségre vezethetők vissza.” (L. V. Südland: Südslavische Frage Idézet az Emigrációs Sajtóarchivum 1951. márc.- ápr. számából.

“A Balkánért folyó orosz - szerb versengés régebben nem volt feltűnő, mert Oroszország még mint a szerb nép ‘fölszabadítója’ szerepelt, ma azonban már nyilvánvaló. Oroszország aligha ér célt a szerbekenél akiket a harcban fűt a határtalan ‘szerb sovinizmus’, amelyet még Amerika és a szabadkőműves világ is támogat anyagiilag és politikailag.

A szerb nép számbeli és politikai emelkedése szintén egyedülálló.

Mint ethnikai tényező csak a 18. században mutatkozott. A gyors emelkedést nagymértékben annak köszönheti, hogy erőszakkal térít. Értve azt, hogy "mindenki szerb, aki orthodox - vallású." E szinte szabállyá lett jelszavattal szerbesítette el a környezetében élő balkáni románok nagy részét, továbbá a vegyes házassággal, mely esetben a születendő gyermekek mindenkor az orthodox egyházhoz anyakönyvezendők. . .

"A terjeszkedés el nem hanyagolható követelménye, módszere a vegyes házasság. Az abból származó utódok a szerbek hihetetlen asszimiláló ereje folytán, csaknem mindig szerbökké válnak. A szerb vezetők tehát tudatosan támogatják és szívesen veszik a vegyes házasságot, míg a katolikusok nem. Így, a katolikus elválik, hogy újra házasságot köthessen, vagy orthodox hitre tér át az orthodox egyházi területen." — Idézett lap.

Ez a veszedelem annál nagyobb, mert az asszimilációs politikát a mindenkori szerb államvezetők sarkalatos kormányzási elvükké, törvényükké tették.

Ez a folyamat nyíltan folyt szemünk előtt a szerb - magyar lakosságú területen, a románok hasonló beolvasztási módszere mellett. A magyarok "Patópálok" vagy vakok voltak, vagy idegenek, akiket nem érdekelt a magyarság elveszése. . .

A SZERB NÉP TÖRTÉNETÍRÁSA

A szláv népek általában nem mennek a szomszédba történethamisításért.

Minden nemzedék történetismereten nő fel s így nem közömbös, hogy az jelentékeny vagy jelentéktelen, hogy igazi -e, vagy hamisított mint a szerbeké is.

M. S. Milojevits "Adalékok a szerbek történetéhez" című 1872-ben megjelent könyvében ez áll:

"A szerb törzsek áttelepedését és megmozdulását a kínaiak okozták, kikkel a szerbek 3-4000 éven át szakadatlanul harcoltak. Szibérián át vándoroltak keresztül és végül elérkeztek arra a területre, szerb háromszögbe, amelyet ez idő szerint Balkán - félszigetnek neveznek. Egész Ázsia hajdan szerbek általi betelepítése azt jelenti, hogy a szerbek egykor mint uralkodó nép éltek ott."

Egy másik történetíró, egykori újságíró; Sima Lukin hasonló történetet írt 1894-ben "A szlávok a múltban" címmel. Könyvében teljes komolysággal eszkalálja:

"Nincs még egy nép a Földgolyón, amelyről azt mondhatnánk, il ma a földön egy nép, amely e név alatt most kicsiny, azonban több mint ötezeréves múlt áll mögötte. Mint a planéta legna-

gyobb népe, amely a babyloni tornyot építette. Egy nép, amelynek az egész világ valóban alárendeltje kellene legyen! Az a nép, amelyből Krisztus született. . .” És így tovább.

A karlócai szerb orthodox pap, Nikol Bogits: “A szerb egyház története” című könyvében a következőt írja:

“Tisztában vagyok azzal, hogy a szerbek a krisztusi tanokat közvetlenül András és Pál szájából hallották. Majd később Offelius evangéliuma is szerb evangélium volt.”

E könyvnek nemcsak a nagyozolás az érdekessége hanem az is, ahogyan leírja; hol született meg a pánszláv mozgalom. . .

1. A pánszláv mozgalom Magyarországon született meg, ahol az ipeki patriarchatus tradícióit az oda menekült görög orthodox klerus átmentette és ápolta.

2. A pánszerbizmus tartalmilag a Kardzik - Vuk - féle eszmék alapján célul tűzte ki a szerbség egyesítését. (Pánszerb eszmét.

3. A Karadzik értelmezésű pánszláv eszmét 1860 -ban vette fel hivatalos állami politikájába az akkori szerb fejedelem, aki a belső bajokról akarta elterelni a figyelmet azzal, hogy azt külső célokra irányította.”

Ez a politika okozta az élénkebb szerb agitációt, szervezkedést, elsősorban Bosznia - Herzegovinában, Bulgáriában és a Monarchia területén.

Magyarországnál alkalmasabb terület nem is lehetett volna sehol a világon a pánszláv, pánszerb mozgalom megszületéséhez és fejlődéséhez. Azon a földön mindig bárki leüthette a sátorkaróját és boldogulhatott. Másutt ellenőrizték a bevándorlást és földszerzést. Hazánkban “szalámitaktikázással” nyírbálta a szentistváni tradíció a magyarságot a “többsz nyelvű ország erősebb” elv alapján. . .

Az 1890 -ben már harmadik kiadásban megjelent szerb iskolai tankönyvben: “A szerb világ írásban és képben” címmel mint a jövőendő Nagyszerb Birodalom részei, a következő országok szerepelnek: Szerbiai királyság, Ószerbia, Macedonia, Montenegró, Bosznia - Herzegovina, Dalmácia, Istria, Horvátország, Szlavonia, Szerémség, Bácska, Bánság, a bolgár uralom alatt álló Szerbia (Nyugat - Bulgária). Minden idegen terület ahol csak néhány szerb élt. Szerencse, hogy egyelőre Budapest nem szerepel benne, habár környékén lakott néhány száz szerb család. De ami késik, nem múlik. A magyarokkal már mindent elkövethetnek!

A szerbek harminc év alatti hódítása megfelel a propaganda történetének s csaknem tökéletes beteljesülése a nagyszerb törekvésnek. És talán törhetetlen, mert ahol a szerb megveti a lábát; egy - kettőre szerbesít vagy megsemmisít mindenkit aki és ami nem szerb.

“A szerbség igaz arca az orthodoxia. Mondhatjuk, hogy a szerbek a keleti egyház néppé vált expanziós törekvése.” (Südslavische Frage c. mű szerzője.

Amíg más népek fegyverrel és kultúrával igyekeznek hódítani, addig az orthodox egyházak és népeik — amint előttünk áll —, vallásuk és nyelvük lassú, észrevétlen terjesztésével. Úgy gyarapítják birodalmaikat visszavonhatatlanul.

Boldog az a nép amelynek olyan egyháza, papjai, vezetői és nevelői vannak, és olyan fanatikus nemzeti érzelmű fiai mint a szerbeknek és jaj a körülöttük élő népeknek. . .

- Hogy mennyire gyűlölködőkké tudta nevelni híveit az orthodox egyház meg a nagyszláv propaganda hamisított történettanítása, tapasztaltuk a két világháborúban s azután. Nemzetünk tagjainak százazeit pusztították el, nem beszélve a számtalan beolvasztotról.

A szerb gyűlölet jellemzésére álljon itt a következő adat:

1922 szept. 23-án a szarajevói királygyilkosról elnevezett szabadkai szerb újság írta:

“Likvidálni kell a magyar kérdést. Rendszeres agresszív pánszlávizmusnak kell elsöpörnie a ‘kis magyar oázist’ az árpádi civilizáció utolsó tatár maradványát. Magyarországnak el kell tűnnie a térképről, nemzetiségekre nincs szükségünk!”

A magyar népet valóban le is törölték már a térképről a szabadkőműves zsidók elméletben még 1890 -ben, az általuk elkészített új Európa-rendezés alapján. A szerbeknek azt a tervet kell megvalósítaniok. [De talán mégis messzire mennek amikor féktelen nacionalizmusuk által hajtva, minden nem szerbet elpusztítással fenyegetnek, mert rájuk is áll: “jegenyefák nem nőnek az égig!”

Az alábbi versben is tombol a szerbek okatlan és alaptalan magyargyűlölete.

ROHAMRA SZERB

Rohamra szerb, fegyverre, rohamra!
Töltsd a puskád, ülj föl a lovadra.
Fényes kardod ne hagyd hüvelyében,
Rontsd belé a gazok tar fejébe!
Szállj rohamra hősieks szerb szellem,
A magyarok; a bitangok ellen!
Szoríts kezet kedves testvéreddel,
fogj össze most jó horvát véreddel
s rohanjatok neki mindazoknak,
előttetek kik meg nem hajolnak!
Rohamra fel együtt szerb és horvát:

Törjétek le a magyarok szarvát!
 A magyart a szerb eddig is verte,
 térde alá keményen teperte.
 Ha sziszegett, a torkára hágott,
 s kardjával a fején dohányt vágott.
 Rohamra szerb, mint hajdanán. . . rajta!
 hadd pusztuljon előled e fajta!
 Panaszkodik a pokol fajzatja:
 Nem prédikál magyarul a papja.
 Tatár módra rútul átkozódik,
 hogy meghallják még a magyar szót itt.
 Rohamra szerb, míg mozdul a vére:
 Él a kígyó, taposs a fejére!

(Katholikus Magyarok Vasárnapja, 1959. szept. 2. számából. .

A versben a költő maga bizonyítja, hogy nem a magyarság üldözte, verte, gyilkolta a szerb népet, hanem ellenkezőleg; a híres "vitéz szerb nép" a magyart, leginkább a védtelen magyart. . .

Egy angol író nő a szerbekről

A szerbeknek a nem orthodox szlávok és egyéb nem orthodox népek elleni gyűlöletéről Miss Edith Durcham,— aki 20 évig tanulmányozta a balkáni viszonyokat —, a következőket írta: "Die südslavische Gefahr" c. könyvében:

"A kölcsönös kereszténygyűlölet a szerb nép jövőjét talán erősen befolyásolni fogja. Azon nem csodálkoztam, hogy a szerbek gyűlölik az izlámot azt azonban nem vártam, hogy a többi keresztény egyházat is gyűlöljék. A szerb egyház mértéktelen gyűlölködő nacionalizmust testesít meg. Azonban ez az esztelen nacionalizmus — amennyiben a jövőben is oly féktelen módon hódolnak neki —, Szerbi-a romlásához vezet.

Az agyonverés etikájáról így ír: —

Ha egy mohamedán megöl egy másik mohamedánt; annál jobb. Ha egy orthodox keresztény megöl egy másik orthodox keresztényt; legjobb az egész dologról nem beszélni. Ha egy orthodox keresztény megöl egy mohamedánt; az szent cselekedet! [Ha azonban egy mohamedán öl meg egy orthodox keresztényt; az egy borzalmas tett, amelyet az összes újságoknak meg kell táviratozni." (Emigrációs Sajtóarchivum id. sz.

Hogyan léptek a szerbek a második világháborúba

Nem éppen becsületes és lovagias módon. Az emigrációban megjelenő Danica nevű szerb újság méltóképpen jellemzi ezt, amikor az 1941. évi puccsról írva, ismerteti Seton Watson angol író szavait:

“Jugoszlávia háborúba lépését félmillió fonttal megfizettük.”

Mi semmivel sem tartozunk a szerbeknek.”

Majd idézi Donovan amerikai ezredes szavait, aki koronatanúként állítja: **“A szerbek nem hivatkozhatnak 1941. márc. 27 -re, mert azt a forradalmat mi financiroztuk.”** — Tehát mind a két nagyhatalom megfizette a szerbek háborúba lépését. . .

Intelemnek álljon itt számunkra a Südslavische Frage szerzőjének figyelmeztetése:

“Bízánk keze a történelem zivataros évszázadain át ébren tartotta a szerbekben az egykori fényes idők emlékeztétét. Ez a végrendeletszerű hagyaték: ‘zavjetna museo’ kötelezővé tette minden szerbnek, hogy az egykori nagyság visszaállításáért dolgozzék.”

Nekünk magyaroknak tehát kettőzött éberséggel kell küzdenünk a jövőben megmaradásunkért és földünkért. Nemzetiségeink elég példát szolgáltattak már ahhoz; miként lehet jelentéktelen népfoszlányokból népet és nemzetet alakítani, amelyeknek olyan ábrándozó és könnyelmű szomszédai vannak, mint a magyarok. . .

Nem abban rejlik a veszély, hogy egy keresztény ember egyházból az orthodox egyházba lép, hanem abban, hogy átlépésével nemzetiségét, magyarságát is elveszíti.

MI A PANSZLÁVIZMUS

A pánszlávizmus határozott célkitűzésben végződő mozgalom, amely minden szláv népet egy birodalomban óhajt egyesíteni; ezért küzd titokban és nyíltan. Célja megvalósítását a szláv görögkeleti egyház is alapprogramjává tette. Mondhatjuk; az indította el.

Marx Károly meghatározása szerint:

“A pánszlávizmus nem egy nemzet függetlenségi mozgalma, hanem olyan törekvés, amely évezred történelmi alkotásait akarja elpusztítani. Ahhoz, hogy célhoz érjen, le kell törölnie Európa térképéről: Törökországot és Németország felét. Annak elérése után is csak akkor maradhat meg ha a maradék Európát is leigazza.

A pánszlávizmus tehát, — amely vallási alaptól indult el —, politikai programot jelent és Európát két lehetőség elé állítja; be-

hódol a szlávsnak vagy arra kényszerül, hogy lerombolja Oroszországot, a pánszláv mozgalom támadó központját.” (Marx Politikai művei VI. kötet, 196. lap.)

E mozgalom a magyarokra nézve jóval felül múlja a pángermán veszedelmet is. Megismerése fényt vet szláv nemzetiségeink történelmi szereplésére is. Életük éppen úgy összefügg azzal, mint német nemzetiségeinké a pángermánizmussal, a nagynémet törekvéssel. Szláv nemzetiségeink a magyar humanitáson kívül annak köszönhetik önállóságukat és a magyarság hátrányára történt területegyarádásukat. Végeredményben; döntő szerepe volt Európa és Magyarország rombadöntésében!

A pánszláv mozgalom fanatizált irányítói tették a hazánkban lakó szlávokat és románokat a magyar nép ellenségeivé. Ez a propaganda vitte a szakadást oly mélyre a magyarországi szláv és oláh lakosság s a magyarok között. Alig van remény arra, hogy a békeség helyreálljon, amíg az egyik vagy a másik — gyengébb az erősebbnek — át nem adja helyét a Duna - medencében. Vagy nemzetközi hatalmi szóval rendet teremtenek, amire semmilyen kilátás nincsen. Az élet mélyén azonban még azután is folytatódna az elsőbbségért vívott harc.

Az eddigi harc egyoldalú volt, mert csak a magyar nép ellen összpontosították és nem kaptak ellentámadást. Megváltozik azonban ha a magyar nép is olyan helyzetbe kerül, hogy komoly fajvédelmi harcot indíthat.

A gyűlölködő és uralomra törő pánszlávizmust Európának meg kell semmisítenie, amíg nem túl késő! Megsemmisítése ugyanolyan érdeke Ázsia népeinek is! Hihető, hogy elérkezik az idő, amikor Nyugat vagy Kelet népei veszélytelenné teszik.

Hajdan a pánszlávizmust “cári imperializmus”-nak tartották, korunkban pedig nyugatosan sokan “bolsevista imperializmus”-nak vélik, holott úgy a múltban, mint a jelenben világuralmi törekvés a lényege; az jellemzi ma is. A kommunista eszme csupán félrevezetésre szolgáló takaró, mert alatta a legféltelenebb pánszláv törekvés tüze lángol.

Mint hogy ez a veszedelem minket, magyarokat fenyeget legjobban Európában, nekünk kell vele legbehatóbban foglalkoznunk és ellene minden erőnkkel védekeznünk; meg kell ismernünk és meg kell ismertetnünk. Ismernie kell még az iskolás gyermeknek is, hogy nemzetünket megvédehessük ellene.

Amikor tyrannizmusuk és garázdálkodásuk túlságosan fölháborítja a világ közvéleményét; periódusonként megbélyegzik történetük néhány vezéralakját de sohasem a szláv tradicionális po-

litikát! Ilyen értelemben áldozták föl Sztalint, Beriját, Kruscsevet! E manővereket követő ún.: "enyhülés"-ek teljesen elegendőnek bizonyultak a Nyugat barátságára, ahol szláv bűnökről és területhódításokról "természetesen és udvariasságból" hallgatnak.

Ilyen nyugati politikafilozofia díszkisérétében valósulhatott meg a hírhedt taktika: "Két lépés előre (a nagyszláv imperializmus javára), — egy lépés hátra (a kommunizmus számlájára)...

Keletkezési ideje

A pánszláv gondolat megszületésének ideje a messze múltba nyúlik vissza. Ez az idő Konstantinápoly eleste (1453). Abban az időben írta egy Philoteus nevű szerzetes III-ik Iván cárnak, hogy: "Új Róma keletkezett északon amely napként világítja be a mindenséget. Ez a harmadik Róma megmarad az idők végezetéig, mert ez az utolsó. Moszkvának utódja nem lehet. Negyedik Róma el sem képzelhető!"

A pánszláv gondolat attól kezdve hosszú időn át mint világ-megváltó orthodox vallási eszme fejlődött tovább az orosz nép lelkében. E gondolat később politikai síkra tért és kegyetlen hódításokban jelentkezett; népeket írtott ki vagy orosz igába vetett és szlávosított.

Moszkva a kezdeti időben csak a bizánci császárok küldetését vállalta. Miután a tatárokat és mongolokat is leigázta, azok khánjainak küldetését is magára vállalta. Kelet és nyugat népeit egyetlen egységbe foglalta; orthodox szellemben, orosz fennhatóság alatt.

"Az oroszok készek voltak életükkel is megpecsételni azt a meggyőződést, hogy egyedül az orthodox egyház felelős Krisztusnak az apostoli hagyomány megőrzéséért, amelyet — meggyőződése szerint Róma elveszített, Bizánc pedig kockára tett. S ha Moszkva egyedül őrzi az igaz hitet, kötelessége a világ megváltása még erőszak árán is és az emberiséget az igaz hit forrásához vezetni!" (Nyugati Magyarság, 1953. szept. - okt. száma.

Ezzel a fanatikus megváltó hittel terjeszkedik Moszkva az ázsiai és európai térségben évszázadok óta. Ezt a hajtóerőt nyugaton csak akkor ismerték föl, amikor már tisztán látszott a nagy cél; egyesült szlávokkal a világhatalomért!

Nagy Péter (1672 - 1725) a maga korában hódítási módszeréhez megszerezte az európai civilizációt, a technika előfeltételeit is, amellyel közelebb vitte az orosz népet hivatástudata megvalósításához. Enélkül az orosz nép technikai fejlődése száz évet késett volna. Híres végrendeletében így fogalmazta meg az orosz

nép hivatástudatát: "A nagy Isten, akitől létünket és koronánkat bírjuk, megvilágította elménket és megengedte, hogy kijelentsük a gondviseléssel egyező felfogásunkat, amely szerint; az orosz nép arra hivatott, hogy a jövőben egész Európát birtokolja." — "Attól kezdve Oroszország problémája Európa problémája lett." (Nyugati Magyarország id. száma.

És korunkban? Az egész világ problémája, amióta Amerika és a világ zsidói bőkezű anyagi és technikai segítségben részesítették és részesítik; amióta Rosenbergek és társai átjátszották kezére az atomfegyver titkát is.

Az orosz küldetéstudat eleinte csak a vezetők lelkében élt, de mert az orthodox papság tevékenykedése folytán magáévá tette a nép is; azért érhetett el akkora sikert az orosz politika.

— Tolsztoj és Dosztojevszky elméletben elvetették a nyugati civilizációt, mert alkalmatlannak találták arra, hogy az emberi lélek kétségeire feleletet adjon.

Csadajev Péter pedig — a cár egyik gárdatisztje (1794 - 1856), azt írja élete végén:

"Eljön a nap, amikor Oroszország Európa erkölcsi életében is elfoglalja azt a helyet, amelyet most a politikai életben elért. Sokáig élt elzárkózva de mindegy, ami nagy, az a magányban és csöndben érik. Oroszország arra van hivatva, hogy hatalmas szellemi pályát futva, egy napon megoldjon minden e világon vajdó kérdést." (Nyug. Magy. id. száma.

Csipkerózsikai álmából felköltötte őt Franciaország. Szellemi régióba pedig felemelte őt a II. világháború alatt és után Európából elhurcolt szakmunkások és értelmiségek milliói. Az amerikai zsidó atomfizikus kémeik segítségével és most már — a sok idegen zseni által — valóban hatalmas szellemi pályát futhat be. A népek erkölcsét azonban nem javította meg és nem tudja megjavítani az orosz lélek, hanem csak megronthatja.

A pánszláv eszme kifejlődéséhez a pángermán ill. német romantika adta a legtöbb kulturális és propagandaanyagot.

Egy német herceg indította meg az első cseh folyóiratot. Josef Jungman német - cseh szótárt írt. Herder valósággal rajongva gyűjtötte s foglalta irodalmi műbe a szláv néprajzi adatokat. E kutatások alapján Paul Safarik szláv nyelv - és irodalomtörténetet írt. Bernolák megteremtette a szlovák irodalmi nyelvet. Palacky a mai cseh nemzettudat alapját. Majd Safarik által megszületik az irodalmi pánszlávizmus és Kollár művein át a nagyszláv özősségi gondolat.

A németek tehát ugyanolyan kultúrmunkát végeztek, mint

mi magyarok a kis szláv népek között. És ezzel közös előmozdítói voltunk a pánszláv mozgalom terjeszkedésének.

Az oroszok európai térfoglalásának kísérlete már a 18. - ik század elején megtörtént. Komolyabb jelentőségűvé csak a napoleoni háborúban vált, amelyben orosz támogatóként vettek részt. 1711. - től az első világháborúig tízszer szállták meg a mai Románia területét. Nagy Péter már adriai támaszpontjává akarta tenni Montenegrót.

1660 - ban kifosztották Berlint és Erzsébet cárnő birodalmához akarták csatolni Poroszországot.

1735 - ben és 1747 - ben a Rajnánál álltak.

1798 - ban Suwarow tábornok Milánóból és Turinből üzte ki a francia sereget.

A pánszlávizmus bomlasztó hatása

A pánszlávizmus hatása Magyarországon elsőízben a szabadságharc alatt nyilvánult meg. Az oláh és szláv népek ellenünk folytatott gerillaharcában. Pánszláv agitátorok járták az országot és izgattak a magyarság ellen, fűtötték nemzetiségeink elszakadási törekvését. Agitációs munkájukban támogatta őket a Habsburg - ház is.

A pánszláv veszedelem nagyságát mutatja az a naplójegyzet amelyet a cári birodalom összeomlása után találtak a cári levéltárban: — "Oroszország nagy hibát követett el, hogy 1849 - ben a magyar szabadságharc leverése után kivonult Magyarországról. Ott kellett volna maradnia s a Balkánt birtokba venni. Olyan jó alkalom még soha nem adódott rá."

Abban az időben Metternich osztrák kancellár már fölismer-te az orosz veszedelmet és a szlávokkal szemben a német és magyar nemzet megerősítését követelte. Radetzky a Kárpát vonal megerősítését. Wesselényi pedig Magyarországnak katonai bástyává való építését javasolta. A történelem azonban a szlávok és szabadkőművesek befolyására másképpen alakult.

"Az 1848 - as szabadságharc alatt a külügyminiszteri székbe Metternich helyére a cseh Kolovrát Lajos került. I. Miklós orosz cárral titkos szövetséget kötött, amelynek értelmében az oroszok segítséget nyújtottak Ausztriának a szabadságharcunk leveréséhez és támogatták hatalmi törekvését Olasz - és Németországban. Ausztria viszont előmozdította az oroszok balkáni politikáját." (Sibrik György: A kétfejű sástól a sarlókalapátságig.)

A pánszlávizmus az első világháborúig már annyira tudato-

sodott a szláv népekben, hogy Csehországban pl. a csehek csak cseh üzletekben vásároltak, az idegent szabotálták, elkerülték.

De nemcsak ott nyilatkozott meg a pánszlávizmus, ahol tömegesen éltek a szlávok, hanem ott is, ahol szórványosan éltek és az iskolázatlanok között éppúgy, mint a tanult emberek között.

~ A kitűnő propaganda mindegyikhez megtalálta az utat. És mind tisztában volt a bekövetkező eseményekkel. Az orthodox papok valóban kötelességüknek éltek és a templomot nemzetmentő hivatalnak tekintették. Míg mi éltük a mi kis magyar életünket, torzsalkodtunk egymással; nemzetiségeink egyre mélyebbre ásták sírunkat. Nem láttunk és nem hallottunk semmit a közelgő veszedelemből. Becsületes lelkünk és hibás nevelésünk egyébként is képtelennek tartotta azt, hogy nemzetiségi testvéreink fejünkre gyűjtsák házunkat, amely nekik is házuk volt. De a magyar kormányférfiak is csak igen későn eszméltek e nagy veszedelemre. Hiába volt Kossuth jóslata, és hiába volt az "Elnémult Harangok" című regény hőse; Simándi pap kiáltó jóslata, senki sem vette komolyan. . .

A pánszláv eszme ellenségeinkké tette még a látszólag asszimilált pestkörnyéki rácokat is. Az alábbi párbeszéd, amely az oroszok elől menekülő magyar és néhány rác között folyt, —rávilágít erre:

"Visszatérve szállásomra, vörös karszalagos rácokat láttam vendéglátómnál, akik meglehetősen nyíltan beszélgettek. A beszéd a jövődő helyzetről folyt, hogy milyen lesz majd.

Márpedig nektek, magyaroknak nagyon rossz dolgok lesz most mi jövőnk rácok és a többi szláveredetű nép. — Mondta az egyik.

~ Házigazdám, aki szláveredetű magyar volt, megkérdezte tőlük:

— Eszerint nekem nem lesz semmi bajom?

— Neked? Te elmagyarosodtál. Ne is várj kíméletet! A te helyzeted ugyanaz lesz, mint a többi magyaré. — Válaszolt.

Vitájukban magam is bekapcsolódtam. Mire az egyik rác kijelentette:

'Végre teljesül régi álmunk; a magyarság mint ütközőpont megszűnik létezni az északi és déli szlávok között. A magyarok keletre telepítése elhatározott dolog. Mihelyt a háború megszűnik, kirakunk innen minden magyart, mert e föld a mienk, szlávoké.' Majd amikor közbevettem, hogy az új debreceni kormány alkotmányos úton mindent megtesz Magyarország érdekében, — gúnyosan felelte: 'A ti debreceni kormányotok azt fogja

tenni, amit majd parancsolnak neki. És azután is csak azt teheti amire parancsot kap.' (Fültanú. Hídverők, 1951. szept. 20. sz.)

A kis párbeszéd mindennél ékeesebben bizonyítja, mily tökéletesen előkészítette a pánszláv propaganda a szórvány szláv népeket a jövő háborúra és politikai életre. Mily tökéletesen beillesztette őket a világalomért folytatott eszmei és fegyveres harcba! Egy kevésbé iskolázott szerb paraszt vagy iparos is előre látta, mi fog történni a magyarsággal, míg a magyaroknál még a képzett politikus is süket és vak volt e tekintetben. És milyen egyformán tudta szajkózni minden egyes szláv, hogy: 'a magyar nemzet akadály a északi és déli szlávok egyesülésének!' Ezt először az 1848. - as szabadságharcunk idején hangoztatta Palacky cseh történetíró. Mindezt az orthodox papság szórta időnként a szláv hívek közé. Mi pedig éltünk a jog és igazság vélt megdönthetetlenségében. Az erős népek azonban úgy gondolkoznak és cselekednek, mint a szlávok és oláhok. Ahol az életről van szó, ott nincs megalkuvás!

'Pánszlávizmus nincs is tulajdonképpen, mert ami van is, csak a pángermánizmus ellenszere.' — hangoztatják a csehek. Legújabbán azt is terjesztik, hogy ők, a szlávok voltak a törökelleni gát. I. Vencel cseh király alatt törtek be a tatárok Morvaországba, ahol azonban a vitéz Jaroszlav Sternberg visszaverte őket s ezzel megmentette a nyugatot a pusztulástól." (Hans Kohn: Die Welt der Slaven, 128 -ik old.)

Igy fokozzák a kis szláv népek történelmi szerepük fontosságát, hamis történelmi adatokkal és törekednek csökkenteni a magyar nemzet múltbeli nagy áldozathozatalát. És Nyugaton minden bírálat nélkül elhiszik.

Ki tudta azt Nyugaton ebben az esetben is pl., hogy az a mongol csapat amelyet a nevezett gróf állítólag visszavert, a Batu khán seregének — amely három irányban tört Magyarországra —, csak egy szárnya volt s annak sem volt szándékában Morvaországon tovább vonulni Nyugat felé, hanem Észak felől Magyarországra törni. Mert Batu célja elsősorban is az előre menekülő 40.000 kun lovas elfogása volt, hogy vele seregét feltöltse. Másodsorban pedig az Európában akkor erősnek számító magyar nemzet barátságos megnyerése vagy megsemmisítése.

A szláv öntudatra vagy inkább már gögre vet fényt az alábbi kis párbeszéd is.

"Oroszország verhetetlen a külpolitikában! A tudomány

terén is fölülmúlja a világ valamennyi országát. Nyugat-Európa beképzelt, lenézi a szláv népeket, pedig azoké a jövő!” — mondta egy bolgár orvos e sorok írójának s egy jelenlévő lengyel helyeselt hozzá. És egyik sem volt kommunista. . .

A pánszlávizmus vagy nagyszláv eszme harcát kétségtelenül az orosz nép indította el. Az orthodox messianizmus vagy nagyszláv gondolat alapján megindult orosz hódítás először a mai orosz területen az Uralig terjedt, majd Szibériára és utána északnyugati és nyugati irányban hatott. Ahol fegyverrel hódított, ott rögtön megjelentek az orthodox papok, akik — a fegyveres erőre támaszkodva —, kegyetlen módon terjesztették az orthodox vallást és az orosz nyelvet. Így került orosz uralom alá egymásután: Moszkva és vidéke, Riazan, Smolensk, Kazan, Astrakan, a Kazár - föld, Krim, Sziberia, Mongolia, majd következett a finn terület és azután a nyugati terjeszkedés, a magyar Kárpátalja bekebelezésével. — Az orosz pánszlávizmus hódítását, nyugati terjeszkedését már Napoleon fölismerte. “Oroszország a világ meghódítása útján halad”. — mondta St. Ilona szigeten 1817. március 27 - én.

Nagy Péter cár végrendeletben hagyta meg utódainak, hogy uralmukat — amint lehet —, a magyar Kárpátok nyugati oldalára is kiterjesszék. A mai orosz hódítás tehát e végrendelet teljesítése is.

I. Miklós cár eltörölte a rendi alkotmányt és már programjává tette az oroszosítást amely a gyűlöleten és elnyomáson alapult.

“Csak szolgálékú embereket tűrt meg. Bölcsészetet csak orthodox papok taníthattak.” (Marcali Henrik: Nagy Képes Világtörténet, XII. kötet 58 -ik old.

A szláv népek egyesülésére is ő adta ki határozottan az első parancsot az 1856 - ban Moszkvában rendezett szláv művészeti kiállításon: “Egyesüljetek Déllel!”

1858 - ban létesült Moszkvában az első szláv “segítő szerv”, amely az összes déli szlávokról szóló gondoskodást tűzte ki céljául. 1858 - tól 1876 - ig ötszáz bolgár ifjú tanult az orosz főiskolákon.

Oroszország a kis szláv népek egyesülésével és támogatásával kettős célt fog elérni: Az egyesüléssel a világ egyik legnagyobb népességű és katonai erejű állama lesz, ugyanakkor pedig utat nyer a Földközi - tengerre is, ami régi vágya.

Ha a kommunista Lengyelország csatlakozása állandó marad, akkor az Elba folyótól egyenes vonalban Triesztig terjedve megvalósul az óhajtott Nagyszláv birodalom, amelyet Marx Károly már több mint száz éve mint Oroszország kényszerű célját jelölt.

meg, mondván: "Oroszország határának szükségszerűen Danzig-tól vagy Stettintől Triesztig kell húzódnia."

A pánszláv mozgalom előharcosai mindenütt a kis szláv népek értelmiségei és politikai vezetői voltak, főként csehek, akik a tervet mindig Moszkvából kapták.

Oroszország Európa meghódításának tervét határozottan 1904 - ben készítette el az orosz vezérkar. A terv legfontosabb pontja a Monarchia felosztása volt.

A titkos határozatok nyomán Szerbiában és Csehországban különféle titkos szervezetek alakultak, vagy a már meglévőekben titkos szervezkedés indult. E szervezetek kifelé fajvédelmi, politikai és gazdasági célt követtek. Csehországban a Sokol sportegyesületben terjesztették a nagyszláv expanzív gondolatot és tanították sovinizmusra a cseheket.

A Sokol szervezkedés eljutott a bécsi udvarba, az osztrák - magyar nagyvezérkarba, az egyetemekre, ipari üzemek vezetésébe és az osztrák - magyar közélet minden területére. Kémkedtek, intrikáltak és — ha kellett —, merényleteket hajtottak végre. Paraziták módjára viselkedtek az állam testén.

A Szentpétervárról irányított szervezkedés eljutott külföldre, főleg Franciaországba. Anglia és Amerika területére is kiterjesztették és következetes propagandával a köztudatba vitték, hogy az Osztrák - Magyar Monarchia nemzetiségei elnyomatásban élnek. Arról pedig a Monarchia népei mit sem tudtak, csak a szláv ügynökök lázító propagandájából értesültek.

Minthogy a lázító propaganda — az orosz vezérkar szerint — lassan haladt s azzal az orosz vezérkar nem volt megelégedve, ki-robbantotta a szarajevói királygyilkosságot, amelynek Ferenc Ferdinánd és felesége áldozatul estek 1914-ben. Ezzel megindult a véres háborúk sorozata, ami a Monarchia és Magyarország földarabolásához vezetett.

Ferenc Ferdinánd meggyilkolása a szerb kormány tudtával történt. Tudott arról a belgrádi orosz követ is, sőt maga Sándor szerb király is, hogy mi készül az osztrák trónörökös ellen.

"Pasics kormányelnök tudott a készülő merényletről és csak látszatintézkedést tett, hogy a fegyverrel s igazolvánnyal ellátott gyilkos határátlépését megakadályozza. S hogy a szerb kormány nem tett további megakadályozó lépést, azért volt, mert a belgrádi kormányférfiak, — Sándor trónörökössel —, féltek a 'Fekete-kéz' bosszújától." (Hans Kohn: Welt der Slaven, 35. old.

A pánszláv politikai és katonai vezetők jólértesültségét bizo-

nyitja a következő adat.

Niehans, a pápa orvosa, híres sveici sebész, — aki a balkáni háborúban; 1912 - 13 - ban a szerb harctéren teljesített orvosi szolgálatot a Vöröskereszt kötelékében —, igen jó barátságban volt a szerb vezérkari tisztekkel, akik egy beszélgetés alkalmával elmondták neki, hogy mikor fog kitörni az első világháború.

“Mi felkészültünk, — mondták —. A Monarchia elleni háború elhatározott dolog. Az oroszok készen vannak. Legkésőbb 1914 júliusában megindítjuk a háborút. És mi fogunk győzni!” (Frankfurter Illustrierte 1956. évi 20. száma.

A pánszláv mozgalom legfelső irányítója azonban a szabad-kömvesség világszerve volt.

A kommunista nemzetköziség eszméjét az orosz hódítási cél-nak megfelelőleg Sztalin a pánszláv eszmével helyettesítette, amikor 1945 -ben a komintert feloszlatta és helyére a nemzeti gondolatot, a pánszlávizmust tette követendő feltételnek.

Sztalin akadályozta meg a Párisi magyar béketárgyalás ide-jén, hogy Arad és Szatmárnémeti nagykiterjedésű vidéke vissza-kerüljön az anyaországhoz, amit Amerika javasolt, Anglia és Franciaország nem ellenzett.

“Roosevelt amerikai elnöktől Sztalin biztatást kapott Teherán-ban arra vonatkozóan, hogy az amerikai haderő nem fog beavat-kozni egyetlen esetben sem, amikor Szovjetország háború utáni területi ambíciója kielégítéséről lesz szó Európában.” (U.S. News and World Report. Szabad Magyarság, 1961. nov. 19. sz.

Igy jutalmazta Amerika, a “népek szabadságának bajnoka” más népek területeiből a terjeszkedésre mindig éhes Oroszokat. . .

A pánszláv eszme megvalósulásáért küzdő kisszláv népek kö-zött legintelligensebb nép a cseh és — mondhatjuk —, a legna-gyobb szerepet is vitte és viszi a pánszláv mozgalomban.

— A csehek kitűnően felhasználták a Duna - táji népek tájéko-zatlanságát, politikai éretlenségét, a magyarság közönyét s a Habsburgoknak az “Ossz és uralkodj” elven való kormányzási po-litikáját a pánszláv mozgalom szolgálatában. Kitűnően értettek mindenkor a hazudozáshoz, félrevezetéshez. Minthogy politikai ügynökeik a dinasztia bizalmasai és a hadsereg fontos beosztottjai voltak, könnyen és feltűnés nélkül szolgálhatták a Moszkvából i-rányított bomlasztást. A pánszlávizmust irányító csehek 1848 - ban passzív ellenállásba mentek a politikai és gazdasági síkon. At-tól kezdve egy kitűnően szervezett maffia irányította őket, amely-nek feje Moszkvában székel.

“Magyarellenes működésük először gazdasági síkon mozgott. Alapja az a félelem volt, hogy a Felvidék iparosodása tönkretesz a cseh ipart. A Felvidéket ugyanis több nagybirtokos, — köztük főként gróf Andrássy Dénes — iparosítani akarta. [Andrássy terve az volt, hogy a rozsnói és környéki bányákat bányásztületekké, az ipartelepeket pedig céhüzemekké alakítja, ahol a munkásság részesedést és társi jogot kap. E nagy szociális és gazdasági jelentőségű tervet Bécsben elgáncsolták a csehek.” (Nyugati Magyarország 1953 májusi száma.

Politikusaik, mint a különböző szabadkőműves páholyok tagjai Európa számottevő államaiban és Amerikában, az utóbbi időben rendkívüli módon hasznosították összeköttetéseiket a pánszláv eszme szolgálatában. Hamis adatokkal és tanácsokkal látták el a németellenes és monarchia - ellenes nemzetek vezetőit, különösen a franciákat, angolokat és amerikaiakat. Benes például úgy jellemezte Sztalint Rooseveltnak, mint “jellemes és megbízható szövetséges” -t.

A csehek világpolitikai szerepe oly nagy volt, hogy 1915.-ben a szabadkőműves Masaryk Tamás cseh elnök állította össze a tervet; — miként osszák föl Közép - Európát!

1.) A cári hadsereg, — amely akkor Krakkótól Nyugatra állt —, a Kárpátok mentén Bécsig nyomul előre és elválasztja Magyarországot Ausztriától.

2.) Galicia osztrák tartományt Lengyelországhoz csatolják.

3.) Csehország, a tótok által lakott Felvidék és északnyugat Magyarország egy része “Cseh királyság” -ot alkot, [melynek trónjára orosz nagyherceget ültetnek.

4.) Karinthia, Krajna, Görz, Gradiska, Horvátország, Szlavonia, Dalmacia, Bosznia - Hercegovina Szerbiával egyesül a Kargyorgyevicsek kezében és Jugoszláv királyságot alkot.

5.) Erdélyt a Román királysághoz csatolva “Nagyromániát” alkotnak, amely szintén orosz befolyás alatt áll.

6.) Ezzel az elrendezéssel az orosz érdekkör az osztrák keleti határig, vagyis Magyarország nyugati határáig tolódik előre. Magyarország nyugati határán az északi és déli szlávok kezébe, elszigetelik a magyarságot nyugattól és erős tömböt alkotnak Németország hátában.

A nyugati népek — a német hatalom gyöngyítése érdekében — képesek voltak a több mint tízmillió lelket kitevő magyar nemzetet is föláldozni. Így egyesült a pánszláv érdek a nyugati népek érdekével, amelynek áldozata a két világhatalmi érdek között a ma-

gyar nemzet lett.

A pánszlávizmus másik nagy méregkeverője Benes Eduárd cseh külügyminiszter volt, aki a trianoni béketárgyaláson azon a címen követelte a Kárpátalját, hogy ott védőbástyát épít az orosz terjeszkedés ellen. Meg is kapta; szabadkőműves segítséggel és a nyugati népek politikai vakasága folytán.

Az oroszok második világháborús győzelme után azonban, 1945 - ben — hogy magát előbbi hamis magatartása miatt az oroszok előtt tisztára mossa —, azzal érvelt Sztalinnak, hogy “Csehország csak zálogként kezelte Kárpátalját, hogy adandó alkalommal átadhassa Oroszországnak.” Sztalin megbocsátott neki és az átadás ünnepi formában meg is történt.

Ez az eset a két “hamiskártyás” között a teheráni döntés után történt.

“Miután megtudta Benes, hogy a teheráni döntés alapján Magyarország és Csehszlovákia a szovjet hatáskörébe fog tartozni, rögtön Moszkvába utazott és szolgálatát följánlotta Sztalinnak. Akkor már megbocsátotta neki, hogy a cseh politikát keresztező külön szlovák köztársaságot engedélyezett. Ugyanakkor engedélyt kért tőle, hogy Csehszlovákiát “nemzeti állammá” alakíthassa, amely csak a magyarok és németek kiűzésével vagy más módon történő megsemmisítésével vál lehetővé. Moszkva természetesen készséggel járult hozzá, hiszen azzal is gyengült a szláv-ellenes front Nyugaton és azzal is megrövidült az egységes nagyszláv birodalom megvalósulásának ideje. Benes az engedély ellenében elvállalta a Duna - medence elszlávosítását, ahogyan a szovjet kívánta.” (Szabad Magyarság, 1949. aug. 1.

Igy készültek a magyarságot kiirtó szláv tervek titokban, amiben a csehek főszereplők voltak.

Ugyancsak Benes állította Csehszlovákiát már 1939-ben — moszkvai tárgyalása alkalmával — Oroszország szolgálatába, aminek következménye lett, hogy az oroszok hazánkban a Felvidéken repülőtereket építhettek.

Cseh segédlettel akart az orosz kormány 1946-ban a Dunántúlon 240.000 kh. földet kihalásítani abból a célból, hogy onnan a megszálló orosz csapatot élelmezhesse. A valóságban azonban az a terület a régtől óhajtott “szláv korridor”-nak felelt volna meg az északi és déli szlávok között és bezárult volna a szláv gyűrű Nyugaton is a magyarság körül.

A PÁNSZLÁVIZMUS ELŐCSATÁRAI

Kiegészítésül igen fontos megemlíteni azokat a pánszláv előharcosokat is, akik részben mint öntudatos pánszlávok, részben megfizetett politikai kalandorok, újságírók támogatták a pánszláv gondolat harcát és közreműködtek Európa züllesztésében.

Ezek voltak:

Masaryk Tamás cseh államelnök, Benes Eduárd cseh külügy-miniszter a párisi propaganda fizetett főnöke, Seton Watson angol történétíró, Wichan Steed a londoni Times bécsi levelezője, a francia Denis Ernest, Supilo Franjo dalmát újságíró a fiumei Novi List szerkesztője és Denis társa, Esemann bukaresti professzor Trumbich zárai polgármester, az orosz származású Vinogradov tanár, Hartwig orosz követ, Szaszanov és Izvosky miniszterek, akiket a három utolsónak felsorolt orosz és a francia Tardieu irányítottak. A pánszláv ügynökök, politikai kalandorok százezrekkel fizettették meg újságcikkeiket s csak úgy adták-vették a Duna menti területeket, főleg a magyarokat. . .

“Supilo már 1907.-ben — Atanackovic szerb tábornokkal tárgyalva —, Fiumét, Horvát - Szlavóniát, Dalmáciát, Bosznia - Hercegovinát kínálta fel Szerbiának és propagandára százezer frankot kért. A háború alatt pedig Dél-Magyarországnak a Pécs - Mohács - Szabadka - Zenta vonaláig érő részét is bevonta a megalakotandó, orosz védnökség alatt leendő ‘Nagyszerbia’-ba.” (Sibrik György: A kétfejű sastól a sarlókalapácsig.

Franciaország szerepe a
pánszlávizmusban

Kivonatok RUDNAY EGYED történész: ATTILA TRILOGIA című műve II. kötetéből:

“Ügy iktatták, tudományos megvitatás nélkül a pánszlávizmus tanait a bécsi, meg a többi német egyetem tananyagába, ahogy azokat Johann Gottfries Herder (1744 - 1803) 18 éves(!) korában kitalálta és lefektette, anélkül, hogy egyetlen ilyen irányú kívánság vagy panasz szláv oldalról elhangzott volna.

Az 1814 okt. 2-i bécsi kongresszuson a habsburgok a győztes Oroszországon kívül azt a Franciaországot emelték, amely ellen összegyűltek (poroszok, dánok, oroszok, angolok, spanyolok, franciák, portugálok, osztrákok stb.). Így remélve szövetségcshez jutni az ellen a Magyarország ellen, melynek köszönhatték egész

hatalmukat. Háláját Oroszország hamar bebizonyította ; 1849 - ben segédkezet nyújtott Ausztriának a győzedelmeskedő magyar szabadságharc leverésében s ezzel megmentette a Habsburgokat.

Ferenc József sok balsikere közepette a krími háború folyamán azzal remélte Napoleont szövetségre kényszeríteni, ha oldálán beavatkozik. Miklós cárt ez rettenetesen felbőszítette és ettől kezdve vált szokásává bizalmasai előtt fölvetni a kérdést: "Tudják -e ki volt a világtörténelem két legostobább uralkodója?" S maga adva reá választ, folytatta: 'Én, meg Sobiesky János, mert megmentettük a Habsburgokat.' A cárnak ez a fölháborodása adott módot III. Napoleonnak, a saját szövetségesének a törököknek cserbenhagyására s hogy a háborút követő 1856. évi párisi kongresszuson ezt a szövetségesét nyomja, orosz ellenségét pedig emelje, hogy végül szövetkezzen vele. Ezek miatt az a kongresszus a pánszlávizmusnak is fontos fordulópontja.

[Franciaország a török hajóhad segítségének köszönhette tengeri hatalmát, távolkeleti gyarmatait, Törökország pedig ennek a szövetségnek -belső zavarait. Belső zavarokkal legyengített szövetségesétől aztán elvette Tuniszt és Marokkót. Mint szövetségesnek bejárása volt a török kikötőkbe és a párisi Louvre legszebb ékét, gyönyörű Venus szobrát közelharc révén ragadta el Milo szigetéről, saját szövetségesétől!]

Bonaparte Napoleon bukását követő bécsi kongresszuson, Franciaország támogatásával a Habsburgoknak sikerült pozitív diplomáciai tételre is átvinniök azt az ősi német iparkodást, hogy a Lajtán túli területeket ne tekintsék Európához tartozóknak.

Ennek a szellemi vasfüggönynek a hatása alatt még a legjobbakaratú népek iskolái is megszűntek Magyarországgal foglalkozni s abban a kevésben amit tanítottak, nem volt köszönet. Nagy, műveltségükre büszke nemzetek tankönyveikben nemcsak mai napig mellőzik Magyarország nagyhatalmi idejét, hanem egy -egy megjegyzéssel sőt hamis állítással, — pl.; a 13. században cseh királyok uralkodtak Magyarországon —, mindenkor az alárendeltség látszatát keltik. A szellemi vasfüggönyt megkönnyítette, hogy Franciaország sohasem érdeklődött olyan európai történelem iránt, melynek nem állt központjában s azt a keveset amelyet abból tudott, a németektől vette. Miután pedig tömegeit tudatlanságban tartotta, azokkal bármit elhitethetett. Még egyetemi tanáraival is. . .

Az 1867. évi moszkvai ethnografiai kongresszussal egyidőben lázas tevékenység indult az Európából kizárt terület balkáni ré-

szén. Franciaország fogcsikorgatva nézte, hogy sedani győzelme árnyékában hogyan ad Németország fejedelmeket mindazoknak az országoknak. Erre Franciaország befolyását biztosító forradalmak törtek ki s a 'balkáni' szó vált a durva és lelkiismeretlen elnevezésévé — pedig valójában Nyugat - Európa volt az, mely ott igazi arcát mutogatta.

Vajon pusztá véletlen-e, hogy az ethnografiai kongresszus összeesett a magyar kiegyezés évével?

Párhuzamosan a francia akciókkal, az ausztriai egyetemeken tanszéket kapott minden magyarországi pánszláv, míg a németországi egyetemek mellé óriási pénzösszegekkel rendelkező szláv intézeteket létesítettek, amelyek elárasztották a világot szláv múltat dicsőítő kiadványokkal. Míg Franciaország ilyen irányú irodalma nem próbálta alátámasztani, hanem egészen durván gázolt át tényeken, igazságokon, erkölcsön, addig Németország tudományos mezbe öltözteti ferdítéseit. Franciaország pánszláv irodalmát Thierry Amadée (1797 - 1873) vezeti be 'Histoire d' Attila et de ses successeurs' című kétkötetes munkájával. Első kiadása 1856 -ban jelent meg s abban a 2 -ik kötet második felét nekünk magyaroknak szánja. Ugyanennek a könyvnek 1864 -ben már megjelenik a második kiadása csak azért, hogy a tárgyhoz nem tartozó szláv múlttal egészíthesse ki annyira, hogy oldal-szám csökkenés nélkül kiszorulhassunk belőle. Ti. közben lezajlott az 1856. évi párisi konferencia s III. Napoleon cserbenhagyva török szövetségését, addigi közös ellenségükben; az oroszban olyan új szövetségesre tett szert, akire saját kompromittálása nélkül foghatta pánszláv agitációját. (A Habsburg irányításban álló tudományosságunk természetesen csak ezt a második kötetet fordította magyarra.)

Franciaország ugyanarra a csehországra építette pánszlávizmusa, amelyre a Habsburgok, így annak a megnyeréséért indult a legnagyobb vetélkedés. A Habsburgok nem voltak képesek Franciaország ígéreteivel lépést tartani. Ferenc József Magyarországot saját hazája számára akarta földarabolni, ezért nem ajándékozhatta el. Franciaország F. József kárára, így elígérhette. Ferenc Ferdinánd abban látta a kivezető utat, hogy az egész monarchia vezetésének kezükbe adásával nyeri meg a cseheket. Ezzel megnyerte arisztokráciájukat, politikai életük komoly elemeit és közgazdaságuknak házárdiától irtózó elitjét, velük Masarykot meg Benest is. Így bár ő is Magyarország megsemmisítésére tört, mégis ő vált a francia szándékok legveszélyesebb ellenfelévé

és ezért pusztulnia kellett.

Pánszláv politikájával a Habsburg - ház régen megásta magát sirját, de az utolsó kapavágást Ferenc Ferdinánd adta azzal, hogy a cseh Berchtold Lipótot ültette a külügyminiszteri székbe.

Berchtold szívvel, lélekkel híve volt F. Ferdinánd szadista önzésbe menő politikájának. Nem bízhatván a jövőbe, inkább átpártolt a másik irányhoz s így a háborús párt élére állt.

A valóságban tehát a cseh Berchtold száján keresztül Franciaország üzent meg a háborút Franciaországnak.

F. József a legnagyobb csapást a Szerbiát és Oroszországot mozgató Franciaországra azzal mérte volna, ha az idegen érdekkörbe váltó Csehországot teljes függetlenséggel kizárja a monarchiából. Miután azonban ezzel Magyarországra került volna a túlsúly és a vezetés, ami ellen a Habsburgok közel négy évszázada, ő maga pedig félszázada küzdött, inkább választotta a háborút.

Magyarország érdekével miniszterelnökén, Tisza Istvánon kívül nem törődött senki. A magyar miniszterelnököt Berchtold hamis bemondásokkal félrevezette, aki erre, ha fenntartással is, beletörődött a háború megüzénésébe — de csak becsületből.

Mert meggátolni azt a háborút, melytől Franciaország, Elsas Lotaringia visszakерülését, cseh - oláh - szerb országok nagyranövelését látta, képes nem volt. A franciabarátok szemében pedig Tiszának az volt a borzalmas bűne, hogy; — békét akart. . . Ezért kellett meghalnia.

Valóságos görög sorstragédia, hogy ő, a tisztaérzésű magyar ember ugyanarra a sorsra jutott mint Ferenc Ferdinánd, aki mindeknek az ellenkezője volt.

Az 1914-18. évi háború végeztével Lipcsében megjelent Helmont világtörténelmének külön a magyar béketárgyalás számára írt új 8 kötetes kiadása. A Magyarország testén lakmározó utódállamok ebből a műből fordítottak részleteket még megjelenése előtt (!) angol meg francia nyelvekre, állított igazuk bizonyítására. Vagyis a pánszlávizmus még legnagyobb gyűlölködésük idején is közös táborba hozta két művelőjét s így ha a trianoni békediktátumokat Franciaország is hozta; — német írások sugalmazták. Amerika ebben már nem vett részt, nem írta alá a trianoni békediktátumot. (Woodrow Wilson 1919 szeptember 26-án a Kansas állambeli Wichitaban összeesett, miután a negyvenedik védőbeszédét mondta a trianoni békediktátum védelmében.)

Azután Károlyi Mihály társaival annak a forradalomnak hullámain emelkedett, melyet a magyar Nemzeti Múzeum lépcsőjé-

ről a cseh - szlovák külügyi szolgálat tisztviselője, Szakmáry volt Nyitrai tüzérezredes fia, majd jutalomképpen Benes cseh külügy-miniszter titkára robbantott ki. Így vált nemzeti életünk rövid korszaka a pánszlávizmus legnagyobb tobzódásának idejévé. Európának Ázsiától való tengeri elválasztásával Franciaország mindig nagyon törődött, de miközben a Dardanellákat báró Tóth Ferenc a francia szolgálatban álló magyar hadimérnök tábornokkal megerősítette, és azokat Oroszország hadihajói előtt még legbensőbb barátsága idején sem nyitotta meg, addig a szellemi vasfüggöny hatására a magyarságot és vele a szárazföld Dardanelláit; a Kárpátokat, Európa biztonságát német kezekre bízta. Ahogy a Vatikán sorsa is Magyarországhoz fűződött, úgy Európáé is a fővárosok fekvése alapján. Ázsiához tartozó népeinek áttelelése a Kárpátokon, Európa legfontosabb kulcspozícióját s azzal biztonságát szolgáltatta ki ősi riválisának, Ázsiának.

A meg nem alapozott dicsekvés: "mi vagyunk Európa és egyedül képviseljük a civilizációt mert nyelvünk francia" — szülte az éremnek ezt az oldalát, mely Nagy Károly óta ismételtlen lerombolja Európát.

Ezeréves szerepünkre s annak jelentőségére legjobban a velünk szemben alkalmazott eszközök mutatnak. A Lech mezőhöz fűzött valótlan kitalálások mutatják, hogy csak hazugságokkal tudják legyőzésünk látszatát kelteni. Elpusztításunkra behívták a tatárokat, akik dülását nyugodtan nézték a római pápával, majd ők is dűlni kezdtek. Egy hajót sem adtak királyunk élete megmentésére. Hunyadi János nándorfehérvári győzelmét hirdeti a déli harangszó, de amikor Európa nem szorult Mátyásra, az csak azzal tudott becsmélésüknek véget vetni, hogy a mohamedán vallás felvételével fenyegette meg az egyházat. Utána mint Attila, Olaszországból ő is magával hozta asszonyával a halált.

Egy népnek, mely ellen a világtörténelem legnagyobb hamisításai történtek, — hamisításokon népek emelkedtek —, melynek alávetéséért a világ legtökéletesebb tudományos szervezetének a németnek évszázados aknamunkára volt szüksége, mely ellen hiába állt össze egész Európa; mégis megmaradt, mely miatt fejedelmek házasodtak, nővéreket áldoztak, mely nép a legutóbbi háborúban is a központjukban állott, nagyon hatalmasnak kellett lennie, ha ilyen óriási összmunka is csak ezer év alatt tudta tönkre silányítani. És még mindig nem silányították tönkre! Tönkre teszik azok, akik a szellemiek terén is Nyugatba helyezkedésről beszélnek, fasisztáznak, egységet bontanak!

De ahogy minden bűnhődik ami természetellenes, bűnhődik az egész világ is azoknak a pánszláv tanoknak átvételéért, amelyeket német könyvek francia segítséggel fogadtattak el vele. Átvételükkel megszűnt a történelmi igazság és mert azoknak a nagynémet ideáknak váltak propagandáivá melyek ellen küzdeni véltek, olyan káosz támadt történetírásukban, hogy egymást is megszüntek érteni. A konfliktus, amelybe a pánszlávizmus vitte a történészeket, úgy elterelte írásaikat a tudományos tértől, hogy az abból való kilábolás kísérlete a legutóbbi stockholmi világkongresszuson már egymással állította őket szembe egyszerűen azért, mert megszüntették azt az alapot, amelyen megérthették volna egymást: — a történelmi igazságot. . .

És mert a népek olyanért küzdöttek, amit legyőzni akartak; a nagynémet érdekekért, — a győzők váltak az utóbbi háborúk veszteseivé és a legyőzöttek a nyerteseivé. . .” — Rudnay E.

Amennyire bűnös szerepük volt Közép - és egész Európa felbomlasztásában a moszkvai politikusoknak, Benesnek, Masaryknak, a nagyromán álmodó oláhoknak és a világ szabadkőműveségének, annyira nagy és bűnös szerepe volt a franciák politikusainak is. A felelősség e téren őket, ill. a francia nemzetet is terheli.

A franciákat a németellenes bosszú vezette Európa szétzilálásában, helyesebben: a német terjeszkedéstől való félelme. E bosszúhadjárat következményét talán mi magyarok érezzük leg súlyosabban Európában. Megnyilvánult a francia ellenszenv velünk szemben már az első békeszerződés tárgyalásakor Trianonban és folytatódott a másodiknál Párisban.

“Minek itt vitatkozni, hogy hol húzzák meg a megcsonkítandó ország határát? Kié legyen Erdély, a Felvidék, a Kárpátalja? Egyszerű a dolog, — mondják a profeszorok. — És kimondják a sentenciát: A magyarságot ezt a nyelvében és fajiságában idegen jövevényt vissza kell telepíteni oda, ahonnan jött; Ázsiába! És az indokolás egyszerűen annyi: A finnugor fajiságú magyarság ezer éve áll útjában az északi és déli szlávok egyesülésének, ergo zavaró és állandó békétlenséget okozó tényező a Kárpátmedencében.” (Rátkay K. Hídverők, 1950. nov. 25. szám.

Franciaország — ahelyett, hogy valamilyen módot keresett volna a vele egyenlő kultúrfokon álló német néppel való megegyezésre —, mindig az Európán kívül álló hatalmakat hívta segítségül. Az utóbbi korszakban főként az oroszot hívta, bár az orosz minden ilyen háborús támogatás idején beljebb és beljebb nyo-

mult Európa szíve felé. . .

A hatalmas és dicső Franciaországra nézve az orosz szövetség kísértés lett volna, a legyőzött és megcsonkított Franciaországra nézve kísértés és reménység lehet.” — írta Emile Lavalaye a sedani vereséggel kapcsolatban. (Szalay Jeromos: Igazságok Középeurópa körül c. műve 121. oldalán.

A sedani vereségtől kezdve a francia politika Oroszországban kereste szövetségesét és attól kezdve minden kis szláv törekvést támogatott.

A trianoni béketárgyalásokat Tardieu és Clemenceau vezették. Az utóbbi a legkíméletlenebb terrort alkalmazta a magyar megbízottakkal szemben amely egészen a megalázásig ment. A magyarok legjogosabb követelését is elutasította.

A magyarok elleni francia ellenszenv már egészen a gyűlöletig fajult, amit az állandóan vesztegetés alatt álló sajtó szított és tartott ébren.

“Politikai felszabadulás”-ról írva a következőképpen elmélkednek a magyar ügygel kapcsolatban a francia tudósok és politikusok:

“Igaz, hogy a politikai felszabadulás, ez az eredmény csak úgy volt elérhető, hogy majdnem ugyanakkora tömeget vetettek idegen igába. Ez új államok tarkasága teljesen azonos a háború előttiekkel.” — Tehát a néprajzi elosztást nem javították meg. Ezesetben erkölcsileg igazolható - e a régi állapot lerombolása és igazolható - e az új államok fenntartása?! “Oh igen, — írja ugyanaz a Henry ugyanazon az oldalon szembeötlő ellentmondással —: Mert az új államok határai majdnem teljesen egybeesnek a néprajzi határokkal.”

Ami magát az elnyomást illeti: “bár a felszabadított népek urálnak most idegen népcsoportokat s utóbbiaknak követelései vannak, ezek a követelések egyáltalán nem jogosultak egyetlen vonatkozásban sem. Így senki se tagadhatja az igen kézzelfogható haladást, amely a nemzetiségekkel szemben bekövetkezett. Újabb lázadásra nincs ok, a részletkérdések fenntartásával álszenteskedés nélkül állíthatjuk, hogy az új Európa határai tagadhatatlan haladást jelentenek a népek jogi tekintetében.” (dr. Baráth Tibor: A dunai táj államszerkezete francia szemléletben, 1871 - 1952. — Nyugati Magyarorság, 1953. jan. - febr. száma.

“Ugyanaz a Franciaország — írja dr. Baráth T. —, amely hajdanában a magyarvezetésű Kárpát - medencében még azt is botránkozva jegyezte fel, hogy az állam nyelvét a kisebbségi isko-

lákban is tanították, a barbár kitelepítéseket helyeselte, sőt azokat fokozásra, maradéktalan végrehajtásra buzdította. De La Robris, aki külön vizsgálatot indított az idevágó francia közvélemény felderítésére, írja, hogy Franciaország politikai és szellemi életének oly kimagasló egyéniségei is mint Louis Marin, Leon Noel, Charles Roux, Bernard Lavergne valamennyien helyeselték a kisebbségek kiüldözését. A Le Monde c. irányító lap, az ismert Beuve - Méry szerkesztésében azt az ártatlan kérdést adta fel olvasóinak: "Vajon az a megoldás amely másfélmillió magyart hagy meg román területen, tekinthető -e kielégítő és végleges megoldásnak?" Egy vidéki lap valóságos "Lidice"-t ajánl a kisebbségek megtisztítására. Szerinte nem lenne elég a kisebbségeket kiüldözni, hanem azonfelül 'meg kell akadályozni, hogy azok valaha is visszatérhessenek. Evégből azt javasolták, hogy a kiűrt területet rendszeresen pusztítsák el és alakítsák át a tájak arculatát. . . "

A mégis ott maradó kisebbségek sorsának megoldására pedig a fiatal francia Descotes a teljes elcsehesítést ajánlja.

Ime, szenvedő magyar nemzetem, így határozták el sorsodat nyugaton Párisban, Londonban és másutt a szabadkőműves világhódítók és a pánszláv ügynökök! Vajjon miért nem tudsz mindezeknek csak szádrészéről is?! . . .

A franciák németellenes vak gyűlölete megérthető: Hatalmi versengés és gazdasági háttérbe szorítástól való félelem az alapja. Nem érthető azonban magyarellenességük. Mert az nem lehet ok, hogy mi kényszerből a németek oldalán harcoltunk ellenük és szövetségeseik ellen. A Monarchia más népei is velünk együtt harcoltak ellenük.

Más volt az ok:

Tardieu: "Választanunk kellett Cseh - Szlovákia megteremtése és a népszavazás között. . . "

A francia államvezetők szabadkőművesek voltak és nekik a páholyok nagymesterei adtak utasításokat a békeszerződési döntéshez. A párisi sajtó szerkesztői pedig aljas, megfizethető írók voltak, akiket Prágából, Moszkvából, Belgrádból és Bukarestből pénzeltek. Henry Pose írta A háború visszatér c. könyvében, hogy: a békeszerződések előtti és alatti időben mintegy 11 millió francia frankot költöttek az említett államok külügyminiszterei a sajtók meg-

vesztegetésére. Titulescu oláh külügyminiszter — a trianoni döntés napjaiban — egyetlen cikkért 300.000 frankot fizetett ki az egyik párisi lapnak. Ma már a titkos iratok napfényre kerülnek, és lassan - lassan sok mindenre világosság árad. Így a párisi sajtó támogatására, piszkos üzelmekre is.

A Párisban megjelenő Le Charivari c. hetilap dokumentációs anyagot közöl e piszkos üzletekről: "Amikor Prága táplálta a párisi sajtót" cím alatt.

"Valódiságukhoz semmi kétség nem férhet. Az egyik fotokópia a párisi csehszlovák követség levélpapírjairól készült. A bizalmas leiratot a cseh követ küldte Prágába és pontos elszámolást ad, mennyit fizetett ki a párisi újságoknak a rendelkezésre álló sajtóalapból.

1927 febr. 4-ig francia napi -és hetilapok (világlapok!) az alábbi juttatást kapták: Le Temps 160.000, egy Miljukov nevű sajtóegyen 240.000, Revue Bleu 9.600 frankot s így tovább.

A következő évben, — prágai utasításra — felemelték a dotációkat s a Le Temps 200.000, a Le Liberte 48.000, a Le Journal des Debats 100.000, míg a csak kezdetűvel megjelölt többi lapok és lapszerkesztők majd félmillió béke - frankot kaptak Prágából. Ugyancsak hasonló támogatást kapott a francia rádió is." (Hidfő.

A sajtóetikát — minthogy a sajtó a világhódítók tulajdonban van —, nem ismerik ma a világon, de ahogy a francia sajtó a német és magyar kérdésben viselkedett, nélkülözi a legcsekélyebb erkölcsösséget is és örök szégyene marad a világhíres francia "kultúrnemzet"-nek.

Hogy ezek a piszkos sajtómegvesztegetések azóta is állandóan folynak, bizonyítja a magyar nemzet állandóan romló politikai helyzete, nemzetközi tekintélyének teljes lesüllyedése. Mert ahogyan a világsajtó legutóbb az erdélyi magyarság helyzetét tárgyalta, az ismét az európai sajtó legsötétebb foltja marad.

Az 1969. év elejére a francia "Le Monde" tízezer márkáért, a londoni "Times" negyvenezer márkáért közölt kelet - német és szovjet dicséreteket a kelet - németországi gazdasági, kulturális és politikai közállapotokról.

A kis szláv népeknek a francia nemzetbe vetett hitét, reményét fejezi ki a következő verstöredék is.

"Hej Slovane. . .

A szláv szellem él, él. . .

Sarjad, virágzik minden ellenére!

Velünk Oroszország. S aki minket támad,
Franciaországgal is szembekerül.

(Hans Kohn: Die Welt der Slaven, 194. old.

Egyelőre nem csalódtak. De vajon Franciaország is elmondhatja ugyanezt?! . . .

A szlávok történelemhamisítása

Az egyén és nép jellemét három főtenyező formálja meg: Az öröklődés (vérség), nevelés és környezet. A három közül a nevelés az, amellyel a másik két tényező hatását fokozhatjuk vagy lerombolhatjuk. A nevelés anyaga közelebbről meghatározva: történet és erkölcsi szabályok.

Ha az ősök példáját; vitézség, helytállás, szótartás, erkölcsös-ség, szerénység, becsületesség — mint történelmi nevelőeszközt — idejében alkalmazzuk és helyesen alkalmazzuk, kiváló embereket nevelhetünk. Azért amely népnek nincsenek hasonló múltú ősök, számottevő történeti eseményeik, — lopnak más népektől.

Ha azonban valamely nép úgy akar megmaradni és nagygyá lenni, —vagy megmaradását úgy látja leginkább biztosítotttnak —, aljasaknak, csalóknak, a más vagyonát és földjét elkívánónak neveli fiait.

Több népfaj mellett gyűlöletre nevel az orthodox egyház is más, nem orthodox népekkel szemben, ami azonban saját népén és egyházán belül nincs megengedve. S hogy fiaiban a vitézi erényt, helytállást és a féktelen nemzeti érzést ébren tarthassa, történetet lop és hamisít.

Az orthodox vallású szláv és román népek évszázadok óta hamisított történelmi adatokkal táplálják népeiket és teszik a szomszédos népekkel szemben elvakultakká, gyűlölködőkké. Hamis történelmi adatokkal vezették félre a világ közvéleményét a Duna menti népek egymás közötti viszonyának kérdésében is, megte-mertvén azzal a mai állapotot; hosszú évszázadok alatt kialakult politikai, gazdasági és társadalmi rendek, egységek felbomlását és egy beteg gazdasági és társadalmi állapotot.

A románok azt a hazug mesét tanulják és tanítják, valamint terjesztik, hogy ők a rómaiak és dákok leszármazottai s azon a jo-gon, hogy Magyarország erdélyi része hajdan római tartomány volt, maguknak követelték és meg is kapták Edélyt, sőt azon túl a Tiszáig is a magyar földet.

A szerbek azt állítják, hogy valamikor az összes balkáni nép szerb volt és Magyarországon is szerbek laktak de a honfoglaló magyarok kiűzték onnan őket. A balkáni népek akkor vették fel különböző neveiket, amikor törzsekre szakadoztak s főként vezéreik nevei után lettek: montenegrói, dalmát, macedon, bosnyák, bolgár, horvát szlovén népekké.

Szemtanú írja a történelemhamisításról:

“Meglevő tankönyveikből tanulmányoztam a szerb történetet és bármily nevetségesnek hangzik is, pontosan ugyanaz, mint a román és cseh - szlovák történelem! Csupa hamisítás, mégpedig azonos és tudatos hamisítás!

A szerb tankönyv szerint a szerb nép valamikor hatalmas nép volt! Uralta Magyaországot, ahonnan a magyarok kiverték őt. Később elvérzett a törökök elleni harcokban, amikor is egyedül ő védte meg Nyugatot a törökök ellen. De a magyarságot is egyedül ő mentette meg és a magyarok “hálából” kiírtották őket. A magyarok Hunyadival és Kapisztrán Jánossal bszivárogtak és kirabolták a szerbeket, legyilkolták a férfiakat, megbecstelenítették az asszonyokat.

A szerbeknek tehát egyedül van joguk Magyarországhoz, sőt az egész Adriai - tengerhez is.

Minden szerbnek nemcsak joga tehát, hanem kötelessége is mindenkit megölni, aki a Nagyszerb birodalmat elpusztította és tűzzel - vassal visszaállítani a történelmi Nagyszerb államot.” (Hídverők, 1950 júl. 25. szám.

Hasonló módon írják nemzeti történelmüket az oláhok és totok is. Ily módon soha sem lesz lehetséges a Duna - medencében nyugalmi állapotot teremteni.

Külföldön terjesztett hamis történetük

A világ közvéleménye az utóbbi századokban főként az osztrák uralkodóház szándékosan hamisított társadalmi és politikai helyzetünkről és történelmünkről értesült. Nem csoda tehát, ha még a műveltnek ismert nyugati népek tankönyveiből is hamis ismeretet kap az ifjúság. Ilyen a következő adat is:

“Míg a magyarok a saját jogait a legnagyobb büszkeséggel ápolták, addig kíméletlenül eltaposták azon nemzetiségek jogait, amelyek szerencsétlenségükre a magyar királyság fennhatósága alá tartoztak.

Körülbelül hárommillió román lakott az ország keleti részén,

főleg Erdélynek nevezett területén. Ezek éppen olyan büszkék voltak jogaikra, mint a magyarok.

Délnyugaton, — a Duna és az Adria között, az ún.: Horvát - Szlavonországban — kb. szintén hárommillió jugoszláv lakott, akik a magyarokhoz hasonló önkormányzatot akartak. (Az önkormányzatnak egy szerény formája volt engedélyezve a horvátoknak.) A Magyar Alföld északi hegyes vidékén találunk kb. kétmillió szlovákot, akik egyre az önálló Cseh - Szlovákia megalakítására törekednek.

A büszke magyarok e nemzetiségeket mind alacsonyabb rendű fajtaként kezelték. A nyilvános iskolákban és a bíróságokon kizárólag a magyar nyelvet engedélyezték. A csehszlovákok és a románok gyakorlatilag ki voltak zárva a szavazásból és a politikai hivatalokból. A helyzet az volt, hogy az antidemokratikus alsóház 400 tagjából csak 10 volt nemzetiségi, jöllehet az ország lakosságának több mint felét tették ki. Ennélfogva a képviselők felét is nekik kellett volna kitenniök. Aki a nemzetiségek között elégtelenséget próbált szítani, bizonyos, hogy bebörtönözték. Román diákokat kizártak az iskolákból — legalábbis egy alkalommal — mert az utcán anyanyelvükön beszéltek. Egy leányt letartóztattak a zért, mert megengedte, hogy a felügyelete alatt lévő kisgyermek román nemzetiségű kokárdát tűzzön ki.

A magyarok képesek voltak ilyen messzire menni azért, hogy a nemzetiségeket leigázásban tarthassák." (Modern History című amerikai történetkönyv. Szerzője Carlton J. H. Hayes t. tanár a new yorki egyetemen és Parker Thomas Moon a nemzetközi kapcsolatok volt tanára. Kiadó: The Mac Millian Company, New York, 1949.

A könyv már négy kiadást ért el és tankönyvül szolgál a nyolcadik osztályos gimnazisták számára. Megjelent a Magyar Nemzeti Ifjúság 1954. évi 1. számában.

Nyugaton, az új iskolai térképeken, encyclopédiákban, az 1938 - 40. évi területváltozások úgy vannak föltüntetve és leírva, mintha a szlovákok és románok adtak volna területeket "jogosan birtokolt történelmi területeikből" a magyaroknak, nem pedig a magyarok kaptak volna vissza ősi földjükből egy kis hányadot. (Ausztráliában ugyanígy.

Hogy ezt a szlavofil tudósok és politikusok vitték a köztudatba, nem kétséges. De az már csodálni való, hogy az angol birodalomban és Amerikában oly keveset értenek a történelemhez, hogy minden gondolkozás nélkül átvették a kapott anyagot. Vagy igen

jól megfizették a történetírókat az oláhok, a csehek, a szláv ügy-
nökök.

A magyar nép elleni súlyos elnyomásról szóló vádakra pedig
e műben bőven van cáfolat, amelyeket részben maguk a vádlók tá-
masztanak alá.

Ha egyszer visszaáll a rend Európában, szükséges lesz, hogy
egy pártatlan tudós társaság vizsgálja felül a népek történetét,
meg kell tiltani a hamis adatok tanítását; nem kivétellel a nagy
nyugati népeket sem, mert a hamisítás ott is folyik.

CSEHEK A TÖRTÉNELEMHAMISÍTÁS MESTEREI

E cím alatt jelent meg egy tudósítás a csehek történelemha-
misításáról a Deutsche National Zeitung 1966 június 17. számá-
ban. A cikk "szemfelnéző" munkát óhajt végezni a nyugati törté-
netírásban és olvasók körében. Mi, magyarok jól ismerjük a cse-
heknek a történetírás terén végzett kalózkodását és bűvészkedé-
sét, amelyet ezideig csak az oláh történetíró tehetség múlt felül.
Hiába írtunk, hiába érveltünk ellene kézzelfogható bizonyítékok-
kal, Nyugat népeit nem tudtuk az igazságról meggyőzni, mert
nem érdekelte és nem érdekli őket a történelmi igazság; sőt maga
a történelem sem. Talán ha a nagy kultúrnépek tudósai és írói
hangoztatják az igazságot, hamarább meghallgatásra találunk.

Az idézett lap 20 pontban foglalja össze a cseh történehami-
sításról szóló mondanivalóját.

"Vitathatatlan, — írja —, hogy a Kr. utáni első században
Rastiz herceg Nagymorvaországát németek lakták. Arról tudó-
sít: Tacitus, Ammanius, Marcellinus, Jordanes, Prokopius
Cesarea - ból, Paulus Diaconus, valamint több más író és hisztóri-
kus. Az ott telepedett quádok, — akiket a 4-5. századtól "suavi,
sueben" néven hívtak —, az országot sohasem hagyták el. S bár
az 5-ik század elején Spanyolországba ment egy sváb expedíciós
sereg, az alaptörzs ott maradt; sőt telephelyét a Dunától délfele is
kibővítette, amiről Jordanes és Prokopius és mások is megemlé-
keznek. Az ország egyideig a germán Rugier, Hermunduren és a
longobárdok uralma alatt állt s mindig német maradt. Egyetlen
történelmi forrás sem tudósít arról, hogy onnan a németek kivonul-
tak volna. Bavarius Geografus a 9-ik századból nagyszámú "sua-
vi"-ról emlékezik meg hátrahagyott írásában, szlávokról ellenben
csak a "suevik"-kel kapcsolatban. Szláv bevándorlók a 9-ik szá-
zadig szivárogtak be keletről a germánok által lakott területekre.

A csehek arra alapítják a szláv állam hajdani létezését, hogy a történetírók néha "maharenses sclavi"-kről tudósítanak. A kieli Walter Steller azonban rámutatott, hogy a "sclavi" fogalom alatt nem csupán szlávok, hanem nem-keresztény keleti népek, tehát keleti germánok is értendők. Prof. H. Koller (Salzburg) is "Nagymorva" című értekezésében (1966, 12. old.) kifejti, hogy "a Dunától északra lakó népeket egyszerűen szlávok'-nak nevezték azért, mert más alkalmas jelző nem állt rendelkezésre. A szláv elnevezésből tehát semmi esetre sem lehet Nagy - Morva államot értelmezni."

E német megállapításhoz hozzá tehetjük, hogy a "szláv" gyűjtőnév alatt nemcsak germán néptörzsek neve értendő, hanem az abban a korban ott élt hun, avar népmaradványoké is. A szláv név egyébként a latin slav névből ered, amely szolgát, legyőzöttet jelent és gyűjtőnév volt hajdan.

Foglalkozik a cikkíró a cseh történetírók által szándékosan gyakorolt névhamisítással is.

"A 9 és 10. -ik századból származó valamennyi történeti adat megemlékezik Moymar, Rastiz, Zuentbald és Gotefridus morvai fejedelmekről, azonban csak a későbbi "szlávósító" krónikások szlávósították el a fejedelmek neveit: Moymir -ra, Rostislav -ra, Svatopluk -ra és Bohumir -ra."

A negyedik pontban az ásatásokkal feltárt fegyver, szerszám és háziesszék eredete és kivitele alapján cáfolja meg a csehek által terjesztett történetet, melyben a szlávok ott régebbi őslakosok voltak, mint a németek.

"A kiállításra került számtalan fegyver; kard és harcibárd mutatják, hogy azok nem voltak szláv fegyverek. A szlávok nem használtak olyan fegyvert. Fegyverük a hajító és szűrő lándzsa volt. Más fegyvert nem is ismertek. Az összslávoknak szavuk sem volt a 'kard'-ra, 'harcifokos'-ra, 'páncéling'-re, és 'sisak'-ra. E fegyvereket tehát nem is ismerték. Használatukat csak később vették át a németektől. A harcibárdot eleinte házi szerszámnak használták." (Lásd A. Stender Petersen: "Slavisch - germanische Lehnwortkunde." Dorpat, 1927.

Használóképpen kimutatja a riport, hogy az említett korban a cseheknek semmiféle ötvösművészetük nem volt. Még a 15 -ik század cseh lakosságáról is úgy írnak maguk az akkori cseh vezetők, hogy: "A cseh husziták elűldözték vagy elpusztították a Cseh - medence német lakosságának egy részét, aminek következtében a cseh ipar visszaesett. Podiebrad György cseh király egyik tana-

csosa, Paul Zidek írja arról a korról, —a 15 -ik századról —, hogy Prágában az aranyműves utca tele volt aranyművesekkel. Most azonban állandóan elvándorolnak és mégcsak egy ócskást se lehet ott találni. A nép buta a kézművességhez; különösen a bánya - és lakásépítéshez, arany -, ezüst -, réz -, messzing -, zinn feldolgozásához és selyemszövéshez. Olyan finom dolgok elkészítésére a csehek nem alkalmasak a németek nélkül. (sami Czechove bz Nemcuv se nehodi). A korábbi időben csodálatos művek jutottak Prágából Bécsbe, Nürnbergbe, Rómába, és onnan hasonlók érkeztek hozzánk. A kézművesek azonban nem hagyták félbe munkáikat, hanem elűzettek lakóhelyeikről.” Majd megjegyzi a cikkíró, hogy: “A csehek tehát nemcsak a szudétai és kárpáti 3.5 millió német vagyonát veszik el kártalanítás nélkül, hanem még a földben nyugvó kincseiket is és azt “ős cseh kultúrának” hirdetik a világban.”

A cseh kiállítás szervezői a 7. és 8. -ik századból származó sarkantyúkról azt állítják, hogy azok szláv eredetűek s hogy már a Nagymorva birodalom alapítását száz évvel megelőzőleg szláv vezetés alatt nagy lovas alakulatok voltak ott. “Azzal szemben a perzsa Gardizi (megh.:1039 -ben), azt írja, hogy: ‘a szlávoknak kevés lovuk volt’. Más írók is említik, hogy: ‘a szlávok abban különböznek más népektől, hogy gyalog vonulnak egyik helyről a másikra.” (Még az 1526 évi mohácsi ütközetbe is a csehek gyalogos zsoldos csapatot küldtek akik nem érkeztek a helyszínre.)

A feltárt és kiállított anyag képet ad kerámiájukról és mezőgazdasági kultúrájuk elmaradottságáról is, amikor az anyagot németnek kell tartani.

“A csehek által tipikusan szlávnak nevezett prágai és Lautschitzer kerámatípus csaknem egész Németországban jelen van.”

A feltárt nemesi udvarokról, — amelyeknek birtokain; gabonát, kendert és takarmányt termeltek —, megállapították, hogy germánok voltak. “A szlávok tápláléka köles volt, amelyből kevéssel megelégedtek mert nem szívesen végezték a mezőgazdasággal összefüggő más munkát. Baj és fáradtság nélkül szerettek élni, ahelyett, hogy nagyobb megerőltetés árán több élelmiszert és jólétet teremtettek volna maguknak. Gardizi mondja, hogy az ő idejében “a Dunától északra lakó szlávok főtápláléka a köles volt.” Nem lehettek hát ott művelt földek és dominiumok urai!!

Hasonlóan felsültek a csehek a koponyaalkattal való bizonyítással is. Azokról megállapították, hogy ötven százalékuk északi (hosszú fej, keskeny arc). A szlávok a brachicepal csoportba tar-

toznak (rövid fej, széles arc, kiugró járomcsontok).

A csehek itt azt a hazugságot agyalták ki, hogy a bevándorlók északi szlávok voltak s a szláv jelleg a kereszteződéssel csökkent. Maurikus bizanci császár egyébként azt írja külsejükről: "a szlávok semmi esetre sem voltak fehérbőrűek és szőkehajúak, hanem barna külsejűek."

Ha a "szláv" név a szolga népeket jelzi, akkor ez a meghatározás helytelen, mivel azok között sokfajta népelem volt együtt.

Hitükről azt írják, hogy bálványimádók voltak. A cseh Cris-tianus azt írja, hogy: "A szlávok bálványimádók voltak. Úgy éltek mint a féktelen lovak. Törvény és uralkodó nélkül kóboroltak ide - oda és a szabadban éltek."

Cosmas azt írja táplálkozásukról és ruházatukról: "A cseh - medencében élő szlávok nem ismerték a gabonát és a bort. Táplálékuk a makk és a vadhús volt. Ismeretlen volt előttük a ruházkodást szolgáló gypjű és a len. Télen egy juhbőrrel vagy vadbőrrel is megelégedtek."

Régebbi harckésztségükről is említést tesz a lap.

"Jordanes a szlávokat mint 'nem harcias' népeket ismerteti. Maurikios azt írta: 'féltek magukat nyílt helyen mutogatni.' Az ellenség közeledtekor a vízbe ugráltak, nádszállal vettek a szájukba lélegzés céljából s úgy a vízben maradhattak, amíg az ellenség elvonult mellettük. Nem ismerték a csatarendet. Kizárt dolog tehát, hogy Samo a Szudéta-földön szláv birodalmat alapított volna. Egyébként az ún.: 'Conversió' (Kap. V. 4.) szerint a Samo hitűkét Karinthiába helyezik."

A szláv népekről általában az angol Királyi tanácsos, prof. L. Gephardi, 1789. -ben Halleban megjelent: "Az összes vand. szláv nép története" c. művében a következőket írta:

"527 óta ismételten betörték szlávok a római területekre. Mint alig kiművelt emberek, kunyhókban, ingoványokban, erdőkben laktak. A házépítés technikája közöttük annál kevésbé fejlődött ki, mert a vándorló csoportok fizlésének megfelelt az ágakból font és fából készült kunyhó is. A szlávok csaknem befeleltek a testüket fedett piszokba. A vendék (szlávok) népe részben máig is megtartotta ezt a tulajdonságát jóllehet, a kultúra néhány módján átesett. Rómaiak, görögök, németek, keresztények és pogányok, nyugatiak és keletiek minden eszközt megragadtak, hogy a tulajdonságukat csökkentsék."

Kizárt dolog tehát, — írja az idézett lap —, hogy az összlávok a nekik tulajdonított kultúra alkotói lettek volna.

Igazat kell adnunk a sok adattal alátámasztott tanulmány-nak. Hiszen maga Masaryk Tamás cseh elnök ismerte el, hogy "a szlávok tanítómesterei a németek voltak." Nemzeti tudatra éb-resztésüket is elsősorban a német Herdernek köszönhetik, aki összegyűjtötte a szláv hagyományokat, dalokat és meséket.

Ha kárörvendők volnánk, örülhetnénk neki, hogy a csehek és egyéb szlávok most a német kultúrát is éppen úgy a magukénak vallják hasonlóképpen, — amelyeket minden nagy kiállításon, mint csehet és szlovákot mutogatnak —, mint a magyar Felvidék kultúrtárgyait is.

A nagyszláv eszmében vagy pánszlávizmusban rejlő veszedelemre Kossuth Lajos már több mint száz évvel ezelőtt rámutatott és óva intette a kis szláv népeket az oroszokkal való egyesülestől, mert — mint mondta —, halálukat fogja jelenteni. E jóslat már beteljesülőben van, legalábbis kísérletezés folyik ez irányban.

"A pánszláv gondolat a dunai népek örvénye," — mondotta 1851 december 14-én New Yorkban egy sajtóvacsorán. Ez az ostoba gondolat az európai szárazföldön a pánszlávizmus eszméjében bukkant föl. Eszerint a szláv hivatott a világalomra.

Ez Orosz terv volt; — pokoli szándék. Nemzeti érzésből eszközözték arra, hogy a világ felett Oroszország legyen az úr. Ez a gondolat elpusztítja a szláv nemzetiségek fejlődési lehetőségét is. Az orosz zsarnokság felszívja őket is, mint saját népeit. Valamennyi szláv nemzetet beolvasztana Oroszországba.

Nagy fegyver lett e gondolatból az orosz túlsúly biztosítására. Oroszország szétküldte ügynökeit. Gurítani kezdte rubeleit, és működtetni titkolózó, vesztegető, lélekvásárló diplomáciáját.

A Kossuth által megjósolt nagyszláv veszedelem ma már akuttá vált nemcsak Európában, de az egész világon. És mi lesz még később, — ha össze nem rombolják —, amikor a sovinizmussal párosult orthodox messianizmust az orosz nép gyors szaporodása támasztja alá. . .

Egy állam, amelynek lélekszáma naponként tizezerrel szaporodik — nem számítva hozzá a lassanként beolvasztott népeket vagy azok egyedeit —, ha nem akar, akkor is kénytelen hódítani, hogy népének területet szerezzen. Jóllehet az oroszoknál egyelőre még van elég hely az újabb generáció elhelyezésére, de egyszer mégis szüksége lesz újabb területre. Ha nem is a szaporulat készíti hódításra, készíti a messianizmus eszméje és a féktelen uralkodási vágy.

A szláv népeket bujtogatni kezdték. Varázsszavuk a rokon-

nyelv volt.

A szláv fajoknak csak kis töredéke látta tisztán a dolgot és állt ellen e sötét orosz tervnek. A lengyel demokraták voltak az egyedüliek akik megértették, hogy a szabadságért küzdeni annyit jelent, mint magát a nemzetet megvédeni.

Az akkori amerikai demokraták lelkesedtek Kossuth e messze jövőbemutató beszédén és jóslatán; a mai amerikai demokraták már eladták a kis népek szabadságát, odadobván őket a nagy pánszláv molochnak. Nem érdekli már őket azon kis népek szabadsága, amelyektől kevés hasznót várhatnak. Inkább haladnak együtt a romboló szellemű kommunizmussal, hogy együtt romboljanak, de egyedül ők keressenek úgy a romboláson, mint majd az utána következő építésen.

Az oroszéhoz viszonyítva Európa népesedése alacsony. Erős Közép - Európa nélkül nehéz lesz az orosz nyugati irányú előretörését feltartóztatni még az Egyesült Európának is. Ott azonban, a Kárpát - medencében csak egyetlen megbízható nemzet él, amelyre a nyugati népek számíthatnának: A magyar, amelyet például dobtak a szláv népeknek.

A PÁNSZLAVIZMUS CSÓDJE

Sztalin idejében fölismerie a nemzetköziségben, a kommunizmusban rejlő valóságot, hogy: egy hazátlan társadalom, mint a kommunista is, nem képes még a kommunisták szempontjából sem magasabb célért küzdeni. Úgy nincs miért dolgozzon, építsen; nincs mit védelmezzen. Azért a kommunista ideológia helyébe megtette irányelvnek a pánszlávizmust, amely mögött határtalan nacionalizmus és hódítási terv rejtett. E tekintetben felülmúlta minden cár-elődjét.

A pánszlávizmus Amerika óriási és ostoba támogatásával megteremtette a pánszláv egységet, a Japántól Tokajig terjedő orosz birodalmat és Berlinig terjedő orosz érdekerületet. Iparilag a világ harmadik vagy negyedik államává lett. Katonailag talán már felülmúlja Amerikát is. A világűr - kutatás terén pedig legelső helyen áll. Lehet mondani, hogy a fejlődés terén némely tekintetben elérte a legmagasabb fokot. És mindazt Amerika és a világ zsidósága segítségével, amely utóbbi a pánszlávizmus — másszóval a szláv tömegek felhasználásával akarta megvalósítani világuralmi célját. Elérte tehát korunkban; 1969 -ben azt a fejlődési fokot, amikor — a természet törvénye szerint — összeomlása megindulhat és visszafejlődhet. Mert a természetben először

minden élőlény a legmagasabb fokig fejlődik, azután megindul hanyatlása és pusztulása. Azt a sorsot senki és semmi el nem kerülheti; az orosz nép sem!

Az óriásfát a fiatal korában testébe került szű öröli állandóan míg egyszer csak ledönti lábáról. Ha nem a szű dönti le, ledönti a vihar.

Az orosz nép keletkezésétől kezdve magában hordozza a szűt, amikor tőle idegen nyelvű és kultúrájú népeket erőszakosan és aránylag gyorsan törekedett magába olvasztani. Az egyik szű a 110 milliónyi turáni nép és a többmilliónyi nem szláv és nem turáni nép. Azok mindegyike vagy nagyobb csoportja önállóságra törekszik, amelyet alkalmas időben el is nyernek. Ez a szű; "sokatmarkolás"-nak is nevezhető, amelynek következménye a pánszlávizmus végét jelentheti.

A pánszlávizmusba került második szű a hatalmi versengés, amely minden egészséges népben él. Ez indította el Titó Jugoszláviájának Oroszországtól történt elszakadását, Románia "kötelek lazítását" és egyre önállóbbá váló politikáját. Ez a mozgatója a lengyel politikának és 1968-ban ez a szű rágta a cseh-szlovák pánszlávizmust is: önálló hatalmi politikát folytatni! És ha a szláv népek egyszer mind függetlenek lesznek, megindul az egymás közti hatalmi versengés is és akkor már híre se lesz a pánszlávizmusnak.

A pánszlávizmus harmadik és legnagyobb öröklő és megsemmisítő ellensége Kína és a többi nagy ázsiai nép amelyeknek szükségük van a keletországi területre és egyébként sem tűrhetik sokáig, hogy életüket az oroszok érdeke szerint kelljen folytatniok. Ugyancsak szervezkedik Nyugat-Európa is, hogy adott esetben lerázza magáról az orosz diktatúrát, amely nemcsak a kommunista államokat sújtja, hanem a nem kommunista államokat is.

Az elmondottakhoz hozzájön még az egyének és népek szabadságszeretete, szabadságvágya is, amely megnyilvánult először Keletnémetországban 1953-ban, majd; Magyarországon, 1956-ban, amelynek — a súlyos áldozat ellenére is —, történelmi időmértékkel mérve; pillanatnyi eredménytelenség lett a vége.

A pánszlávizmusra épült nagy Orosz birodalom összeomlása tehát már nem sok idő kérdése, amikor ismét "agyaglábon álló" birodalom; — kisbirodalom lesz. . . .

Ahogy a cári kancsuka hatalma megszűnt, úgy megszűnik a pánszlávizmus börtönrendszere, és a tarkolóvics veszélye is!!!

A cseh-szlovákiai események kritikus hónapjaiban a szóhoz jutott magyar nemzetiség közül Lőrincz Gyula, a CSEMADOK (Csehszlovákiai Magyar Dolgozók Kulturális Szövetsége) elnöke és a Szlovák Kommunista Párt központi bizottsága elnökségének tagja a pozsonyi magyar újság, az Új Szó-nak adott nyilatkozatában (1968 márc. 27) azt mondotta, hogy "az 1945-48-ban a magyarokkal történt események a gyarmatosítók módszereire emlékeztetnek, hiszen pl. a Csehszlovákia, Szudéta-földre hurcolt magyarokat úgy árulták a piacon, mint rabszolgákat. Sok hang követelte már a felelősségre vonást, a meghurcoltak teljes rehabilitálását és joggal követelik azt! A magyar kisebbség védelmében azonban még soha senki föl nem vetette a felelősség, a bűnösség kérdését. A bűnösök közül még soha senki meg nem követte az ártatlanul meghurcolt magyar kisebbséget."

A csehszlovákiai magyarság létszámának pontos megállapítása érdekében "nagy hiba lenne, — írja Pathó Károly az Új Szó-ban (márc. 20-án), ha a dél-szlovákiai városok és községek lakosságának nemzetiségi összetételét a legutóbbi népszámlálás (1960) eredményei alapján állapítanák meg. Ugyanis a gyakorlati tapasztalatok sora arról tanúskodik, hogy az említett népszámlálás eredményei — a nemzetiségi összetétel szempontjából — nem fedik a valóságot. Községek egész sorát ismerjük, ahol a népszámlálás eredményeként a lakosság többsége szlovák nemzetiségű, de ugyanakkor a tanítókon és egy-két funkcionáriuson kívül senki nem beszéli a szlovák nyelvet. Ezek az elferdülések arra figyelmeztetnek, hogy a lakosság nemzetiségi összetételét a családokban és a mindennapi életben használatos nyelv alapján kell és lehet csak helyesen megállapítani."

A CSEMADOK kinyilatkoztatta, hogy az "egyetlen valóban méltó megoldás az ország federalív alapokon történő átszervezése, s ennek megfelelően rendezni a cseh-szlovákiai magyar és a többi nemzetiség államjogi helyzetét az öngazgatás elvei alapján." A magyar nemzetiség pontokba foglalt javaslatai:

"Olyan nemzetiségi szerveket és intézményeket kell létrehozni, melyek az állami szervek részeként az egyes nemzetiségek egésze nevében aktívan részt vesznek a politikai, közigazgatási, közgazdasági és államhatalmi szervek munkájában, és a nemzetiségek problémáinak megoldásában az öngazgatás elve alapján érvényesíthetik akarataikat.

Ennek biztosítása végett a legrovidebb időn belül: (a) java-

soljuk a törvényhozó és végrehajtó szervek felépítésének megfelelően ezek szerves részeként a következő szervek és intézmények létrehozását:

— a Szlovák Nemzeti Tanácsban az SZNT nemzetiségi képviselőiből, valamint szakemberekből, mint bizottsági tagokból megalakítani a SZNT Nemzetiségi Bizottságát; a Megbízottak Testületének keretében pedig létrehozni a SZNT Nemzetiségi Megbízotti Hivatalát (Poverenictvo);

— a Nemzetgyűlésben a Nemzetgyűlés képviselőiből megalakítani a Nemzetgyűlés Nemzetiségi Bizottságát; a kormány mellett pedig nemzetiségi titkárságot létesíteni, élén államtitkárral;

— hasonlóképpen a kerületi nemzeti bizottságokban a kerületi nemzeti bizottságok nemzeti képviselőiből, valamint szakemberekből, mint bizottsági tagokból, nemzeti bizottságokat alakítani; a kerületi nemzeti bizottságok mellett pedig nemzetiségi osztályt létesíteni;

— az állam és a nemzeti - territoriális, regionális költségvetések megvitatása és jóváhagyási folyamatában a Nemzetgyűlés és a SZNT nemzetiségi bizottsági joga és kötelessége érvényre juttatni a nemzetiségek specifikus gazdasági és pénzügyi igényeit. Hasonló jogkörrel bír a Csehszlovák Szocialista Köztársaság kormányának nemzetiségi titkársága és a SZNT Nemzetiségi Megbízotti Hivatala az egyes minisztériumok és megbízotti hivatalok irányában az életszínvonal egész ország területén való kiegyenlítődése elveinek szellemében.

(b) Javasoljuk a nemzetiségileg vegyes lakosságú járások új területi átszervezését: Az 1960 -ban végrehajtott területi átszervezéskor kialakított új járások akadályozzák a nemzetek és nemzetiségek közeledését és baráti együttélését. A nemzetek és nemzetiségek egységének elmélyítése helyett a nemzetiségi surlódások alapjául szolgálnak. Fékezik a nemzetiségi politika gyakorlati megvalósítását. a párt és állami szervek határozatainak teljesítését. A gyakorlat azt bizonyítja, hogy azok a járások, melyek túlnyomólag egy nemzetiségűek, a politikai és gazdasági téren is jobban fejlődnek és eredményesebben működnek.

A politikai és gazdasági élet további javítása csakúgy, mint a nemzetiségek kérdésének megoldása, tényleges egyenjogúságuk biztosítása szükségessé teszi a nemzetiségek által lakott területeken a nemzetiségi szempontból maximálisan egységes, komplett területi egységek létrehozását a járások új területi átszervezésével, melyre a földrajzi feltételek is kedvezőek." Ezzel egyidőben szervezetiesleg biztosítani a járásokban a nemzetek és nemzetiségek kisebbségben élő tagjainak egyenjogúságát."

az Új Szó 1968 március 24 -i számában:

“A humánus jegyében, a szocializmus érdekében védtük emberi jogainkat, kértük emberi és nemzeti méltóságunk respektálását. Tettük ezt akkor is, amikor ez kockázatot jelentett, amikor a kiállítás vállalást követelt, az egyéni és közéleti egzisztencia feláldozását vonhatta maga után. Hivatásunkból adódó felelősségünk arra kötelez, hogy a magyar nemzetiség szerintünk fontosnak tartott problémáit a közvélemény elé tárjuk.

I. Javasoljuk az öngazgatás elvének megfelelő művelődéspolitikai kialakítását és érvényesítését. Ennek érdekében szükségesnek tartjuk:

a) Létrehozni a magyar iskolaügy központi önálló irányító szervét.

b) Az anyanyelvi oktatás biztosításán belül komplexsége tenni a magyar nyelvű óvodát, tanonciskolát, általános és szakközépiskolák hálózatát. Önálló főiskolává alakítani át a nyitrai pedagógiai fakultás magyar tagozatát. Magyar tagozatot nyitni a nyitrai mezőgazdasági főiskolán és a pozsonyi vagy kassai orvosi fakultáson. Fontolóra venni az anyanyelven történő középiskolai tanárképzést is.

c) Hatályon kívül helyezni a magyar és szlovák iskolák közös igazgatására vonatkozó intézkedéseket.

d) Javasoljuk felülvizsgálni a középiskolai történelemoktatás rendszerét és az új helyzetnek megfelelően érvényre juttatni a magyar nép történetének tanítását is.

e) Specifikus esetekben és megfelelő arányokban lehetővé kell tenni és anyagilag biztosítani a Magyarországon való tanulást.

II. Szellemi életünk, nemzetiségi kultúránk kibontakoztatása érdekében szükségesnek tartjuk a következő intézmények létrehozását és működésük anyagi feltételeinek biztosítását:

a) Országos Magyar Tudományos Intézet — nyelvtudományi, irolalomtudományi, történettudományi és néprajzi osztállyal.

b) Országos Magyar Könyvtár

c) Magyar Köszínház pozsonyi székhellyel

d) Hivatásos Magyar Népművészeti Együttes

e) Önálló Magyar Könyv - és Lapkiadó

f) Az Új Szón kívül egy új magyar napilap

- g) Kultúrpolitikai hetilap
- h) A "Priroda a spolocnost" mutációjaként megjelenő "Természet és társadalom" önálló folyóirattá történő átalakítása.
- i) Lehetővé tenni a televízió magyar adását.

III. Az államalakulat föderatív rendezésének következtében felmerül a társadalmi szervezetek újraszervezésének és kibővítésének szükségessége. A csehszlovákiai magyar nemzetiség nagyobb fokú aktivitása érdekében javasoljuk:

a) A Szlovákiai Ifjúsági Szövetség mellett önálló magyar pionír szervezet és ifjúsági szervezet létrehozását.

b) A csehszlovákiai magyar pedagógusok országos egyesületének megalakítását.

c) Az Újságírószövetség és az írószövetség magyar szekcióinak jogi személlyé történő átminősítését és fontolóra venni ezek önálló szervezetté alakítását.

IV. Az első köztársaság idején a csehszlovákiai magyarság legjobbjai, kommunisták, pártontkívkíliek, munkások, parasztok és értelmiségiek tömegei aktív és progresszív szerepet játszottak az ország életében. Ennek ellenére — az 1938 -as események reakciójaként — az itteni magyarságot sommásan és kollektíve felelőssé tették a köztársaság földarabolásáért, és ez a kollektív vád olyan alapvető dokumentumokban is kifejezésre jutott, mint a Kassai Kormányprogram. Követeljük a mai napig hivatalosnak tekintett, kellőképpen és nyilvánosan nem korrigált álláspontnak revideálását, a magyarság 1945 - 48 közötti jogfosztottsága ellen tiltakozó pereinek felülvizsgálását, az 1945 - 49 között hozott jogfosztó rendeletek következtében előállt anyagi károsodások magtérítését. Szükségesnek tartjuk a reszlovakizáció hivatalos és nyilvános anullálását, magyar nyelvterületen megváltoztatott helységnevek visszaállítását, a magyar lakosság viszonylatában beállt indokolatlan burzsoánacionalista vádak elítélését.

Közéletünk demokratikus megújrodása érdekében szükségesnek tartjuk, hogy mindazok a közéleti tényezők, akik megalkuvásból s passzivitásukból eredően sem politikailag, sem erkölcsileg nem álltak hivatásuk magaslatán, ne vehessenek tovább részt a közélet irányításában.

A cseh-szlovákiai magyar fiatalság "időszerűnek és szükségesnek tartja, hogy Szlovákiai Ifjúsági Szövetségének" keretén belül önálló szervezetet alakítson."

Stur Lajos száz éve megfogalmazott mondataival végződik a kiáltvány: ". . . Nem az a boldogság, ha mások rovására e-

melkedünk fel és másokat elnyomunk, hanem az, amikor együtt élhetünk másokkal, s azok ugyanolyan műveltek, ugyanolyan boldogok, ugyanolyan elégedettek, mint mi vagyunk "

— Rudnay Egyed —

Budapecsten, 1963 okt. 23 -28 -ig, "Szlávok a Duna - medencében és a Balkánon" tárgykörrel, a Szláv Nemzetközi Régészeti Szeminárium értekezletet tartott. 1914 óta első eset, hogy magyar tudósok szlávokkal szemben egyenrangú félként szerepelhettek. Első, hogy szóhoz jutottak egyáltalán.

A budapesti Tudományos Akadémia Archeológiai Értesítő 1964 decemberi beszámolójából ismertetünk:

Váczy Péter ismertette a szlávok megjelenési idejét a dunai országokban. Bizonyította, hogy 568 előtt jelentékenyebb szláv beköltözés a Duna - medencében nem bizonyítható. Az avarok legyőzöttekből állították össze előcsapataikat és legjobban a VI. sz. végi Kárpát - medencei viszonyait a Temes vidékén elfogott harcosaik száma tünteti fel: 3000 avar, 3000 gepida, 2000 barbár, (bolgár) és csak 800 szláv. Prokopiusnál (VI. sz. közepe), a szlávoknak még nincsen külön nevük. Együtt az antokkal Spori (Spalli) néven szerepelnek. Azután kapták a Veneti nevet, Cassiohorus pedig azonosítja őket az antokkal és a szklavinokkal.

Sós Ágnes beszámolt az állítólagos Pribina uradalom központján végzett ásatásokról, melyeket ő vezet. Felsorolta egyenként a kitárt sírok, mint a réceuti (Zalavár környék) bazilika régészeti emlékeit. Nem talált azok között egyetlen nyugati szláv-ságra mutató emlékre sem.

László Gyula vitába szállt azzal a fölfogással, mintha a griffindás motívum nem lenne kifejezetten magyar eredetű, mert; a.) későbbi az avarnál, b.) csak magyar etnikummal azonosítható, c.) területileg is kiegészíti magát magyar leletekkel. Ami szláv voltukra vonatkozna, elhelyezve azokat Magyarország XI. századi néprajzi térképén, kiderül, hogy $\frac{3}{4}$ részük tiszta magyar területen fordul elő és csak $\frac{1}{4}$ részük vegyesen, szláv helynevekkel pedig alig 4-5-ön. Helyük alapján mégis elkülönülnek a honfoglalók leletanyagától, melynek magyarázatát krónikáink s az orosz évkönyvek által is ismertetett kettős honfoglalásunkban látja.

Balassa István beszél arról, hogy földművességünk szláv eredetű szavaira kizárólag szlovák területen találunk. A szlovák etnikum kialakulása előtti időkbeli szláv kölcsönzésről beszélni pedig nem lehet.

Györffy György 882 - 896 ismert adataiból csak annyit állapít meg, hogy a morvák Pannoniát kétszer földülták, azonban tar-

tós berendezést igazoló adatot egyet sem ismerünk. Majd hangsúlyozza a szláv váraknak csak menedéket nyújtó jellegét, így kétségbe vonja, hogy a magyarok a vármegye jellegét szlávoktól vehették volna át.

A szláv előadók olyan nagyszabású műveltségi adatokkal kérkedtek, amelyek Fügedi Eriket három kérdés felvételére bírták:

1.) Ha a nagymorva állam olyan erős volt, mi az oka, hogy államszervezete nyomtalanul tűnt el?!

2.) A sok kiásott, nagymorvának mondott templom komoly egyházi szervezetet tételez fel, mi az oka, hogy nyomtalanul eltűnt?!

3.) A IX. században volt e olyan népsűrűségnek lehetősége, amilyent a szlávok által bemutatott térkép tüntet föl?!

A morva Paulik szerint a morva telepek 20 évenként elmozdultak s az tűnteti föl térképeiken a lakosságot annyira sűrűnek.

Azt a furcsa kettősséget, melyben egyik helyen csak veremházak (Grimm), kizárólag elbújást szolgáló mocsárvárak (Jahnkuhn), meg vándor birkapásztorokra valló állandó elköltözés (Paulik) jellemez, másik helyen, azok akiknek nevük sincs (Váczy), pompás templomokról és sírgödreikben ugyancsak nagyszerű mellékletekről beszélnek (Paulik és Tocik): — megoldja László Gyula, rámutatva krónikáinkba s a szláv évkönyvekbe foglalt kettős honfoglalásunkra. Elmaradt azonban az említése annak, hogy a nyugati krónikákban a két külön fogláló csoportot külön néven is emlegetik. Egyik a Dunától északra birtokolt, a másik attól délre. Az északit, melyben ráismerünk a mai Szlovenszkóra, "Fekete", a délit "Fehér" Magyarországnak nevezték. Ugyanezt írja Biborban született Konstantin is, amit szintén nem említettek...

A császári történésznél, velünk együtt "TURC"-nak, nyugati krónikákban: "Fekete Magyarország"-nak nevezett Felvidéken a 8. század végén Tudun fejedelme fölvette a kereszténységet, ami megmagyarázza; honnan a templomai, honnan a műveltsége. Megmondja kikből állott honfoglalóink második rétege, melyről — krónikáinkkal közösen —, egyformán emlékeznek keleti és nyugati írások. Megmondja, honnan és miért kerültek a Felvidékre griff-indás díszek, szép mellékletű sírok, amikor kétségtelenül; szláv földön ilyenek sehol nem találhatók. Megmagyarázza azt is, hogy amikor a Kárpát - medencébe a szlávok beszivárogtak, magyarok azt már régen lakták. Régente, történelemkönyveink és encyklopédiáink fennakadtak azon, hogy néhai Felvidékünk telve van magyar helynevekkel, melyeket régi határleírások csak fokozatosan cseréltek szlávokra. Vagyis Felvidékünkön nem magyaro-

sodás, hanem szlávosítás folyt. Erről csak nemzeti önállóságunk rövid és szomorú korában szüntek meg beszélni. . Mindez pedig azt is kétségesse teszi, hogy Pribina és Szvatopluk szlávok voltak.

Az első aki a magyaroktól kiűrtett morva területből kapni akart; Nagy Ottó (973) volt, aki nem tudva annak nevet adni, csak "birodalmam keleti része"-nek nevezi. Egy ilyen térképről Kniezsa tett említést a kongresszuson.

A budapesti szláv kongresszus arra is rámutatott, hogy történelmi jogaink elvesztéséért történészeink is felelősek de indolens magyarságunk is, mely borzalmas részvétlenséggel nézte ezeket a kérdéseket. A mindig jól felkészült ellenséggel szemben jogainkat, múltunkat megvédeni képtelen volt. — R. E.

A cseh-szlovákiai magyarok javaslatairól, érveiről, vitáiról a zsidó Kállai - Kampescu és a szláv Kádár - Cseszmanek által megfélemlített magyarországi sajtó hallgat. Így Közép - Európában egyedül a magyar kisebbségeknek nincsen pártfogója!

Szlovákia autonómiát nyert 1969 január 1-től. A cseh-szlovákiai — mint az erdélyi és délvidéki — sokat szenvedett magyar testvéreink teljesen magukra hagytak, gólgotájuk változatlan. . .

"Benes és Masaryk által inaugurált szellemiségtől vezettetve a II. világháború végén cseh népük szörnyű mértékben vétkezett a törvény ellen. Rettegés és félelem most az osztályrészük. Magatartásuk és véres cselekedeteik magukban hordozzák a bűnhődés csíráját, mert a törvény és a természetjog ellen nem lehet büntetlenül vétkezni. Ezt a tanulságot Benes életében kétszer is megtanulta. Remélhetőleg most felismeri ezt a tanulságot csődbe vezetett nemzete is." — CPT. I. Nemo: íme a csehszlovákizmus Sao Paulo.

Richard Crossman, oxfordi egyetemi tanár a New-Statesman-ban közre adott cikkében, R. Betts, a londoni egyetem történet professzora pedig az angol rádióban tartott előadásában kifejtették, hogy a csehek annyi és olyan rettenetes bűnököt követtek el a nemzetiségi kisebbséggel, különösen a németekkel és magyarokkal szemben, hogy bűneik megtorlásától örökké reszketnek.

A csehszlovák emigráció védekező jellegű politikájának az volt a célja, hogy a következő középeurópai válság idején önmagukat mártírrá hamisítva, nyugati segítséggel átmentsék fajtájukat a jövőbe. Ezt kísérelték meg az 1968-as kiszakadási politikájukkal, azonban a szlovák Dubcek moszkvájárása létrehozta a csehek fájdalmas veszteségét; a szlovák autonómiát!

“A történelem abban különbözik a mesétől és szajkaskodástól, hogy igaz. A Masaryk és Benes által összehazudott ún. csehszlovák köztársaság jelszavai ma már nem hatnak. Aki ma azt írja, hogy a magyarok ezer éven át elnyomták a szlovák népet, az biztos lehet abban, hogy ha a magyarok valóban elnyomták volna őket, akkor ma senki sem volna abban a helyzetben, hogy a szlovák népről írjon. Ezer esztendő óta a szlovák fiúk is velünk harcoltak a közös haza szabadságáért; a ‘szegény elnyomott’ szlovák talpas önként harcolt Rákóczy kurucaival, sőt Damjanich piros-sapkásai között; hány Jano, meg Laco nyugszik a sztrecsnói szorosban?! Az, hogy a Felvidéken a szlovák géniusz Nagyszombatból, a Pázmáneumból indult el diadalmas útjára, csak megerősíti azt, hogy gazdaságilag, politikailag és társadalmilag a legteljesebb egyenjogúságot élvezték. A nagy szlovák költőt Hviezdoslávot, Országh Pálnak hívták a valóságban. Amit azután a csehek cselekedtek, amikor a Felvidéken élő és viruló gazdasági életet a cseh gyárak és telepek érdekében elpusztították, ismét arról tanúskodik, hogy a Felvidéken, Szlovákiában a magyar uralom alatt virágzó kultúrélet, gazdasági jólét és boldog, testvéri együttélés uralkodott. A sok magyar nóta, amit a szlovák nép is énekelt, bizonyítja ezt, sőt a szlovák Himnusz is az ősi magyar népdal dallamára csendül fel. A nagy szlovák politikusok a magyar nemzettestben való megmaradás politikáját akarták megvalósítani, azért szenvedett börtönbüntetést Hlinka atya, dr. Tuka Béla és a többiek.

Sohasem volt kétséges, hogy a szlovákok éppúgy részesei a magyar nemzeti jogoknak és életnek, mint mi magunk. Ezért vannak még ma is szlovákok! A kis országok létjogosultsága reálpolitikailag, geopolitikailag lehetetlen problémák megoldását kívánja. Ehelyett inkább a cseh propaganda méregpoharát kiöntve, egymásnak kezét nyújtva, közös célok érdekében a Duna és a Vág völgyében olyan meseországot tudnánk teremteni, ami egyetlen lenne a világon! Ezt álmodta meg a felvidéki Kossuth Lajos, erre utal Teleki Pál mártír miniszterelnök, erre tanít minket a valódi történelem, a Krisztusi erkölcs!!

Nincsen neheztelés bennünk a meg nem érdemelt támadás miatt, mert az isteni számadás szerint mindenki visszakapja azt, amit ad. Aki igazságot vet, az igaz ügyet arat. . .” — Hamvas József. (Magyar Élet 1969 február 8. sz.)

Szlovákia 1969. évi önállósulásával kapcsolatban a Szittya-kürt c. újság cikkezője többek között írja: “Úgy is lehetne tekinteni, hogy a törvény a szlovákok nagy lépése a jövőbe,

mely a múlt felé is visszakanyarodhat. A szép múltból hozhatná vissza azt, ami legjobb és legigazabb volt. Azt, hogy gazdasági majd politikai egységbe is azzal az országgal kerülhessen a hazájuk, amelybe földrajzilag tartozik.

Ha Magyarország félévszázados vörös rendszere igényt tart történelmi rangra, akkor történelmi szerepet kellene vállalnia és végeznie. Most mutathatná meg, hogy van-e benne elismerésre méltó is. Kelet-Európa soknemzetiségű tájain eddig minden Nyugat felől jött rendezés csak rosszul sikerült kísérlet volt, és rendetlenítéssé lett, mert távoli hatalmak a maguk érdekében végezték és nem a táj javára. A keleti nagyhatalom is ugyanazt teszi, pedig módja volna az ellenkezőjére, és tágabb dimenziókban meg is érne neki.

Moszkva vizsga elé került a világtörténelem jelenlegi futamában."

Oláhok

Erdély őslakói

“EZ AZ IGAZSÁG” — Szöllősy Sándor művéből:

“Erdély őslakói részben azok a szittyák voltak, akik közül Kr.e. 2500-ban néhány törzs Ázsiába vándorolt, amiről Dunbarra angol tudós is megemlékezik India Története c. művében (London, 1936). A népnek, amely Magyarországon abban az időben élt, a ‘Wiro’ nevet adták. — “Arról van szó, hogy néhány törzsük Európából Ázsiába vándorolt, és Indiába is.” — idézi Zajti Ferenc az angol tudóst. (Ancient India. Vol. I. by E. J. Rapson Cambridge, University Press, 1935. Zajti: Magyar Évezredek, 68. old.

A szittyák későbbi utódai az agathyrszek, a dákok szintén szittyá népek voltak rokonságban voltak a balkáni és dunántúli paion (pannon) néppel.

Alberth Wirth történetíró szerint: “Ősfinneknek tartom a dákokat, a Duna menti országok e legrégibb lakóit. A dákok az Avesztában és a Mahabharatában mint a ‘daha’ és ‘dasa’ fordulnak elő. A Dunától vándoroltak a dákok a Krimbe, az Aral és Káspi tó közé. Az indiai hadjáratra Nagy Sándor lovasait is ők adták. . . Ha a dákok árja neveket is viseltek, . . . A turáni népek ugyanis később árja népekkel is keveredtek és a Dnnától India szívéig terjedtek el.”

Herodotos, Strabo és Plinius azt állítják műveikben, hogy a scythiák nyugatról kelet felé terjeszkedtek és terjedtek el.

“Attila címzésében — Attila Rex Hunnorum, Medorum, Dakorum — ott szerepel a dák is. A szakirodalom a dákokat és hunokat egy gyökérről eredteti, viszont a hunokat a honfoglaló magyarokkal azonosítja.” — Zajti: Magyar Évezredek, 304. o.

A szittyák magyarországi és erdélyi szerepléséről az angol tudomány: “a Magyar Alföld és Erdély jelentékeny része szkitha föld volt Kr.e. a hetedik század óta, és valószínű, hogy legalább kezdetben a nagy szkitha birodalomhoz tartozott.” (The Cambridge Ancient History VIII.)

Strabo szerint a Meotisztól a Transkaspi-i területig nyúlt a szkithákkal azonosított dák és géta fajták egyvonalú terjesz-

kedése, sőt azon túl egészen India közepéig.

A gétákat, — akikből a dákok és thrákok kialakultak —, a kínai források "goatok"-nak (gutik), más keleti történetírás "jüe-tsik"-nek nevezte őket, akik szintén szkitha hunok voltak. A nagy balkáni thrák népcsoportban több volt a Kaukázus felől érkezett, valamint a Mezopotámia tájáról eredő szumér eredetű népelem, mint az indoeurópai.

"A dákok hosszú ráncos nadrágja (gatyá, Sz.) észak-iráni éppúgy, mint a nagy átütő erejű nyíl, a lasszó (pányva, Sz.) amelyet nagy ügyességgel használtak. Szarmata befolyású volt a lószerszám és a lovas fűlszerelése, a pikkelyes páncél, a hosszú lándzsa és a kard. Iráni eredetű volt a lovasszázad sárkányszerű zászlója." — Wiesner: Die Thraker, 176., 177. oldalak.

Kr. e. 40 körül Augustus római császár legyőzte a dákokat, azokat az oláh síkságról a Balkánra telepítette. Utóda pedig Kr. e. 20-ban az iráni származású jazygokat telepítette az Alföldre és a Maros és a Duna közére. Ezek délkeleti szomszédságába pedig az Alduna és Olt folyó környékére — mai oláh síkságra — a jazygokkal rokon roxolánokat hívta be. Ez a lovas-nomád népesség végleg elvágtá a dákokat a dunai római tartományoktól.

Trajánus császár, a római történetírók hiteles értesítései bizonyítják, hogy a dák nép maradványait kipusztították, kiűzték és kitelepítették Dáciából. A dákok nem vettek részt a dáciai románizmus kialakításában.

A Balkánon, ahol az oláh vándorpásztorkodás életformája kialakult, a települések neve nem tűnt el, hanem jórészt megmaradt; ezek a nevek Erdélyben hiányoznak!!

A XI. szd.-i Gesta Ungarorum a 12 -és 13-ik szd.-i magyar krónikák egyezéseiből helyreállított szövege szerint — a "dunántúli oláh pásztorokon (vlachi, qui et pastores Romanorum) német vitézek (teutonici, milites Romani), a kor terminológiája szerint moesiainak (messiani) nevezett dunántúli szlávok és bojárokon s a szerémségi görögökön kívül szlávokat és bolgárokat említ a honfoglalás előtt. De tudott még egy népről, amelyik a honfoglaláskor szabad elhatározásából csatlakozott a magyarokhoz: a székelyekről. Erdély őslakóiról!

[A Kárpát-medencét 80 évig uraló hunok közül a Kárpátoktól délkeletre és délre számottevő hun erők maradtak, akikkel 538-ban Belisarius ütközik meg Thráciában, 794-ben pedig Nagy Károly.]

Vasi Mátyás cikkéből, megj. a A Fáklya 1967 szept. sz.-ban.

H. Gregoire tanulmánya, amely a "caballus" szó elemzésével és annak származásával foglalkozik (ez a szó lovat jelent konyhanyelvű latinsággal az ősi és antik "equus" -szal szemben), csak melléktermékként jut el az oláh szónak eredetére és jelentésére. A francia tudós szerint ez a szó ősi keleti eredetű és alapjában véve az igáslovat jelenti, amelyet éppen az ősi keleti népek a hátsólovak vagy a tenyésztésre kiválasztottak kivételével az állatok sorából kiheréltek. Így az ősi óbolgár és ótörök, sőt még a hun nyelven is "kaban" szóval jelölték a kasztrált lovakat.

Ennek az ősi hun - ótörök (magyar is) kappan - heréltló - eunuch szónak a használata azonban H. Gregoire szerint a bizánci görög nyelvben már nem a régi "kaban", hanem "walach" névre eszeréldött. (4) (Görögül a lónak az ősi neve: "hippos", új görög neve pedig, amely azonban már az állat kasztráltságát is jelzi: "walach").

F. Lejean, az összes balkáni népek eredetével foglalkozva egy hosszú tanulmányban (5) az oláhokkal kapcsolatban egész részletesen cáfolja az összes "túlfűtött nacionalizmusból még történelemhamisításra is hajlamos" oláh szerzők munkáit s már a múlt század végén kimutatta, hogy a "valach" valóban szolganépet jelent. Ugyanezt E. Benveniste is kimutatta a "dulos" -okról, hogy egy ázsiai eredetű szolganép volt, amelyet aztán a bizánciak "Walach" -nak neveztek el. (6)

A "cabalus" szó analízise évtizedekig tartó vitát váltott ki a nyelvészek között és főképpen E. Mass német tudós foglalta egybe az eredményeket. Állításainak egész sorozata vonatkozik a "wallach" névre. (7) Szerinte a szó nagyon régi eredetű és semmi esetre sem latin vagy kelta, mint egyesek vélni szeretnék, hanem egy keleti nyelv terméke, amelyet ő is az igavonó lo megjelenülésére vonatkoztatott. Szerinte Franciaországban és egyéb európai országokban az egész középkor folyamán "equus hunnicus" -nak, vagyis hun lónak nevezték a kasztrált lovakat. Citálja a legnagyobb latin glottát is: "Cabonem, equum castratum, quem nos caballum dicimus. . ." (8) De szószerinti fordításban közölve a szerzőnek az oláhok nevére vonatkozó magyarázatát, semmi kétségünk sem lehet a mai oláhok igazi, ősi szerepére vonatkozólag: "Ein Volksstam, wo auch immer, in Asiam oder an der Donau, der Kastrieren der Pferde betrieb, gab für

die Hellenen den Namen für den valach her." (9)

Ugyanígy hangzik a nagyszabású Waldeshoffman - féle "Lateinisches etymologisches Wörterbuch" meghatározása is, vagy a Pokorny - féle Thesaurus Latin c. munka a "caballus" cím alatt.

A bizánci udvarban a szolganépet talán elhízottságukra, kövérségükre vonatkozással szintén "valach" - oknak hívták, bár kétségtelenül voltak közöttük valódi "eunuchok" is.

A népnevek jelentésének kialakulása és elemzése az újabbi időkhöz lett külön tudomány - ággá, amióta Gösta Langenfeld ilyen irányú tanulmánya megjelent, mely szerint "a népnevek eredete az illető népre jellemző szellemi és fizikai adottságokból fakad, de leginkább annak a jellembeli adottságaikból kialakulva sokszor a környező népek adták neki. . ." (12)

(4) Revue de Philologie: "Hellenca".

(5) Lajean: "Les populations de la Péninsule des Balkans. Rev. de Anthropologie II. a. 480 és passim.

(6) E. Benveniste: "Le nom de doulos" Rev. des Études Latines. 10.

(7) E. Mass: "Eunuchos und Verwandtes". Rheinisches Museum 74.

(8) C. G. L. Glotta: V. 21.

(9) U. o.

(12) Gösta Langemfelt: "On the origin of Tribal Names". (Upsala Anthropos 1919 - 20. 295.

Elfogulatlan, komoly tudósok előtt a dákóromán elmélet már régen tarthatatlanná vált, így elsőkül a német Sulzer és Roesler cáfolták meg azt. Hogy párat említsünk: a francia romanista tudós, Gaston Paris, a híres ókori történész C. de la Berge, a cseh Karel Kadlec, sőt a tárgyilagos román Eudoxie Hurmuzaki és Alexandru Philippide, Vasile Parvan régész is elvetik, egy sereg egyéb tudóssal, köztük az egyik legilletékesebb Georg Stadtmüller professzorral, a mai müncheni Osteuropa-Institut igazgatójával egyetemben. Ma már nem kétséges a történelem, régészet, nyelvészet és néprajz bizonyítékai szerint, hogy az oláhság bölcsője a Balkánon ringott, az illír népcsoportból eredő albánok szomszédságában. Onnét rajzottak szét, útjuk követhető, és így kerültek a Kárpátok közé is.

A magyar honfoglalás idején (IX. szd.) minden térkép szerint "WALACHIA" az albán és görög határszáron terült el. Így az 1964. évi Bpesti Magyarország Története térképmellékletén is. Onnan vándoroltak a wlachok észak felé!

Az oláhok "ösi jogaik visszaállítását" — az 1799-ben II. Lipóthoz intézett "Supplex Libellus Valachorum" című kérelmükben — maguk is valachnak nevezik magukat, nem román-nak.

Az oláh nép

1. Eredete

Az oláh állam, mint önálló állam — még alig százötven esztendő, így történelmi múltja is igen fiatal. Nevét, a "román" nevet gróf Andrássy Gyula használta legelőször hivatalosan a magyar parlamentben tartott beszédében. Azelőtt "vlach"-nak hívták, amely pásztort jelent s amelyet a magyar nyelv "oláh"-ra alakított át. Az oláh történelem tele van rosszhiszemű hamisítással.

Az első világháborút megelőző időben, valamint a világháború alatt is nagy propagandával és sok millió megvásárolt sajtótámogatással sikerült elhitetnie a világgal, hogy ők részben Erdély egyik őslakójának, a dáknak, részben pedig a dákokat legigázó rómaiaknak a leszármazottjai. A hazug elmélet terjesztésében segített nekik a nagyszláv propaganda is. És a szláv propaganda vagy pánszláv eszme támogatása mellé megkapta a híressé vált német "népi önrendelkezési jog" (völkisch -elmélet) segítségét is célja eléréséhez; Erdély birtokbavételéhez.

Hamis leszármazási elméletük akkor született meg, amikor a törökök 1691-ben elhagyták Erdélyt s az a magyar korona fennhatósága alá visszakerült. A Habsburgok nagyszabású "katholizálást" hajtottak végre a magyarországi oláh területen, amely bizonyos mértékig sikerrel is járt, az oláh orthodox hívekből sokan át tértek a római katolikus egyházba. A katolizált hívek teológiára készülő oláh ifjait azután magyar és külföldi egyetemekre küldték, ahol nyugati műveltséget szereztek. E papnövédek közül néhányan, — mint Samuel Micu Klein, George Sinkai is — a római humanisták írásainak tanulmányozása közben megállapították, hogy az olasz (latin) és az oláh nyelv között hasonlat van s kimondták, hogy a latin egyenes őse az oláh nép. Attól kezdve állandóan terjedt és bővült az a hazug elmélet úgy, hogy korunkban már hatalmas tudományos irodalma van és — sajnos — külföldön is sok hitelre talál. Legújabbban a kommunisták viszik vagy vitték tőkélyre a "római leszármazási elméletet".

mazási elmélet” hamisítását és terjesztését. Gheorghe Gheorgheiu - Dej az elhunyt oláh elnök elrendelte, hogy meg kell írni Románia történetét.

“Igen felelősségteljes feladat áll történészeink előtt, — mondta. — Egy széleskörű tudományos kutatócsoport erejére támaszkodva, meg kell írunk Románia történetét.”

És a mű megszületett.

1964-ben megjelent Bukarestben egy hatalmas, kétkötetes közel ezer oldalas mű, amelyben — materialista mázba vonva — részletesen és nagy alaposággal írják meg hamis történetüket. A művet több oláh és három magyar tudós írta. Sajnos, hogy akadtak magyar tudósok, akik gerinctelenségből vagy kommunista meggyőződésből, vagy talán anyagi haszonért odaadták tudásukat és nevüket e szégyentörténet előállításához. A hamis leszármazási elmélet ma már nemcsak iskolai tananyag, hanem végig vonul az egész oláh életen, kultúrán, politikán. Vértüké vált és elbizakodottakká tette őket: a nem román népeken zsarnokabb módon uralkodnak, mint hajdan legkegyetlenebb “római császár ősük.” Hamis elméletük elismertetésében kedvez nekik ügyes és szerencsés, — ha nem is becsületes — múltbeli politikájuk, amely a döntés pillanatában mindig a győzők oldalára fordította őket, ami a történelemben páratlanul álló területi és támogatási eredményt hozott nekik. Ma pedig kimeríthetetlen ásványi kincseik és gazdagságuk biztosítják számukra a támogatást.

Az oláhok leszármazási elméletének sarkalatos pontja, hogy úgy a dákok, mint Erdély egyéb népei átvették a rómaiaktól azok 150 évi uralmuk alatt a latin nyelvet, amely máig is uralkodó nyelv Erdélyben és Nagyromániában.

“A rómaiak az újonnan meghódított területet nagyszámú csapattal rakták tele és az egész római világból a föld megművelésére és a városi élet előmozdítására ide telepített, megszámlálhatatlan tömegű földművessel, mesteremberrel, bányásszal stb. népesítik be.” (Miron Constantinescu: Erdély Története Bukarest, 1964 I. k. 19. old.

Majd így tovább:

“A rendkívül nagyszámú dáciai csapattest itt állomásozásának jelentősége abban is megnyilvánul, hogy a katonák tömegei a katonai szolgálat idején de főleg később, leszerelésük után, számottevőleg hozzájárultak az őslakosság elrománosításához. Sokan 25 évi katonai szolgálat után “veteranus”-okként telepednek meg a tartományban s a lakossággal együtt élnek, azzal rokoni kapcsolatba kerülnek. Idővel a bennszülött lakosság köréből is sokan kerül-

nek a dáciai hadsereg soraiba. Ott teljesen elrómaisodnak s maguk is annak hirdetőivé válnak.” (id. mű, 20. oldal.

A következőkben hivatkozik az idézett mű arra, hogy az érintkezés nyelve valamint a dáciai okmányok és feliratok nyelve latin.

“Az őslakosság tömegeinek a rómaiak nyelvével és kultúrájával szemben tanúsított minden kezdeti ellenszenve és tartózkodása, a lakosság legszámottevőbb falusi rétegének hagyományörző volta ellenére is a latin nyelv, a római életmód meg szokások teret hódítanak a veteránusok, — a 25 évi katonai szolgálat után hazatérő dák katonák —, az egyre nagyobb számú telepesek és rabszolgák közvetítésével. Az ókor történelmi feltételei között a latin nyelv már azért is elterjed, mert az érintkezés eszközéül szolgál a javak termelői és a kizsákmányolók, a hazai ősnyelven beszélő őslakók és a különböző eredetű jövevény telepesek között. Latin a dáciai feliratok és okmányok nyelve. Az a körülmény, hogy az őslakosság egyes elemei idővel a kizsákmányoló osztály soraiba kerültek, bizony nagyon megkönnyítette a román nyelv és kultúra elsajátításának folyamatát.” (id. mű, 21. old.

A rómaiak 150 - 160 évig uralkodtak Erdélyben. Nehezen hihe-tő el, hogy oly rövid idő alatt egy, az akkori népességet tekintve 500.000 lélekszámú, erős nép anyanyelvét megváltoztathatták volna. Az oláh történetírás ugyanis annyira becsüli az erdélyi dák lakosság számát. A nyelvcsere akkor is nehezen mehetett volna végbe, ha terrort alkalmaztak volna a latinok, de azt nem tették. Nyelve elvesztésére még az etruszk népnek is mintegy 500 év kellett, pedig a latinok tőszomszédságában élt. Ugyancsak hosszabb idő kellett a kelták és spanyolországi ibérek nyelvcserejéhez is. A franciaországi baszkok kétezer év után még most is harcolnak nyelvük megmaradásáért.

Az Erdélyi Történet szerzői felteszik a kérdést, hogy: “elrómaisodhatott -e valóban Dácia lakossága a 165 éves római uralom idején, — az őslakosság úgy, mint a betelepített népesség” — és mindjárt felelnek is rá:

“Erre a kérdésre csak határozott igennel válaszolhatunk”, — mondják.

“A római kor legjobb ismerői egyáltalán nem kételkednek az elrómaisodásban, hiszen semmi nem jogosít fel e jelenség tagadására. A Dáciát érintő római hatás egyébként már a hódítást megelőző időben kezdődött, mivel a géta - dák világ teljes évszázadnál több ideig állandó kapcsolatban állt a Dunától délre elterülő római világgal. Az őslakosság tömegei, meg a birodalom minden részéről hozott nagyszámú telepes közös munkája és

harca szükségessé tette a közös érintkezési nyelv használatát és az nem lehetett más, mint a latin hódítók nyelve; a közigazgatás, a hadsereg és a gazdasági lét nyelve.” (Id. mű 23. old.

Mennyi lehetett az a “megelőző idő?” A rómaiak a Balkánon Macedoniában Kr. e. 148 -ban hódítottak, tehát térben és időben igen messze voltak a dákoktól ahhoz, hogy nyelvüket kereskedelem útján kölcsönözzék nekik. Legfeljebb csak a kereskedők tanultak meg latinul.

Figyelemben kell vennünk, hogy a római légiókban szolgáló katonák idegenek voltak és a nyelvet csak lassan sajátították el; maguk között főként csak anyanyelvükön beszéltek az egy-nemzetbeliek; nagy részük elpusztult a háborúkban s nem érte meg a “veterán”-kort és nem telepedhetett le Dáciában. A nyelvterjesztés tehát nem mehetett úgy, mint az oláh elmélet tartja.

Majd összevonva a hazugság sok tételét, igazoltnak véli a leszármazási elméletet.

“Magától értetődőnek tartjuk a Dunától északra lévő területek elrómaiásodását, de le kell szögeznünk, hogy nem a szó ethnikai értelmében vett elrómaiásodásról van szó, hanem elsősorban is nyelvi, kulturális és társadalmi jellegű elrómaiásodásról.” És a nyelvi a fontos!

“A román nyelv a román nép alkotása,” —mondja Petrovici oláh nyelvtudós.

“A román nyelv őseinktől maradt egyetlen örökségünk. És ez a szép, édes, kincset érő nyelv csodaszép nemes virágként művelődik és virul majd. Ez a nyelv ezerhét száznegyven éven át olyan nagy volt, amelyen annyi idegen nép nem volt képes áthatalni, hogy elnyeljen bennünket. Nekünk, románoknak erre a hegyre kell egy-egy követ hordanunk, hogy még magasabbra emeljük.” — írta Jion Maiorescu a Foaia című lapban 1847-ben a szabadságharc küszöbén.

A hatalmas Erdély Története című mű rengeteg “bizonyító” anyagából kivont néhány itt ismertetett adat után lássuk az ellenvéleményeket, amelyeket elfogulatlan idegen tudósok mondanak az oláh nép eredetéről.

Az idézett műben részletesebben foglalkoznak a német Roesler Róbert cáfolatával, amelyet a Romanische Studium 1871 Leipzig c. művében tesz:

“1. A dák lakosság teljes kiirtása (101-102 és 105-106-ban).

2. Az előbbinek bizonyos tekintetben ellentmondó érv, a-

mely szerint az őslakosság nem rómaiiasodhatott el a dáciai hivatalos római uralom rövid időszakában i. u. 106-tól 271-ig, vagyis kerekén 165 év alatt.

3. Azt igyekeznek elfogadtatni, miszerint Aurelianus császár a tartomány kiürítésekor annak egész lakosságát kitelepítette és átköltöztette a Dunától délre eső "Dácia Aureliana"-ba, a mai Bulgária területére.

4. A tartomány kiürítését követő 8 - 9 évszázadon át semmilyen kútfő nem beszél a Dunától északra lakó dák-római népségről vagy, hogy a Dunától északra fekvő területen teljességgel hiányoznak a dák vagy latin nyelvből közvetlenül átvett földrajzi nevek, mivel az összefüggés nagyobb folyók és helységek nevei szláv, magyar vagy más eredetűek.

5. A Balkán félsziget egyes római eredetű népcsoportjainak, mint az arománoknak vagy neglenorománoknak a léte újabban érvül szolgált arra nézve, hogy a románok akár több hullámban az évszázadok folyamán, akár egy vagy két szakaszban nagyobb arányokban különböző — inkább feltételezett, mint hiteles adatokkal bizonyított — időpontokban innen vándoroltak be jelenlegi hazájukba."

Roesler és követői szerint a balkáni származás megmagyarázná egyes, — az albánnal közös szavak létezését az oláh nyelvben, mint ahogyan ugyanaz magyarázná a germán nyelvelemek hiányát nyelvünkben. Véleményük szerint; ha 271-ik évet követő évszázadokban a dák-római népség tovább élt volna e területen, nyelve föltétlenül átvette volna a gótoktól és gepidáktól ezeket az elemeket. A thrák-dák-szláv elemeket illetőleg a folytonosság ellenfelei azt állították, hogy azok a Dunától délre ugyanolyan könnyen bekerülhettek a román nyelvbe, mint a Dunától északra (Balkáni thrákok és szlávok útja)."

Véleményem — a teljes kiírtás elmélete kivételével — teljesen egyezik a Roesler elméletével, amelyet az oláhok jóformán mint egyetlen komoly ellenvéleményt említenek meg. Hozzáfűzöm, hogy amilyen rövid idő alatt átvették a dákok és más balkáni népek a latin nyelvet, — oláh elmélet szerint! — és váltak románokká, ugyanúgy átvehették volna a nem latin és sok esetben nagyobb erejű hódítók nyelvét is.

Megemlítették még az oláh tudósok I. Fr. Sulzert és I. Chr. Engelt is, mint akik határozottan kétségbe vonják az oláhok által felállított "őslakossági" elméletet és állítják, hogy az oláhok a Balkán félszigetről vándoroltak be a mai Románia területére. Az előbbi a XII-XIII.-ik századra, az utóbbi a IX.-k század e

ejére teszi a bevándorlás idejét.

Az oláhoknak a rómaiaktól való leszármazási elméletét számtalan komoly szaktudós cáfolja és mondhatjuk, hogy csak a megfizetett tudósok igazolják. A következőkben néhány tudós ellenvélményét közöljük.

“A régi pásztorkodó moldvai és aldunai oláhok nem szláv románok hanem hun - bolgárok voltak, a szláv elem csak később került hozzájuk.

A Duna mellékére számkivetett rómaiak sem alkothatták meg a szláv karakterű románság faji jellegét; ugyanúgy a rómaiakkal faji ellentétben álló dákok sem, hiszen a mai összegező megállapítások a dákokat faj szerint a “daha-szkita-jü-tsi és hunfajú népekkel azonosítja. A szakirodalom pedig a hunokat és dákokat egy gyökérről eredtetni.” (Zajti Ferenc: Magyar évezredek, 303. old.

“Az új állam, Románia népének eredete teljesen megállapíthatatlan. A terület a népvándorlás kapuja, ahol minden keresztülzúduló néphullám hátrahagyott egy kis töredéket: avart, bessenyő, hun, kun, bolgár, ukrán, tatár, török, örmény cigány görög és magyar néptöredékek zagyvalékára telepedett rá egy megállapíthatatlan eredetű balkáni szivárgás, amelynek még neve sem volt, mert a név amellyel jelölték, nem népnevet, hanem foglalkozást jelentett.” (dr. Padányi Viktor: A nagy tragédia c. művéből. Kéziratból.

“A dalmát-román nép mellett a Dínári Alpokban, Timóknál Macedóniában és a Pindus-hegységben románul beszélő népmaradvány élt, amely még a szláv korszak előttről maradt ott. A vlach (aromunzinzar) hegyipásztor népmaradvány.” (Hans Kohn: Die Welt der Slaven; 212. old.

Alexios byzanci császár jegyzője 1095-ben írta: “.Azok pedig szétszóródtak Epirosban, Macedóniában . . .” stb.

Hans már kiindulási helyüket is megjelöli:

“Igen merész dolog a 150 esztendő római uralom epizódjából a római román leszármazást megállapítani. A vlach román népeknek sem története, sem nyelve nem szolgáltat arra tudományos bizonyítékot. A román nyelvben csak 120 ólatin szó él, a többiek későbbi átvételek. A modern nyelvészek “substratum” kutatásai bebizonyították egy ősi vlach-román nyelv létezését, amely azonban a legtávolabbi rokonságban se volt a latinul.” (Tagliavini bolognai professzor véleménye. Közlötte az Amerikai Magyar Hang, 1955 október 17. száma.

Az oláh nép eredetéről Karsa Tamás történetíró a követke-

zöt írja:

Amikor az I. és II.-ik században a gazdag római birtokosok tömegesen telepítették epiruszi birtokaikra itáliai hegyi pásztorokat, azok ott, Görögországban, az epiruszi hegyekben átvészelve a népvándorlás minden viharát, elszaporodtak, az oláh nyelvet albán és görög hatásra kialakítva, a X.-ik század folyamán megkezdték a ma Bulgária területét képező földre való vándorlást. A XIII.-ik században részt vettek a görög császár elleni lázadásban, aki a lázadást leverte. Azután kerültek az oláhok a Duna északi oldalára, ahol akkor kunok laktak.” (Magyar Szabadság, 1964 június 2. sz.)

Azok a moldvai kunok lettek azután megszervezőik és vezetőik a későbbi idők folyamán.

A rómaiaktól való leszármazást az a tény is kizárja, hogy Aurélián római császár 270-ben, —amikor Erdélyt feladta —, a telepeseket is kivonta onnan, akik egyébként is a nagy birodalom minden részéből összeszedett kézművesek, iparosok és földművesek voltak, tehát nem latinok! E telepeseket a Duna déli oldalára telepítette, ahol azonban azok később a betörő germánok által megsemmisítettek.

De, hogy származásukat illetőleg valakit is elfogultsággal ne vádolhassanak, az általuk kitalált “rómaiaktól való leszármazás” meséjének megdöntésére idézem saját tudósuk, dr. Moldován Gergely kolozsvári egyetemi tanár “Nyílt Levél”-ét, amelyet Urechea Lászlóhoz, a hírhedt magyarellenes propagandát folytató “Bukaresti Kultúrliga” elnökéhez intézett:

[Ez a dr. Moldován Gergely egyike volt az 1848-as oláh ifjúsági vezetőknek, büszkén vallotta magát oláhnak, elfogultsággal tehát nem vádolható.]

“Őn a történelemből tudhatja, — írja Nyílt Levelében —, hogy ezelőtt mintegy ezer esztendővel egy Ázsiából bevándorló nép itt, ezt az országot saját karjával és vérével meghódította és elnevezte a maga nevével Magyarországnak. És ezer esztendő óta ez az állam egy percig sem szűn meg magyarnak lenni, valamint az állam is mindig magyar volt. És tudni fogja a történelemből azt is, hogy mi, románok abban az időben a Balkánon éltünk az: albán, a bolgár és görög nép között szétszóródva, akiktől és ahonnan nyelvünket, szokásunkat, egész hitvilágunkat kölcsönvettük. Önnek, mint nyelvtudósnak tudnia kell, hogy ennek a népnek nyelvében, szokásában, viseletében, hitében is a görög, a bolgár, az albán, — egyszóval a balkáni befolyás — tömémentelen, ami a román népnek ezekkel a népekkel való együttélését a nap-

nál is fényesebben bizonyítja. És, hogy semmi sincs a góthból, az avar, hun stb. népek befolyásából, amelyek a magyarok bejövetele előtt Dáciában éltek és uralkodtak. Ami amellett bizonyít, hogy a románság azokkal a népekkel nem is érintkezhetett. Ön mint historikus a mai románságnak egyetlen fegyvertényét sem tudja felmutatni Dáciában Kr. u. 274 után, amikor a római uralom megszűnt Dáciában, — egészen a magyarok bejöveteléig vagy azutánig; egyetlen küzdelmét a beözönlő barbárok ellen; a bizánci görög írók művében egyetlen sort; a régiség kutatásban egyetlen követ, amely arra vallana, hogy a föld a magyarok bejövetele előtt a románságé lett volna. Hazai okmányainkban a románság neve a honfoglalás után csak több századdal később, 1222-ben jön először elő. És az intézmény, amellyel éltek arra vall, hogy a bevándorlás a Balkánról történt.

A bizánci írók az oláhság balkáni életét még a magyarok bejövetele előtti időről többször említik. Amíg tehát a balkáni eredet mellett több történeti följegyzés és az oláh nép egész hitvilága tanúskodik, addig a dáciai eredetet egyetlen elfogadható dokumentum sem bizonyítja. Jól tudom, hogy ön és társai a história álláspontjára nem adnak semmit, mert önök a tenyerükből megalkottak egy politikájuknak megfelelő históriát, amelytől el nem térnek. Mint a gyermek, csináltak egy játékszert, amelyet összetörni nem képesek!

Ezzel a históriával önök, akiknek a fény és világosság terjesztése lenne a kötelességük, megcsalnak egy nemzetet, sőt kiátkozzák maguk közül azt is aki önöknek vakon nem hisz. Ez az önök türelme a tudományosság terén!

De ebben az önök által csinált históriában sem találtam följegyezve sehol, hogy ez az állam a magyar honfoglalás óta valaha — bárha egy pillanatig is — román lett volna; hogy az állam területén mi, románok mint honfoglalók vagy önálló nép valaha tényező szerepet játszottunk volna. Egészen világos tehát, hogy mi ebben az államban a magyarok bejövetele előtt nem voltunk urak, a magyarok alatt pedig abban mint államalkotó tényezők nem is szerepeltünk. Szerepeltünk mint fajta, nemzetiség de nemzet gyanánt soha. Ez az igazság!" (Nyíró József: Néma küzdelem.

Íme tehát az oláh történelemhamisítás. Ha az oláhoknak hasonló történeti okmányuk lenne a magyarságról, az egész világ ismerné már régen de mi, magyarok szerények vagyunk és voltunk mindig; véka alá rejtettük a fontos dokumentumokat, amikor világga kellett volna kürtölnünk Erdély védelmében!

Hogy azonban az oláhok kétségtelen hamisított története elterjedhetett az európai irodalomban és közhiedelemben, nemcsak az oláh történethamisítók és terjesztők bűne, hanem az európai tudósoké és politikusoké is, akik bírálathoz nélkül átvették és terjesztették.

Moldován Gergely igazát melyben a magyarok bejövetele előtt nem voltak urak, a magyarok alatt pedig mint államalkotó tényezők nem szerepeltek, az alábbiak is megerősítik.

Szent István alapította meg az erdélyi püspökséget Gyulafehérvár székhellyel. Erdélyben már I. Béla alatt tudunk a Benedek - rend kolozsmonostori apátságáról. A Bencések voltak Erdély hittérítői. Gyula vezér 950. táján Bizáncban keresztény lett, magával hozta Hierotheus szerzetest, aki a görög vallásra térített. Tagadhatatlan, hogy Szent Istvánnak megvoltak a bizánci kapcsolatai.

Szent László a kolozsmonostori apátságot több faluval gazdagította. I. Imre királyunk idejében 1202-ben az egresi atya-apátság megalapította a kerci cisztercita apátságot Szeben és Fogaras között. II. Endre 1223-ban Götzlin nevű lelkésznek megengedte, hogy Kisdisznódot a kerci monostornak adhassa.

Erdélyben az Árpádok idején nyomai vannak a domonkosoknak Kolozsvárt, a ferencrendi minoritáknak és a pálosoknak Besztercén. 1227-ben alapított a milkovi püspökség a kúnok megtérítése végett. Közöttük térített harmincadmagával Bol-dog Pál magyar tudós dominikánus.

Árpád-házi királyaink korában alapult a: gyulafehérvári püspökség; dobokai főesperesség (itt már Tuhutum magyarjai jártak); hunyadi főesperesség; kézdi főesperesség; kolozsi főesperesség; telegdi főesperesség; tordai főesperesség; szolnoki főesperesség (a Közép-Szamos vidéke); szatmári főesperesség; ugocsai főesperesség.

Az 1550 június 22-i tordai országgyűlésen a rendek kimondták: "ki-ki az Istentől neki adott hitben megmaradjon és egyik vallás a másiktól semmi ürügy alatt ne zavartassék." Ezzel Erdély megelőzte Németországot, — a reformáció szülőföldjét — a protestantizmust, mivel e határozat a passauai egyezmény előtt két s az augsburgi béke előtt öt évvel keletkezett.

Siaguna azt állítja, hogy az ismeretes legrégebbi gyulafehérvári metropolita az a Joanikie (Jovanihik) volt, kiről Mátyás király 1475. évi oklevelében tesz említést. A XVI. szd. végén az oláhoknak igazi főpapjuk sem érsekük Magyarországon nem volt.

Még "A XIV. szd. közepén sem volt oláh nemzeti eszme. A keleti egyház kormányja, nyelve szláv volt. Szláv nyelv volt az uralodó vajdák, bojárok házaiban, egyházban s monostorokban, az okiratok nyelve szláv. Csak az oláh paraszt viselte a rumun nevet, bármely nyelven beszélt is különben. Hunfalvy kérde: ugyan kiben és hol nyilatkozhatott volna a latin-román nemzetséges eszméje?, bizony se Oláhországban, se Moldvában sehol, a társadalom egyik osztályában sem. Erdélyben sem." — Dr. Endes Miklós: Erdély három nemzete. Budapest 1935.

Az oláhság faji összetétele

Az oláhság faji összetétele korunkban már erősen turáni jellegű. Már a Balkánon is sok vért vett fel a magyarral és a magyarral rokon népekkel történt keveredésben. Későbbben pedig Erdélyben — a mai Besszarábia és Moldova területén —, majd pedig Erdélyben olvasztott magába több millió magyart, mely a magyarral való vérségi rokonságát is kétségtelenné teszi.

Mai tudásunk szerint az oláh fővárosban az első világháború áján mintegy 200.000 magyar élt. Bukarestet, az oláh fővárost s nagyrészen magyarok alapították. Legnagyobb és legnevezetesebb épületeit az oláh királyság kora előtt magyarok építették, kultúráját is ők alapozták meg. Ó-Románia területén többszáz ezer kunt, bessenyőt és magyart magukba olvasztottak. Erdélyben pedig az első világháború óta több mint egymillió magyart részben magukba olvasztottak, részben elűldöztek vagy kiirtottak.

Az ősmagyarok lakóhelyeit kutató Jerney János magyar tulajos 350 ősmagyar községet talált a mai oláh állam területén, amelyek mind eloláhosodtak. Közülük:

Moldvában: Moldvabánya (ma Baia), Karácsonykö (Pietra), Alfalu, Szalonca (Paskan), Szeredvásár (Herlo), Gyula, Bogdana, Sztanfalu. A Szeret folyó mellékén: Luzi (Lalagura), Bogdánfalva (Valea Saca), Nagypatak (Valea Mare), Forrófalva (Faroni), Lezse (Cleja). Háromszék határa mellett: Szalonca, Rekető, Onfalva, Szászkút, Nádas, Egyedhalm, Angyalos, Talpas, Hilegkút, Borzafalu, Diósfalu, Komámfalu, Tazló, Ujhegy, Tatáros, Domjánfalva, Sándorfalu, Berzonca, Kisbeszterce, Pokolpatak, Kalugyerpatak, Jászvásár stb.

Buzeu város, Buzeu folyó, Sár fennsík, Viziru helység, Udesci helység, Tatár Bunár, Sarota Kubej helység.

A bibliás fejedelem oláhtámogatása

Rákóczi György erdélyi fejedelemnek is a Biblia és nem a magyar nyelv volt a fontosabb. A Bibliában látta minden bölcsesség foglalatát. Erdély oláhjainak protestánsá, de nem magyarra való térítésében látta földi küldetését. Mosolygó József g. kath. főesperes írja: "A keleti egyház Magyarországon" című lélekzet-folytató megrázó tanulmányában a következőket:

"A fajrománság térítésére Rákóczi György fejedelem veti rá magát. Geleji tanácsára 1643-ban rendeletet bocsát ki, hogy az oláh templomokban a papok más, mint oláh nyelven ne merjenek szolgálni. Ennek a rendeletnek nem lehetett eleget tenni addig, míg a legszükségesebb könyveket román nyelven ki nem adták. Tehát 1648-ban Fogarassy István fordításában kiadják román nyelven a katekizmust, amely a heidelbergi káté nyomán fordított. Ugyanabban az évben napvilágot lát az Újtestamentom, és három évvel később Dávid zsoltárai, ugyancsak Fogarassy fordításában. Most kezdődik a fajrománság térítésének dandára, ami azonban egészen más eredménnyel végződött, mint azt a fejedelem gondolta. [A fordítások az oláhok legrégibb összefüggő szövegű nyelvemléke. Latin eredetű nyelvemlékük nincs!

A nemzeti nyelv térhódításának velejárója a faji öntudat növekedése. Az abból származó veszedelmet ösztönösen megéreztek Erdély kath. és protestáns rendjei, azért tiltakoztak a fejedelem kísérletezése ellen. A fajrománság mérhetetlen elmaradottságát mi sem bizonyítja jobban, mint a Bukaresti g. kath. érsek közbelépése, aki szintén eltiltotta a román nyelv templomi határozatát. Ő valószínűleg az UNIÓ-tól féltette az erdélyi oláhságot. Sejtelve valóra vált. Kolonics kardinális összefogva az erdélyi jezsuitákkal, rávetette magát az erdélyi oláhokra és oda érlelték a dolgot, hogy 1689-ben kimondták a Rómával való egyesülést.

Akkorára azonban már Rákóczi György kezdeményezésének gyümölcse is megérett. Az oláh nyelv az egyesült oláhok liturgikus nyelve lett. Hogy azáltal az Unió oláh nemzeti szempontból mit jelentett, mutatják a fejlemények. Maguk az oláhok elismerik, hogy az Unió nélkül a románság még jobban elmaradt volna. Obedinariu román történetíró Nileshez a következőket írja: "A románok Unió-ja fenséges eszme volt. Anélkül a románság még jobban elmaradt volna. Az Unió nélkül ma sem volna több kultúránk, mint a bolgároknak. Az Unió nélkül nem lett volna Sinkaink, sem Majorunk, sem pedig a románság apostolainak ama Pleadjai. Sinkai felnyitotta minden román szemét. De ha ő szü-

lőfalujában pravoszlávnak maradt volna, legfeljebb harangozni tanult volna meg, vagy more gregorum vecsernyét énekelni. Sinkai csak Rómában képződhetett.” (dr. Vágó Pál leveléből.

Beszivárgásuk Erdélybe

Az oláhok első magyarországi szerepléséről szóló írás 1296-ból való, amely egy akkori királyi rendeletre végzett becslésről tudósít. Számuk abban az időben tizenötezer volt. Korábbi beszivárgásuk jelentéktelen. Az 1256-ból reánk maradt váradi összeírásban a magyar és német mellett egyetlen oláh név sincsen!

A török hódoltság alatt — azután, hogy I. Szulejmán szultán 1520-ban hatalmába ejtette DK - Magyarország nagy részét, a Havas - Alföldet, Moldvát, Besszarábiát —, megindult az idegenek nagymérvű betelepülése. A magyar nép azonban annak ellenére is megtartotta nyelvét egészen a 19. -ik századig.

A 18. -ik században Moldva városaiban és falvaiban a lakosság többsége még magyarul beszélt. A városok, községek, folyók, patakok nevei még magyarok voltak. Jassit, Moldva fővárosát Jászvásárnak, Piatrát Karácsonykőnek, Urminasul - Valent Ürményesnek Bakaut Bajának nevezték. Az Olt, a Duna és Déli - Kárpátok között elterülő ősi magyar Bánság, a Szörénység fővárosának, a mai Turnu - Szeverinnek a neve még Szörénytornya volt.

A 18. -ik században — a hosszú századokon át tartó török hódoltság alatt felszaporodott jövevény oláh nép 1859-ben Cuza Sándor személyében közös fejedelmet választott magának, aki a török szultán fennhatósága alá tartozott. 1861-ben Cuza a szultán és az európai hatalmak közös beleegyezésével a Moldvában és Havas - Alföldön keletkezett oláh önkormányzatokat és törvényhozásokat Románia néven proklamálta. Cuzát a német Hohenzollern - sigmaringeni herceg váltotta fel, akit mint Románia fejedelmét 1866-ban az európai hatalmak és a török szultán elismerték. Az erőteljesebb oláhosítás és hatalmi törekvés akkor vette kezdetét.

“Az új oláh hatalom megakadályozta, hogy magyar papok és tanítók telepedhessenek Moldvába. Magyar őslakosság paphiány miatt a Szentsektől kért papokat, a pápa olasz papokat küldött, akik az oláh nyelvre álltak át és oláhlul hirdették az igét. Így a magyar őslakosság eloláhosításához a Vatikán is hozzájárult. Ma Moldva, Besszarábia és a Havas - Alföld területén 10 millió magyar, kun, bessenyőivadék oláhlul beszél. Így lett Nagyrománia a magyarság igazi temetője.” (Turán, 1966 augusztusi száma.

Micsoda ironiája a sorsnak, hogy Róma jutalmazás helyett mindig büntetett bennünket helytállásunkért, buzgó kereszténység-

günkért, — mint ebben az esetben is. Mert az olasz papok odaküldése aligha történt szándékosság nélkül!

Az oláhoknak Magyarországra történt beszivárgási körülményeit Nyíró József író a következőképpen ismerteti:

“Hegyi pásztorokként szivárogtak fel a Balkánról és mintegy két századdal későbbén Északról. Ez utóbbiak mindenütt a hegyek vonulatait követve Moldvából és Bukovinából a Máramaros - Beszterce vonalon jelentek meg és déli irányba terjeszkedtek. E két bevándorlási hullám félkörbe fogta Erdélyt, a bihari hegységben ért össze. Egyébként már elhelyezkedésük is a bevándorlás tényét mutatja, mert az épségben maradt Székelyföldet megkerülve csak ott bírt megtelepedni, ahol ahhoz a magyarság kipusztulása vagy megfogyatkozása az előfeltételt megteremtette. Ha az oláhság kezdeti őslakó lett volna Erdélyben, a székelység nem maradhatt volna meg zárt egységben.” (Nyíró J.: Néma küzdelem.

Az oláhságba olvadt magyarok számáról a következőképpen vélekedik Nyíró:

“Az anyakönyvileg nyomon követhető asszimilációs eseteket vizsgálva; összevetve a különböző vallásfelekezetek elpusztult egyházközségeinek történetével, — még ha nem is helyezkedünk a névelemzés alapjára —, könnyen megállapítható, hogy Észak - Erdély összrománosságának legkevesebb 35 - 40 százaléka elrománosodott magyar. Számokban kifejezve ez — az 1910. évi népszámlálási adatot véve alapul —, 350.000 elrománosodott magyart jelent. Számuk azonban a valóságban több. Ezt az arányt az egész Erdélyre vonatkoztatva és hozzászámítva a Bukarestben és a Regátban élő több mint százezer magyart és 125.000 -nél is több moldvai magyart, megtaláljuk a több millió elidegenített magyart.” — Nyíró József id. m.

.. Abban, hogy a több milliónyi magyar Erdélyben és körülötte elveszett számunkra, nemcsak az oláhok bűnösök, hanem a magyarság mindenkori vezetői is. És főként azok bűnösök, mert az oláhok az ő szempontjuk szerint cselekedtek, amikor a magyarok beolvasztásával nemzetüket gyarapították. Ma már számtalan magyar írás ismerteti ezt a szörnyű mulasztást. Egy ilyen vádló írás a Lármafa 1966. évi 4. -ik számában megjelent cikk is.

“Csík vármegye keleti peremén a csángó és székely lakosság ellen száz százalakos hibát követett el a magyarság. Gyimesi szorosok és környékének mintegy százezernyi lakosa magyar és sokszor románnak hagyjuk a százezer csángót. Pedig a románok sem tartanak bennünket, csángókat románnak. Mi éppen olyan ‘bűdös

bangyina' - k voltunk mint a székelyek és magyarok Erdélyben.”

Az oláhok az erdélyi völgyeket csak a török pusztítás után szállták meg, addig csak hegylakók voltak biztonságos, védett szállásaikon. Az Erdélyt védő magyarság vérzett, és falvaik szállítását pusztították el.

“A megcsökkent számú magyarság helyére, nehéz munkával kiharcolt földjére ez idő tájt kezdenek leereszkedni a rumének, ekkor válnak átmenetileg szász többségűvé a kipusztult magyar városok is.” (László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete, 62. o.

Hogy az oláhok nem őslakói Erdélynek, — mint azt hamisított történetük állítja —, idegen történetírók is bizonyítják.

“A bizonyítékok egész sora szól amellett, hogy Erdély az oláhoknak nem őshazája, hanem ellenkezőleg: Oda csak viszonylag későn vándoroltak be és pedig a Balkán félszigetről.” (Karel Kadlec cseh történetíró: Valasi a Valeske pravo.

Az oláhok bevándorlásával szemben az oláh történetírók felállítottak egy hazug és ellentétes véleményt, amely szerint nem Erdélybe vándoroltak az oláhok, hanem ellenkezőleg; onnan vándoroltak ki a Balkánra. . .

“1862 -ben csupán Csíkból és Háromszékből mintegy 10.000 személy vándorolt ki Romániába, a kivándorlók nagy többsége azonban román volt nemcsak azért, mivel ők képezték a paraszt lakosság döntő nagy többségét, hanem azért is, mivel köztük volt a legtöbb nincstelen paraszt. Ez is megerősíti terhes kizsákmányoltságuk — társadalmi és nemzeti — kettős jellegét.” (Miron Constantinescu: Erdély története II. kötet, 152. oldal.

Íme így lehet a történelmi igazságot hazugsággá változtatni és saját javára fordítani valakinek. A kivándorlók székely magyarok voltak, akiket a földesurak és a Habsburg császárok üldözése kényszerített Erdély elhagyására. Az oláhok azonban, — hogy “szenvedésüket” és erdélyi lélekszámukat felnagyítsák — oláhoknak teszik meg a kivándorolt székelyeket.

Hogy az oláhok a Balkánon fejlődtek néppé, az is bizonyítja, hogy a tatárjárás előtt még zömükben a Duna alatt laktak s csak a tatárjárás pusztítása adott nekik alkalmat arra, hogy a Duna északi oldalára települhessenek a kiírtott vagy elüldözött kunok helyére.

Az oláh történetírók hallani se akarnak arról, hogy az oláhok Magyarországra többnyire hívatlanul, törvénytelenesen szivárogtak vagy települtek be. Száz és ezer adatot koholnak annak bizonyítására, hogy ők Erdély őslakói. Ilyen adat az is, hogy a szláv

vok nagy szerepet játszottak Erdélyben a honfoglalás előtt és után is, — akiknek a kezéből azután ők vették át a hatalmat.

“Az erdélyi hadjárat után a magyarok többsége kivonult Erdélyből, miután célját elérte és ezzel kevesen maradtak ott és éltek együtt az őslakossággal. Ezzel magyarázható az a körülmény, hogy egész Erdélyben a 10. -ik századi magyar lakosság biztos nyomait a század elejéről csak Kolozsváron, a Nagyvárad melletti Biharon, az Arad közeli Siklón, valamint későbbi szakaszban pedig Marosgombáson és talán a Nagyenyed melletti Magyarlapadon találták meg. Ezek a maradványok azonban, (sírok és tárgyak) éppúgy származhattak az őslakosság és a magyar törzsek közötti harcok idejéből, mint az ezeket követő időszakból.

A bennszülött lakosság ugyanúgy él tovább is, mint mindig, a 11. -ik század elején említett vajdák vezette faluközösségi szövetségekbe tömörülve. Egyes régi román - szláv intézmények maradandósága ugyancsak ezt a valóságot tanúsítja.

Kolozsvár Sziromfalva negyedében szláv temetőt fedeztek fel; annak tanúsága értelmében ott 800 körül jelentős szláv település volt. Egy századdal később ezen a vidéken uralkodott Gelu román vajda, a ‘románok és szlávok hercege.’

A románok és szlávok együttélésének kezdetén a politikai uralom a szlávok kezében volt, majd utóbb fokozatosan a románok kezébe ment át.” (Miron Constantinescu id. műve, 102. oldal.

Az idézett mű az őslakosság és a magyar törzsek közötti harcokról ír. Bizonyított tény, hogy a honfoglalók alig találtak ellenállásra Magyarországon, mert az ott élt népek rokonok voltak és tudtak a honfoglaló magyarok érkezéséről akiket vártak is. Az erdélyi rokon népek Álmos elé mentek Ruténiába hódolatuk nyilvánítására. Az a tény pedig, hogy a hatalmat az oláhok a szlávok kezéből vették át, megerősíti a későbbi oláh beszivárgási, betelepülési elmélet, mivel ha “őslakók” lettek volna, semmi esetre sem uralkodhattak volna ott a szlávok.

Ugyancsak sűrűn emlegetik az oláh történetírók azt a vádat, hogy a magyarok nem sorolták be őket a három kiváltságos nép: magyar székely és szász közé negyediknek.

“Nem tudjuk miért nyomnak el ily módon és kényszerítik ránk a jobbágyság jármát, hiszen mi többen vagyunk és mindig is azok voltunk s — ami még fontosabb —, régebben is élünk ebben az országban, hiszen a régi dákok leszármazottai vagyunk”— írják.

A mellőzés azonban éppen abból fakadt, hogy betelepült nép volt és számát csak fokozatosan később érte el. Ha ősnép lett vol-

a ott, vagy tömegesen betelepített mint a szász, bizonyosan be-
erolták volna a három nemzet közé negyediknek.

Betelepülésük mellett bizonyít az is, hogy a jobbágyszad-
adításért hosszú időn át csak a magyarok harcoltak. Az oláhok
sak később, számuk növekedésével vettek tevékeny részt abban.

A brassói szász nemesség meg a szász sajtó szerint:

“A románok évszázadok során lopva szivárogtak be a király-
ól a szászoknak adományozott földre s ha nincsenek megelégedve
elyzetükkel, ‘fel is út, le is út!’ (Id. mű, II. kötet 341. oldal.

Az oláhok magyarországi első tömeges betelepülését Lépes
györgy r. katolikus püspök idézte elő azzal, hogy jobbágyságtól
ppen a csapásos esztendőkből pénzben kívánta a jobbágyságot
áltatást, amit azok nem bírtak teljesíteni és azért erőszakot al-
almaztak ellenük. A székely jobbágyság 1420-ban fellázadt a
sarnokság ellen és Budai Nagy Antal és Kardos János vezetésé-
el szabadságharcba kezdtek. A harcot azonban leverték úgy,
ogy a vezetőket “úri parolára” meghívták táborukba, ahol ke-
yetlenül kivégezték. Azután pedig tömegirtást végeztek a pa-
aszatok között akikből több tízezret megöltek, a helyükbe pedig o-
áhokat telepítettek.

Hasonló oláh betelepülés a Dózsa-féle szabadságharc leveré-
e után történt, amikor hasonló módon irtottak ki mintegy 70.000
jobbágyparasztot. Ugoros magyart.

Nagy oláh térfoglalást idézett elő II. Rákóczi György ama
selekedete is amikor lengyelországi hadjáratára nem kért enge-
lélyt a török szultántól aki bosszúból krimi tatárokkal pusztított
a végig Dél - Erdélyt. A kipusztult magyarok helyébe oláhok te-
lepültek. A törökök főként a férfilakosságot hurcolták el s a férfi
nélkül maradt magyar asszonyok oláhokkal házasságot kötöttek.
Az összeházasodásból azonban mind oláhok származtak, mert a
magyaroknak nem voltak nemzeti érzelmű papjaik, akik megmen-
ették volna őket az elkallódástól. . .

“Igen nagy volt az oláh beszivárgás 1800 - 30 között is, ami-
kor a Havasalföldön és Moldvában garázdálkodó fanariota adó-
zedők zsarolása elől mintegy negyedmillió oláh menekült Erdély-
re. Abban az időben az a tömeg olyan nagy volt, mint ma másfél-
millió.” (Turán, 1964 2. szám.

Akkor kezdett Erdély arculata oláhvá változni.

Ugyancsak nagyszámú oláh települt be az 1848 - 49 évi sza-
badságharc után is a kipusztított vagy elűdözött magyarság he-
yére. Főuraink és főpapjaink időközben is mindig telepítettek
oláhokat birtokaikra és jöttek az oláhok hívás nélkül is hazánk-

la, mert ott nagyobb szabadságban és jólétben élhettek mint hazájukban a bojárok alatt.

A betelepített és bevándorolt oláhokat "királyi népek"-nek tekintették és ugyanolyan bánásmódban részesítették mint a besenyőket, székelyeket és szászokat.

Számuknak a többi nemzetiségekhez képest sokkal nagyobb és gyorsabb fokozódását részben egészséges szaporító képességüknek, részben irányított beszivárgásuknak de főként a magyarság állandó beolvadásának köszönhetik.

Gyors szaporodásukat elősegítette a Habsburg uralkodók és a magyar feudális urak telepítéspolitikája is, valamint a nekik nyújtott számos gazdasági kedvezmény.

A Habsburgok a magyarság ellenálló erejét a nemzetiségek, — ez esetben az oláhok — támogatásával gyengítették. A főurak pedig az oláh jobbágyságnak a magyarnál sokkal olcsóbb és engedelmesebb alattvalókat nyertek. . .

"A vlach mint görögkeleti, nem fizetett egyházi tizedet; mint mozgó pásztornép mentesült a magyar állami adó alól is." Kimaradt alóla, mivel az adó alapja a földbirtok volt. A vlach csak ötvenedet fizetett állatállományából. Innen ered az a rendkívüli vonzerő, amit a magyar uralom abban a korban a hegyeken túli, bizonytalan légkörben élő oláhságra gyakorolt. (dr. Baráth Tibor id. műve 32. old.

Az oláhokat a Mezőség drága, értékes földjére a Bánffiak, másutt a Bethlenek, Kemények, Aporok s más történelmi családok telepítették be. A határszéli királyi birtokokra pedig a királyi javak ispánjai.

Korunkban már az oláh kormány tervszerű telepítéspolitikája szerint folyik a betelepítés, párhuzamosan a magyarság elüldözésével, irtásával. A magyarokat Ó-Romániába, az óromániákat Erdélybe telepítik. Igen sok esetben azonban elüldözik, vagy Szibériába küldték. Így válik Erdély földje lassanként oláhhvá.

"A román nép lélekszáma a második világháború előtt 10.548.170 volt." (Horváth Jenő: Die Kleine Entente). Akkor még alatta állt a magyarság összlétszámának. Ma már meghaladja.

Területszerzése

A magyarországi oláh — ha évszázadokon át nem is volt saját földbirtoka —, mondhatjuk, hogy az egész Erdély erdős, he-

gyes vidéke használati tárgyát képezte. Csaknem kizárólag egyedüli élvezője volt a legeltethető területeknek. Azonkívül az erdő ellátta fával, vaddal, hallal is az állattenyésztési hasznon kívül. És mindaz ingyen!

Mária Terézia az 1769 - 80 - as évek közötti időben többszáz ezer kat. holdat kitevő erdőséget adományozott neki a magyar állam tulajdonát képező erdőségekből: Besztercebányán, Nagybányán és Hátszegen, amikor az oláh határőrséget megszervezte.

Ez az adományozás alapozta meg az oláh nemzeti vagyont és lett elindítója a magyar föld oláh kézbe jutásának. Ahogy azonban a történelemből ismerjük, az oláh határőrség sohasem védte meg az országhatárt, hanem az ellenség kezére játszotta, valahányszor védelmeznie kellett volna. Fegyverét mindig a befogadó nép ellen fordította.

Második nagy területszerzése a magyar szabadságharc alatt 1848 - ban történt a jobbágyfelszabadításkor, amikor a felszabadult oláhság 1.615.774 kh. földet kapott örök tulajdonként minden ellenszolgáltatás nélkül. A szabadságharcot követő időben, a Bach - korszak alatt még több föld került az oláhság, valamint a többi nemzetiség kezére, ahonnan a szabadságharcban küzdött magyar birtokosokat elűldözték vagy azok menekültek el az üldözés elől s földjeiket elkönfiskálták.

Harmadik nagy területszerzése földvásárlás útján történt, amelyet az ó - romániai és erdélyi oláh vezetők tervszerűen irányítottak.

Az oláh papok egyik legfontosabb ténykedése volt, hogy állandóan járva a magyar - oláh vegyeslakosságú vidéket; ahol a magyar birtokos anyagi, gazdasági elgyengülését észrevették, rögtön pénzt szereztek az oláh bankoktól, a helybeli oláhoktól, hogy a megszorultak földjét megvásárolhassák. Máskor az oláh bankok adtak kölcsönt az anyagilag megszorult magyar birtokosnak, aki rendszerint nem tudta a kölcsönt idejében visszafizetni s olyankor a bankok szerezték meg és juttatták a földet kedvezményes feltételek mellett az oláh parasztok kezére.

Az oláh bankügyleteket a liberális magyar kormány nemcsak, hogy eltűrte, hanem Romániának, — mint a Monarchia akkori szövetségesének — még külön jogot is adott bankok alapítására Erdélyben.

“Az 1872 - ben alapított nagyszebeni Albina bank 40 év alatt bukaresti támogatással Erdélyben 152 fiókot nyit. A korszak végén 260.000.000 koronát forgat és évenként 20.000 kh. földet vá-

sárol össze oláh parasztok számára.

Romániának a központi hatalmakkal kötött szövetség biztosította, hogy 3 - 4 évtized alatt teljes szabadsággal készíthesse elő Erdély birtokbavételét." (dr. Málnási Ödön id. műve I. kiadás.

Negyven év alatt tehát mintegy 800.000 k. hold magyar föld vándorolt az oláh parasztság kezére bankügyletek útján, hivatalos magyar állami segédlettel!

Nem hiszem, hogy élt volna még a világon egy nép, amelynek ilyen szerencsétlen kétbalkezes, rövidlátó politikusai lettek volna.

A földszerzés, — amelyet már "földrablás"-nak nevezhetünk —, a trianoni békeszerződés után érte el tetőpontját. Az oláh állam a magyar állam tulajdonát képező birtokokra egyszerűen csak rátette a kezét s magának foglalta le. A magánosoktól elvett földekért önkényes árat fizetett — vagy egyáltalán nem is fizetett — és kiosztotta oláh parasztok közt, akiknek nagy hányadát ő - Romániából telepítette Erdélybe. A magyar birtokosok elvett földjeikért jogorvoslatot sehol se kaptak.

Hogy az erdélyi károkozás még nagyobb legyen, az oláh állam spekuláns zsidókat szabadított a magyar közbirtokossági erdőkre, akik potom áron összevásárolták a gazdag erdőket és néhány év alatt letarolták.

Birtokszerzése vagy rablása a második világháború után is hasonló módon; a magyarság elnyomásával, megfélemlítésével, kifosztásával, elűldözésével és lakosságcserével folyt, amikor a magyar parasztot a Regátba telepítette rossz, terméketlen földre s a székely jó földjére tudatlan oláh parasztot telepített.

A földrablás mindaddig folyni fog, amíg minden magyar földtulajdon oláh kézbe nem kerül, vagy míg a magyarság — egy váratlan kedvező történelmi fordulat segítségével — vissza nem szerzi elrabolt területét és hasonló módon csinál földbirtokpolitikát, mint az oláh állam tette.

Erdély összterületének birtokbavétele is egy nagystílusú csaláson, hazugságon alapszik.

Gyulafehérváron 1919-ben megjártzott népgyűlést rendezett az oláhság, hogy ott kimondhassa Erdélynek Romániához való önkéntes csatlakozását s a világ előtt mutathassa, mennyire a népi önrendelkezési jog alapján áll.

"Hogy azonban az elszakadást kimondó szavazati többséget biztosítsa, óromániai katonaságot vezényelt ki a gyűlésre, akik civilbe öltözve jelentek meg és hangosan követelték Erdélynek Romániához való csatlakozását. Ugyanakkor a magyar vidékeken

lévő vasúton szabotálta a vasúti jegyek kiadását, megakadályozva, hogy a magyarok a gyűlésen megjelenhessenek. De a gyűlés megrendezése is úgy történt, hogy arról minél kevesebb magyar értesült. Gondoskodtak a magyarok terrorizálásáról is. (Szemtanú elbeszélése.

A világ azt hitte, hogy Erdélyben becsületes, jogtisztelő népszavazás történt.

Hogy Erdélyt teljes egészében megkaphatták az oláhok; közrejátszott a nemzetközi kapitalisták piszkos üzleti számítása is. Erről az alkuról bizonyos dr. Stein Márton nevű volt amerikai hadseregbeli százados, — akit a párisi béketárgyalások idejére az amerikai delegációhoz osztottak be — halálos ágyán vallomást tett. Elmondta, hogy: "jelen volt azon a tárgyaláson, amikor Románia Erdélyre szóló követelését ill. kívánságát egy Európai hatalom elutasította, majd később az oláh olajipari részvények egy részének följárása után — ez az európai kormány Erdélyt mégis az oláhoknak adta." (Am. Kath. Magyarok Vasárnapja, 1960 dec.18.

Az oláh nép megbízhatatlansága

Az oláh nép baráti vagy szövetségi megbízhatatlansága annyira közismert, hogy felesleges volna róluk írni, a róluk alkotott kép azonban anélkül nem volna teljes. Az oláh nép mintaképe a: rossz szomszédnak, hűtlen bajtársnak, lovagiatlan ellenfélnek, a szőszegőnek és hazugnak. . .

Ha valamely nép igénybe vette segítségét, menthetetlenül elvesztette vállalkozását, — akár háborús volt az, akár politikai —, neki azonban a legtöbbször sikert jelentett.

Végzete a magyarságnak, hogy ezt a népet olyan könnyelműen engedte betelepülni. Még nagyobb végzete, hogy közömbösen nézte fejlődését a történelem folyamán; hogy nem látta meg bennük a növekvő veszélyt.

Az oláh nép megbízhatatlansága már keletkezése idejében ismeretes volt. Alexios byzanci császár Kekaumenos nevű történetírója jegyezte föl róluk 1095 - ben:

"Meghagyom nektek és leszármazottaitoknak is, hogy 'A vlachok fajtája teljességgel megbízhatatlan és romlott, amely nem tanúsít hűséget sem Isten, sem császár, sem rokon, sem barátja iránt, hanem azon iparkodik, hogy mindenkit rászedjen. Sokat hazudik és nagy tolvaj. Minden nap a legszörnyűbb esküt teszi barátainak s aztán játszi könnyedséggel megszegi esküit. Testvé-

révén és fiává fogad és azon ravaszkodik, hogy kapcsolatai révén becsapja az együgyűbb embereket. Adott szavát sohasem tartotta meg, még a rómaiak legrégibb császárával szemben sem. Barátságot és meghódolást színelte a római császár iránt, azonban annak dacára ahol tehetette, fosztogatta a római tartományokat. Traianus ezen főbosszankodva, szétszórta őket. Azok pedig szétszóródtak az egész Epirosban és Macedoniában, többségük azonban Hellasba telepedett. Ha valaha lázadás támadna s ők barátságot és hűséget színelnének, megesküdvén az Istenre, ne higgyeték nekik mert jobb nekik ha egyáltalán nem eskettetitek meg őket. Jobb, ha mint gonosztevőket szemmel tartjátok őket. Egyáltalán nem kell hinni nekik. Ha pedig asszonyaitokat és gyermekeiteket be akarják vinni a római birodalom erődjébe, adj nekik lehetőséget rá, hogy bevihessék őket, de fellelváron belül tartózkodjanak, maguk a vlahok azonban maradjanak kinn. Ha be akarnak menni a családjukhoz, kettő vagy három hadd menjen be. Amikor aztán kimennek, akkor engedelmeddel ismét mások. Azonban nagy éberséggel ügyelj a felekre s a kapukra. Ha így jársz el, biztonságban leszel. Ha azonban sokat engedsz be a családjukhoz, elárulják a várat és vipera módra megmarnak s akkor visszaemlékezel utasításomra. . . (Hídfő, 1966 február 10. száma.

A görög császár jóslata Erdély tragédiájában beteljesedett.

Mennyi véres lapot írt már ez a nép történelmünk lapjaira!

Hunyadi János is tapasztalta megbízhatatlanságukat a rigómezei csatában, 1440 - ben.

“Az oláhok pedig — amikor a csata hevében látták, hogy a szultán csapata futásnak eredt —, nem bírták magukat tovább tartóztatni, hanem a szultán kincstárára rohantak. Elrabolták az értékes tárgyakat és a szultán holmiját és egymást buzdítva öldökölték a tevéket. Miután megelégtették a rablást, nem mentek vissza a csatába és nem álltak csatarendbe, hanem a maguk táborába mentek vissza.” (Chalcocondis Laonikus görög történetíró.

1498 -ban az oláhok 100.000 lengyelt eladtak a törököknek rabszolgának.

1848 -ban az osztrák hadakat követő oláhok vérengzései és fosztogatásai közül a legszörnyűbb, amikor Köpecz székely községet éjszaka megrohanták, lakóit álmukban lemészárolták s a községet földig égették.

Az 1912. évi balkáni háborúban akkor támadta hátba a bolgárokat, amikor azok már teljesen kimerültek a túlerővel vívott harcban. Úgy szereztek meg Dobrudzsát. Az ilyen “hátbatáma-

dás" a jellegzetes tulajdonsága.

Az első világháború előtt szövetségese volt a Monarchiának, de 1912 - ben már titokban az oroszokkal is szövetséget kötött, hogy orosz győzelem esetén Erdélyre vonatkozó igényét biztosítsa. Ez az árulás 1916 aug. 27 - én tartott koronatanácsos formailag is megtörtént s nemsokára az áruló átállás is.

Haszonlóan cselekedett a második világháborúban is. Árulásaik eddig mindig sikerrel végződtek mely viszont azt is bizonyítja, hogy a nyugati keresztény világ erkölcsé igen gyöngye lábon áll s a becsületről hirdetett prédikációja csak üres szólam, gyakorlati érték nélkül.

Végül az oroszokat is becsapták. A II. világháború után hajszálnyira sem tértek el a szovjet politikai iránytól, oly hihetően hangoztatták a Szovjethez való törhetetlen hűségüket, az "örök megbonthatatlan" stb. szovjet-román barátságot és oly hevesen üldözték és írtották a szlávok gyűlölt népét: Erdély székeleit és magyarjait, hogy Kruscsev bizalomból szabad kezét adott nekik és 1958-ban kivonta a szovjet haderőt Romániából.

Pánrománizmus

Ahogy a pánszlávizmus és pángermánizmus, ugyanúgy a pánrománizmus is egyformán veszedelmes a magyar nemzetre.

A pánrománizmus a törököknek Magyarországról történt kiűzése után keletkezett.

Amikor 1691 -ben a törökök kivonultak Erdélyből s az törvényesen is visszakerült a magyar korona jogara alá, a bécsi udvar megkísérelte az orthodox oláhságot vallásilag a római egyházhoz csatolni. E célból jezsuita hittérítőket küldött közéjük melynek eredményeként az oláh orthodox egyház csatlakozott a rómaihoz. A csatlakozást az oláh sinodus Gyulafehérváron kimondta. Ezzel a rövid életű csatlakozással az oláh nép a kultúrfejlődés útjára lépett és megszületett sovinizmusa is.

"Az egyházi unió valóban korszakalkotó volt az erdélyi románság történetében. Általa a bécsi udvar bizonyos biztosító szerephez jutott Magyarországi politikáját illetőleg s a románságnak a nyugati,— főként a római kapuk kitérítésével fizetett. Az eddiginél nagyobb számban indulnak román diákok,— főleg teológusok — a magyar és külföldi főiskolákra; Kolozsvárra, Nagyszombatra, a bécsi Pazmaneumba, a propaganda Fidel intézetbe és a Szent Atanasz kollegiumba. Balázsfalván a sorozatos sinoduson megal-

kolják az új egyház kánonjait. Papi szemináriumokat alapítanak: Balázsfalván, Nagyváradon, Lugoson, Nagyszebenben, Fogarason és Brassóban.” (Nyugati Magyarország, 1951, ápr. - máj. száma.

Akkor indult meg a magyar szempontból hírhedtté vált görög-katolikus írástudó triász működése (Scola Ardeleana). A bécsi Pazmaneumban és Rómában tanuló Samuel Micu Klein, George Sinkai és Petru Maior a 15. és 16. -ik szd. humanistái írásait tanulmányozva azt a tapasztalatot szűrik le, miszerint az oláhság a római kortól lakván Erdélyben; “öslakó” s ezen a címen természetesen illetik meg előjogok.

“Micu földolgozza a románság eredetét és történetét a 17. -ik századig, valamint a “dacoroman” nyelv elemeit is. Előbbi művében mondja ki a mindenkori román nacionalizmus alaptételét: “Rómától származunk!” Ebben az értelemben írja meg nyelvtanút és krónikáját. Sinkai és Maior elsőnek jelölik meg, hogy a román nyelv a latinból származik.” (Nyugati Magyarország id. száma.

Attól a kortól kezdve — hamis származásuk alapján — megtekintettek nemzettudattal és magyargyűlölettel amelyet a Habsburgok politikája állandóan fűtött ellenünk. A nagy francia forradalom és a német herderi elmélet sietteték nacionalizmusuk fejlődését sovínizmussá fokozni. . .

Oláh beolvasztási módszer

Az oláh területgyarapítási és beolvasztási módszer mindig törvényszerű és sohasem a véletlen műve volt. Nem olyan, mint amikor egy nép természetesen fölszívja a közé került szórvány nepelemeket. E törekvést a magyar vezetőség liberális politikája megkönnyítette, sikerét fokozta.

Az oláhizálás irányítását kezdetben egyedül az orthodox papok végezték egyházuk gyarapítása céljából. Később, — a királyság megszűlése után — maga a király mint egyházfő állt az élén. A szellemi irányítás azonban azután is az oláh papok kezében maradt. Így azonban, — a királyon keresztül — mindig döntő szavuk volt nemcsak az egyházi, hanem a világi politikában is. Nemcsak a valláserkölcsei nevelést végezték, hanem az egyháztagok szaporítását is, azaz a beolvasztást, amellyel hatalmas fajvédő munkát végeztek. Népük megőrzőivé és gyarapítóivá lettek. Hasonlót a magyar keresztény viszonylatban nem lehet elmondani.

Az oláh egyházfők korán felismerték a pángermánizmusban és pánszlávizmusban a Duna - térségre bomlasztó hatását és ipar-

kodott azt népük javára hasznosítani. Először titokban, majd nyíltan is támogatták a szláv törekvéseket.

Az erdélyi oláhsággal elhitették, hogy a magyarok elnyomják őket s ők mint felszabadítók jönnek majd segítségükre. A többi nemzetiségek valamint Páris és Moszkva segítségével elérték a Monarchia felbomlasztását s végső céljukat; Nagyrománia megalakulását. A széthullott Magyarországból Románia kapta a legértékesebb részt, Magyarország egyharmadát; Erdélyt. . .

Az oláhizálásban a nők is résztvesznek. Ha magyarral házasodnak össze, gyermekeiket mindig oláh szellemben nevelik, oláh iskolába adják. Az ilyen gyermekek minden körülmények között oláhokká lesznek. Az oláh görögkeleti egyház is oláhnak tekint minden olyan gyermeket, akinek egyik szülője oláh nemzetiségű, g. keleti vallású. A szülőket olyan esetben meg se kérdezik; hol akarják gyermekeiket anyakönyveltetni, hanem csak bejegyzik az orthodox egyházba. Olyan házasság esetén ugyancsak oláhnak számít a magyar szülő is.

Igy szerezték meg az oláh nép és az orthodox papok Erdélyt Romániának, olvasztottak be több millió mgyart. Munkájuk nem volt nehéz, hiszen a magyar ember évszázadok óta "Csáky szalmája" volt a saját földjén. Maga a r. katolikus egyház is úgy érvelt Erdélyben, hogy: "Inkább házasodjék egy katolikus magyar egy görögkeleti oláhhallal, mint református magyarral." (!) A róm. kath. egyház amelynek papjai többnyire idegenek voltak Magyarországon és méltatlannak tartották, hogy híveik között éljenek, — nem mint az oláh pópák tették híveikkel —, gazdasági és egyéb bajaikkal törődtek.

Ilyen lelki és szellemi irányításban Erdély magyarsága vajjon versenyre állhatott -e a sovinszta oláh orthodoxiával, amely erőszakossága mellett minden fondorlatos módszert alkalmazott a térítésre?! Aligha!

A könnyű beolvasztás egyik oka a magyar ember tanulékony-sága, túlzott udvariassága, előzékenysége. Ismert példa, ha egy oláh nemzetiségű vidéken négy -öt magyar összeáll beszélgetni és hozzájuk egy oláh csatlakozik, az utóbbi kedvéért oláh nyelvre fordítják a társalgást ahelyett, hogy az egy oláh beszélne magyarul a többség kedvéért.

Az oláh törvény mint kényszerbeolvasztó eszköz

Az oláh sovinizmus határtalanságára és bizantikusságára jel-

lenző, hogy amíg az oláh nép kisebbségben élt Erdélyben, a német "népi önrendelkezési jog"-ot tartotta a nemzetiségi kérdés megoldása egyetlen eszközének. Azt alkalmazta fegyverül a magyarok ellen, annak segítségével segített fölbomlasztani a Duna-tér-
ség hosszú időn át kialakult államrendjét. Amikor pedig az első világháború után elérte célját s Erdélyt a győzők segítségével birtokába vette, rögtön a francia "nemzetállam" elvét tette kormányzati programjává. E fogalmat a Didero és D'Alambert-féle Nagy Enciklopédia a következőképpen határozza meg:

"A nemzet tekintélyes tömegű nép, amely bizonyos határokkal körülvett területen lakik és ugyanazon kormánynak engedelmeskedik. Az állam az emberek egy társasága, amely ugyanazon kormány uralma alatt áll. Eszerint tehát az állam és tömeg fedik egymást. A nemzet tömeg, az állam az általa alkotott társaság. Az államnak egy nyelve van." (Asztalos Miklós: A korszerű nemzeteszme.

Az oláh nép tehát — amint hatalomra jutott Erdélyben —, felrúgta a "népi önrendelkezési jog"-ot s úgy kormányozott, mintha egynyelvű nép lakott volna államterületén. Levegőnek vélte a milliókat kitevő magyar és német nemzetiségeket. . .

Az oláh törvényhozás már 1923-ban megszerkesztette a francia nemzetállam fogalmának megfelelő alkotmányát "Nagyrománia" részére, amely így szól:

"A román királyság egységes, oszthatatlan nemzetállam és minden román faji, nyelvi és vallási különbség nélkül élvezi a: lelkiismereti, nevelési, sajtó és gyülekezési szabadságot, amit a törvény biztosít."

E jog szerint tehát még a nemzeti kisebbségek se mint "román állampolgárok", hanem "románok" élvezik polgári jogukat. A szabad joggyakorlatban és nyelvhasználatban, valamint a sajtószabadságban is azonban csak született románok részesülnek amióta az oláh uralom fennáll.

Jon Bratianu bejelentette az oláh kamarában, hogy: "A kisebbségeket románoknak tekintik. . ."

Marcescu igazságügyminiszter is azon az állásponton van, hogy: "A román kisebbségek nem képeznek a román nemzetiségektől külön nemzeti egységet. Egységes nemzeti államban egy nemzetiség van s az: a román.

Maniu is azt vallja, hogy Romania egységes nemzetállam és nem nemzetiségi." — Asztalos Miklós id. m.

Az idézett törvény pár évtized alatt meghozta Romániának

az óhajtott eredményt várakozáson felül. A magyarok és németek zömét kiirtották vagy elűldözték s így az oláh nép ma már valóban többséget képez Erdélyben. Amit a humánus magyar nemzet évszázadok alatt nem volt képes elérni, az oláhok 3-4 évtized alatt elérték, sőt túlhaladták. Hiába tartja tehát a közvélemény, hogy egy népet nem lehet erőszakkal beolvasztani, a gyakorlat ellenkezőt mutat. A lassú, szívós erőszakosság végül is győzedelmeskedik; — ha ma nem, holnap. . .

Románia sem történelménél fogva, sem a különböző nemzetségek nagy számát tekintve, nem helyezkedhetik a francia "nemzetállam" elve alapjára mint kormányzási elvre, a magyar állam azonban igen. A magyar államban egy évezred folyamán egységes nemzeti lélek és kultúra alakult ki, amelyhez — amíg a bomlasztó agitátorok meg nem jelentek nemzetiségeink között — lojálisan csatlakoztak a nem magyar anyanyelvűek is. Összetartó ereje a magyar korona volt.

"A román köz- és törvényes felfogással szemben az tartozott a magyar nemzethez, aki oda akart tartozni. A nemzethez tartozás tehát akarati tényezőtől függött, az egyének szabadságából, naponkénti népszavazásból született meg a nemzet." (Asztalos M.

Ez a régi magyar államelmélet és kormányzási rendszer valóban megfelelt a francia államelmélet fogalmának és a legteljesebb szabadságot biztosította minden polgárának.

Az oláhok féktelen nacionalizmusáról írta dr. Padányi Viktor: A nagy tragédia c. művében:

"A romantícizmus életérzésén kívül a balkáni nacionalizmusra jellemző, hogy a szinte fészket se rakott fiatal állam, önmagát romának elnevezett fiatal népe a független léthez szükséges tapasztalatok szerzése és saját belső arculatának kiépítése helyett — úgyszólván szabadsága elnyerésének pillanatában —, azonnal az imperializmus talajára lép és a testvérek "felszabadításának" programjával azonnal a Kárpátok túlsó oldalán levő Erdély meghódítását tűzi ki célul. És egy türelmetlen nacionalizmus felkorba-csolásával — amely a vaskérdő mozgolódásában éri el csúcspontját —, egyik részese lesz a középeurópai forma fölbontásának és azzal az európai tragédia előkészítésének is."

Az oláhok magyargyűlölete

Az oláhok féktelen magyarülölete

Miből táplálkozik és kik táplálják az oláhok féktelen magyar-

gyűlöletét, hosszadalmas volna rá teljes magyarázatot adni. Elég a fő okokra rámutatni.

Ez is, — mint az orthodox szlávoké —, főként az orthodox oláh hitből táplálkozik, amely úgy tartja, hogy az orthodox hit minden más hit fölött áll és amely előírja a mindenáron való terjeszkedést, ami híveit támadásra készíti és gyűlölködökké teszi.

A másik gyűlöletforrás a szolgáló kenyéradója elleni természetes és ősidőktől való gyűlölete. Az oláh nép nagyrészen mint "jövőny" települt hazánkba s évszázadokon át mint szolganép élt ott.

Az első nagyobb oláh lázadás a Hora és Kloska féle, amely az 1848 - 49 évi nyírfalvi oláh lázadás néven ismeretes, amelyet a Habsburg dinasztia ügynökei irányítottak. Janku Avraham vezette. Az oláhok a Gyalui - havasokból, a Bihar hegységből, az Erdélyi - Érc-hegységből zúdultak a védtelen magyar falvakra és lakosságait lemészárolták, a falvakat pedig fölgyújtották. Zalatna, Nagyenyed, Körösbánya és még számos magyar falu pusztulása jelzik lázadásuk útját.

Bosszúhadjáratuk a magyar urak ellen, mint elnyomóik ellen indult s a végén ártatlan magyar emberek lemészárlásában végződött. Az oláhok és magyarok közt támadt ellentéteket pedig józan politikával kiküszöbölhették volna. De az oláhokat fűtötte már a féktelen nacionalizmus és mögöttük állt a Habsburg dinasztia meg a pánszláv mozgalom.

Többségük azonban mint pásztornép él ellenőrizhetetlenül, szabadon. Ez az állapot vagy életkörülmény, — hogy nem mint győző vagy egy nagytömegű szervezett nép települt Erdélybe, — urai, szállásadói, kenyéradói ellen gyűlölködővé tette. Gyűlölete a szolganép gyűlölete, az alacsonyabb rendűség érzete a különb ellen. Ehhez járul még, hogy az oláh vezetők tudják, miszerint származási elméletük is hamis, nem állja meg a helyét, hogy egy nagymúltú nép leszármazottai volnának —, hiábavaló erőlködésükből gyűlölet fakad. . .

Az első világháború után — amint az oláh kormány átvette Erdély fölötti uralmát —, rögtön hozzáfogott a magyar és német nemzetiségek tervszerű megsemmisítéséhez. Először a volt magyar állami gazdasági javakat és kultúrintézményeket vette tulajdonba, utána a magánosok földjét, vállalatát szedegette el apránként, hogy életlehetőségeiktől megfosztva őket, könnyebben megtörje ellenálló képességüket és megszabaduljon tőlük.

Ez a folyamat lassú volt és kifelé nem feltűnő. De állandó volt egészen a második világháborúig, amikor azután — hátamő-

gött az orosz fegyveres hatalommal mely szívesen látta, hogy a magyarírtást helyette az oláhság végzi —, kegyetlen üldözésbe csapott át.

Ha valaki azt gondolja, hogy a kommunizmus nem ismer nacionalista túlzást, amit a kommunista idea és az igazi demokratizmus előírna, — igen téved. Példa rá a szlávok féktelen nacionalizmusa. De nem marad mögötte e tekintetben az oláh sem.

Kommunista pánrománizmus

Az oláh kommunisták először a magyarság még megmaradt szellemi vagyonának elpusztításával kezdték a magyarok megsemmisítését. Majd a vagyon: ház, föld, erdőség és vállalatok s egyéb ingó és ingatlan vagyon elkobzása következett.

Az alábbiak az emigrációban megjelenő magyar újságok tudósítóitól származnak. Kellő fényt vetnek az oláhok tervszerű magyarírtására. Szó szerint közlöm, hogy hitelességük jó legyen.

“Takarékosságra való hivatkozással megszüntette a román állam a: kolozsvári Marianumot, a nagyváradi, marosvásárhelyi főgymnáziumokat s a nagyváradi orsolyarendi tanítóképzőt. Nem engedte megnyitni, — állítólag párévi szünetelésre ítélve — a bonyhádi, hosszufalui, erdődi, farkaslaki, gyergyóújfalui, gyergyószentmiklósi, brassói, kibédi, martonosi, vajdahunyadi magyar iskolákat. Több magyar gimnázium román szakiskolává alakult át.” (Amerikai Magyar Népszava, 1948, jan. 9.

Erdély felekezeti iskoláit mind államosították. Nem tudták megmenteni a híres nagyenyedi kollégiumot sem.

“A kolozsvári egyetemről kiüldözött tanároknak üres épületeket adtak, hogy ott tanítsanak de ott is csak “szerződéses alkalmazottak” lehettek, akiknek bármikor fölmondhattak.

Az orvosi fakultásnak a marosvásárhelyi kadettiskolát adták át amely szintén üres volt. Onnan még a villanyvezetékét is elvitték. A magyar tudás és akaratérő újra fölszerelte és oly híressé tette, hogy klinikáját sűrűn látogatták még az oláh vezetőemberek is.

Az oláh közoktatásügyi reform függetlenítette az orvosi karokat. “Intézet” elnevezéssel és doktori címmel ruházta fel az összes orvosi kart, kivéve a színvonalban — s az oláh közönség által is elismerten — az oláh karok fölött álló marosvásárhelyi intézetet.

Az igazságtalan eljárás miatt a magyarországi magyarság is szót emelt. Rákosi egy inkognitóban tett látogatása alkalmával

közbenjárt az oláh kommunista pártnál. Amikor bizalmas értekez-
lelen megemlítette a marosvásárhelyi intézet megrövidítésének ü-
gyét, Vasile Luca indulatosan kiáltotta: "Jellemző, hogy a ma-
gyarországi kommunista párt vezetősége nyomban tudomást sze-
rez, ha valami sérelem éri a magyarokat! Az is érdekes viszont,
hogy informátoruk elfelejtette kijelenteni, hogy az ügyet azóta or-
vosolták." Ezzel a kis szóvitával "elintéződött" az ügy. A magyar-
országi kommunista kormány főleg zsidószármazású és moszk-
vai állampolgárságú tagjai azóta sem emeltek szót a kisebbségi
orszába került több mint kétésfélmilliónyi magyarság elnyomá-
sa ellen."

(Hungaria, 1950 nov. 10.)

"Balázsfalván oláh kormányügynökök agyonlőttek egy misé-
ző magyar papot aki nem engedelmeskedett nekik abban, hogy
csatlakozzék az orthodox egyházhoz." (Iránytű, 1949 márc. 5.)

Az Amerikai Magyar Szövetség "Erdély Védelmében" moz-
galma vezetősége fölkérte a nemzeti emigrációt, hogy minden
városban alakítsanak egy közösséget "Erdély Védelmében".
Minden ország fővárosában pedig egy akcióbizottságot, amely-
nek feladata a munka irányítása, összefogása. Fölkérte a sza-
bad világban élő magyar tudósokat (történészek, nyelvészek,
geológusok, térképészek, régészek, mérnökök stb.), hogy ve-
gyenek részt olyan munkában, amelynek feladata tudományos al-
apossággal és módszerekkel a világ elé tárni Erdély kérdését.
Akik erre vállalkoznak, jelentsék be címüket az "Erdély Védel-
mében" akció központi, — New York-i irodájában: American
Hungarian Federation Of The State Of New York, Inc. P.O.Box
336, Gracie Station. New York, N. Y. 10028. USA.

A bebörtönzés, a Duna deltavidékének mocsaraira és ismeret-
len helyre történt elhurcolás közönséges és általános fölmorzsolá-
si módszer volt.

"Erdélyben a saját házaikban eddig meghagyott magyarokat
családostól együtt kizárták otthonaikból. Nagyrészt olyanokról
volt szó, akiket eddig meghagytak 10 - 20 kat. hold birtokaikon.
Valamennyiüket teherautókon ismeretlen helyre szállították. Csú-
pán egyetlen nagy csoport — mintegy 3000 kisbirtokos magyar
család —, sorsáról sejtünk valamit, amennyiben egy levél közlése
szerint azokat Marosvásárhelyre vitték, ahol az öregeket szegény
magyar családoknál helyezték el. A fiatalokat nemre való tekintet
nélkül munkára szállították. Megbízható értesülés szerint tizen-
hátezer családról van szó." (Hungária, 1949 ápr. 22. szám.)

A Duna-delta mocsaraihoz deportált székely tízezrekhez még családtag látogatókat sem engedtek, akik az utolsó közel száz kilométert gyalog tették meg, mert az oláhok az odairányuló közlekedést megszüntették. A bukaresti Világifjúsági Találkozó néhány magyar funkcionáriusa azonban bejutott és tapasztalatait lerögzítette.

Több székely községet elzártak a külvilágtól; esztendeig lezárták a ki- és bemenő személy és áruforgalmat, a lakosság nem értékesíthette terményeit és teljes hiányt szenvedett ipari termékekben, ruházati cikkekben, só, cukor és egyéb ellátásban.

“A kendilonai hetvenéves K. Tompa Artur lelképásztort a templom ajtajára szögezték az oláh csendőrök.

Maniu gárdája — amelyet egy beteglelkű, Oltenea nevű oláh főhadnagy vezetett —, sorra járta az erdélyi magyar községeket négyszáz ártatlan módos gazdát összefogdosott és mártír fejüket tuskóra szorítva lefejezte őket.” (Kronika, 1951 július.

Szárazajta községben (Háromszék megye) 15 embert —nőt, férfit, gyermeket vegyesen — lemészároltak egy helybeli oláh őrmester vezetésével. Nyergesen és Kászón községekben a magyarokat meztelenre vetköztetve ölték meg. Hasonló eseteket sokan, — akik elmenekültek —, felsorolhatnának. A vérengzés oly nagy volt, hogy az egyáltalán nem érzelmős orosz csapatoknak kellett beavatkozniuk. Elég a csikszeredai orosz parancsnokot, Szocsin őrnagyot említeni, akit beavatkozás közben lelőttek az oláhok.” (Hungária, 1951 szept. 14. száma.

Ezek a Maniu - gárdisták négyezer értelmiségi magyart, — köztük az egész kolozsvári lelkészképzőt, számos nagy tudóst —, kihajtottak otthonaikból és szovjet rabszolgatáborokba juttattak, ahol mind odafagyott az Uralban az első téli erdőirtás közben. (Kronika, 1951 július.

Szovjetuniói jóvátételi munkára magyarokat és németeket küldött az oláh kormány mert tudta, hogy onnan élve kevesen érkeznek haza, egészségesen pedig senki.

A romániai focsanii haláltáborban naponta 60 - 70 magyar halt meg. Egyik tifuszjárvány megszüntetésére a szovjet fölgújtatta a barakokat, s a tűzben 400 hadifogoly halt meg. — Fehér könyv, 35. oldal.

A hatalmas Duna - csatorna építésére magyarokat küldött az oláh kommunista kormány; székelyeket és magyar hadifoglyokat.

Az első székely szállítmányhoz válogatott, erős, szálebembereket vittek, a következőkben pedig már öregek, fiatalok sőt nők is

voltak. A szerencsétleneket látástól vakulásig dolgoztatták a nehéz földmunkán, amikor óriási mennyiségű föld elhordását követelték tőlük naponként. "Kiszámították, hogy hány kotrógépre és talicskára van szükség, de ki tudja -e számítani; hány halott esett egy - egy talicskára?"

"Az orosz kancsukát tarkónlövessel cserélték föl, vagy agyonlőtték őket mint a kutyákat."

"Halálözési statisztikát csak 1950 januárjában és februárjában közöltek, azután beszüntették. . . Beteg ritkán gyógyult meg, hiszen csak akkor engedik összeesni ha útja már a meszes gödör felé vezet. . . Temetés? Fejfa? Meszesgödörbe lökik ha kidőlt. . ."

Ezeket írták annak idején a magyar újságok az emigrációban.

Sok áldozatot követelt az oláh "Baragan sivatag" betelepítése és művelésbe vonása. Oda főként németeket telepítettek az oláhok. Itz a pusztta a tengerpart közelében fekszik. Futóhomok, és szótartalma miatt művelésre alkalmatlan. De az oláhok kultúrterületet akartak belőle alakítani halálraítt emberek tömegével.

"Dalgáról éjjel utaztunk el és 22-en érkezünk meg új hazánkba. Egyetlen ház sincs itt. A szabad ég alá dobtak bennünket. Kenytelenek voltunk mint a cigányok sárból és szemétből építeni magunknak kunyhót, amelyet fűvel és szalmával fedtünk be. A forróság szinte elviselhetetlen. Sivatagi szárazság van itt és víz csak kilométerekre található. Nem tudom, kibírjuk -e hosszabb ideig?"

"Augusztusban több ízben is oly nagy eső volt itt, hogy órák-hosszáig a vizes ágyban kellett maradnunk, ahová az eső beesik. Amellett nincs mit ennünk. Öt nap óta egy falat kenyérünk sem volt. . . Ha hazulról nem kaptunk volna egy kevés krumplit, éhen veszlünk volna. . . (El se tudjátok képzelni, micsoda nyomorúság van itt. . . Kaptunk nemrég egy kis szalmát tetőfedésre, amely 4000 leibe kerül és le kell dolgozzuk. . . Az ivóvíz három kilométerre van innen. A Duna négy kilométerre. Ott dolgozik közülünk néhány, de nyomorultul keres." (Kivonat a kényszertelepések hazasempészett leveleiből.

Onnan megszökött szemtanú mondja a következőket:

"Hónapokon át táboroztunk az ég alatt, földbevéjtt kunyhókban. Aki olyan szerencsés volt, hogy néhány bútordarabot hozhatott magával, itt összetörte és tetőt csinált magának belőle. Leginkább szenvednek a gyermekek, akiket ládába, nagyobb dobozokba fektetünk, hogy meg ne fagyjanak. Az ivóvizet több kilométer távolságról kell a lakóhelyre cipelni. Az alsó napokban kuktat ástunk de csak ihatatlan sósvizet kaptunk. Éhinség, typhus,

disenterie tizedeli az embereket.”

“Az elhurcoltak száma tizenötezerre becsülhető. A munkaképesebb férfiakat a Duna - csatorna építéséhez kényszermunkára vitték, ahol a munka és életkörülmény elviselhetelensége foytán pusztulnak.”

A munka nehéz, a táplálkozás gyenge s nincs gyógyszer, a betegnek el kell pusztulnia.” — írják minden levélben. (Donauschwabische Rundschau, 1952 évi 51., 52. száma.

A mértéktelen nacionalizmus által fűtött oláhok kegyetlen és sokszor ravasz magyarírtási módszeréből nem mardhat ki a földcsere sem, amely abból állt, hogy a székelyeket a jókarban tartott földjeikről a Regátba telepítették az oláhok rossz, elhanyagolt, terméketlen földjére és helyükre a regáti oláhokat telepítették.

A magyar nemzetiségű szervezeteket azon a címen írtották ki, hogy: “a székelység a magyarországi nemzettest közelében lévén, a nacionalista fertőzés büvkörében él. A fertőzési gócot ki kell irtani.”

“Mindent el kell kerülni, aminek révén a Magyarországhoz tartozás az erdélyi magyarság képzeletét foglalkoztathatná!”

Igy került a Magyar Népi Szövetség Erdélyből Bukarestbe, ahol a “Magyar Szó” c. félhivatalos újságot is szerkesztik.

Az oláh Kommunista Párt álláspontja szerint: “Az állampolgári egyenjogúság Romániájában nincs szükség külön nemzetiségű szervezetre.” Feloszlatták a Jogvédő Iroda -t is mondván: “Nincsenek sajátos nemzeti sérelmek!”

És ezek mind a nyugati kultúrnépek szemhunyasos hozzájárulásával történtek akkor, amikor kis jelentéktelen néger törzseknek szabadságot adnak és védelmet nyújtanak! . . .

Hugh Seton Watson angol történétíró véleménye az oláh nacionalizmusról:

“A román kommunisták kívánják a nacionalizmus felszámolását de ugyanakkor — akár cseh társaik — szélsőségesebb nacionalisták sokszor, mint a két háború előtti nacionalisták voltak. A román rendőr vagy adószedő aligha gyógyult ki abból a szokásából, hogy a magyarokat gyanakvással kell figyelni. Az államgépezet és a hivatalos propaganda a kisebbségi üldözés abbahagyását harsogja, de az üldözés formái nincsenek eltűnőben. Az ideológia parancsuralom és a politikai elnyomás megint nacionalizmust szül. A magyar parasztokat talán nem üldözik azért, mert magyarok de üldözhetőek azért, mert ‘kulákok’ vagy ‘katholikusok’ vagy egyszerűen ‘reakciósok’.” (Hungária, 1951 szept. 7. száma.

Igen őszinte bírálatot mond Románia legutóbbi háborús politikájáról Horea Sima, aki politikai követője az oroszok által meggyilkolt Barileanu csernovici egyetemi tanárnak. Csak ha az ő bírálatát is ismerjük, megértjük az oláh politikusok megbízhatatlanságát; az ide - oda állást azt, hogy a történelem folyamán még alig történt meg, hogy szövetségesse mellett kitartott volna végig, meg bukás, veszteség árán is.

“Lényege, — írja —, hogy nem a román nép érdekei határozzák meg irányát és ütemét, hanem pillanatnyi idegen érdekekhez való alkalmazkodás. Súlypontja nem Bukarest volt, hanem London, utána Páris, azután Moszkva, majd Berlin és végül ismét Moszkva. Románia külpolitikáját kisajátította egy romlott és idegen szellemű réteg, amely magához ragadta az ország vezetését és elsajátította annak kincsét. Egymást követő kormányaink a két háború között ide - oda kapkodtak. Amikor az angol - francia csoport volt az erősebb, vezetőink az ő politikájuk mellett kardoskodtak. Amikor a németek győztek, elfeledték előbbi ígéretüket és fejést ugrottak a győzők táborába. Felajánlották az ország minden kincsét és emberanyagát de végeredményben semmit nem adtak. A fődolog volt, hogy Európa új urai előtt szolgálai alárendeltségük tanújelét adják. Amikor Moszkva katonái a Moldva folyóhoz értek, megismételték ugyanazt a szolgálai gesztust, nem az ország érdekét tartva szem előtt. Prédául dobták oda hazánkat az új uraknak minden feltétel nélkül, csakhogy egyéni érdekeiket és politikai állásaikat megmenthessék. A bolsevista moloch azonban nem elégedett meg az ország kincsével, a lakosság véráldozatával, hanem kifacsart citromként dobta el az árulókat is. Ezeket a hibákat nem lehet úgy kiküszöbölni, hogy megint egy új 1944 augusztus 23 -at varázsolunk külpolitikánk látószögébe (Célzás az oláh politikusoknak a Free Europa töké érdekeltség céljának alátámasztására), hanem egyszerűen úgy, hogy országunk érdekét tesszük meg külpolitikánk tengelyévé s azok kezébe adjuk a vezetést akik a román nép érdekeit tartják a szemük előtt.” (Nyugati Magyar-ság, 1953 máj. - jún. szám.)

Ezt az árulást kiegészíthetjük még a következő bizonyító adatokkal:

“Mialatt a román haderő az oroszok ellen küzdött a román szabadságért, Maniu és más politikai vezérek gyűjtötték az adatokat a mi háborús lehetőségeinkről és azokról a katonai tervekről, amelyek előkészületben voltak. Azokat átadták a nyugati hatalmaknak akik azután eljuttatták az oroszokhoz.”

“Gafencu volt külügyminiszter a békekonferencián, 1947 -i

A Duna-delta mocsaraihoz deportált székely tízezrekhez még családtag látogatókat sem engedtek, akik az utolsó közel száz kilométert gyalog tették meg, mert az oláhok az odairányuló közlekedést megszüntették. A bukaresti Világifjúsági Találkozó néhány magyar funkcionáriusa azonban bejutott és tapasztalatait lerögzítette.

Több székely községet elzártak a külvilágtól; esztendeig lezárták a ki- és bemenő személy és áruforgalmat, a lakosság nem értékesíthette terményeit és teljes hiányt szenvedett ipari termékekben, ruházati cikkekben, só, cukor és egyéb ellátásban.

“A kendilonai hetvenéves K. Tompa Artur lelképásztort a templom ajtajára szögezték az oláh csendőrök.

Maniu gárdája — amelyet egy beteglelkű, Oltenea nevű oláh főhadnagy vezetett —, sorra járta az erdélyi magyar községeket négyszáz ártatlan módos gazdát összefogdosott és mártír fejüket tuskóra szorítva lefejezte őket.” (Kronika, 1951 július.

Szárazajta községben (Háromszék megye) 15 embert —nőt, férfit, gyermeket vegyesen — lemészároltak egy helybeli oláh őrmester vezetésével. Nyergesen és Kászón községekben a magyarokat meztelenre vetköztetve ölték meg. Hasonló eseteket sokan, — akik elmenekültek —, felsorolhatnának. A vérengzés oly nagy volt, hogy az egyáltalán nem érzelmős orosz csapatoknak kellett beavatkozniuk. Elég a csikszeredai orosz parancsnokot, Szocsin őrnagyot említeni, akit beavatkozás közben lelőttek az oláhok.” (Hungária, 1951 szept. 14. száma.

Ezek a Maniu - gárdisták négyezer értelmiségi magyart, — köztük az egész kolozsvári lelkészképzőt, számos nagy tudóst —, kihajtottak otthonaikból és szovjet rabszolgatáborokba juttattak, ahol mind odafagyott az Uralban az első téli erdőirtás közben. (Kronika, 1951 július.

Szovjetuniói jóvátételi munkára magyarokat és németeket küldött az oláh kormány mert tudta, hogy onnan élve kevesen érkeznek haza, egészségesen pedig senki.

A romániai focsanii haláltáborban naponta 60 - 70 magyar halt meg. Egyik tifuszjárvány megszüntetésére a szovjet fölgyjúttatta a barakokat, s a tűzben 400 hadifogoly halt meg. — Fehér könyv, 35. oldal.

A hatalmas Duna - csatorna építésére magyarokat küldött az oláh kommunista kormány; székelyeket és magyar hadifoglyokat.

Az első székely szállítmányhoz válogatott, erős, szálebembereket vittek, a következőkben pedig már öregek, fiatalok sőt nők is

voltak. A szerencsétleneket látástól vakulásig dolgoztatták a nehéz földmunkán, amikor óriási mennyiségű föld elhordását követelték tőlük naponként. "Kiszámították, hogy hány kotrógépre és talicskára van szükség, de ki tudja -e számítani; hány halott esett egy - egy talicskára?"

"Az orosz kancsukát tarkónlövésrel cserélték föl, vagy agyonlőtték őket mint a kutyákat."

"Halálözési statisztikát csak 1950 januárjában és februárjában közöltek, azután beszüntették. . . Beteg ritkán gyógyult meg, hiszen csak akkor engedik összeesni ha útja már a meszes gödör felé vezet. . . Temetés? Fejfa? Meszesgödörbe lökik ha kidőlt. . ."

Ezeket írták annak idején a magyar újságok az emigrációban.

Sok áldozatot követelt az oláh "Baragan sivatag" betelepítése és művelésbe vonása. Oda főként németeket telepítettek az oláhok. Ez a pusztaság a tengerpart közelében fekszik. Futóhomok, és polartalma miatt művelésre alkalmatlan. De az oláhok kultúrterületet akartak belőle alakítani halálraírt emberek tömegével.

"Dalgáról éjjel utaztunk el és 22-en érkezünk meg új hazánkba. Egyetlen ház sincs itt. A szabad ég alá dobtak bennünket. Kenytelenek voltunk mint a cigányok sárból és szemétből építeni magunknak kunyhót, amelyet fűvel és szalmával fedtünk be. A forróság szinte elviselhetetlen. Sivatagi szárazság van itt és víz csak kilométerekre található. Nem tudom, kibírjuk -e hosszabb ideig?"

"Augusztusban több ízben is oly nagy eső volt itt, hogy órák-hosszáig a vizes ágyban kellett maradnunk, ahová az eső beesik. Amellett nincs mit ennünk. Öt nap óta egy falat kenyérünk sem volt. . . Ha hazulról nem kaptunk volna egy kevés krumplit, éhen veszlünk volna. . . (El se tudjátok képzelni, micsoda nyomorúság van itt. . . Kaptunk nemrég egy kis szalmát tetőfedésre, amely 4000 leibe kerül és le kell dolgozzuk. . . Az ivóvíz három kilométerre van innen. A Duna négy kilométerre. Ott dolgozik közülünk néhány, de nyomorultul keres." (Kivonat a kényszertelepések hazasempészett leveleiből.

Onnan megszökött szemtanú mondja a következőket:

"Hónapokon át táboroztunk az ég alatt, földbevájt kunyhókban. Aki olyan szerencsés volt, hogy néhány bútordarabot hozhatott magával, itt összetörte és tetőt csinált magának belőle. Leginkább szenvednek a gyermekek, akiket ládába, nagyobb dobozokba fektetünk, hogy meg ne fagyjanak. Az ivóvizet több kilométer távolságról kell a lakóhelyre cipelni. Az alsó napokban kuktát ástunk de csak íhatatlan sósvizet kaptunk. Éhinség, typhus,

disenterie tizedeli az embereket.”

“Az elhurcoltak száma tizenötezerre becsülhető. A munkaképesebb férfiakat a Duna - csatorna építéséhez kényszermunkára vitték, ahol a munka és életkörülmény elviselhetelensége foytán pusztulnak.”

A munka nehéz, a táplálkozás gyenge s nincs gyógyszer, a betegnek el kell pusztulnia.” — írják minden levélben. (Donauschwabische Rundschau, 1952 évi 51., 52. száma.

A mértéktelen nacionalizmus által fűtött oláhok kegyetlen és sokszor ravasz magyarírtási módszeréből nem mardhat ki a földcsere sem, amely abból állt, hogy a székelyeket a jókarban tartott földjeikről a Regátba telepítették az oláhok rossz, elhanyagolt, terméketlen földjére és helyükre a regáti oláhokat telepítették.

A magyar nemzetiségű szervezeteket azon a címen írtották ki, hogy: “a székelység a magyarországi nemzettest közelében lévén, a nacionalista fertőzés büvkörében él. A fertőzési gócot ki kell irtani.”

“Mindent el kell kerülni, aminek révén a Magyarországhoz tartozás az erdélyi magyarság képzeletét foglalkoztathatná!”

Igy került a Magyar Népi Szövetség Erdélyből Bukarestbe, ahol a “Magyar Szó” c. félhivatalos újságot is szerkesztik.

Az oláh Kommunista Párt álláspontja szerint: “Az állampolgári egyenjogúság Romániájában nincs szükség külön nemzetiségű szervezetre.” Feloszlatták a Jogvédő Iroda -t is mondván: “Nincsenek sajátos nemzeti sérelmek!”

És ezek mind a nyugati kultúrnépek szemhunyasos hozzájárulásával történtek akkor, amikor kis jelentéktelen néger törzseknek szabadságot adnak és védelmet nyújtanak! . . .

Hugh Seton Watson angol történétíró véleménye az oláh nacionalizmusról:

“A román kommunisták kívánják a nacionalizmus felszámolását de ugyanakkor — akár cseh társaik — szélsőségesebb nacionalisták sokszor, mint a két háború előtti nacionalisták voltak. A román rendőr vagy adószedő aligha gyógyult ki abból a szokásából, hogy a magyarokat gyanakvással kell figyelni. Az államgépezet és a hivatalos propaganda a kisebbségi üldözés abbahagyását harsogja, de az üldözés formái nincsenek eltűnőben. Az ideológia parancsuralom és a politikai elnyomás megint nacionalizmust szül. A magyar parasztokat talán nem üldözik azért, mert magyarok de üldözhetőek azért, mert ‘kulákok’ vagy ‘katholikusok’ vagy egyszerűen ‘reakciósok’.” (Hungária, 1951 szept. 7. száma.

Igen őszinte bírálatot mond Románia legutóbbi háborús politikájáról Horea Sima, aki politikai követője az oroszok által meggyilkolt Barileanu csernovici egyetemi tanárnak. Csak ha az ő bírálatát is ismerjük, megértjük az oláh politikusok megbízhatatlanságát; az ide - oda állást azt, hogy a történelem folyamán még alig történt meg, hogy szövetségesse mellett kitartott volna végig, meg bukás, veszteség árán is.

“Lényege, — írja —, hogy nem a román nép érdekei határozzák meg irányát és ütemét, hanem pillanatnyi idegen érdekekhez való alkalmazkodás. Súlypontja nem Bukarest volt, hanem London, utána Páris, azután Moszkva, majd Berlin és végül ismét Moszkva. Románia külpolitikáját kisajátította egy romlott és idegen szellemű réteg, amely magához ragadta az ország vezetését és elsajátította annak kincsét. Egymást követő kormányaink a két háború között ide - oda kapkodtak. Amikor az angol - francia csoport volt az erősebb, vezetőink az ő politikájuk mellett kardoskodtak. Amikor a németek győztek, elfeledték előbbi ígéretüket és fejést ugrottak a győzők táborába. Felajánlották az ország minden kincsét és emberanyagát de végeredményben semmit nem adtak. A fődolog volt, hogy Európa új urai előtt szolgálai alárendeltségük tanújelét adják. Amikor Moszkva katonái a Moldva folyóhoz értek, megismételték ugyanazt a szolgálai gesztust, nem az ország érdekét tartva szem előtt. Prédául dobták oda hazánkat az új uraknak minden feltétel nélkül, csakhogy egyéni érdekeiket és politikai állásaikat megmenthessék. A bolsevista moloch azonban nem elégedett meg az ország kincsével, a lakosság véráldozatával, hanem kifacsart citromként dobta el az árulókat is. Ezeket a hibákat nem lehet úgy kiküszöbölni, hogy megint egy új 1944 augusztus 23 -at varázsolunk külpolitikánk látószögébe (Célzás az oláh politikusoknak a Free Europa töké érdekeltség céljának alátámasztására), hanem egyszerűen úgy, hogy országunk érdekét tesszük meg külpolitikánk tengelyévé s azok kezébe adjuk a vezetést akik a román nép érdekeit tartják a szemük előtt.” (Nyugati Magyar-ság, 1953 máj. - jún. szám.)

Ezt az árulást kiegészíthetjük még a következő bizonyító adatokkal:

“Mialatt a román haderő az oroszok ellen küzdött a román szabadságért, Maniu és más politikai vezérek gyűjtötték az adatokat a mi háborús lehetőségeinkről és azokról a katonai tervekről, amelyek előkészületben voltak. Azokat átadták a nyugati hatalmaknak akik azután eljuttatták az oroszokhoz.”

“Gafencu volt külügyminiszter a békekonferencián, 1947 -i

memorandumában megemlíti, hogy az ellenzéki vezérek az oroszokkal folytatott tárgyalásuk során azt kérték, hogy az oroszok indítsanak hatalmas támadást a román hadsereg ellen, törjék át a frontot és úgy a vereség után letartóztathatják Antonescut.”

“Amikor Mihály király 1944 aug. 23 -án bejelentette az oroszokkal kötött fegyverszünetet, nem közölte, hogy a nyugati szövetségeseknél is tapogatóztak a román ellenzéki vezetők Kairóban ahol azonban azt a választ kapták, hogy: ‘tárgyaljanak az oroszokkal’. Ha közölte volna népével, hogy a szövetségesektől is kérte a feltételeket, a ‘tüzet szüntess’ lehetetlen lett volna.” (Jon George tábornok: Románia történelmének egy fejezete, 67., 68. old. Idézi a Hídfő, 1966 május 25. száma.

Az oroszok azonban addig halogatták a tárgyalást, míg az oláhok teljesen fölöslegessé váltak és nélkülük is könnyen bevonulhattak Romániába.

Ha az oláhok árulás helyett kitartanak még vagy három hónapig, a szövetséges csapatok Bécsig, esetleg Budapestig előnyomulhattak volna s akkor ma más lenne Délkelet - Európa helyzete! Az oláh árulás azonban végzetévé vált e területnek és lakosainak.

[Az oláh köpenyegforgatókat az oroszok is megvetik; a Sztalingrádi csata című kétrészes szovjet dokumentumfilmben Sztalin ‘árulók’-nak nevezi őket. . .]

1956 után

Az oláh kommunista nacionalizmus fellángolására újabb tápot adott a magyar szabadságharc lefolyása és leverése. Az oroszok és egyéb szlávok gyűlölete megsokszorozódott a magyarok ellenállása, hősiessége láttán s most már még inkább szemet hunytak az oláhok magyarirtásakor; csak éppen hogy biztatást nem adtak rá nekik. . . Az oroszok dühét pedig kihasználták az oláhok.

A kivégzések, bebörtönözések negyvenöt év óta soha sem szüneteltek, de 1956 óta soha nem látott méreteket öltöttek. Nem elégednek meg azzal, hogy a család valamelyik tagját kivégzik, hanem a kivégzett családtagjait is kihajtják otthonaikból és a Regát egészségtelen vidékeire, a Duna - delta mocsaras vidékére deportálják. Az erdélyi magyarságot kizárják a kenyérkereső foglalkozásból. Az új iparosítás nem hoz a magyaroknak munkaalkalmat. A Regátból áttelepített oláh mérnökök és munkások ülnek a székelység otthonába és így még az iparosítást is a kényszeráttelepítés és nemzetirtás szolgálatába állítják.

Börtönbüntetés terhe mellett tiltják a vallásgyakorlást. A

magyar papokat a Duna-delta mocsaras vidékére hajtják nád-
vadásra, tőzegkitermelésre és csatornázásra.

A katolikus és protestáns papság az oroszokhoz fordult segítségért, mert még az orosz elnyomókat is jobbnak tartja az oláhoknál. Azokat azonban, akik a kérvényt aláírták, 25 évi kényszermunkára ítélték.

Azok a gazdák, akiket mint kulákot elhurcoltak, 14 év után hazatérhettek falvaikba, de nem a házaikba, mert azokban már repatheli betelepített oláhok laktak.

A szerzetesrendeket mindenütt feloszlatták s a papokat, szerzeteseket, apácákat internálótáborokba tették. Ilyen nagy papi internálótábor van Dobrudzsában, a Baragan-pusztán.

"Habár hosszú évek óta szenvednek magyarok ezekben az elemésztő táborokban, mindezeidig alig jutott róluk híradás a szabad világba. Mert ezekben az elemésztőtáborokban is légmentesen elzárják a raboskodókat a külvilágtól, írniok nem szabad és csomagot, látogatót nem kaphatnak. A 30-40 évre szóló ítélet amellyel ezekben a táborokba küldték őket —, felér a halálos ítélettel."

Eddig is közismert volt, miként pusztították az oláhok a magyar kultúrát és Erdély magyar jellegét, most azonban azt is hatványra emelték.

"... Marosvásárhelyen könyvpusztító központot rendeztek be. Nagy hodály, amelybe teherautókon szállítják a katolikus iskolák és intézmények könyvtárányagát, tonnaszámba a régi magyar könyveket. Az egykor világhírű magyar intézmény, a Bolya-neum, amelynek könyvtára egykor európai érték volt,— ugyanilyen barbár pusztításnak esett áldozatul."

"A román kommunisták a magyarok elleni terror végrehajtására a magyarok által lakott régi területre régi vasgárdistákat helyeznek el, akik e küldetésben bizonyítják be hasznosságukat. A nyártól kezdve a legnagyobb gócpontokban sem szabad a hivatalokban magyarul beszélni. Regátból hozott tisztviselők teljesítenek szolgálatot. Még a teljesen magyar kolhozok vezetőit is repathelieliekkel cserélték ki. Ott is csak románul szabad beszélni. Az ipartelepeken 20 százalék bérlevonással sújtják, aki magát nagyarnak vallja." (Amerikai Kath. Magyarok Vasárnapja, 1963 dec. 8.)

Erdély földjén, — minden falatnyi faluban is — minden az oláh kommunista párt utasítása szerint történik, mert a kommunista eszme náluk is csak takaró, amely alatt határtalan nacionalizmus izzik.

A híreket szegény szenvedő székely testvéreink német, angol és francia nyelven írt memorandumokban csempészték ki Münchenbe, Párisba, Londonba, úgy jutott végre a világ közvéleménye elé. De mit ér ez mind, amikor az ENSz szabadkőműves zsidó és orosz befolyás alatt áll? Amikor Amerika — az ázsiai népek növekvő hatalmától félve — összefog az orosz kommunistákkal! Hogy várjanak segítséget az oroszok által elnyomott népek? Amerikában haldoklik a régi szabadságszeretet és az igazságért való kiállási készség.

Annak a valóságnak a tudatában, hogy a kisebbségi sorsba került magyarság érdekében egyetlen győző hatalom se fog érelyesen szót emelni és még kevésbé fegyveres beavatkozáshoz folyamodni, nyugodtan folytathatják jogtalanul kapott területeiken a magyar nép kegyetlen elnyomását, kiüldözését vagy beolvasztását. Ez az állapot, a győzők szemhunyása vagy helyesebben: a világhódítók és szabadkőművesség egyetértése elbizakodottakká tette volt kisebbségi népeink politikusait és néha gögösen nyilatkoznak a magyarságot elpusztítani akaró eljárásukról.

“Hogyha ön 14 év múlva eljön Erdélybe, egy magyart se fog találni” — mondta Bratianu oláh politikus Heatcotnak, a Népszövetség kiküldöttjének.

“Nincs sürgősebb feladat a magyarság elrománosításánál, amely nem tűr halasztást” — mondta Maniu miniszterelnök az első világháború után.

Ebben a szellemben irtják az oláh politikusok, — akár nacionalisták, akár kommunisták —, az uralmuk alá került magyarságot immár 45 év óta. És a győző hatalmak érdeklődése nemcsak, hogy egyre csökken, hanem innen - onnan még biztatást is kapnak rá.

“Mit akarnak a magyarok Erdélyben, amikor a románok mást nem akarnak, mint beolvasztani őket? Hát olyan rossz az? Hiszen az nem jelent halálos veszedelmet!” — Mr. Stevenson, az UNO amerikai megbízottja.

Itt - ott szót emel ugyan a győző hatalmak egy - egy emberi érzésű politikusa, újságírója az elszakított területek elnyomott magyarsága érdekében és a világ elé tárja az ott uralkodó terrort, de a hivatalos politika még sehol sem mutatkozik hajlandónak, hogy az igazságtalanságot jóvá tegye.

E bátor és emberi érzés által fűtött politikusok egyike John M. Ashbrook fiatal amerikai képviselő is, aki az erdélyi kérdést részletesen ismertette az amerikai képviselőházban.

„Romániában a lakosság szabadságszerető tényezői ellen tömegszarnokság a magyar kisebbség elleni üldözéssel teszi súlyosabbá bűneit” — mondja az idézett ohioi képviselő. — Majd megemlíti, hogy: „Erdély a Bánáttal és a körösi részekkel együtt egyetemesen a magyar királysághoz tartozott s olyan része volt az országban, amely gazdag volt kulturális létesítményekben és politikai képességben. A körösi terület nagy része, valamint Erdély délnyi és keleti része 1940-ben, a második bécsi döntés révén visszakerült Magyarországhoz.”

Beszéde egy másik igen fontos része, hogy az 1947. évi párisi fegyverszünet bizonyos külön jogokat kötött ki az erdélyi magyaroknak, amelyek tulajdonképpen annak az ellentétnek a kiegyenlítésekként jöttek létre, amely az amerikai és a szovjet delegáció között tört ki Erdély kérdése tárgyalásakor. Az amerikai álláspont az volt, hogy Magyarországnak kell adni a körösmenti terület, a Szovjet pedig az 1919-es határokat követelte Romániának.” (Kath. M. Vasárnapja, 1964 aug. 23. száma.

Az oroszok tehát pánszláv érdekből a románokat részesítettek előnyben, kedvezményben a magyarsággal szemben: előbb a magyarokat kell kiírtani, azután az oláhokat.

Igy érkeztünk el oda, hogy az oláhok 1920 óta eddig kiírtottak, beolvastottak vagy elűldöztek több mint egymillió székelty és helyükbe telepítettek — a hírek szerint — mintegy kétfélmillió repatbéli oláhot. Nem csoda, ha nyugaton már csak 1.600.000 megkevo erdélyi magyarról írnek és beszélnek a napilapok és történeti művek az első világháború előtt még azon a területen élt közel hárommillió magyar helyett!

Az egyház mint nemzetgyarapító és megtartó

Szerencsés az a nép, amelynek olyan egyetlen egyháza van, amely nemzetivé tud lenni és terjeszkedését az ország és nemzet gyarapítására használja fel. Ilyen egyház volt a római katolikus egyház Olaszországban, Franciaországban, Spanyolországban. Terjeszkedő és hódító volt Németországban addig, amíg a protestáns egyház meg nem alakult. Még aktívabb — vagy inkább erőszakosabb — volt Keleten és Délkelet-Európában a görögkeleti egyház, amelynek hatalma és aktivitása megkétszereződött azzal, hogy érdekét mindenkor aláveti az állam érdekének.

Ez a Bizáncban keletkezett görögkeleti vallás 324-ben lett államvallássá, amikor az alapító I. Konstantin császár elrendelte, hogy az egyháznak feltétlenül szolgálnia kell az államérdeket.

Ha egy állami törvény célszerűbbnek bizonyult, mint egy kánon, akkor azt kell előnyben részesíteni. Ugyanaz azonban fordítva is."

Ezzel a rendelettel kiküszöbölték az egyház és állam között gyakran előforduló ellentéteket. Ez a szabály áll fenn ma is a görögkeleti vallású államokban. Azért akarta Károly román király a görögkeleti egyházba olvasztani az országa területén működő nem orthodox egyházakat, hogy egyházi ellentétek ne bontsák meg az államrendet.

A szerbek is e rendszernek köszönhetik, hogy a törökök alól elsőként szabadultak fel és újra megalkothatták államukat. Nemzeti egyházuk által egy láthatatlan és évszázadokon át szüntelenül működő hajtóerő bízatta őket államuk visszaállítására és erejüket nem forgácsolták szét különféle vallások és egyházak. . .

Ez a hatalmas erő hajtotta az orosz népet is mindig terjeszkedésében, holott hajdan csak Novgorod és Moszkva környékét mondhatta magáénak. Ez az erő olvasztotta be a turáni népek számtalan millióit. Ez hajtja a Balkán elfoglalására és Európa leigázására. Ennek a szüleménye a pánszlavizmus is. Hiába lettek volna még oly hatalmas cárai is, orthodox papok és egyház nélkül ma talán csak egy kis nép volna. . .

"A bizanci örökség minden hódító törekvésével együtt az utolsó görög császár lányának III. Iván orosz cárral történt házasságával szállt az oroszokra 1453 - ban.

Oroszország ezen örökség által az orthodox császárok case-ro - pápizmus s a bizanci imperializmus által lett azzá, aminek most látjuk. Számíthatunk -e valaha arra, hogy Oroszország bárminő okból fel fogja adni imperializmusát? Nem! Semmi esetre sem, sőt inkább e törekvések erősödésével kell számolnunk, annak minden következményével együtt." (L. V. Südland: Süd-slavische Frage.

A r. katolikus egyház az orthodoxal szemben igen sokszor az állam intenciója, érdeke ellen cselekszik. Az orthodox állam a politikai élet terén is aktívabb, erősebb és életképeesebb, mint a római katolikus.

A nem orthodoxok keveset törődnek a más vallásúakkal, így az orthodoxok szempontjából igen jó szomszédok, — könnyen meghódíthatók. . .

"Az orthodox gyűlöli a más vallásúakat, a velük való élés eviselhetetlen neki, azért törekszik őket távol tartani magától. Jaj annak a nem orthodoxnak aki orthodox negyedbe kerül. Az emberi gonoszság minden választékos eszközével kiűzi maguk

közül vagy át kell térnie orthodox hitre. Az orthodoxia egyszerű vallás, nemzeti gépezete egyre további hódító hadjáratot készít elő” (Idézett mű).

Az orthodox egyház hódítása szemünk előtt folyik már évszázadok óta de nem törődünk vele. A róla szerzett tapasztalat kezdő ébresztő nemzetünkre nézve.

Ma Róma is keresi vele az együttműködési lehetőséget, amely — ha létrejön —, csak az orthodoxok munkáját fogja megkönnyíteni. Az orthodox egyház további hódítása mindennél nagyobb veszedelem a magyar nemzetre, ha nem szervez hasonló aktív és egységes nemzeti egyházat és vallást. . . .

Szemtanúk beszámolója

Adatok a székelyföldről

“Székelyudvarhelyen a csomagomat szerettem volna elhelyezni. A raktáros nem volt hajlandó magyarul beszélni s miután magyarul szoltam, csomagomat sem vette át. Udvarhely vm. un.; magyar autonóm terület Romániában!

Csikszeredában vasúti jegyet kértem magyarul. A pénztáros nem válaszolt és jegyet sem adott.

Kolozsváron újságírói értekezlet volt. Egyik magyar újságíró felszólalásában előadta, hogy internacionalizmusban élnek s a lenini tanítások alapján a kisebbségnek a többséggel azonos joga van nyelvének használatára. Kérte az értekezletet, hogy a magyar autonóm területnek nyilvánított Székelyfölddel magyarul levelezzenek. Gyakorlati indokként még hozzáfűzte, hogy azon a területen nem tudnak románul. E kérésre az oláh elnök székéről fölugorva, dühtől remegve kiáltotta a felszólaló felé: “Vegye tudomásul, hogy Nagyromániában élünk, s az internacionalizmus a határokon túl van! Itt csak románul szabad beszélni és levelezni is!”

Tusnádfürdőn a Brassónak tartó vonatra két magyar családot szállt föl több gyermekkel. Egymással magyarul beszélgettek. Egyszer csak az egyik oláh ordítani kezdett: “Mit ugatnak itt magyarul?. . . Nem tudják, hogy itt Nagyrománia van?” A szerencsétlen magyarok bocsánatot kértek, az út hátralevő részét oláhul igyekeztek maguk között beszélni. . . ahogyan tudták.

Zilahon egy magyar fiú táncmulatság közben betörte az ablakot. Kezefején könnyebb sérülést szenvedett. Az oláh rendőrök elhurcolták egy oláh orvoshoz. Az orvosi beavatkozást a le-

gény így mesélte el: "Valamit megittattak velem, amitől elaludtam. Amikor felébredtem, a jobb karom hiányzott! Többől levágták a karomat. Azt mondták azért, hogy ne kapjak vérmérgezést."

Több megbízható, komoly forrásból tudjuk, hogy az oláh orvosoknak szigorú, bizalmas utasításuk van arra, hogy a terhes magyar anyáknál az élveszületést gyakran akadályozzák meg mert a magyaroknál ezt a statisztikát csökkenteni kell. Krassószörény megyében történt, hogy egy anya kisebb panasszal — két hónappal szülése előtt — oláh orvoshoz fordult tanácsért. Az orvos azt tanácsolta, hogy azonnal szüntessék meg a terhességet. A férj egy másik városba, magyar orvoshoz küldte a feleségét, aki megállapította, hogy semmiféle rendellenesség nem forog fenn, s a gyermeket a várt időre megszületheti. Egyben figyelmeztette az asszonyt, hogy ne szedjen semmiféle gyógyszert. A magyar gyermek időben, egészségben és orvosi beavatkozás nélkül megszületett.

Medgyesen egy géppel írt táviratot akartam feleségemnek föladni. A postahivatalnok visszautasította a magyar szöveget és közölte, hogy csak román szöveget vesz át. Kérdésemre, hogy "... ha angol vagy francia szöveget adnák át feladásra, azt is visszautasítaná?" ... a postásnő így felelt: "Az más!"

A magyar iskolákat, főként gimnáziumokat nagyrészt megszüntették. Legfeljebb magyar "sectiot" hagytak meg az oláhok, ahová azonban mind kevesebben iratkoznak be, mert a szülőkkel szemben súlyos retorziókat alkalmaznak. Az állami alkalmazásban álló szülők nem is merik gyermekeiket a magyar tagozatba beíratni, mert ezért előbb - utóbb eltávolítják őket állásukból. Az elcsapásra mindig találnak ürügyet.

Kézdivásárhelyre helyezték egy oláh hivatalnokot aki ott feleségül vett egy székely asszonyt. A házasságból egy gyermek született. Később a tisztviselőt Bukarestbe helyezték. A fiúgyermek most 14 éves és gimnáziumba jár Bukarestben. Egy adatszolgáltatás alkalmával kiderült, hogy anyja magyar, mire osztálytársai alaposan elverték és "bűdös bandzsil"-nak szidva kikergették az osztályból. (Bandzsil magyarul hontalan csavargót jelent.) A gyermek félelmében és bánatában haza szaladt és anyja karjaiba vetve magát sírva kérdezte: "Anyám! ugye nem igaz, hogy Te magyar vagy és nem igaz az sem, hogy én bandzsil vagyok?"

Edward Crankshaw, a New York Herald Tribune londoni

munkatársa — riportszerűen számolt be a magyarüldözés méreteiről: "A vörös románok a magyar szabadságharc leverését és a magyarság elleni szovjet dühöt arra használják fel, hogy az erdélyi magyarság teljes kiirtását megkíséreljék. A kivégzések, bebörtönzések soha nem látott méreteket öltenek. Azok családtagjait otthonaikból kihajtják és a Regát egészségtelen vidékeire, a Duna - delta mocsaras környékére deportálják. Az erdélyi magyarságot a kenyérkereső foglalkozásokból kizárják. Regátból áttelepített román munkások és tisztviselők ülnek be a székelység otthonaiba, — így az iparosítást is a kényszeráttelepítések és nemzetirtás szolgálatába állítják. . . A székely - magyar keresztény papságot a Duna - delta maláriás vidékeire hajszolják nádvágasra, tőzegkitermelésre és csatornázási munkákra. A keresztény papság — titkos utakon — a Szovjethez fordult segítségért, kérve Erdély oroszok általi megszállását. , A kommunista román sovinizmusnál még a Szovjetet is jobbnak tartják. A szovjethez intézett kérelem aláíróit a románok 25 évi kényszermunkára ítélték. " A teljes, 78 soros cikk megjelent a New York Herald Tribune 1963, ápr. 15. számában: Hungarian Minority Fears Romania Ax c. alatt.

Az USA -ba emigrált oláh volt hivatásos és tartalékos tiszt "Buletinul Militar" című tájékoztatójának 1965. évi tavaszi számában bizonyos I. G. Mugur gúnyolódik Edward Crankshaw világgá röpített erdélyi cikke fölött. Kérdi, mi van abban, hogy a román birodalom "bölcsőjében", Erdélyben, nem a magyar, hanem a román a hivatalos nyelv? (Magyar Szabadság, 1965, szeptember 12. számából.

P. Calansans szenátor a brazil szenátusban terjedelmesen ismertette az erdélyi kérdést és kiemelte, hogy az Egyesült Államok kongresszusa is napirenden tartja a kérdést. Javasolta a brazil kormánynak, hogy a jövőbeni politikai, kereskedelmi vagy kulturális tárgyalásokat csak azzal az előzetes föltétellel kezdjen, ha Románia kötelezi magát a saját alkotmányában is megszabott, valamint a nemzetközi szerződésekkel és egyezményekkel biztosított jogok megadására a magyaroknak. Így visszaállítja a Magyar Autonóm Tartományt, biztosítja a magyar nyelv használatát és annak oktatását, általában a magyar nevelőintézmények újra megnyitását; a kolozsvári egyetemét és a marosvásárhelyi orvosi fakultás megnyitását is. Nem akadályozza a vallásgyakorlatot és papnevelést, engedélyezi a magyar kulturális egyesületek működését, megszünteti azt a politikát, hogy erőszakkal szétszórja a magyar népcsoportokat. Javasolja

továbbá, hogy Brazília képviselte az ENSZ -ben foglalkozzék az erdélyi magyarság ügyével és az Emberi Jogok Bizottságának 1966 elejére kitűzött gyűlésén kérje e kérdésnek napirendre tűzését.

A Pásztor László főtítkárságában álló Magyar Szabadságharcos (Nemzetőr) Szövetség keretében megjelenő Nemzetőr c. újság felhívást küldött a szabad világ neves íróihoz az Erdély Védelmében Mozgalom nemzetközi patronálása érdekében. Jules Romains író, a Francia Akadémia tagja elsőként írta alá az Erdélyért Mozgalom felhívását.

A Jogászok Nemzetközi Bizottsága lapjukban, a Bulletin Of The International Commission Of Jurists - ban az erdélyi magyarság jogaiért szoltak és leleplezték az oláh zsarnokságot. Megvizsgálták a békeszerződés paragrafusait és összevetették az oláh kommunista alkotmány megfelelő részeivel. Megállapították hogy úgy a békeszerződés mint az oláh alkotmány papíron biztosítja a nemzetiségek jogait. Az oláh alkotmány 82. pontja kiköti a nemzetiségi nyelvhasználat jogát és megőrzését oly módon hogy az oktatás minden szintjét biztosítani kell nemzetiségi nyelven is.

Rámutat a tanulmány arra, hogyan rabolták el a magyar kulturális értékeket biztosító tanintézeteket, hogyan tiltakozott három magyar professzor oly módon, hogy az egyesülés napján öngyilkosságot követtek el. Rámutat, hogy milyen károsodást jelent a magyarságra a katolikus és protestáns iskolák elkomunizálása. Rámutat arra, hogyan pusztították el a sokévszázados erdélyi könyvtárakat, történelmi magyar épületeket, mert "kellett az építőanyag." A tanulmány elmondja a történelem során eddig példátlan, szörnyű rendelkezést, hogy csak a magyar család legidősebb gyermeke tanulhat ma már magyarul, a fiataloknak oláh iskolába kell járniuk.

A Bizottság megállapítja a Kettős elnyomás -t és leleplezi az oláh statisztikai hivatal fogásait.

A Bulletin Of The International Commission Of Jurists -ban található "Aspects of the Rule of Law — Rumania" angol, francia, spanyol és német nyelven jelent meg, az International Commission Of Jurists, 2, Quai Du Cheval - Blanc, Geneva, Switzerland. kiadásában.